

MUHARREM BLAKAJ

PARAARDHËSIT

ROMAN

ROZAFÄ

Muharrem Blakaj
Paraardhësit

Muharrem BLAKAJ
PARAARDHËSIT
Roman
Botim i dytë

Redaktor dhe korrektor letrar:
Bahir Avdiko

Përkujdesja grafike:
Skënder Hajdari

Muharrem BLAKAJ

PARAARDHËSIT

Roman
Botim i dytë

2017

„Paraardhësi“ i Muharrem Blakajt depërton në çerdhen e gjarpinjve

Romani “Paraardhësit”, i autorit Muharrem Blakaj ka temë sa të pazakonshme aq edhe të rëndomtë për rrethanat e rikrijuara në dhjetëvjetëshin e fundit në Dardani. Murtaja e riislamizimit të shqiptarëve, përkatësisht përpjekjeve që të rrënjoset në hapësirat tona islami më fanatik dhe më i egër që ka njohur ndonjëherë historia, është fenomen i ri shqetësues. Myslimanizmi i shkretëtirës, i pa transformuar dhe i pa reformuar, islami burimor i fiseve beduine, i cili as në periudhën e sundimit të ashpër të Perandorisë Osmane nuk gjeti vend në këto hapësira, është shpaluar ashtu si përpiqet të gëlojë dhe ashtu si nuk na e ka ënda...

Fanatizmi i skajshëm i figurave qendrore të romanit që vijjnë të importuara nga Lindja, pasi t’ua kenë shpërlarë trurin, veprimi e intrigat në stilin e shërbimeve të fshehta lindore a të romanit kriminalistik, vrasjet mizore në rrugica të braktisura në terrin e natës, përdhunimet me ndihmën e magjistares, rekrutimet në emër të fesë, janë sinjali alarmues që e përshkon romanin fund e krye.

Brenda kësaj kornize të veprimit dramaturgjik, zhvillohen intrigat e papritura, që të mbajnë pezull, të emocionojnë e të tensionojnë në shtjellimin e mëtutjeshëm të romanit, ato situata e veprime ndikojnë që të shkëpusësh nga realiteti, të futesh në botën e errët e mistike, aq pak të njohur nga ne, ndërsa synon të na gllabëroj, kështu që lexuesi edhe po nuk deshi do të bëhet sy e vesh se çfarë bëjnë dhe si veprojnë të mirët e të këqijtë, sipas ndarjes klasike që ende nuk ka gjetur zgjidhje tjetër. Duke i portretizuar personazhet krejtësisht ndryshe nga ajo që jemi mësuar të shohim, duke depërtuar edhe në botën e tyre të brendshme me zbrazësi e defekte nga e kaluara, me retrospektiva e introspektiva, autori paraqet botën e shqetësuar, shpesh të trandur të galerisë së vet të personazheve, të cilët dalin nga lufta apo stresohen nga zhvillimet e papritura, duke mos qenë në gjendje të sillen ashtu si kërkohet nga ta.

Romnani „Paraardhësit“ i M. Blakajt ka intrigë, shquhet për veprim dramaturgjik të përshpejtuar, të mbanë pezull e të le pa frymë, sa që e ke vështirë ta lesh në gjysmë leximin.

Me ka fascinuar aftësia e depërtimit në botën e intrigave e të veprimeve të personazheve, me ka pëlqyer paraqitja e atmosferës, e lojës me detajin, e zhvillimit paralel të ngjarjeve, veçmas me ka fascinuar shkalla e njohjes së botës së tyre ideologjike e të mendësisë. Ende nuk kam lexuar shkrim të gjatë apo prozë që e njih aq thellë mentalitetin, psikologjinë por edhe fenë islame në atë shkallë. Muharrem Blakaj i ka pasqyruar të gjitha rrymat fetare islamike, i ke paraqitur të gjithë zhganin e Azisë e të Arabisë Saudite që gëlojnë si gjarpinjtë ndër ne. Janë disa rryma që sa vijnë e ndeshen njëra me tjetrën në hapësirën tonë gjeografike për interes e ndikim, aq më egërsisht e luftojnë mendësinë e gjenin autokton të

shqiptarëve, duke u përpjekur që të ndërhyjnë brutalisht në etnopsikologjinë e tyre.

Romani „Paraardhësit“ ka depërtuar në çerdhen e gjarpinjve me shumë shkathtësi e invencion, ka portretizuar disa nga personazhet, sinonim i së keqes, ka bërë aluzione të mirëfillta, e ka guximin që ta paraqes një botë orientale me intrigat, vrasjet, përdhunimet, incestet dhe me të gjitha ato që bëhen në emër të Allahut të tyre, ndërsa në fakt janë krime të shëmtuara e lapërdhari që të rrëqethin.

Gani Mehmetaj

“Paraardhësit”, një vepër e guximshme

Nuk kam lexuar asgjë nga librat e mëparshëm të këtij autori dhe nuk kam dituar asgjë për emrin e tij. Me pak fjalë, në optikën e memorien time, ishte një emër i panjohur. Kur mora në dorë romanin e tij “Paraardhësit”, nisa ta lexoja, pse ta mohoj, nisur edhe nga një lloj paragjykimi mbi letërsinë e një të panjohuri. Por, dihet që, në të tilla raste, befasia të surprizon për mirë, ose për keq, asnjëherë nuk të jep ndonjë pritshmëri me të mesmen e artë. E, në këtë kontekst, nisur edhe nga përvoja ime disa vjeçare si lexues e shkruer, më duhet ta pranoj se autori (i ri për mua, e saktësoj), ka ardhur në letërsi me një roman të mirë dhe serioz, madje edhe të guximshëm. Ndonëse shkruar në një tjetër filozofi individuale dhe narracion origjinal, romani i Blakajt, për të marrë vëmendjen e duhur, duhet parë edhe si një nyjë ndërgegjegjësimi për të ruajtur të paprekur, krejt tokën arbërore.

Më kujtohet këtu romani famoz “Nënshtrimi” i francezit të mirënjohur, Mishel Houellebecq, kur Fransuasë, profesorit të letërsisë në Universitetin e Sorbonës iu desh të përballlej me regjimin e ri islamik, ardhur në pushtet pasi Muhamed Ben Abesi kish fituar zgjedhjet presidenciale. Bindjet e Abesit

sollën të tjera rrethana e situata për njeriun e viteve 2022 në Francë, me të cilat duhet të adaptohej edhe profesori i letërsisë.

E për të mos u zgjatur me shkrimtarin francez, e solla këtu për të tërhequr një paralele me romanin e Blakajt, jo për të ngritur e ulur dy letërsi, por për të vënë pranë e pranë dy ide me islamizmin në qendër.

Laicizmi përballë islamizmit janë përherë dy lobe, dy vendosje thellësisht të ndara, ashtu siç është Kurt Lula dhe Abdallah Abdul Mutalib. Pra, i njëjti person, por shumë i ndryshëm. Ky është thelbi, mendoj unë. Këtu rreh depërtimi psikologjik i shkrimtarit në personazhin e tij dhe më tej, në krejt çështjen për të cilën shfaq çaste e detaje nga me të larmishmet.

Abdallah Abdul Mutalib ka tanimë një mision: të përhapë me devotshmëri ideologjinë islamike, të mëkëmbë një mentalitet të panjohur dhe të ndryshojë sa mundet nga të tijët. Tek e fundit kjo është detyra e misionarit, i cili duhet të shkojë deri në fund për të përmbushur betimin e fillimit, të nisjes, sado antinjerëzore të jenë veprimet apo mosveprimet e tij të mëvonshme.

Kjo temë e njohur ndër shqiptarë, dukshëm këto vitet e fundit, merr më shumë dramacitet nga elementet që autori i sjell shkallë - shkallë e njëra pas tjetrës, duke zbuluar në gradacion tragjizmin e fshehur pas dramës, që duket në fillim. Pra, nuk ka dyshim që në backstage qëndron një e zezë e madhe, si gjëmë që do të shkombëtarizojë nismëtarin me qëllime krejt antikombëtare.

Mendoj se përballja shihet në dy rrafshë; në atë mes Abdallah Abdul Mutalib me vetveten dhe Abdallah Abdul Mutalib me të tjerët.

Nuk është e thjeshtë të gjesh udhë aty ku nuk është shkelur më parë. Pra, sido që të jetë personazhi ynë ka vështirësitë e tij në betejat që kërkon të fitojë dhe shkrimtari ka ditur të na japë të plotë figurën e tij, por edhe krejt atmosferën ku thellohej skandali i islamizimit, me të cilin shqiptarët kaluan shumë beteja në Dardani, kur iu desh të derdhte gjak për ta mbrojtur të pastër veten.

Pastaj vëmë re: vajzat krejt moderne, veshur e edukuar me mentalitetin e perëndimit, Abdallah Abdul Mutalib i sheh si pre, të parat për t'i mbuluar, për t'u injektuar besimin e ndryshimit, për të besuar tek devotshmëria ndaj Allahut dhe, për këtë, zgjedh forma nga më primitivet që kudo sot po shiten si arritje a trend i kohës.

Imami para tij, pra paraardhësi, padyshim që e ka informuar të riun e ardhur nga studimet: "...Imami, veç vdekjeve që më kishin ndodhur në shtëpi, më kishte njoftuar se në fshehtësi të plotë kishte filluar punën me seleksionimin e rinisë..."

Fillim e fund romani i Blakajt e mban lexuesin në ajër, sepse ka përball një njeri të shkolluar, si shumë të tillë që gjenden rëndomë nëpër këmbët e sytë tanë, të cilët/ i cili dinte më shumë se bashkëfshatarët e tij, dinte të fliste më mirë, kishte oratori më të theksuar, kishte elokuencë, kishte pushtetin e dijes mbi ta. Dhe, pikërisht me këtë po i vriste, po kërkonte t'u tjetëronte gjakun, po i islamizonte, jo nëpërmjet armëve si fuqitë otomane dikur, por nëpërmjet këngës së bashkëfshatarit të besuar. Dhe dihet që në këto raste, kjo futje në gjirin e popujve, merr më shumë fuqi dhe metastazohet më shpejt.

E keqja e bashkëfshatarëve të tij, po të vëmë re me kujdes, shfaqet edhe në dramën psikologjike të personazhit, i cili duke rrëfyer në vetën e parë i shpërfaq nderet burrërore të

shqiptarit, për të cilat vetë Abdallah Abdul Mutalib i ka bërë lavazh trurit, kur thotë:

”... Kur isha fëmijë, me rastin e festave, gjyshi me sillte pranë varrit të tij dhe faleshim me përulje duke e lavdëruar Zonjën e Madhe. Mos e harro o bir, ky është varr dëshmori. Pastaj, kur ktheheshim në oden e burrave, gjyshi e këndonte me nostalgji këngën epike për trimërinë e këtij kundërshtari të ashpër të islamit. Oh, sa zë të ëmbël që kishte. Sa me tundonin tingujt e zgavruar të lahutës... dhe në vesh, sikur me buçiti zëri i tij i zgavruar nën telin e lahutës. Sa e sa herë i kisha kënduar me gjithë afsh ato këngë të lashta, pa e ditur se këndoja haram...”

Për të thënë dy fjalë përmbledhëse: Ky roman sjell pleksje dhe shpleksje të ngjarjeve, psikologjive, sjell dëshirën e madhe të njeriut të “helmuar”, për të intoksikuar krejt miletin, sjell dashurinë e madhe për Allahun në trajta e forma imponuese, sjell dëshirën e madhe për të bërë një popull të përqafojë e të rrokë atë, të cilës qysh në vitet 1300 i janë mbyllur dyert.

Realisht, është roman strong, që duhet përshëndetur. Tani, shkrimtari duhet të të gjejë formacione argumentuese për t’u përballur me turmat që vijnë nga e njëjta lëndë si e Abdallah Abdul Mutalib apo Kurt Lula, i mohuar, do ta quaja unë.

S’më mbetet gjë tjetër veçse t’i uroj autorit sa më shumë shkrime mbi realitete të prekshme siç preket dita e nata nga syri e nga mishi ynë njerëzor. S’ka vepër më të bukur sesa kur shkruhet nën efektin e vërtetësisë.

Maku Pone, shkrimtar, Tiranë

Prolog

Kur myslimanët me devocion t'i përmbushin urdhrat e Allahut e të kthehen në kohën e xhahilisë për t'u takuar me paraardhësit e devotshëm (salaf-u-salih), bota do të fillojë të lëvizë prapa. Dielli do të lindë në perëndim e do të perëndojë në lindje. Nuk do të ketë më lindje, vdekje, fëmijëri, rini e as pleqëri; koha nuk do të ecë as para, as prapa. Bota do të mbetet pezull, përgjithmonë, në jetë të jetëve, deri në ditën e kiametit. Po u ndodhi myslimanëve të harlisur që të kalojnë vetëm një hap prapa kësaj kohe, do të kthehen në kufër, aty ku ishin të parët e tyre paganë. Profeti i urrente paganët e krijuar nga Allahu i xhahilisë.

Me mundim u ngjita në shpellën Hira. Po prisja Xhibrilin. Nuk erdhi. Më mori gjumi. Si nur i Allahut zbriti nga qielli. Me zë rrufeje me tha: „Ti nuk je beduin. Lëkura jote nuk e ka ngjyrën e shkretëtirës. Zërin tuaj nuk e kupton I Madhërishmi. Je i huajt? Allahu nuk i do të huajt. Ik! Ik! Ik!...” Më doli gjumi.

Kthimi

Jdhënë pas studimeve, nga njëra anë, dhe pas shtegttimeve për kalitje e përzgjedhje, nga ana tjetër, dalëngadalë kisha filluar ta harroja imazhin e vendit tim të dikurshëm. Në mendje më kishin ngelur disa copëza peizazhesh, që si pasqyrë e thyer herë pas here kishin lundruar si të përgjumura në kujtesën time të kthjelluar nga nuri i ndritur i Allahut xhel-le shanuhu¹.

Një javë pas diplomimit më thirrën në zyrë. Pasi e vlerësuan lart punën time, më thanë se kishte ardhur koha që unë, si emisar i Allahut, të kthehesha në vendin tim, në Kafiristan, për ta kthyer në Nuristan.

Arrita në katundin tim. M'u bë se çdo gjë kishte lëvizur nga vendi. Ajo pamje që më kishte ngelur në mendje kur e braktisa, kishte ndryshuar rrënjësisht. Nuk u besova syve. Për fat, ashtu siç kishte ndryshuar vendi im i nëmur, kisha

¹ I lartësuar (arab.)

ndryshuar edhe unë. Mora pamje tjetër. Identitet tjetër. Veshje tjetër... Në vend që të isha flokëgjatë e fytyrëqose si grua, tani jam shndërruar në krye- e mustaqerruar e mjekërsynet. Në vend të emrit e mbiemrit të pakuptimtë *Kurt Lula* tani mbaj emrin e ndritur islam *Abdallah Abdul Mutalib*. Në vend që të jem shqiptar, jam shndërruar në mysliman; dhe në vend që të flas shqip, tani flas gjuhën e bekuar të Allahut xhel-le shanuhu. A ka gjë më të bukur në jetë se të komunikosh me Allahun në gjuhën e Tij? E të mos flas për rrobat treçerekëshe të devotshmërisë që kam në shtat. El-hamduli-l-lah!²

Pas luftës nga katundi im nuk kishte ngelur asgjë e dashur e tërheqëse që duhej kujtuar. Shtëpi të djegura. Tym. Duhmë kërme, kufomash e kafshësh të vrara nga militantët serbë. Oh, sa e dhembshme është ndarja e përçarja e këtyre dy feve të ndritura të Allahut! Në vend që t'i bashkojë karabushi i qepës, për çudi, po i ndan cipa e hollë e saj. Andaj desha t'i fshija nga mendja edhe njerëzit e popullit tim të dikurshëm, urrejtës të kryqit ortodoks e të pasionuar pas kryqit roman.

Po kaloja pranë trojeve të Avdiut. Për një çast ndjeva një ngazëllim në shpirt. Në mendje më lundruan kujtimet e kohës së shkuar...

...E kisha bërë zakon që çdo ditë të hidhesha nga shtëpia e tij për të takuar Hilin. Së bashku ngjiteshim në lëndinën e blertë gati moçalore të Milushit. Vraponim pas manaferrave të arrira. Duart dhe fytyra na skuqeshin prej tyre. Pastaj zbrisnim te kroi. Pasi lanim duart dhe fytyrën, hidhnim gurë të vegjël në sipërfaqen e pusit të kalfët, duke bërë garë se guri i

² *Falënderimi i qoftë Allahut.*

kujt do ta arrinte bregun me dy a tri shkëputje nga sipërfaqja e ujit. Vetëm tringëllima e ziles së dhive të Maksutit na shkëpuste nga loja. Ndërsa dhitë pinin ujë, ne talleshim me sytë e tij të fryrë, që mua më dukeshin si sy hutini. I revoltuar, ai shtrëngonte grushtet dhe skuqej në fytyrë. Herë pas here më thoshte me cinizëm „laraman“. Edhe tani më bëhet sikur i shoh veshët e tij vriguj dhe disa fije flokësh të djersitura e të ngatërruara sipër tyre. I fshehur pas lisave, Hili gjuante me llastik qenin e tij, që vraponte pas me gjuhën përjashta. Sa herë që e godiste, lëshonte cijatje, të cilat i mbulonte kënga ironike e Maksutit:

*Gjylestanë, Gjylë, moj bijë,
mbushma ibrikun me raki!
As ta mbush, as ta bi,
natën në kishë, ditën në xhami!*

Kishte ditë kur zbrisnim pranë kajsive, që ndodheshin pranë mullirit të moçëm. Pasi ngopeshim, e gjuanim njëritjetrin me kokrrat e arrira, që lëshonin lëng të verdhë. Buzë mbrëmjes zinin pritë te bërryli i rrugicës dhe bashkë me Hilin i gjuanim me llastik lopët e fqinjëve kur ktheheshin nga kullota. Kur na diktonte babai i Hilit, nevrikosej, më mirë të them nxehej deri në atë masë sa mund të nxehej një njeri i butë siç ishte ai. Çdo gjë përfundonte me marrjen e llastiqeve, fjalë kërcënuese dhe tundje gishti. Kishte raste që Hili nuk ndodhej në shtëpi, atëherë pa hezitim kërkoja Maksutin. Gjithë ditën bridhja pas tij dhe dhive të tij tekanjoze. Kur pushonim në rrafshin e hamallave, nën hijen e blirit, ai zbathej dhe futej në pusin e kalfët për të zënë bretkosa. Pasi i nxirrte në breg, i therte me briskun

e tij të vogël: „Kështu theret kurhani, – thoshte. – Kështu do ta therë një ditë edhe Hilin“, – shtonte dhe pastaj për një copë herë nuk pushonte së gajasuri në atë stilin e tij si prej të marri. Ndërsa e shikoja, më vinte keq për bretkosat e shkreta, por edhe nxehesha, prandaj, sa herë vëreja se ai kishte ndër mend t'i therte ato të gjora, e ktheja kokën mënjanë për të mos parë masakrën. As idetë për të lozur nuk i kishte më të mençura, prandaj gjatë gjithë kohës që isha me të, më bëhej sikur po lozja në ëndërr e me ëndrra. Kishte dëshirë të sorollatej natën. Herë pas here më ftonte edhe mua. E ndiqja pas. Fshehurazi futeshim në kopshtin plot me kastravecë të Hajries. Pasi i përzgjidhnim në dritën e hënës, i këputnim nga dy-tri copë dhe uleshim prapa Gurit të Çaplës. Në vjeshtë futeshim duke kënduar në vreshtin e Nakos, një mesoburrë shurdhmemec. Atij nuk ia kishim frikën fare, se e dinim që nuk na dëgjonte.

Në mbrëmje, kur ndahesha prej tij, kthehesha në kullën tonë të moçme. Futesha nga dera e pasme dhe ngjitesha në odën e burrave. Nuk kisha aspak dëshirë të takohesha në oborr vetëm për vetëm me imamin, sepse ai gjithherë më qortonte me të njëjtat fjalë: „Të pashë me Maksutin dhe Hilin, çfarë keni vjedhur sot, ë? Të të mos shoh më të shoqërohesh me ata qafirë, se do t'i shkul flokët me rrënjë, edepsëz!“ Më kapte nga flokët e gjatë e m'i shtrëngonte fort për një copë herë, pastaj, duke tundur kokën e tij të madhe me një çallmë sipër, më tërhiqte veshin herë pas here, derisa dadë Fiti, e cila prore rrinte në dritarezën e dhomës së saj, i lutej të më linte të qetë. Pas lutjeve të saj më jepte një shkelm vitheve e më lëshonte.

Babai i imanit zinte vend në të djathtë të oxhakut, atje lart në odën e burrave. Në anën e majtë zinte vend gjyshi

im. Në murin përballë ishte varur lahuta. Pranë dritares ulej mixha. Imami ulej këmbëkryq pranë babës së tij, kurse baba ulej pranë nesh mbi trapazan, prapa derës. Ata bisedonin për gjëra të ndryshme. Herë pas here pinin kafe, që i përgatiste baba. Kur kishim miq, mua dhe vëllain tim, Xunin, na nxirrnin jashtë duke na thënë se ishim akoma të vegjël për të dëgjuar muhabete burrash. Ne qëndronim pas derës dhe përgjonim ankesat e imamit, që thoshte se „as tani që jam hoxhë e mund të jem myfti e kryemyfti këta qafirë përreth nuk na e heqin nofkën e laramanit“. I inatosur, i kërcënonte. Ndiheshim të disponuar kur fillonte nga sharjet me fjalë të ndyra. I thoshte ato fjalë turpi aq natyrshëm e me lezet, si një njeri që flet për gjëra që i ka aq për zemër. Duke parë Xunin në sy, me një buzëqeshje habie e parafytyroja dadë Fitin lakuriq, me atë njollën e zezë në mes të kofshëve, ashtu siç e kisha parë disa herë nga vrima e bravës teksa lahej në hamamxhikun e vjetër në dhomën e saj. Disi turpshëm, pata rënë në dashuri me të. Nga sikleti, herë pas here, e veçmas kur imami më tërhiqte nga veshi, i lutesha Zotit t'ia merrte shpirtin atij edepsëzi dilenxhi e pastaj të martohesha unë me dadë Fitin.

Pas vdekjes së babës së imamit, që ndodhi kur unë isha te daja, më kujtohet se imami e mori me vete dadë Fitin dhe iku diku në qytet. Sa gjatë pata qarë për ikjen e saj! Më vonë pata dëgjuar të flitej se hisen e kullës së tij ia kishte shitur gjyshit tim. Pas ikjes së tij unë dhe Xuni shkonim në odën e burrave sa herë që dëshironim. Gjyshi me merrte në prehër, kurse Xunin e ulte përballë dhe na tregonte përralla të bukura me luftëra divash. Trimëritë kreshnike i këndonte me lahutë e na mësonte edhe neve. Sa qejf! Sa herë që e përfundonte këngën, na thoshte: „Gjëja më e shëmtuar në

jetë është tjetërsimi. Kur njeriu tjetërsohet, ia mohon vetes, vëllezërve, miqve e të dashurve të tij të drejtën të kenë qasje në atë se çfarë janë në të vërtetë. Prandaj qëndroni ashtu siç ju ka krijuar i madhi Zot e mos u tjetërsoni në çka nuk jeni“.

Për çudi, gjatë studimeve dhe bisedave për traditat profetike m'u fshi nga mendja pamja e këndshme e Zejnebes. Vetëm tani që po kaloj pranë shtëpisë së saj më trazuan kujtimet e ëmbla të dashurisë së dikurshme. Fytyra e saj nuk më ishte fshirë e tëra nga kujtesa, por edhe ashtu siç ishte në të vërtetë nuk e kujtoja më. Sa herë bëja përpjekje për ta kthjelluar, me vinte e tjetërsuar, disi si imazh dylberi. Dikur inatosej me mua kur i flisja për tjetërsimin. Po tani? Si do të reagojë kur të më takojë të tjetërsuar?

Para m'u shfaq xhamia e moçme me minaren e lartë dhe të stolisur me drita. Sa më shumë afrohesha, aq më qartë dalloheshin gjurmët e rindërtimit. E shtyva lehtë derën e hekurt. Hyra në oborrin e gjerë. Rreth e qark saj nuk kishte ndryshuar asgjë përveç disa varreve të reja. Sytë m'u ndalën mbi epitaf. Në heshtje i shkoqita shkronjat kaure... ishte emri i vëllait. Sytë m'u mbushën me lot.

Jashtë rrethojës me tela me gjemba, ashtu siç i kisha lënë, ishin varret e të krishterëve me ca kryqe të thyera. Sytë m'u ndalën mbi varrin e vithisur të kaurit, i cili shekuj më parë kishte vrrarë përhapësin më të denjë të islamit në këto anë - sulltan Muratin e Madhërishëm (paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të!). Kur isha fëmijë, në raste festash gjyshi me sillte pranë varrit të tij dhe faleshim me përlulje duke lavdëruar Zonjën e Madhe. „Mos e harro, o bir, – më thoshte, – ky është varr dëshmori.“ Pastaj, kur ktheheshim

në odën e burrave, gjyshi këndonte me nostalgji këngën epike për trimërinë e këtij kundërshtari të ashpër të islamit. Oh, sa zë të ëmbël që kishte! Sa me ëndje e dëgjoja! Edhe tani më bëhet sikur më buçet në vesh zëri i tij i zgavruar shoqëruar nga tingujt e telave të lahutës:

*Kish parë ëndërr sulltan Murati,
retë e qiellit në tokë ishin zhdrypë,
diell e hanë në det ishin mbytë!...*

Sa e sa herë i kisha kënduar me gjithë afsh ato këngë të lashta, pa e ditur se këndoja haram. Pa dashje mendja më çoi thellë në brendinë e errët të kohërave dhe sikur u ndesha me eposet e lashta, të trishtueshme, të frikshme e plot gjak. M'u bë sikur po ecja nëpër bjeshkë kreshnikësh, mbi pllaja ku zhvilloheshin mejdanet e përgjakshme me bajlozët e detit, mbi ato shkropa ku krushqit qëndronin të ngrirë prej mijëra vjetësh me nuset e rrëmbyera dhe kaluar mbi kuaj të dehur nën thirrjen e jhonave kreshnike për dyluftim, sikur vëllai ngrihet nga varri për të mbajtur besën që i ka dhënë motrës në të gjallë, pastaj sikur dëgjoj vajtime mallëngjyese të nënave qyqe, rënie mbretërisht, trokëllima atllarësh, përpjekje shpatash, ngulje topuzësh shtat pashë nën dhe, klithma zanash diku në pllajat e Lugjeve të Verdha. Të gjitha kishin ndodhur nën rrezet e diellit, që çuditërisht shumë kishte shndritë e pak kishte nxeh. Allahu m'i faltë kabahatët... Allahu m'i faltë gjynahet dhe me gjithë afsh këndova këtë ajet nga surja „Llukman“: „Po, ka nga ata që blejnë tregime boshe me qëllim që t'i largojnë njerëzit prej rrugës së Allahut pa pasur kurrfarë fakti dhe për t'i marrë ajetet

*e Allahut si tallje. Për ta me siguri është përgatitur dënim i turpshëm!*³ I mjeri gjyshi im, në botën tjetër e pret dënimi i turpshëm!

Të gjithë më thoshin se i ngjaja gjyshit tim, jo vetëm nga pamja, por edhe nga zëri. Por falë studimeve, falë mësimave që kam marrë në ato vende të largëta e të shenjta, unë nuk do të këndoja më me lahutë siç këndonte dikur gjyshi im anakronik, por do t'i këndoja suret e shenjta nga Kurani Kerim⁴ dhe në heshtje këndova një ajet tjetër nga surja „Isra“: *„Allahu tha: Shko, e kush prej tyre vjen pas teje, shpërblimi juaj është xhehenemi... dhe me atë alarmin e zërit tënd mashtroje atë që mundesh prej tyre!...“*⁵ Estagfirullah!⁶ Me alarmin e zërit tim do t'i këndoja ajetet nga Kurani famëmadh dhe ilahi.

Ndërsa po shqitesha prej aty, prapa murit rrethues të xhamisë dëgjova hapa. Ktheva kokën. Pashë dy hije vajzash, që u tretën pas këndit të murit. Nuk i dallova fytyrat e tyre të zbuluara e gjynahqare. M'u duk e çuditshme veshja e tyre me xhinse si e meshkujve dhe flokët e harlisur deri në bel. Ndërkohë sikur më zuri veshi fjalën „kthyer“.

Xhaxhain dhe babain i kishin varrosur pranë njëri-tjetrit, kurse vëllain pak më tutje. Xhaxhai kishte vdekur nga një palë ethe të forta dimrin e dytë që unë nuk ndodhesha në shtëpi. Kurse vëllai rreth gjashtë muaj më parë nga kanceri.

³ *Kuran 31:6, transmetuar sipas Abdullah Ibën Mes'udit, që do të thotë se fjalët „tregime boshë“ nuk janë gjë tjetër veçse këngët.*

⁴ *I nderuar, me nder, i shenjtë.*

⁵ *Kuran 17:63 dhe 64, transmetuar nga Ibën Abasi dhe Muxhahidi, të cilët kanë thënë se zëri i shejtanit është kënga, fyejt, zbavitjet dhe argëtimi.*

⁶ *Kërkoj falje nga Allahu (arab.).*

Te varri i babait qëndrova më gjatë. M'u bë se që nga larg po ndieja aromën e dheut të shkrifët mbi varr. Pashë kënatën që i kishin vendosur pranë epitafit. E njoha. Ishte kënata e moçme, që e kishte çmuar shumë. „Është shumë e vjetër, – thoshte herë pas here, – ndoshta një mijë vjet. E gjeta tek Arat e Bregut.“ Ajo kënatë e vjetër, që pjesërisht ishte thyer, më përmalloi aq shumë, sa që nuk i ndala dot lotët. Nuk e di pse ajo vjetërsirë, që asnjëherë më parë nuk ma kishte tërhequr vëmendjen, më mbushi me ngashërim. As tani nuk e përcaktoj dot se sa kohë kam qëndruar aty, por e di se gjatë gjithë kohës kam qarë me dënësë. Aq shumë isha shpërqendruar, sa që nuk e mora vesh në isha duke qarë për ata që nuk ishin më në këtë botë, nga malli që më kishte kapluar për këto troje të nëmura, apo pse pas kaq vjetësh ndodhesha para një fillimi të ri e të panjohur. Pa e kuptuar, kishte filluar të frynte erë e ftohtë e shoqëruar me flluska të rralla bore. Për një çast m'u bë sikur era e trazuar më kishte këndellur. Sytë më shkuan prapë të kënata e vjetër, ku në pjesët e saj të jashtme ende dalloheshin vizatimet dhe shenjat e tjera të idhujtarisë. Më theri në shpirt kur mendova se babai kishte vdekur dhe ishte varrosur si i pafe, dyfytyrësh dhe laraman. Tmerr për shpirtin e tij, por edhe për mua! Jam biri i tij.

Për të gjitha vdekjet që kishin ndodhur në familjen time, më pati shkruar imami. Ishte ai që me profecitë e tij me pati bindur të merrja këtë rrugë kaq të ndritur islame. Ai më shkruante shpesh. Më njoftonte deri në imtësi për çdo gjë që ndodhte në mbarë farefisin, e veçmas për ndryshimet dhe grindjet e tyre me disa imamë qafirë. Në letrat që i pata dërguar i tregoja se çfarë isha duke studiuar dhe ç'punë bëja gjatë kohës së lirë në ato vende të bekuara islame. I pata

shkruar se përveç studimeve, i parapaguar nga ithtarë të përzgjedhur e të moderuar salafistë, bëja inspektime mes mejtepeve, nëpër fshatra të humbura malore, mes talebeve⁷ dhe zbuloja talente të reja. Isha i paanshëm në përzgjedhje. Kisha shije të hollë. Përzgjedhjet më të suksesshme i bëra mes besimtarëve të devotshëm, mësimi i vetëm i të cilëve ishte islami e Sheriati. Sukses pata edhe në ato vende ku varfëria dhe lufta i kishte sflitur njerëzit. Të uritur për një kothere bukë, të lënë pas dore nga shoqëria, e cila ishte e zënë pas luftërave vëllavrasëse, pa begati e perspektivë, të droguar e të demoralizuar, binin në dorën time siç bie peshku budalla në grepin pa karrem. Pastaj me oratorinë time të shkëlqyer i nxirrja nga kaosi duke i yshtur kundër të pafeve dhe idhujtarëve. „Ata janë shkaktarët e mjerimit tuaj, – u thosha me bindje. – Rrugë e vetme e shpresës për jetë e ahiret është lufta dhe flijimi.“ Kishte edhe nga ata që hezitonin, që u dhimbsej jeta. Me ta përdorja taktikën e njohur duke u thënë se „nëse nuk jeni me ne, jeni kundër nesh“. Kundërshtarët e islamit ndëshkoheshin rëndë jo vetëm nga Allahu xhel-le shanuhu, por edhe nga ne. Më të preferuarit, por edhe më të paguarit ishin ata që nën përkujdesjen time bindeshin në rrugën e Allahut dhe me vullnetin e tyre të pathyeshëm e pranonin flijimin dhe e dorëzonin shpirtin tek Allahu, por duke marrë me vete dhjetëra shpirtra të pafe, prej të cilëve Allahu i Madhërishtëm kishte hequr dorë me kohë.

Imami përveç vdekjeve që më kishin ndodhur në shtëpi, më kishte njoftuar se në fshehtësi të plotë kishte filluar punën në seleksionimin e rinisë drejt rrugës së shenjtë të regjistrimit të tyre në anëtarësinë salafiste. Shkak për

⁷ *Studentë të islamit.*

marrjen e këtij vendimi ishin bërë disa hoxhallarë të pacipë, të cilët ua ndalonin të rinjve salafistë t'i luteshin Allahut, duke i nxjerrë me potere e të shara nga xhamitë e duke i akuzuar se po u infektonin xhematin e tyre të përbërë nga dy-tre pleq të çalë, të shurdhër apo qorra. „Pastaj imoraliteti, – shkruante më poshtë imami, – është bërë një plagë e rëndë në shoqërinë tonë të pasluftës. Jemi zhytur keq në kurvëri e pislleqe të ndyra si dikur populli i Lutit, çka e ka hidhëruar pa masë Allahun e Madhërishëm. Inshallah m'i dëgjon Allahu lutjet e nuk e lëshon zemërimin e Tij të tmerrshëm kundër këtij populli të humbur derisa të kthehesh ti si emisar i Tij për t'i prirë këtij mileti të dalë feje drejt rrugës së ndritur salaf-u-salih.“ Unë emisar i Allahut?! „Po, – më kishte thënë pasardhësi i Profetit Abu al Khaleed. – Allahu i Madhërishëm ka shumë të dërguar në Tokë, por jo të gjithë mund të jenë profetë. Disa janë emisarë e disa të tjerë të dërguar. E ndiej se njëri nga të përzgjedhurit si i dërguar i Allahut jeni ju.“

Pasi fshiva lotët, që m'u bë se më ishin tharë që më parë, u nisa. Po mendoja se si të lidhesha me shokët e fëmijërisë, prej të cilëve isha shkëputur prej kohësh.

Rrugët kishin ndryshuar tërësisht. I kishin zgjeruar dhe shtruar me asfalt. Mezhdat e mëdha përgjatë tyre nuk dukeshin gjëkund. Dëshiroja t'i takoja Hilin dhe Maksutin, por në mendje kisha Zejneben. „Ku ndodhet ajo tani vallë? A e ka mbajtur të pastër nderin?“ – pyesja veten. Që të mos mbushem haram, me marifet e largova mendjen prej saj dhe po shihja me vëmendje shtëpitë e reja të lagjes. Sa kishte ndryshuar ajo lagje e varfër, me çardakë të vjetër e kasolle të shtrembëruara, me pojata të moçme, ku mbyllnin dy-tri krerë dhi! Tani dukej e bukur: me shtëpi të reja dy-

trikatëshe, me ballkone të rrethuara me xhama, me oborre të blerta të mbushura me pemë, çetina e qiparisa. Në krye të lagjes pashë një dyqan të ri. Dy gra po vinin drejt meje. Ula kokën dhe bëra tutje, por ato më prenë rrugën.

– Ua, Kurti! – dëgjova zërin e mekur të plakës që nuk desha ta shihja. E njoha nga zëri. Ishte gjyshja e Zejnebes. U nis drejt meje.

Nuk ia hodha sytë fare. As dorën nuk ia zgjata. Pa folur asnjë fjalë, bëra një lak me hapa të shpejtë dhe u gjenda prapa tyre. E pashë që i mbeten duart zgjatur drejt meje, gati të më përqaftonte, ashtu siç bënte kur isha i vogël. „Ka kaluar ajo kohë! Tani nuk më përqafton dot më, plakushe e dreqit!“ – thashë me vete pasi isha larguar tutje.

Ndërkohë pashë se një turmë djemsh dolën nga dyqani duke qeshur me sjelljet e mia. E mora inat veten. Pse kisha ardhur aty?

Pas këtij skandali më iku dëshira për të takuar shokët e fëmijërisë. U nisa drejt shtëpisë. „Shtriga plakë!“ – shfryva me inat ndërsa isha duke shtyrë derën e vjetër të oborrit.

Vetëm në trojet e mia nuk kishte ndryshuar asgjë. M’u bë se era e vdekjes ende gjithandej oborrit. Kulla e rënduar nga pesha e viteve sikur ishte zvogëluar. Dritaret m’u dukën të vogla, ndërsa oxhaku, që vazhdonte të nxirrte tym, ishte shtrembëruar aq shumë nga lindja, saqë dukej sikur do të binte nga çasti në çast. „Mashalla, – thashë me vete i ngazëllyer, – edhe oxhaku e paska marrë anën e mbarë!“

Ndërsa vazhdoja të kundroja kullën me sy të përlotur, ndjeva rrapëllimën e njohur të derës. Që andej sikur m’u shfaq hija e nënës. Edhe ajo, sikurse edhe kulla, m’u bë se ishte drobitur e tretur brenda rrobave të saj të vjetra. Mezi

çapitej. Ajo po vinte nxitimthi drejt meje me duar të zgjatura para e duke thirrur me atë zërin e saj të lodhur:

– E lumja unë, e lumja për këtë ditë të bardhë! Kush më erdhi! Sa më ka marrë malli, o bir!

Me krahët e zgjatur deshi të më mbështillte në përqaftim. „O Allah! – thashë me vete dhe bëra disa hapa prapa. – U çmend kjo apo ç’pati?! Përqaftime të tilla nuk i lejon islami. Kjo plakë e krisur, para se të jetë nënë, është femër, e përqaftimi i femrës i zgjon ndjenja epshi çdo myslimani. Allahu e ndëshkoi që me mbushi haram! Subhanallah!

– Si je, o bir? – me pyeti pasi më ishte afruar aq afër, sa që e kisha të vështirë t’i shmangesha përqaftimit të saj.

– Mirë jam, moj nënë, mirë, po pse bën kështu si e çmendur? – i thashë në gjuhën e bekuar të Allahut dhe i zgjata duart para për të penguar afrimin e saj drejt meje dhe për t’iu larguar përqaftimit të saj haram. Kur pashë se nuk kishte kuptuar se çfarë i thashë, i fola ashpër në gjuhën e saj haram. U step. Përvajshëm e me lot në sy zgjati duart drejt meje. Butësisht m’i grishi pak gishtat, duke thënë:

– Po më ka marrë malli, o bir! Shumë kam vuajtur... nga skamja, nga sëmundjet, nga vdekjet e njëpasnjëshme, që i kapluan këto troje! Eja futu brenda, se paske mërdhirë! – tha më në fund dhe u nis para.

Në dhomën e zjarrit, ku ishte oxhaku i moçëm, nuk kishte ndryshuar asgjë. Zura vend mbi një stol pranë tryezës së moçme.

Ndërkohë u hap dera. Bashkë me shfaqjen e motrës dëgjova zërin e saj:

– Kurt, shpirti i motrës!

Hapi krahët dhe u turr drejt meje të më mbështillte në përqaftim.

– Trus bythën aty! Ku e ke mbulesën islame, ë?! – i folta ashpër.

U step e trembur. Pas pak doli jashtë.

Hapa torbën dhe nxora dy burka. Ndërsa po ia zgjatja nënës, i thashë:

– I keni dhuratë nga unë. Po ju pashë me këto rroba haram, do ndëshkoheni sipas udhëzimeve të Sheriatit famëmadh!

Ra heshtja. Nëna doli. Për herë të parë e ndjeva veten të lodhur. M'u duk se dita ishte zgjatur tej mase. Kisha harruar kur isha zgjuar nga gjumi, sikur të kishte ndodhur para një jave. U përpoqa të sillja ndër mend të gjitha ngjarjet që përjetova brenda kësaj dite tmerrësisht të gjatë: lëvizjet, përsiatjet, ndarjet nga vëllezërit e mi salafistë, fluturimin me avion, biseda të shkapërderdhura, lëvizje njerëzish pa cak, shikime kureshtare, pëshpërimita, mbërritja në vendlindje, vizita pranë varreve, pëshpërimat e vajzave, plaka Zelfi, përpjekja këmbëngulëse e nënës për të më përqaftuar dhe zhgënjimi i motrës. Sa anakronikë qenkan këta njerëz, ky popull! O Allah, ndihmoje këtë popull të dalë feje, të paditur e të mjerë të kthehet në vathën e besimtarëve tuaj të devotshëm! Amin!

Pa e vërejtur, nëna më lëshoi një zarf në dorë.

– Është për ty. Para dy ditësh e sollën disa mjekroshë të panjohur.

Me urdhrin e Allahut dhe zërin e Xhibrilit, unë, ëndrra profetike, shpërndahe mbi njerëzimin vetëm kur ata janë në gjumë. Ata që thonë se më kanë parë zgjuar, edhe profet qofshin, gënjejnë, sepse janë të yshtur nga shejtani Iblis. Allahu është krijuesi i ëndrrave islame.

Ëndrra

Unë jam ëndrra. Jam nëna e gjumit në gjithë botën. Që nga kohërat e lashta, me qindra e mijëra herë kam bërë ndryshimin e rrjedhave të historisë. Natyrisht, vetëm kumti, që si ëndërr ua solla njerëzimit, nuk do të bënte asnjë ndryshim në rrjedhën e jetës së përditshme, po të mos ishte interpretimi që më bëri Profeti Muhamed pasi i isha shfaqur në shpellën Hira, ku kishte shkuar për t'u falur para idhujve e hyjnive të tij pagane. Nuk e di se çfarë ndodhi pastaj me shpirtin e Tij të dëlirë. Çfarë e shtyu të dilte nga ëndrra profetike e të futej në sendërgjim? Për shajnitë dhe përfytyrimet e Tij imagjinare unë, ëndrra, nuk mbaj asnjë përgjegjësi. Për tragjeditë që janë përplasur mbi kokat e njerëzimit gjatë shekujve faji nuk bie mbi mua, ëndrrën profetike, por bie mbi sendërgjimet e të dërguarit të Allahut. Në vazhdimësi Allahu i ka ndëshkuar, po i ndëshkon dhe do t'i ndëshkojë të gjithë ata popuj që të mashtruar i besuan sendërgjimet profetike. Për të zënë vend në zemrën dhe dashurinë e vërtetë të Allahut, duhet të

këndellen nga sendërgjimet derisa në mendjet, zemrat dhe shpirtrat e tyre të ngjizem unë, ëndrra profetike.

Për mijëra vjet nga i Plotfuqishmi asnjëherë nuk është vënë në dyshim cilësia ime si ëndërr, edhe pse njerëzimit i isha shfaqur në pamje e forma të ndryshme: herë-herë e turbullt, e hidhur, e bardhë si nuri i Allahut, shpresëdhënëse, e trishtueshme, tmerruese apo e zezë futë. Shtrembërimet kishin ndodhur nga disa ëndërrues ambiciozë, që nuk e kishin thënë të plotë shfaqjen time si ëndërr duke e stolisur me fantazi e vegulli, deri në çmendi. Por as ëndërrshpjeguesit e paditur grekë, romakë, persë, kinezë, mongolë etj. nuk kishin qenë në gjendje të më ndanin mua, ëndrrën e vërtetë, nga fantazitë e vegullitë e ëndërruesve ambiciozë, pastaj të më zhdrivillonin duke u mbështetur në urdhrat e Allahut të plotfuqishëm e jo në besëtytnitë e tyre pagane.

Pavarësisht profecive apo tragjedive që kanë ndodhur e do të ndodhin në vazhdimësi mbi krijesat e Allahut mbi tokë, unë vazhdoj ta mbuloj e ta furnizoj me ëndrra gjumin e mbarë njerëzimit mbi botën e vjetër. Kur vjen nata, krijesat e Allahut bien në gjumë. Befas gjendem pranë tyre. I rrëmbej lehtë mbi flatrat e mia. I zhvendos mbi pamje irrealë, mbi zëra të mekur e përsiatje, duke u sjellë pamje hyjnore nga Allahu i Madhërishëm. Që nga kohërat e lashta njerëzimit i solla kumte tragjedish, shenjëza fatkeqësish, rënie mbretërisht, zgjerime perandorish dhe shfaqje profetësh.

Vetëm populli i fjetur, por finok i Allahut e me devotshmëri e virtyte të larta hyjnore i mori për të vërteta paralajmërimet e mia ëndërrimtare, që me urdhër të Allahut iu shfaqta të dërguarit të Tij në shpellën Hira. Pasi Profeti Muhamed më shndërroi nga ëndrra në sendërgjim, populli i Tij u qorrua në të dy sytë. Por, për çudi, mbeti populli më i dashur për

Allahun, jo pse i kishte pranuar shajnitë e Tij, por sepse më kishte besuar mua ëndrrën e shpellës Hira. Kurse popujt që nuk i pranuan virtytet e larta të ëndrrës islame, Allahu i ndëshkoi dhe vazhdon t'i ndëshkojë deri në zhdukjen e tyre nga faqja e dheut. Kishte pasur edhe nga ata popuj që mosbesimin ndaj meje si ëndërr e kishin shpjeguar thjesht se gjoja unë nuk i isha shfaqur ndonjërit nga të zgjedhurit e shoqërisë, siç pretendonin ata se vetëm atyre duhej t'u shfaqesha me ëndrra, shenjëza e kumte, por i isha shfaqur ndonjë bujku, ndonjë bariu stani, ndonjë tyxhari devesh apo një beduini. Ndërsa popujt idhujtarë, për shkak të mosbindjes së tyre ndaj meje, ëndrrës profetike, shumë herë nuk më kishin trajtuar fare. Kur më kishin zhdrivilluar, kishte qenë tepër vonë për t'i parandaluar fatkeqësitë, sepse unë kisha filluar të fshihesha në skutat e harresës dhe isha bërë kryeneçe e parrëfyeshme.

Sa herë që vijnë kohëra ndryshimesh të mëdha për mbarë njerëzimin, Allahu i Madhëruar më hedh mbi dhe pa asnjë paragjykim, ashtu siç hedh ylberin, rrufenë, borën, shiun apo dhe ndonjë kometë bishtndezur e të vetmuar natën për hënë. Përderisa Allahu nuk ka nge ta përcaktojë se cilit duhet t'i shfaqem, unë, ëndrra lajmëtare, vazhdoj fluturimin përmes errësirës së natës dhe kumtin ia dërgoj atij që do ta ketë fat, që mund të rastisë të ndodhet në gjumin më të rëndë në hapësirën e ngushtë të ndonjë shpelle, i fshehur në zgavrën e ndonjë lisi gjigant në ndonjë xhungël, nën freskinë e ndonjë palme pranë oazave pushuese të beduinëve, mbi pluhurin përvëlues të shkretëtirave, në gjumin e parë pas një dashurie të ndaluar, në ndonjë kasolle thuprash, në terrin e ndonjë kulle me frëngji e tretur brenda një populli të humbur, në çadër para ndonjë

beteje të ankthshme, në vetminë e ndonjë qelie burgu apo në shtratin e butë të ndonjë pallati princëror. Është detyrë e atij që i shfaqem që përmes ëndërrshpjeguesit të më zhdrivillojë drejt dhe porosinë e mia t'ua sjellë mbarë njerëzimit.

Kur mbarë njerëzimi ndodhet në gjumë, udhëtoj nga njëra krijesë e Allahut te krijesa tjetër. I zhvendos nga bota reale në një botë të patrajtë, të pakohë, të pafillim e të pambarim. Kështu i mbaj pezull derisa me urdhrin e Allahut të ngjizem në mendjen, zemrën dhe shpirtin e tyre. Gjatë kohës së ngjizjes shoh dhe ndiej kundërshtime, përsiatje, rënkime, zëra të çrregullt, qeshje të harlisura, vaje të trishtueshme, rreze dielli, dritë hëne, yje të shuar, vrasje, ikje në hapësirë, intriga, dashuri të ndaluara, lakuriqësi turpe, akte seksi, orgazëm, kënaqësi, shkrepje rrufesh, ujëra të turbullta, shkretëtira beduinësh, dete e liqene të argjendta, shira e furtuna, bjeshkë të kreshpëruara, luftëra të përgjakshme, mejdane gladiatorësh, shkrehje armësh, vrasje e rrjedhje gjakrash. Kur krijesat e Allahut fillojnë të përmenden dhe të kthehen në zhgjëndërr, sa hap e mbyll sytë zhdukem nga ndjesia e tyre. Por truri i disa prej tyre vazhdon ëndërrimin syhapur, duke sajuar shajni e vegime. Kjo ndodh vetëm tek njerëzit ambiciozë, lakmitarë e të paskrupullt, që për të përmbushur ambiciet e tyre nuk zgjedhin arsyen. Këto shajni nuk janë gjë tjetër veçse pjellë e mendjeve të tyre të pangopura me iluzione dhe intriga për të përligjur disa ide, disa dëshira, disa ambicie që janë në kundërshtim me mua dhe porosinë e mia, që ua sjell me urdhrin dhe dëshirën e të Madhërishmit.

Kam frikë se një gjest mosbesimi do të më ndodhë edhe sonte me një torollak salafist. Ja pse:

Elif - Ju ka rastisur ndonjëherë të takoheni me një talibje zevzek, truphajthëm, mjekërcjap, kokë e mustaqerruar? Ky djalosh syshkruar e finok nuk i pranon kurrsesi shenjëzat që me emrin dhe urdhrin e Allahut ia kam dërguar sa e sa herë natën në gjumë. Nga frika se po e sfidon të Lartësuarin, shenjëzat e mia i quan haram, por në të njëjtën kohë po merret me përpunimin e shajnive vegulli dhe zhgjëndrrave të njëfarë Vehab Nexhdit, duke e sfiduar turpshëm Allahun. Një shajni e tillë ka vite që vegon në mendjen e tij të krisur, me pretendimin e kthimit prapa në kohërat e moçme të salaf-u-salih. Allahu më urdhëroi t'ia dërgoj edhe një kumt sonte në gjumin e natës së parë të kthimit të tij nga ato vende të shenjta. Ndoshta kësaj radhe krijesa e tij në tokë do të më besojë se unë vij me porosi drejtpërsëdrejti nga Allahu e do t'ju shmanget shajnive sfiduese. Mbetet detyrë e tij dhe e ëndërrshpjeguesit se si do të më trajtojnë pastaj. U nisa pa humbur kohë, sepse, para se të kenë kënduar gjelat e parë, duhet të jem në njërën nga dhomat e ftohta e plot lagështi brenda kullës së tij të moçme, thellë në një katund të humbur të Arnautistanit.

Kalova mbi botën e errët e plot gjumë. U thërrmova në miliona ëndrra me motive shqetësuese, hidhëruese, gazmore, fate, trimëri e dashuri. U shpërndava kuturu mbi botën e gjumit. Kush të më kishte fat. Kurse paralajmërimet, sipas porosisë, i bëra veç e veç.

Kur arrita në qiellin e Arnautistanit, u ndesha me një gjumë të shkërmoqur e të zgërlaqur nën thundrat dhunuese të perandorive të shkuara. Pjesa e urryer e Allahut kotej syhapur, tmerrësisht e kryqëzuar, kurse pjesa e dashur dhe e mbrojtur e Tij, flinte kërrusur mbi gju e bythëpërpjetë. Ëndrrat hyjnore, të ardhura nga Allahu, nuk kishin pasur

ndikim në parandalimin e fatkeqësive që u kishin rënë mbi kokë, jo pse nuk kishin pasur paralajmërime ëndërrimtare nga i Plotfuqishmi. Estagfirullah!⁸ Paralajmërimet nuk i kishin pranuar: „Ne i kemi ëndrrat tona. Zoti ynë na e ka dërguar profetin tonë - Katarin. Ne jemi popull hyjnor i zbritur nga qielli“ – kishin thënë. Zemërimi i Allahut ishte i tmerrshëm. U kishte dërguar Papatin dhe i kishte zhdukur me kryqëzatë. Kurse ky trutharë pasardhës Katar, që i thotë vetes i dërguar i Allahut, kërkon të ngjitet në qiell. A do ta pranojë Allahu këtë krijesë të urryer në Arshin e Tij vallë?

Duke ndeshur në sy të fjetur e në vesh të shurdhër, kumti im po gjymtohet. Po merr formën e shajnisë. Allahu ia shtoftë gjumin e rehatshëm këtij populli qorr! Amin!

Lam - Si flutur e lehtë ngjyra-ngjyra zura vend mbi qepallën e syrit të tij dhe pa përjetim a ngacmim nga jashtë e rrëmbeva nga shtrati hijen e tij. Mbi flatra, lehtë-lehtë e zhvendosa jashtë për të parë një hapësirë të patrajtë, të zymtë dhe të lagësht. Fërfëllizë. Shi. Borë. Ulërimë. Re të dendura. Vetëtimë e dalë nga dheu, që dhe ashtu në formë mozaiku sillej, rrotullohej dhe ngjitej lartë duke marrë pamje burri, kryembështjellë e mjekërngatërruar. Sipas kontrastit të ngjyrave, pamja ndërronte nga madhështore, krenare, fuqiplotë, në gazmore, magjepsëse, paqësore. Kur ngjyrat filluan të nxihen, mori pamje të dëshpëruar sulltani, duke ikur drejt qiellit pa yje. Nga lart, me pamje agresive, sy të zgurdulluar e me zë bubullime thirri: „Mos i beso ato që më zbritën në veshin e majtë! Janë vargje shejtani, mos i beso!“ I përthyer si dritë kaleidoskopi, ia shfaqa profetin. Madhështor. Kaluar mbi Burakun e Bardhë.

⁸ *Kërkoj falje nga Allahu (arab.)*

Me heshtë në dorë, nisi sulmin. Sa më shumë afrohej, aq më shumë e humbiste shkëlqimin. Zvetënohej. Përzihej me hingëllima kuajsh, cicërima mëllenjash, kuisje dhe vaje grash. Pamja e Burakut rrotullohej në aurorë e zbriti në tokë. Kërceva mbi të dhe u nisa shtigjeve të Isras. Deri në Miraxh. Në Arshin e Allahut po e priste... „Kush është prapa perdes?“ – pyeti i shkërbyer. Në vend të përgjigjes dëgjoi një zë jehone, që vinte nga një botë e largët, e huaj, e humbur, një zë i valëzuar e me ndërprerje, por i thellë e mbi të gjitha i qartë e i vendosur: „Njëzeteshtata... muaji Rexhep... Isra... o i dërguari im, kalëroje Burakun e bardhë e nisu. Jo për Miraxh, por për të vrrarë kaurët dhe myslimanët e pavërtetë, që në kundërshtim me urdhrat e mi bënë miqësi me çifutë e të krishterë. Pastaj do vish tek unë, ku të pret xheneti dhe shtatëdhjetë e dy hyjnitë virgjëresha...“ „Estagfirullah!...“ – klithi i përdëllyer kur dëgjoi zërin e Tij. E shtyu perden me vrull për ta parë Allahun e kapardisur në Arsh. U trondit kur pa se aty ishte nderë sa gjerë gjatë Ali ibn Abi Talibi. Pranë i rrinte hyjnesha Allat⁹. Në sfond, me krahë engjëjsh, fluturonin bijat e saj Lat, Menat dhe Uhza¹⁰. I shkalafitur thirri: „Allah, Allah, Ali Allat!...“ – „Ha-ha-ha! Hi-hi-hi!“ – dëgjoi të qeshura përreth. Kur po kthehej në zhgjëndërr, vërejti se jashtë qenies së tij nuk kishte ndodhur ndonjë trishtim, kob, tmerr, miklim apo shkërbim. „Qenka ëndërr!“ – tha përgjumshëm. I përthyer nga kumti që i solla, filloi nga sendërgjimi, tanimë zgjuar, me një finesë të mahnitshme mbi shajnitë e salaf-u-salihëve të vjetër të kohës së xhahilisë.

⁹ *Hyjnesha e diellit (arab.)*

¹⁰ *Sipas arabëve të vjetër; Hyj Hënë (Al-Ilah) dhe Hyjnesha Diell (Allat) ishin martuar dhe kishin pasur tri vajza: Al-Lat, Al-Menat dhe Al-Uhza*

Mimë - I Plotfuqishmi, i pafuqishëm për t'iu drejtuar njerëzimit me zë rrufeje për ta kthyer në islam, e ftoi pranë engjëllin Xhibril. Ia kumtoi pjesë-pjesë urdhrat, ligjet dhe rregullat e lindjes, të jetës dhe vdekjes mbi tokë dhe e urdhëroi të kërkonte mes miliona njerëzve për të gjetur të dërguarin e Tij të përzgjedhur. Engjëlli Xhibril filloi fluturimin. Pas miliona vjetësh, i lodhur, i rraskapitur, i dëshpëruar, ndali në shpellën Hira për një pushim të shkurtër. Aty takoi një beduin. Kishte qenë duke u përlur para idhujve të tij paganë. Meleku Xhibril e pyeti Allahun se çfarë të bënte me të. Allahu iu përgjigj: „Prit derisa të bjerë në gjumë, pastaj shfaqja ëndrrën e parë profetike. Po e pranoj, ky do të jetë i dërguari im mbi dhe.“ Kur beduini e pranoi ëndrrën profetike, Meleku Xhibril i tha: „Të gjitha shpalljet do të jenë ëndrra të zbritura nga i Madhërishmi. Nëse i shpërndan me besnikëri, brenda një kohe të shkurtër e gjithë bota me paqe e dëshirë do të kthehet në islam. Nëse i ngatërron me sendërgjime e shajni shejtanësh, jo vetëm që njerëzimi nuk do të kthehet në islam, por do të ketë luftëra e gjakderdhje deri ditën e kiametit. „I pranon kushtet e Allahut?“ – e pyeti Xhibrili. „Po!“ – iu përgjigj beduini. Shpalljet filluan të zbresin njëra pas tjetrës. Ngaqë nuk dinte t'i shkruante, ua mësoi sahabëve. Ishin ëndrra nga Allahu apo sendërgjime nga shejtani i mallkuar, këtë do të tregojë koha.

Umer Ibn al Hatab të gjitha shpalljet i tuboi në Kuranin Kerim. Kur i Madhërishmi po priste zbatimin e urdhrit të Tij që mbarë njerëzimi të kthehej në islam, ndodhi e papritura: bota filloi të kthehej në injorancë. Drita e islamit filloi të shuhej. Zemrat e myslimanëve dalëngadalë po rrëshqitnin në mosbesim. Sheriati u njolloi e u deformua, duke rrëshqitur

në xhahilijet¹¹. Adhurimi ndaj shenjtërove, besëtytnive e përrallave u shtua. Lakmia ndaj zakoneve kaure e të pafe po rritej. Turma pa tru e kundërshtarëve të islamit filloi të vërshonte mbi botën e Allahut. Disa myslimanë të dalë feje, filluan të kopjonin të pafetë duke ndërtuar idhuj në formë statujash. I vendosnin në sheshe e varreza gjoja për të kujtuar heronjtë apo të vdekurit. Myslimanët u yshtën nga zbulimet kaure. Dita-ditës po i tërhiqte lakuriqësia turpe, duke i larguar nga veshjet, shamitë e burkat, që e mbulojnë me hijeshi turpin islam. Po i josh kënga kaure dhe zëri i tyre i çjerrë, vallet me dredhje e përdredhje lanetësh, nën tingujt djallëzorë të fyejve e dauleve shejtane. Kjo tollovi, kjo katrahurë e ngarkuar me shirk nuk po ndalej.

Kundërshtarët e islamit thanë se këta urdhra janë ide, shajni e vegime nga mendje të krisura, të cilat gjoja me emrin e Allahut duan që krijesat e Tij në tokë t'i vënë në gjumë për t'i argëtuar detyrimisht me ëndrra... më falni, jo me ëndrra, por me vegime, shajni e vegulli deri në çmendri. Kurse muxhahedinët salaf-u-salih thanë se mallkimi i Allahut vlen vetëm për botën tjetër. Për botën e të gjallëve Allahu i Madhërishëm na ka caktuar ne që besimtarët e rremë, jobesimtarët, çifutët, të krishterët dhe ateistët t'i kthejmë në islam. Ata që kundërshtojnë Allahun dhe të dërguarin e Tij dhe bëjnë shkatërrime mbi dhe të dënohen sipas urdhrave të Allahut dhe të përzihen nga toka...

...Dhe trutharin arnaut, të tjetërsuar në Abdallah, e lashë të përhumbar në vegullitë e tij salaf-u-salih dhe vazhdova rrugëtimin tim mbi gjumin e ëmbël të botës së shthurur.

¹¹ *Injorancë*

*Adhurimi, nënshtrimi, flijimi për NJË!
Imazhi, në vend të realitetit, do t'i përcjellë
të devotshmit myslimanë deri në ditën e
kiametit. Allahu është shëmbëlltyrë, kijani
frikën!*

Kumti

“Ëndërr e mallkuar!” – pëshpërita me frikë në zemër nga Allahu. Duke dremitur dhe i bërë kruspull u ula në shtrat. Shikimin e hodha nga dritarja. Drita e mugët e mëngjesit mezi depërtonte. Edhe pse perdja ishte e shtyrë krejtësisht në anën e majtë, drita e asaj mugëtire ishte e paktë që t'i dalloja orenditë e dhomës. Mbi xham pashë një shtresë të hollë avulli. Mezi i dallova arkat e moçme të nusërisë së gjyshes. Oxhaku gojëhapur dhe i nxirë nga bloza dukej i frikshëm. Në hamamxhikun e vjetër m'u bë sikur pashë duke u larë dadë Fitin. Në kamaren e murit përballë pashë grumbullin e librave. Mbi to qëndronte kryeneçe letra e palosur që më kishte dhënë nëna në mbrëmje. Hëm, nuk e zbertheva dot, po tani?

Ajo letër së bashku me gjësendet e tjera sikur po paraqesin pamjen e qetë të dhomës sime karshi rrebeshit të jashtëm. Kjo është gjëja e vetme paqësore që ka ngelur akoma pa u trazuar, jo vetëm përbrenda dhomës, por edhe brenda shpirtit tim. Këtë qetësi sikur e shprehte vetë neutraliteti i xhamit gjysmë të mjegulluar. Ç'është e vërteta, letra më kishte dhënë një numër telefoni dhe një emër: „profesor“. Kurse shkronjat

e tjera të shkruara keq, të pazbërthyer krejtësisht, kishin treguar një ftesë, një urdhër, një kërcënim. Pas trazimeve të anktshme përsëri u hodha për t'i zbërthyer ato fjalë të zorshme. Sa më këmbëngulës bëhesha në zbërthimin e tyre, aq më të ngatërruara dhe të largëta më vinin. Në këto raste, kur kureshtja ime e papërmbajtur më kthehej në urrejtje të pakontrolluar, zgjatja dorën furishëm për ta grisur me zemërim. Ndërkohë nën trysinë dhe bekimin e meleqeve kthehesha në rrugën e Allahut, duke u larguar nga yshtjet e shejtanit të mallkuar. E merrja prapë letrën në dorë. I penduar dhe i përlulur para saj, para shkronjave të ngatërruara të Allahut, më bëhej sikur po vallëzonin duke më thënë: „*Ti nuk na zbërthen dot, o i mjerë! Ke shkelur në një truall të huaj, të panjohur dhe të rrezikshëm për ty e sojin tënd. Më mirë na lërë të qeta ne shkronjave të ngatërruara të Allahut e merru me shkronjat tuaja kaure.*“

Duke e parë letrën me gulm, vura re se vijat e thyera nga palosja formonin kryqin kaur. E kuptova menjëherë pse nuk kisha mundur ta zbërtheja: letra ishte haram. Në çast u inatosa me ata që e kishin palosur letrën. Si kishin guxuar ata qafirë të më dërgonin një letër të shkruar me germa dhe gjuhë të Allahut e të palosur në mënyrë të tillë që formonte kryqin kaur?! Letrat islame duhet të shkruhen me mereqep të kuq, të palosen në formë trekëndëshe dhe të lidhen me kordele të gjelbër.

Në çast m'u bë se dëgjova një cijatje dere diku nga dhomat e tjera të kullës. Pas pak pasoi një si kuisje dërrase në dyshemenë e vjetër, që më erdhi si e shurdhër. Fill pas saj u dëgjuan hapat e lehtë të nënës, ndërsa fërfëlliza, sikur kërkonte me këmbëngulje shpërqendrimin tim, u përplas me gjithë egërsinë e vet mbi xhamin e hollë e të avullt të dritares. Më erdhi keq prej xhamit që ishte i shtrënguar

të qëndronte neutral në mes dy botëve të armiqësuar
çuditërisht për vdekje kundër njëra-tjetrës: qetësisë brenda
kullës dhe rrebeshit jashtë saj.

I liruar nga letra haram, në mendje m'u skalit pamja e
Zejnebes. Më erdhi e çuditshme: sikur po e shikoja lakuriq në
hamamxhik, ashtu siç kisha parë dadë Fitin. Sa e hareshme
ishte atë ditë kur erdhi për vizitë! Si ma kishte zgjatur dorën
dhe krejt natyrshëm më kishte lëshuar në dorë letrën e parë
të dashurisë!

Ndërsa po parafytyroja fytyrën e saj, m'u bë sikur sytë e
saj të shkruar më kapërdinë nga kjo kohë e nemitur e më
kthyen prapa, në një kohë të përdëllyer idile, të atij mëngjesi
të mugët e plot frikë dhe... „Ki-ki-ri-ki-ki!“, sikurse atëherë
edhe tani po këndonin gjelat e parë.

*... Atë mëngjes bashkë më këngën e gjelave, me të shara e
shkrehje armësh na zgjuan nga gjumi ushtarët sllavë. Nën
tytat e armëve na nxorën jashtë. Na grumbulluan në shesh
dhe na ndanë gratë në njërën anë e burrat në anën tjetër. Mua,
për shkak të flokëve të gjatë, me ngatërruan dhe më kaluan në
anën e grave. Disa nga gratë më panë me çudi, por nuk folën.
Pranë meje pashë Zejneben. Si pa të keq, më dha një shami.
„Lidhe rreth qafe, – më tha, – do të mendojnë se je vajzë.“ Më
erdhi turp, por bëra siç më tha ajo. Ndërsa po lidhja shaminë
rreth qafës, ndjeva se shikimi i saj më turbulloi. Ndërkohë
ushtria hyri në shtëpitë tona. Pasi plaçkitnin sendet me vlerë,
u vinin flakën.*

*U çuditëm kur qëndruam para tyre të lidhur. Nga mesi i
paramilitarëve doli një burrë i veshur civil, me pallto të gjatë,
me flokë gri dhe me një nishan në faqen e majtë. Iu afrua
Nakos. Me zë të thellë e pyeti: „Pse je fshehur, ë?!“ Ai nuk*

foli. Nuk foli sepse Nakoja ishte shurdhmemec. Filloi të lëvizë kokën, këmbët dhe trupin për të treguar diçka, sepse duart, të vetmin mjet komunikimi, ia kishin lidhur prapa shpinës. Një paramilitar tha:

– Gospodine Janko, po flitet se ky është shurdhmemec!

– Nuk ka gajle, edhe shurdhmemecët i merr plumbi, – ia ktheu tjetri me një buzëqeshje cinike. Pastaj nxori nga brezi revolen ia drejtoi në ballë dhe tërhoqi këmbëzën. Bashkë me krismën e flakën regëtimë u shemb edhe Nakoja. Ra përmbys para këmbëve të tij. Pastaj na u hakërrua neve.

– Nisuni! – urdhëroi njëri nga paramilitarët, duke na bërë me shenjë drejtimin që duhej të ndiqnim. Fytyra e gospodin Jankos, e lëmuar, e qetë e engjëllore, që shprehte buzëqeshje dashamirësie, por që në brendi fshihte një kriminel të pashpirt, më është ngulitur si thumb në mendje.

Të ndarë nga burrat, na detyruan të marshonim drejt perëndimit. Isha i vetmi mashkull mes gjithë atyre vajzave, nuseve dhe plakave. Ato më mbanin gjithmonë në mes, larg syrit të regjur të paramilitarëve që të mos më diktonin.

Zejnebja nuk më shqitej. Nën shoqërinë e motrës sime, marshonte përkrah meje. Herë pas here nëna e saj e qortonte.

Të gjitha gratë, pa përjashtim, qanin për burrat, djemtë e vëllezërit e zënë peng. Qaja edhe unë. Mes burrave të zënë peng ishte babai, mixha e vëllai im. Lotët me rridhnin pa ndërprerë. Herë pas here i fshija me cepin e shamisë që më dhuroi Zejnebja. Ajo m'u afrua e me zë të ulët më tha: „Burrat nuk qajnë!“ Më mbuloi turpi. Heshta. E ndjeva veten të zhburrëruar para saj, kurse motra ime e vogël më shikonte me admirim.

Vrasja e Nakos dhe fytyra e buzëqeshur e gospodin Jankut nuk më shqiteshin nga mendja. Edhe pse nuk dëshiroja ta kujtoja, me vinte vetë.

Matanë kufirit u tubuam në një rrafshnaltë malore. Vëllezërit tanë na kishin ardhur në ndihmë. Pas seleksionimit erdhi koha e ndarjes. U përqaftuam me përgjërime, me shpresën se së shpejti do të takoheshim në trojet tona të lira. Ashtu si njeriu që gjatë ushqimit kafshatën më të shijshme e ruan për në fund, edhe unë përshëndetjen ndarëse, më të shijshmen dhe më të dhembshmen, e ruajta për në fund. Të njëjtën gjë e kishte bërë edhe Zejnebja. Kur erdhi çasti i ndarjes, ajo ma zgjati dorën, pa e ndarë nga unë atë shikimin e saj prush. M'u afrua aq pranë, sa ndjeva aromën e këndshme të flokëve dhe puqjen e faqes sime me të sajën. Me gjysmë zëri i thashë pranë veshit:

– Do bëhesh nusja ime?

– Po, në jetë të jetëve! – ma ktheu.

Para se të largohej, ndjeva peshën e trupit të saj të mbështetej rëndë-rëndë në trupin tim. E putha me afsh në faqe. Reagoi e habitur. Nuk e kishte pritur një puthje të tillë. Ndërsa po largohej, pashë fytyrën e saj të purpurt. Kërcimthi më ktheu shpinën. Iku me vrap duke i valëvitur këndshëm flokët e gjatë. Unë ngela në mes të rrugës si i ngrirë. Para se të bashkohej me familjen e saj, u kthye nga unë duke ma dhuruar një buzëqeshje të pikëlluar.

Ashtu si i mpirë, dola nga mendimet e kohës së shkuar. Dola edhe nga ngrohtësia e batanijes. Me hapa të çrregullt iu afrova dritares. Fshiva qelqin e avullt. Shikimin e vërvita jashtë. Në dritëhijet e krijuara nga mugëtira e mëngjesit pashë koshin, hangarin, manin e moçëm, bunarin, makinën e Xunit pranë avllisë dhe në fund të oborrit gjermadhat e shtëpisë sonë të re të djegur nga lufta. Çudi, vetëm kulla i kishte shpëtuar zjarrit! Me t'u kthyer, e mbuluam çatinë

që pikonte dhe u vendosëm në të. Ndihamat kaure nuk i pranuan, kurse ndihamat e vëllezërve myslimanë u shpenzuan për meremetimin e xhamive të shkatërruara nga lufta dhe ndërtimin e xhamive të reja.

Duke parë jashtë nga dritarja, fillova të ndieja të ftohtë. Pasi u drodha edhe një herë, fillova të tërhiqesha, por edhe për disa çaste më mbajti si të ngurosor pamja e mrekullueshme e minares së xhamisë. Vështrimi më ngeli i ngulitur mbi pamjen mahnitëse të gjysmëhënës së shenjtë në majën e saj. Padashur m'u kujtua një ilahi kushtrimi e kënduar nga muxhahedinët:

*Xhamia fortesë,
minarja raketë,
kupola përkrenare,
xhemati ushtarë.*

Teksa isha duke i veshur pantallonat e vrugëta treçerekëshe, m'u bë se dëgjova kroatatjen e një korbi. Si nga hera, zëri i tij vinte nga kodra matanë. Nga dritarja e kullës sa e sa herë e kisha parë kodrën të ndarë më dysh: në pjesën lindore e perëndimore, që i ndante minarja e xhamisë si gozhdë në mes.

Dola në oborr. Pikat e shiut të mbështjella me fërfëllizë m'u përplasën furishëm mbi fytyrë. E ndjeva se leshrat e rralla të mjekrës nga shtytja e fërfëllizës m'u shtrembëruan sa në anën e majtë e sa në të djathtë.

Kur isha duke e mbushur kovën me ujë për të marrë abdes, pashë nga shtëpia e zjarrit. Dallova dritën e venitur të llambës. „Qenka zgjuar nëna“, –mendova me vete, duke e kujtuar me lezet kupën me qumësht të valë. Vështrimin e hodha drejt oxhakut të kullës, që e nxirrte jashtë tymin e

përzier me fërfëllizë e pika të çrregullta shiu. Mora kovën me ujë dhe shkova në dhomën e zjarrit.

– A fjete mirë, o bir? – me pyeti nëna me zërin e saj të çiltër. Në duar mbante shtrënguar legenin dhe ibrikun, kurse në llërë kishte varur peshqirin.

– Pasha Allahun, boll keq kam fjetur sonte! Gjithë natën me kanë munduar ëndrrat, – thashë ndërsa isha duke zënë vend pranë oxhakut.

– Ndoshta të ka munduar kasaveti i letrës që të dhashë mbrëmë, apo?...

– Çka?! – ndërhyra i nxehur.

– Nga rruga e gjatë që ke bërë dje, – tha ajo me gjysmë zëri nga frika se do të shpërtheja me atë zakonin tim të vjetër, duke e ndryshuar aty për aty temën e bisedës.

Edhe kjo që tha mua më mjaftoi. Për një çast m'u bë se ajo nuk kishte folur, por më kishte hedhur në ujë të ftohtë. Mornica ma përshkuan tërë trupin.

– Lëre atë letër tani! Nuk e kam kasavet letrën. Jo! Jam i lodhur nga rruga e gjatë, – fola vetëm sa për të thënë diçka.

Edhe tani pas fjalëve të nënës m'u përforcua dyshimi se i gjithë kasaveti më vinte pikërisht nga ajo letër... nga ai drejt profesori me atë numër të nëmur celulari. Rrekjet e mia për ta shmangur nga vetja të vërtetën ngacmuese nga ajo letër qenë disi të pafrytshme, sepse ajo si me një stil djallëzor ishte bërë më këmbëngulëse, më zotëruese mbi mua, duke më shtyrë drejt një vendimi të panjohur që nuk i dihej as fillimi, as fundi.

– Po ku e di unë e shkreta, kështu më pati thënë Zeidi! – vazhdoi befas nëna e mua m'u bë se ajo nuk po fliste, por vetëm po vazhdonte të më hidhte ujë të ftohtë me kovën e madhe të bunarit.

– Pse, kush i tregoi Zeidit për këtë letër?! – pyeta i çuditur.
– Unë. Ku-ku qyqja! Paskam bërë keq?! – filloi të fliste duke fajësuar veten, siç e kishte zakon kur bënte ndonjë gafë.

– Sa herë të kam thënë, moj nënë, që asgjë nga gjërat e mia të mos ia japësh kujt, ë? – e pyeta paksa i zbutur.

– Po, mor bir, më ke thënë! Unë vetëm iu luta të ma lexonte... të më tregonte se çfarë shkruhej në të! M'u thaftë goja, m'u thaftë! – m'u përgjigj ajo duke mallkuar veten.

– Po ku merr vesh arabisht ai mjekërkuq! U çmende edhe ti! – ia ktheva me zemërim të përmbajtur dhe i qetësuar, pasi qeshë i sigurt se, edhe pse e kishte pasur në dorë letrën, vetëm sa e kishte rrotulluar pa e shkoqur asnjë shkronjë.

„Allah, bëma kabull zemërimin! – thashë me vete dhe me pëshpërimë vazhdova: – Bismil-lahir Rrahmanir-rrahim!“

Porsa fala namazin e sabahut, u ktheva në dhomën time. Qëndrova më këmbë duke kundruar me kureshtje çdo skaj të dhomës. Ende ishte mugëtirë. Një duhmë e rëndë myku m'i zuri hundët. M'u bë sikur kisha zbritur në varr. Mornica m'u ngjeshën në mbarë trupin. Ndjeva të ftohtë. Sixhadeja ku falja namazin ishte e shtruar. Shiltja e re, ku kisha qëndruar i ulur me orë të tëra. Stoli në formën X-je ishte aty. Lëviza nga vendi. Vetë këmbët më çuan pranë kamares, në murin përballë, ku kisha librat. Sipër tyre pashë letrën që më kishte dërguar imami. Në mendje më erdhën disa nga ato që më kishte shkruar: „konspiracion salafist“, „epërsi salafiste“, „konvertim salafist“, „pagesë salafiste“, „breqet salafist“... „Pusho, more rrenacak!“ – e shkarkova inatin mbi të, kurse letrën që nuk e kisha zbërthyer mbrëmë e mora sërish në dorë. U vura edhe një herë për ta lexuar. Nuk kishte ndryshuar asgjë. Aty ku nuk e kisha zbërthyer mbrëmë, nuk e zbërtheva as tani.

Kureshtja vazhdonte të më brente. E rilexova ngadalë duke hasur prapë të njëjtat shkronja kokëforta që nuk i bindeshin vullnetit tim.

U afrova pranë shtratit. U ula mbi dyshekun e zhubravitur nga përsiatjet e natës që sapo kishte shkuar. E futa dorën nën jastëk, ku kisha telefonin. Disi i shqetësuar, fillova të shtypja numrat që ishin të shkruar në letër. Pasi i kontrollova edhe një herë, e shtypa sustën dhe e vura pranë veshit. Pas pak çastesh në veshin tim arriti sinjali i parë i zgjatur. Ndërsa po prisja që sinjali të përsëritej, nga ana tjetër kumboi një zë i trashë burri:

– Profesori!

– Selamu Alejkum, zoti profesor! – ia ktheva me zë të dridhur.

– Urdhëroni! Kush jeni ju? – tha shkurt zëri nga ana tjetër.

– Unë? Jam Abdallai.

– Aha! Sa më gëzove, Abdalla! Të prisja, por jo kaq herët. Krejt ashtu siç të kanë përshkruar: i përpiktë, i saktë. Si jeni me shëndet? Si keni kaluar në ato vende të shenjta?

– Mirë, – ia ktheva shkurt.

– Dëgjo këtu! – ma preu fjalën tamam kur atëherë kisha ndër mend ta pyesja për shëndetin dhe për gjëra të rëndomta.

– Jam shumë i zënë. Nuk kam kohë të takohem me ju, të paktën jo brenda kësaj jave. Por të këshilloj ta vizitosh pasardhësin e Profetit pa humbur kohë. E kam njoftuar për arritjen tuaj. Ai të pret.

– Ashtu? Kur duhet ta takoj?

– Sot. Ai do të urojë mirëseardhjen edhe në emrin tim. Unë vetëm do të uroj nga zemra për vendimin që keni marrë. Keni bërë një punë të mrekullueshme atje dhe jeni kthyer tamam në kohën kur ne kemi më së shumti nevojë

për ndihmën dhe punën tuaj këtu... Keni vetëm pak kohë që jeni kthyer dhe jam i sigurt se nuk keni vërejtur asgjë nga ngjarjet, ndryshimet dhe pengesat që po na dalin në kryerjen e obligimeve tona. Çka është edhe më keq, jemi të zhgënjyer edhe nga disa myslimanë nga populli juaj, që vend e pa vend i marrin si shembull të keq mjekrat dhe veshjet tona treçerekëshe...

– Si?! Më duket se më keni ngatërruar. Unë nuk i takoj më këtij populli të dalë feje, jam konvertuar dhe i takoj popullit të ndritur të Allahut, – ia ktheva vrullshëm duke ia ndërprerë fjalët.

– Më fal! Më duket se u keqkuptuam. Nuk kisha ndër mend t’ju fyeja. Dëshironi t’ju flas në gjuhën boshnjake? E njoh shumë mirë, sepse kam studiuar në Akademinë Ushtarake në Sarajevë. Ose po e vazhdoj në gjuhën tuaj të dikurshme, sepse gjuhën e Allahut nuk po e kupton drejt... Pra, siç të kanë njoftuar imami e mulla Shefsheti, në Xhaminë e Madhe çdo ditë të xhuma po e ngre zërin e tij të çjerrë injoranti me damkë Hafiz hoxha. Ai një pjese të xhematit, që nuk i kanë as dy fije mend në kokë, po u thotë se rruga e ndritur e salaf-u-salih – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi ta! – nuk ka qenë ashtu siç po e paraqesin disa faqezinj nëpër librat e tyre plot gënjeshtër. Hafizi e kishte kuptuar se atë turmë trutharësh, para se t’i zbaviste me fjalët e tij mikluese, i kishte frikësuar duke ua nxjerrë përpara syve zjarrin e tmerrshëm të xhehenemit dhe duke u thënë se „po ndoqët rrugën e shëmtuar të salaf-u-salih, do të digjeni e të përvëloheni në katranin e valuar“. Ai kishte shkuar aq larg duke e mbushur shpirtin e tij haram kur kishte thënë se asnjëri nga peygamberët nuk kishin qenë myslimanë përveç hasretit tonë të ndritur. Ky qafir, pa pikë turpi po i merr

në mbrojtje bektashinjte e marrë, që të dehur e këndojnë kuranin duke u rënë daulleve e teneqeve, vallëzojnë të shpuar e të përhumbur duke u zhgërryer pas njëri- tjetrit. Kundër këtyre qafirëve, pa humbur kohë, duhet organizuar luftë e ashpër për ta çrënjësuar nga themelet këtë farë të keqe, që po ia humb vlerat e larta islamit.

– Po cilit i duhet prerë gjuha më parë? – më pyeti dhe, pa më dhënë kohë t’i përgjigjesha vazhdoi: – Së pari duhet t’i pritet gjuha e helmët Hafiz hoxhës e pastaj xhematit të tij gjytyrym.

Ndërsa po çuditesha për ato fjalë të papeshuara kundër Hafiz hoxhës, dëgjova që më tha se vetëm rruga ime e denjë dhe gatishmëria për flijim tregon më së miri virtytet e moralit të lartë islam... Po bëhesha gati ta pyesja se për çfarë flijimi e kishte fjalën, kur dëgjova të më thoshte se pasardhësi i Profetit do të më jepte instruksione shtesë. Assesi nuk më kujtohet nëse më tha „ditën e mirë!“, por nga ana tjetër ra heshtje. Edhe pasi thirra disa herë „Alo, zoti profesor, alo, alo!...“, linja ishte ndërprerë.

„Vallë për çfarë flijimesh e pati fjalën?“ – e pyeta veten ndërsa isha duke provuar përsëritjen e thirrjes telefonike, por vazhdimisht më vinte një zë i truar femre... Shejtane. Ndërkohë po më bëhej sikur po dilja nga një ëndërr e frikshme.

O Xhahili! Pranojeni ëndrrën që u solla nga Ai lart, më i Madhi, që është Një. Përruluni me ballin përtokë dhe përgjërrohuni me bindje e nënshtrim. „Nuk ka Zot përveç Zotit“, – pohoni. Unë, siç po më shihni, nuk jam i çmendur jerm, jam lajmësi i Tij. Mos harroni: këtu poshtë, pranë meje e pranë jush, i padukshëm është edhe ai, i urryeri i Allahut, Shejtani Iblis. Edhe ai është Një! Lart Një. Poshtë Një. Mos i ngatërroni besëtytnitë e tyre.

Takimi

 Sa befasova kur pashë se në zyrën e pasardhësit të Profetit ndodhej Hafiz hoxha. Jo vetëm që u befasova, por pata edhe një ndjenjë malli për mësuesin tim të dikurshëm të medresesë. Lëre se ç'më tha profesori për të! Kishin kaluar shumë vjet pa e parë. M'u duk se kishte shtuar në peshë. Përreth çallmës i dalloheshin flokët e thinjur. Fytyra i ishte zbehur deri në atë masë, sa që m'u duk se para kisha një mit.

Pasardhësi i Profetit, kur më pa, u ngrit më këmbë duke më përshëndetur me „selamu-alejkum“. Ishte njëri nga udhëheqësit më të spikatur të islamit modern, që gojëkëqijte me përbuzje e quanin „sekti salafi“. I takonte brezit të parë të sheikëve të pasur. Me stafin e tij kishte formuar organizatën humanitare të quajtur „Al-Haramain“. Para se të nisej, kishte deklaruar se kësaj radhe kishte vendosur t'i vinte

në ndihmë popullit të Arnautistanit, duke e cilësuar si të ndarë në lashtësi nga trungu i popullit të përzgjedhur prej Allahut. Para se të nisej, kishte deklaruar: „Ky është populli muhaxhirunë nga fisi gassan. Në kohën e kalifit Umer Ibn al Hatab prijësi i tyre Xhabla Ibn al Ajham u konvertua në mysliman. Kur shkoi për të vizituar Qabenë, xhyben ia shkeli një beduin. Në shenjë zemërimi Xhabla e goditi me shuplakë. Beduini u ankua te kalifi i drejtë Umer. Kalifi e ndanë drejtësinë: Xhabla t’ia shkelte xhyben beduinit, kurse beduini ta godiste atë me shuplakë. Xhabla u ndie i fyer. Natën përgatiti tremijë luftëtarët e tij dhe u largua. Kur arriti në tokën e shkretë, krijoi Arnautistanin. Që nga ajo kohë, i ndjekur nga mallkimi i kalifit Umer Ibn al Hatab, ky popull asnjëherë nuk ka arritur të bëhet mysliman i vërtetë. Andaj ndihem borxhli para fisit arnaut-gassan, që me çdo çmim ta kthej nga Dar Al-Harb në Dar Al-Islam.“ Me të arritur në Arnautistan, në tokën e Dar Al-Kufr, siç e quante ai, sipas këshilltarëve të tij, kishte bërë përzgjedhjen e komisionarëve vendas që do t’i mbikëqyrnin punët dhe detyrat e sevapeve, të cilat ia kishte ngarkuar vetes. Në krye të komisionit qendror, me dekret të posaçëm, kishte përzgjedhur xherah Feridin, nipin e kryemyftiut të dikurshëm të Arnautistanit në Dardani, i cili në të njëjtën kohë do të kryente edhe detyrën e kryexherahut për synetin e vazave. Me ndihmën e kryekomisionarit Xherah Ferid kishte përzgjedhur anëtarët e Komisionit Qendror dhe kryetarët e nënkomisioneve. Në krye të komisionit të arkitekturës dhe ndërtimit të xhamive kishte emëruar imamin, i njohur si ndërlidhës i shquar mes të myslimanëve të Arnautistanit dhe atyre boshnjakë. Në të njëjtën kohë imami do të mbulonte edhe sektorin e agjitacionit dhe propagandës brenda Dardanisë. Komisionin

e Kulturës, Mejtepeve, Shkollave dhe Botimeve do ta udhëhiqte mulla Shefsheti, i cili kishte oratori shembullore, influencë të merituar mbi xhematin e tij dhe reputacion të shkëlqyer në qendrat vendimmarrëse të shtetit. Komisionin e Shërbimeve Ndërlidhëse mes shoqatës dhe Ministrisë së Jashtme do ta udhëhiqte profesor Milazimi, që në të njëjtën kohë ishte kunat i myftiut dhe i ati i ministrit të Kulturës. Komisionin e Xhihadit dhe Punëve të Sigurisë do ta drejtonte kapiten Rami Fuadi, me grada të larta ushtarake dhe karrierë të gjatë në agjenturat e shërbimeve inteligjente.

Që nga përzgjedhja e tyre në krye të komisioneve, me urdhrin e pasardhësit të Profetit komisionerët ishin marrë me themelimin e këshillave dhe të nënkëshillave të rretheve. Për disa javë nuk kishin reshtur duke udhëtuar sa në një xhami në tjetrën, sa në një qytet në tjetrin, sa në një fshat në tjetrin duke i thënë xhematit se të gjitha të ligat që kanë përfshirë shoqërinë tonë, duke filluar nga lufta e deri të skamja e imoraliteti, kanë ardhur si rezultat i shmangies nga rruga e ndritshme e Hasretit Muhamed, largimi nga urdhrat e Kuranit Kerim, lënia mënjanë e rregullave të Sheriatit famëmadh, heqja e ferexhesë dhe pirja e rakisë. Vëmendje të posaçme u kishin kushtuar të rinjve. Të injoruarve u kishin dhënë shpresë, të vobektëve bukë e rroba treçerekëshe dhe atyre të dalëdore këshilla, duke i kthyer në rrugën e Allahut xhel-le shanuhu. Me këto përpjekje ishte krijuar Uma për Drejtësi Islame, në krye të së cilës me vullnetin e Allahut ishin përzgjedhur kapiten Rami Fuadi, doktor Klemendi dhe xherah Feridi.

Pasardhësi i Profetit më priti me ngrohtësi të jashtëzakonshme. Xhybja e tij e gjatë dhe e gjerë në formë kaftani të bardhë, që mbërrinte gjer në fund të këmbëve, më

bëri përshtypje të veçantë, duke shfaqur para meje pamjen e tij madhështore. Pasi e ndreqi gutrenë¹² me një palosje të lehtë për ta nxjerrë më në pah pamjen e fytyrës, e rivendosi agallin¹³ mbi të dhe me një vështrim përçmues drejt Hafizit u kthye hareshëm nga unë. Me një buzëqeshje cinike zuri vend në kolltukun e tij. Nuk ishte hera e parë që e takoja me veshjen e tij karakteristike. Kisha dëgjuar se ai gjatë kohës që qëndronte brenda zyrës së tij gjithmonë mbante veshur kostumet tradicionale, duke sjellë me vete copëza nga veshja e bekuar e Hazretit Muhamed. Pranë tij e ndjeva veten të fortë dhe të sigurt njëherësh.

Pasardhësi i Profetit, kur mori vesh për sukseset e mia, më ftoi në vilën e tij luksoze në breg të Detit të Kuq. Më kishte nderuar aq shumë duke përgatitur darkë solemne për mua dhe stafin e tij nga kuzhinierë të specializuar kinezë. Pas darke më ftoi në haremin e tij, që binte me pamje nga deti. Zumë vend në frone përralore. Pa vonuar, filloi muzika gazmore, e përcjellë nga një kolorit vajzash valltare, të veshura ngjyra-ngjyra, ku dominonte e kuqja. Të stolisura me rruaza e perishane, shndrisnin si yje xheneti në dritat reflektuese. Ne, të qeshur e plot hare, herë pas here thithnim hashash me shisha. Ndihesha njeriu më i lumtur në botë, edhe pse nganjëherë me bëhej sikur po zhytesha në xhahilijet. Allahu dhe pasardhësi i Profetit e dinë më mirë këtë punë. Sipas ritmit të muzikës, edhe valltaret, njëra pas tjetrës afroheshin pranë meje duke tundur gjoksin e stolisur me perishane, barkun lakuriq e vithet gjysmëlakuriq të mbështjella me një

¹² *Maramë apo napë e hollë që e mbajnë në kokë disa fise arabe.*

¹³ *Rreth qelibari apo ebaniti që e vendosin në kokë disa fise arabe për ta mbajtur më mirë maramën.*

tis të hollë, që më ndillnin epsh. Pasardhësi i Profetit, pasi u hidhte valltareve para me grusht, vështrimin e tij gazmor e hidhte nga unë e më shkelte syrin. Më bëhej sikur po më thoshte: „*Hë, si e ndien veten? Të pëlqen xheneti islam?*“ Ndihesha i lodhur. Nën përcjelljen e eunukëve më dërguan në dhomën time. U shtriva. Nuk e di sa kohë kam fjetur. Kur hapa sytë, nën rrezet e diellit pashë kopshte të harlisura. Valë-valë vinin tinguj gazmorë të dajreve dhe fyejve. Era e mishit të pjekur m'i gudulisi hundët. U ula. Nuk isha në shtrat?! Ku ndodhem vallë? Isha në një kolltuk përrallor... kolltuk xheneti. Prapa shpine më vinte freski. Ktheva kokën: pashë hyri symëdha, virgjëresha. Në duar mbanin degë palmash, që i tundnin lart e poshtë. Po ma freskonin shtatin. Tutje dëgjohej gurgullima e ujit. Pashë andej: nuk ishte ujë, ishte rrjedhë qumështi, mjalti, vere... Mora një copë mishi të pjekur. Sa i shijshëm! Mish kurhani, kurban xheneti?! Hyritë symëdha më silleshin vërdallë. Më sillnin verë të shijshme për njerëzit. Fillova të pija. Ishte e ëmbël si mjalti në hoje. Njëra nga hyritë më ledhatonte flokët. Ah, nuk paskam flokë! Më ledhatonte ballin, mjekrën, mustaqet e gushën. Tjetra me guduliste gjoksin, barkun e kofshët... Isha mbushur me epsh. „Zgjdh nga shtatëdhjetë e dy hyritë virgjëresha që t'i dhuroi Allahu. Lum si ti që bëre tregti me Allahun! Ti ia fale shpirtin të Madhërishmit e Ai ta dhuroi përjetësinë në xhenet, me të gjitha begatitë e tij. Kështu shpërblehen të devotshmit“, – po më thoshte zëri i Profetit Muhamed, kurse unë vazhdoja të bëja dashuri nën freskun e palmave, nën tingujt e fyejve, pranë gurgullimës së lumenjve nga mjalti, qumështi e vera dhe... shpërtheva nga dalldia. Ndihesha i lumtur. Nuk e di se si me kishte zënë gjumi. Kur hapa sytë, pranë shtratit ishte pasardhësi i Profetit.

„Më thanë se po flisje jerm, erdha... keni temperaturë? Keni ethe?“ – më pyeti i shqetësuar. „O Allah, pse më ktheve nga xheneti?“ – thashë i mallëngjyer. „Shshsht, mos thuaj se çfarë ke parë atje! Do ta hidhërosh Allahun, – ndërhyri pasardhësi i profetit, dhe vazhdoi: – Allahu i Madhërishëm në shenjë falënderimi për jetën e premtuar të ka siguruar xhenetin.“

Zëri paksa i ngritur i Hafiz hoxhës më solli në realitet. Në fillim, m'u bë se prania ime kishte shkaktuar një shtendosje në bisedën e tyre, por nuk ishte ashtu. Dukej se ata edhe më parë kishin qenë duke u grindur rreth disa mospajtimeve. Herë pas here përmendej emri e imamit dhe i mullah Shefshetit. Dukej se ishin bërë mollë sherri me fjalimet e tyre plot urrejtje ndaj besimit kaur dhe Kishës Katolike. Hafizi kërkonte nga pasardhësi i Profetit të mos i nxiste ata për të futur përçarje sektare mes besimtarëve islamë dhe përçarje ndërfitare mes myslimanëve dhe të krishterëve, kurse pasardhësi i Profetit kërkonte prej Hafizit që t'i bashkohej Umetit për Drejtësi Islame dhe së bashku të fillonin reformat, derisa të arrihej pjekuria për themelimin e shtetit islam.

Gëzimi im për praninë e Hafizit u fik ndërkohë. Pritja e tij hijerëndë dhe përçmuese më bëri të stepesha për një çast para tij. Megjithatë, i zgjata dorën. Me një shikim të rënduar e përçmues, lëvizi përtueshëm nga vendi dhe më zgjati dorën e tij të butë. Në çast një mori mendimesh m'u rrokullisën në kokën e rënduar. Kisha dëgjuar, por në asnjë rast nuk më ishte mbushur mendja se ky ishte njëri nga kundërshtarët më të mëdhenj të vlerave salaf-u-salih. Tani po e shikoja nga afër ndërsa shante e fyente me pompozitet idetë e kristalta që i kishte shpalosur Uma për Drejtësi Islame. Kundërshtonte lëvizjen salafiste dhe njolloste Kuranin, Sheriatin e hadithin.

Asnjërën nga suret madhështore të Kuranit Kerim, ku fjala e Allahut bën thirrje për xhihad e luftë të shenjtë, jo vetëm që nuk i prezantoi para xhematit të tij haram, por nuk i përmendi fare, sikur të mos ishin në Kuran. Kundërshtoi me pompozitet botimin e Kuranit të përkthyer sipas standardeve të shkrimit të shenjtë islam, nga e djathta në të majtë, duke thënë: „*Ashtu siç e kemi mbrojtur Kanunin tonë të Maleve për pesë shekuj me radhë nën sundimin osman, ashtu duhet ta mbrojmë edhe kulturën tonë fetare nga bastardët islamë.*“ „Çfarë i paska ndodhur Hafiz hoxhës?!“ – pyeta veten i çuditur. Ky kishte qenë njëri nga më të zotët brenda Umetit Islam. Kishte ushqyer injorancë të skajshme kundër disa sekteve. Kishte pasur të drejtë, sepse mejtepet përçarëse i shpallin islam. Edhe ne jemi kundër. Të gjithë besimtarët myslimanë duhet të kthehen prapa andej nga kanë ardhur e të ndalojnë kur të arrijnë kohën e ndritur të Hasretit Muhamed. Por ky hutaq, gjoja në mbrojtje të shtyllës së besimit islam të Ehli Syнетit-syni, po e ngrinte zërin vetëm kundër paraardhëseve salaf-u-salih. Dale, dale! Profesori paska pasur të drejtë kur thoshte se këtij gjarpri i duhet prerë gjuha para se ta ketë helmuar xhematin.

Ndërsa po shikoja trupin e tij të veshur me shije, me kokën të kthyer pak në të majtë e me çallmën elegante sipër, disi më erdhi gjynah. Më erdhi gjynah për kokën e tij të mjerë, të njëfarë kombi, kanuni, patriotizmi, tradite... Ishte vënë këmbë e krye kundër hutbeve¹⁴ të Umas për Drejtësi Islame dhe kundër të devotshmëve salaf-u-salih. Këto hutbe ishin pranuar nga Myftiu, që synonin kultivimin e ideve të reja të lutjeve, të mbështetura në përvoja të gjata të imamëve dhe

¹⁴ *Fjalime apo predikime (arab.)*

myftinjve të ndritur salaf-u-salih. Vërtet paska shkuar larg. Tepër larg. Kundërshtoi përkthimin e Kuranit me ligjet e gjuhës së ndritur të Allahut, është kundër përfshirjes së detyrueshme të lëndëve mësimore islame në shkolla, kundërshton bartjen në vende publike të shamive, nikabit dhe burkave islame, po kundërshton rrymën përparimtare salaf-u-salih, organizimin e xhihadit, ndërtimin e xhamive të reja, duke thënë se na mjaftojnë këto që i kemi se populli, me demek, paska nevojë për fabrika e zhvillim e jo për xhami dhe tani i qenka mbushur mendja të paudhit të përgatitë skica për xhamitë e ndërtuara mbi themelet e kishave të rrënuara nga ushtarët e bekuar islamë dhe për kishat e shndërruara në xhami gjatë lirisë islame, duke kërkuar që ato të kthehen në gjendjen e mëparshme. Me dinjitet, Uma për Drejtësi Islame i ishte përgjigjur këtij matufi, kurse mulla Shefsheti i kishte thënë se të gjitha kërkesat islame do të realizohen: „Prit, zoti Hafiz, prit, se ne shpejt do t’i sjellim këtu, në tokën e bekuar islame, modelet e burkave më të bukura myslimane, që sot i bartin trimëreshat afgane.“

Pasardhësi i Profetit luajti pak nga vendi dhe u mbështet rëndë në kolltukun e tij. Me buzëqeshje të fshehur mes leshrave të mjekrës së tij gri, zgjati dorën e djathtë për të më bërë shenjë të ulesha në karrigen përballë. Vetëm tani vëreja se gjatë gjithë kohës që ndodhesha në zyrën e tij kisha qëndruar më këmbë. Mënga e gjerë e xhybes nuk u tund fare kur ai e zgjati dorën drejt meje. Sa më shumë e hapte krahun, aq më tepër zgjerohej mënga. Për një çast m’u duk sikur po hapej goja e një përbindëshi që do të më kapërdinte... Po, po, përbindëshi islam tani më ka kapërdirë...

Pasardhësi i Profetit kishte edhe një simpati të veçantë për mua. Njëherë, para kohës së namazit, në vilën e tij

luksoze, me dëshirën e Tij bëra thirrjen e ezanit. Pas faljes pasuan lëvdatat për zërin tim të shquar që vetë Allahu i Madhërishëm ma kishte dhuruar, për stilin e interpretimit dhe dredhjen e zërit në kohën e duhur, duke i dhënë ngjyrë komplekse dhe krejtësisht të pavarur nga mjeshtrit e mëdhenj. Ky stil, sipas Tij, ishte guxim i madh, sepse në vete ngërthente një dalje jashtë kornizave të mjeshtrëve të mëdhenj, që botës islame i kishin dhënë një vizion të qartë në thellimin e besimit përmes zërit dhe interpretimit karakteristik, pra ishte një dalje me një interpretim të njëanshëm jashtë normave të kornizës përcaktuese, por në të njëjtën kohë ky interpretim përbrenda bërthamës së vet përmbante një tërheqje magjepsëse, që i përshtatej melodikut salaf-u-salih, saqë ngjasonte shumë me metodat që i kishin përdorur shekuj më parë paraardhësit e ndritur. Më kishte propozuar që mrekullitë që i kisha të fshehura brenda vetes sime, talentin e lindur që ma kishte dhuruar i madhi Allah të mos e mbaja të ndryrë, por ta nxirrja jashtë bashkë me gjithë atë barrë aftësisht që ishin të fshehura brenda qenies sime, parapakisht të pazbuluara. Kurrë nuk e kisha ditur që brenda meje qëndronin të fshehura thesare të tilla të mrekullueshme, të cilat krejt rastësisht ishin zbuluar prej Shkëlqesisë së Tij pasardhësi i Profetit. Disa herë më kishte thënë se do të ishte mirë që në të ardhmen t'i interpretoja me një pasion të vendosur meloditë dhe ngjyrat e zërit t'i zgjeroja me ide të reja, të bëja seleksionime shtesë të atyre që padashur kishin shkarë pakëz nga melodia e dhënë nga Allahu dhe ishin ngërthyer me nuanca kaure... dhe një ditë papritur më kishin ftuar në një studio ku ishte bërë incizimi i ezanit. Tani ezani im qarkullon në mbarë botën islame, edhe në

xhaminë e madhe ku falet ky i dalë feje. As për këtë nuk ndihet krenar ky malukat?

Pasardhësi i Profetit po fliste rreth ndërtimit të xhamisë. Unë, i mbërthyer në vegime, po shikoja jashtë nga dritarja e madhe e me perde të sajuara. Një fushë e gjerë në mesin e qytetit të sfiduesve të Allahut. Dukej si shkretëtirë e pluhurosur. Në mes shihej oaza Zam-Zam. Pallate madhështore rreth e qark, spitale, universitete dhe shkolla xhahilësh. Pasardhësi i Profetit dhe xhemati i tij kishin filluar punën për ndërtimin e xhamisë madhështore, të ndritshme e me shumë minare që e thernin qiellin pa re... Disi si xhamia e shenjtë Mesxhid-el-Haram. Rreth e qark, por në distancë, shihej populli i xhahilisë. Të veshur me xhins e minifunde, po silleshin si të trullësuar me ca libra kaurësh në duar, kurse në sheshin para xhamisë ishin tubuar si asnjëherë më parë udhëheqësit e Umas për Drejtësi Islame. Rreth tyre përveç xhematit tërlembardhë e veshje treçerekëshe kishte gra të mbështjella me burka. Burrat në duar mbanin parulla dhe pankarta të shkruara me shkronja kaure: „Duam shkolla islame, shkronja islame, libra islamë, martesë islame! Duam islam, islam, islam! Disa nga gratë e burkosura me të zeza në duar, po ashtu të zeza, mbanin pankarta të stolisura me ajete kuranore, përmes të cilave kërkohej liria e tyre. Për të kuptuar xhahilia se çfarë shkruhej në pankarta me shkronjat e Allahut, ato nuk kishin përdorur shkrimin haram kaur, por skica e vizatime. Në pankartën e parë shihej një grua e mbuluar me burka. Sytë i shndrisnin nga rrezet që lëshonte Kurani që mbante në dorë. Vizatimi tjetër tregonte një grua të mbyllur me dry në një dhomë të begatë. Në pankartën e tretë ishin të radhitura katër gra të burkosura, të lidhura dora-dorës me zinxhirë e që i tërhiqte burri i tyre legjitim,

ai që ua kishte falur kurorën. Pankarta e katërt tregonte një çift bashkëshortor mysliman. Burri, i veshur me fustanellë e mjekërbardhë, e mbante nga dora nusen e tij të mitur, që nuk e arrinte as belin e tij. Pankarta tjetër tregonte një grua xhahile e fytyrëvrenjtur të futur në gropë deri në bel. Rreth saj ulërinte turma tërlembardhëshe e me rroba treçerekëshe. Në duar mbanin gurë. Prisinin urdhrin e gurosjes.

– ...Këto skandale, – m'i ndërpreu vegimet Hafiz hoxha, – mes besimtarëve islamë kanë ardhur si rezultat i keqinterpretimeve nga njerëz që punojnë për para dhe famë e jo nga njerëz që punojnë në emër të etikës dhe besimit. Kjo do të thotë se këtë nuk e bënin ata njerëz që ishin të lidhur me shpirt pas besimit dhe ndërgjegjes përbrenda Umetit Islam, por e bënin ata që për synim kishin paranë dhe famën e tyre dhe vepronin të ndarë e të pavarur jashtë rregullave të Umetit. Për të arritur deri te përfitimi i këtyre të mirave, gjatë interpretimit të studimeve të tyre pseudoshkencore këta të mjerë kishin arritur deri te radikalizmi i akteve të prera, si bie fjala te ndarja e islamit dhe luftës së shenjtë, në njërën anë, dhe metodave që duhen përdorur për arritjen e sundimit të botës me anë të Sheriatit, në anën tjetër. Duket se këtu si pa dashje është lënë mënjanë rruga e Hasretit Muhamed, duke i bërë hutbe imam Aliut, imam Huseinit e veçmas duke imituar imam Muhamed Abdulvehabiun. Këto metoda, që po përdoren gjithnjë e më shumë nga vendet orientale, i kanë zemëruar tej mase jo vetëm sunitë, por edhe besimet e tjera, veçmas Papatin në Vatikan.

– Keni të drejtë, Hafiz i dashur, keni shumë të drejtë në mendimin tuaj, por unë këto që thoni ju do t'i formuloja disi pak më ndryshe, – ndërhyri pasardhësi i Profetit, sikur ngutej për diçka dhe vazhdoi: – Zbulimet e mëdha

shkencore, teknike dhe teknologjike, pjellë e mendjes dhe dorës kaure, dalëngadalë po i zbehin funksionet e besimit islam. Po krijojnë të çara, nga ku idhujtarët, të yshtur nga dora e fshehtë e shejtanit, po arrijnë të futen në radhët e besimtarëve të ndershëm, duke ua prishur mendjen, duke i tërhequr pas zbulimeve marramendëse si në art, kulturë, shkencë e teknikë... I ke parë të lëshuar në qiellin e Allahut satelitë e raketa të pajisura me lloj-lloj aparatesh për marrje e dhënie si për valët e zërit, ashtu edhe për fotografitë? Këto zbulime po ndikojnë në mendjet e luhatshme myslimane, duke i bërë të jepen pas tyre dhe si pa vetëdije çështjen e besimit po e futin në abstraksion, duke e humbur besimin te Allahu xhel-le shanuhu dhe duke lënë mënjanë atë më kryesoren e njerëzimit: lindjen, lindjen arabe, amën e çdo gjëje që zë fill të shfaqet, që fillon të dalë, që zë të krijohet, të ngjallet apo të ringjallet, si për shembull, lindjen (zbritjen) e Kuranit Kelamullah, lindjen (shfaqjen) në horizont të diellit (mos harro se Kurani Kelamullah ka lindur para se të kishte lindur dielli mbi dhe, por ka qenë i pashkruar, sepse Allahu kishte pritur derisa të lindte i dërguari i Tij, Profeti Muhamed, për t'ia zbritur Atij Kuranin e Shenjtë), pastaj lindjen e hënës, lindjen e njeriut, lindjen e çdo krijese mbi dhe, lindjen e çdo të mire materiale dhe shikimin e përhumur e mbajnë andej nga perëndimi, nga ajo që ka filluar të zhytet në mugëtirë, të zbehet, të zhbëhet, të zhduket prapa horizontit, të kthehet nga nuri i Allahut në hije shejtanësh, duke e shndërruar botën hyjnore në hije, për t'u shkatërruar pastaj në errësirën e përjetshme të xhehenemit. Kësaj katrahure po i prijnë vendet perëndimore, që vetë Allahu me madhështinë e Tij i ka vënë pikërisht atje, në atë skaj të botës ku çdo gjë perëndon, përmbysset, humbet në

errësirë, ku dominon imoraliteti, sëmundje të padëgjuaara ndonjëherë në historinë e njerëzimit, lakuriqësi turpe, pislleqe xhunube¹⁵, kurva e prostituta, burra të martuar me njëri-tjetrin... Ptuh, farë e fëlliqur! – pështyu me duf dhe po me atë ton vazhdoi: – Pra, këto nuk janë gjë tjetër veçse fillimi i shenjave të para të shfaqjes së dexhallit¹⁶. Të gjitha këto kanë bërë që reagimi i islamit të jetë në përputhje të plotë me rregullat e Kuranit famëmadh, ku thuhet se Lindja dhe Perëndimi i takojnë Allahut. Kjo thënie është fjalë e zbritur nga Allahu xhel-le shanuhu dhe e shkruar në Kuranin Kelamullah, që për synim ka luftën për pastrimin e këtyre dukurive të pista e të shëmtuara perëndimore, që dalëngadalë qenien hyjnore njeri janë duke e shndërruar në barazi të plotë me shtazët e urryera të Pejgamberit Selamu Alejkum. Kjo luftë islame ka qëllim të lartë dhe hyjnor fikjen e të gjitha prapësive njerëzore të yshtura nga idhujtarët, ateistët dhe kaurët e pafe, deri në arritjen e sundimit të plotë mbi botë sipas rregullave të Sheriatit. Por me keqardhje duhet të them, i dashuri mik, se edhe ju arnautët jeni shmangur nga rruga e ndritur e Allahut. Në vend që të luteni drejt Kibles, po luteni drejt Perëndimit, me shpresën se nga andej do t'ju vijë shpëtimi. Unë uroj që me ndihmën e Allahut kjo kthesë e gabuar juaja të përmirësohet sa më parë për t'i dhënë shembull të mirë Allahut t'ju ndihmojë drejt rrugëtimit tuaj të gjatë në përmbushjen e aspiratave tuaja. Dhe jam i sigurt se kjo kthesë juaja drejt Allahut do të ndodhë shpejt, me paqe apo me luftë të shenjtë. Kur erdha

¹⁵ *Papastërta pas marrëdhënieve seksuale, mendimeve apo ëndrrave erotike (arab.).*

¹⁶ *Gënjeshtar (arab.)*

për herë të parë në vendin tuaj, për çudinë time, takova një xhemat të urtë, të dashur e të sinqertë, që me dëshirë do t'i nënshtrohej vullnetit tonë të mirë për t'ju prirë drejt rrugës së ndritur të salaf-u-salih, por në sytë e këtij xhemati pashë frikë, mosbesim dhe hutim. Në fillim nuk e dija se nga i vinte gjithë kjo frikë, gjithë kjo pasiguri. U dëshpërova. Pas pak kohësh, falë Allahut dhe punës këmbëngulëse të Umas për Drejtësi Islame, arrita të kuptoja se gjithë frika e mosbesimi vinte nga ju dhe nga ata qafirët që qorrazi ju ndjekin pas. Ne iu rrekëm pa hezitim punës. Një pjesë të mirë të xhematit tuaj, e veçmas të rinjtë e të rejat, arritëm t'i kthejmë në rrugën tonë të drejtë, të cilët u shpërblyen nga ne dhe do të shpërblehen në dynjanë tjetër nga Allahu xhel-le shanuhu. Ja kështu, ne i shpërblejmë të devotshmit, kurse ty të kam ftuar ta ndash mundin me mundin tonë, të na ndihmosh e të mos na pengosh... Pra, larg duart nga Uma për Drejtësi Islame! Në asnjë rrethanë të mos i pengosh anëtarët e kësaj organizate bamirëse gjatë përpjekjeve të tyre drejt rrugës së ndritur të salaf-u-salih! Në të kundërtën Allahu vret. Këtë e di edhe ti. Kaq pata unë.

Pas një heshtjeje të shkurtër Hafiz hoxha, sikur të kishte qenë në pritje të këtij çasti, u ngrit më këmbë duke thënë:

– Izën! Ju faleminderit shumë për ftesën! Edhe më shumë ju falënderoj për pritjen e ngrohtë e kërcënimet e sinqerta.

– Nuk po më përgjigjesh në kërkesën time, zoti Hafiz?!
– pyeti pasardhësi i Profetit duke u ngritur më këmbë menjëherë pas tij.

– Ju nuk shtruat pyetje që të përgjigjem. Ju më kërcënuat, e kërcënimeve do të përpiqem t'u përgjigjem me mbrojtje, – ia ktheu Hafizi dhe mori drejtimin nga dera.

– Domethënë do të vazhdosh në qëndrimet e tua profane?

– Po, – ia ktheu Hafizi shkurt.

– Mos u nxito, i nderuar Hafiz. Mos u nxito në marrjen e vendimeve kaq madhore me fjalë kaq të vogla. Vendimet e mëdha zakonisht merren pas fjalëve të mëdha. Kam besim tek Allahu i Madhërishëm se do ta gjejmë një rrugëzgjdhje në këtë mosmarrëveshje. Ju keni kaluar një jetë të tërë në shërbim të fjalës dhe ibadeteve të Allahut xhel-le shanuhu. Jeni falur në xhamitë më prestigjioze të botës, i keni vizituar sa e sa herë vendet e shenjta islame, keni mbajtur ders¹⁷ sa e sa herë para talebeve të bekuar islamë, keni bërë shërbesa fetare për besimtarët e bekuar e të varfër, keni dhënë zeqate dhe sadaka dhe befas një ditë, kur ka ardhur koha që të gjitha këto shërbime që i bëre fesë dhe Allahut xhel-le shanuhu t'i kurorëzosh me shpërblime të mëdha, me pasuri e autoritet, për çudi, ti i mohon të mirat që të presin krahëhapur. Unë po ju kujtoj edhe një herë se çfarë thotë Allahu në suren „Muhamed“: „*O ju besimtarë, respektoni Allahun, respektoni të dërguarin e mos i çoni kot veprat tuaja!*“ Pra, nëse nuk i respekton thëniet e të Madhërishmit, pa dyshim që do t'i humbasësh veprat e tua madhore. Jam i sigurt se humbja e tyre do të jetë jo vetëm dhembje e madhe për ty, por edhe mëkat i pafalshëm për ne besimtarët e devotshëm të islamit. Kjo do të jetë tradhti ndaj Allahut xhel-le shanuhu.

– Mendimi im i drejtë, që mbron gjuhën, traditën dhe kulturën e popullit tim, nuk është mëkat, as tradhti ndaj Allahut xhel-le shanuhu. Mëkat është të futësh përçarjen mes besimtarëve. T'i nxitësh kundër njëri-tjetrit për qëllime përfitimi. Të përkthesh libra të shenjta në gjuhë të huaja duke ua mohuar metodat e tyre drejtshkrimore, duke ua mohuar

¹⁷ *Fjalime, ligjërata (arab.)*

kulturën popujve të tjerë të besimit islam se gjoja ata nuk na qenkan myslimanë të vërtetë, me një fjalë, të bësh apologji për atë që në të vërtetë nuk e meriton. Prandaj po bëj çmos që ta pengoj depërtimin e atyre rrymave që po shkatërrojnë jo vetëm islamin, por edhe jetën e shumë besimtarëve të pafajshëm duke i futur në luftëra të përgjakshme kundër grupeve dhe fiseve shiite a sunite, safi a maliki rufainj a salafinj. Të yshtur dhe nën trysninë e disa pseudodijetarëve siç jeni ju, po i hanë kryet njëri-tjetrit duke vlarë gra e fëmijë, duke sulmuar vendet e shenjta të islamit, xhami e mektebe. Vrasësit po sulmojnë me thirrjet „Allahu ekber!“, kurse viktimat e tyre po vdesin me lutjet „Allahu ekber!“. Allahu ju udhëzon kështu? Unë nuk dua të jem pjesë e këtyre ndarjeve, nuk dua që populli im të infektohet me viruse të tilla, nuk dua që populli im paqedashës, tolerant, i mirënjohur për mikpritje e bujari, të jetë viktimë e përçarjeve sektare orientale. Me një fjalë, dua ta ndaj kulturën nga feja. Ne duam vetëm besimin islam e jo traditat e kulturën pagane arabe, – ia ktheu pa pikë turpi Hafizi.

– Populli juaj është infektuar, është i sëmurë rëndë që prej kohësh, i nderuar Hafiz. Ilaçi i vetëm për shërim e shpëtim është Kurani Kerim. Ne jua sollëm. Boshnjakët dhe iliridasit e morën. Pa pasur frikë se po nxjerr në pah ndonjë sekret, ata po përgatiten për luftë të shenjtë kundër besimtarëve të pavërtetë islamë dhe kaurëve të pafe, kurse ju po tregoheni tepër kryeneç.

– Doza e tepruar nuk e shëron sëmundjen, zotëri Abu al Khaleed, por e keqëson. Prandaj myslimanët, që ju po përpiqeni t’i shëroni me mbidozë, i keni kthyer në kancer të rrezikshëm në trupin e sflitur islam duke i armiqësuar në fillim me njëri-tjetrin e pastaj me gjithë botën e qytetëruar.

Pasha Zotin, do ta shkatërroi islamin dhe do të dështoni me turp!

– Ashtu? Ti do të thuash se Kurani Kerim qenka dozë e tepruar për ju? *Edhe Lindja, edhe Perëndimi i takojnë Allahut*. Ky është urdhër nga i Madhërishmi, që e thotë i dërguari i Tij. Kurse ne, robërit e devotshëm të Allahut, jemi në luftë për t’i përmbushur këta urdhra. Të ftoj të vish me ne, përndryshe do të kesh dënim të madh në këtë botë dhe në botën tjetër, do të digjesh në zjarrin e xhehenemit.

– Një imam si unë, që i përket një populli tjetër nga populli i përzgjedhur i Allahut, që i përket një gjuhe e kulture tjetër nga ajo Allahut, nuk ka se si mendon ndryshe përveç atyre që i thotë zëri i Zotit të tij, zëri i besimit dhe zëri i përvuajtur i popullit që i takon. Prandaj, ta mbrosh identitetin tënd, pastërtinë nga rrymat sektare, nuk do të thotë se është ligësi, por ndërgjegjësim mbi rregullat që i besoj, mbi rregullat që u shërbej dhe që u shtrohem plotësisht, pa e çarë kokën se çfarë do të flasin përreth armiqtë, ziliqarët apo fanatikët salafistë si ju.

– Do të thuash se ti paske ndër mend t’u qëndrosh besnik mendimeve profane? – pyeti pasardhësi i Profetit dhe vazhdoi: – Siç jam njoftuar, edhe atëherë kur ishte puna e botimit të Kuranit Kelamullah, përkthyer nga gjuha e Allahut në gjuhën tuaj të nëmur, ishe kundër botimit sipas ligjeve të shkrimit të Allahut, por e humbe betejën. Kurani Kerim u botua ashtu siç deshëm ne. Kam përshtypjen se edhe kësaj radhe do të pësosh të njëjtin fat, megjithatë po të lajmëroj të kesh më shumë kujdes, sepse mund të të fluturojë koka siç i kishte fluturuar Ebu Xhehlit nën tehun e mprehtë të shpatës së Profetit gjatë betejës së Bedrit. Vëre vëth në vesh porosinë time.

– Ju po me kërcënoni?! – pyeti Hafizi me sy të zgurdulluar.

– Jo! Ne besimtarët e Allahut nuk kërcënojmë askënd.

Ne salaf-u-salihët e denjë të islamit e kemi për detyrë t’i njoftojmë të gjithë ata që e kundërshtojnë Allahun xhel-le shanuhu dhe të dërguarin e Tij se jo vetëm do të mbyten ose të gozhdohen, do t’u priten duart dhe këmbët, por...

– Por dhe do të dëbohen nga vendi! – ndërhyra unë me ton të ashpër dhe kërcënues.

– Mos u nxito, rob i Allahut, sepse Allahu i Madhërishëm dëgjon, sheh, – më ndërpreu me ton të butë pasardhësi i Profetit dhe vazhdoi po me të njëjtin ton duke iu drejtuar Hafizit torollak: – Kjo masë ndëshkuese është poshtërim në dynja dhe në botën tjetër do të kesh dënim të madh. Prandaj edhe kësaj radhe do të rrekesh kot, sepse ne me emrin e Allahut xhel-le shanuhu do t’ia arrijmë qëllimit me një sukses edhe më të madh se sukcesi i përkthimit të Kuranit Kelamullah, sepse metoda jonë e punës mbështetet në atë që është e vlefshme dhe e nevojshme për ne e jo në atë që është e mirë e morale për ju e për xhematin tuaj. Sa për kthimin e atyre xhamive në kisha, ashtu siç kanë qenë dikur motit, do të këshilloja të heqësh dorë sa më parë. Kjo nuk do të ndodhë kurrë. Projekti ynë është që edhe kishat ekzistuese katolike të kthehen në xhami. E ke të qartë tani, Hafiz hoxha?

– Po! Këtë e kisha të qartë para se të ma thoshe ti, por kjo do të ketë pasoja fatale, – ia priti Hafizi dhe vazhdoi me të njëjtin ton: – Ju po e quani sukses botimin e Kuranit, kurse unë e kam quajtur dështim me pasoja të rënda dhe po ta them edhe tani se ishte dhe vazhdon të mbetet dështim. Dhe jo vetëm dështim, por edhe mëkat. Mëkat i pafalshëm kundër vetë Kuranit Kerim. Do t’i numëroj arsyet pse

ishte dështim dhe pse mëkat. Që gjuha ime të shkruhet dhe të lexohet sipas stilit arab, ishte provuar në kohën e bejtexhinjve. Pa sukses. Edhe shkrimi i saj, nga e djathta në të majtë, nuk më tremb aspak. Edhe sikur të vazhdohej në të njëjtin stil, me përkthime dhe botime shtesë të librave të tjerë artistikë, shkollorë, shkencorë e mjekësorë, nuk do të trembesh, por as ju nuk do të kishit bërë kurrfarë mëkati. Edhe sikur të mos lexoheshin fare ata libra, edhe sikur të hidheshin vend e pavend dhe të zhdukeshin në mënyrën më barbare, në mënyrën më mizore e më të ndyrë, nuk do të ngarkoheshit me mëkate. Por ky përkthim sakat i Kuranit Kelamullah do të harrohet pa u shijuar fare nga përdoruesit e kësaj gjuhe, që si dhuratë të bekuar na e fali i Madhi Zot. Kurse unë si atëherë, ashtu edhe tani, i trembem kësaj vdekjeje, sepse bashkë me të do të vdesë interesi për fenë dhe madhësinë e saj. Besimtarët do të ndihen të fyer kur ta marrin vesh se për leximin e Kuranit Kerim në gjuhën e tyre së pari duhet të mësojnë stilin arab të të lexuarit. Pakkush do ta torturojë veten për të mësuar këtë stil të huaj.

– Do të thuash se gjuha e Allahut për ju qenka gjuhë e huaj?! – e ndërpreu me ton të çuditur pasardhësi i Profetit.

– Po! Për mua dhe për popullin tim gjuha juaj, edhe e Allahut qoftë ajo, është e huaj. Fatbardhësisht, Zoti nuk na ka harruar as ne. Na ka dhuruar një gjuhë të ëmbël, të bukur e të pastër, që e flasim dhe e shkruajmë rrjedhshëm, me përkushtim, krenari e respekt që prej dhjetëra mijë vjetësh. Gjuhë që na ka dhuruar moralin e lartë, besën dhe rregullat kanunore, që me xhelozin e trashëgojmë brez pas brezi, – ia ktheu pa keqardhje Hafizi. I skuqur nga turpi, ula kokën poshtë. Pas pak, duke parë vrazhdë nga unë, vazhdoi:

– Prandaj edhe ata më të devotshmit, që do të rrinë me orë të tëra duke kënduar suret e shenjta në Kuranin famëmadh, do të jenë të përqendruar te metoda e re e leximit nga e djathta në të majtë dhe krejtësisht të shpërqendruar nga metoda e të kuptuarit se çfarë po lexojnë. Të dëshpëruar, do ta lënë mënjanë si gjë bezdisëse për shkak të metodës së shkrimit e kurrsesi për shkak të sureve të shenjta që janë radhitur brenda tij. Pastaj do ta lënë nëpër rafte apo dollapë si gjë dekorative dhe askush nuk do të merret më me të. Pas indiferencës, duke e lënë sa në një vend në tjetrin, do ta humbë edhe vlerën e dekorit dhe do të përfundojë diku në ndonjë arkë të vjetër e të bluar nga tenja, në ndonjë sënduk me rroba grash, në ndonjë dollap apo, ç’është edhe më e keqja, në ndonjë bodrum të errët të përzier me vjetërsira të pavlera, që presin radhën e zhdukjes. Aty do ta brejnë minjtë dhe insektet e tjera. Fletët e mbushura me sure të shenjta do të zverdhen nga myku, shkronjat do të fshihen nga lagështia dhe do të zbutet zamka për t’u bërë ushqim i kërkuar minjsh, faqet do të ngjiten me njëra-tjetrën dhe fëmijët do të lozin me to. Do t’i shkarravitin duke i shkoqur pa asnjë dhembje dhe plakat do ta ndezin zjarrin me fletët e tij të bekuara. Do të shkatërrohen nga zjarret e përmytjet dhe, nëse ndonjëra do t’i shpëtojnë katrahurës se rastësisht apo qëllimisht kishte ngelur në fundin e ndonjë arke në ndonjë bodrum a shtëpi të braktisur dhe, pasi ta kenë zbuluar, me ngazëllim do ta marrin në dorë. Ngaqë nuk do ta lexojnë dot, do ta futin mes antikave. Pra, mua nuk më trembin aspak as veshjet apo pamjet e besimtarëve, as dallimet rituale mes tyre, por më trembin përçarjet dhe urrejtjet brenda sekteve myslimane, që duan t’ia hanë kryet njëri-tjetrit e në fund do të hanë vetveten bashkë

me islamin. Me trembin çorientimet e xhematit, hutimi i krijuar te besimtarët se cilit khalif¹⁸ i duhet besuar apo nga cili autoritet duhet të presin një fetfa që do ta ketë flamurin prijës të islamit. Mjerisht, u mbushën trembëdhjetë shekuj në kërkim të tij dhe islami s'po e gjen dot.

– Dhe këto janë arsytet? – e ndërpreu pasardhësi i Profetit.

– Po! Këto janë vetëm disa nga arsytet, kurse arsytet e tjera janë uzurpimet...

– Nuk ka nevojë të vazhdosh me arsytet e tjera, i nderuar Hafiz. I kam dëgjuar disa herë. Me mjaftojnë këto që the, por më vjen keq për popullin tuaj, sepse po e kthen në mjerim dhe në totemizëm, në mosbindje e në mëkat. Herët a vonë do të ndëshkoheni nga Allahu xhel-le shanuhu, ashtu siç e ka ndëshkuar popullin e Nuhit duke e mbytur në ujë; si popullin e Adid duke e vrarë nga erërat; si popullin e Themudit, që ulërimat e tmerrshme ua kishin plasur zemrat; si popullin e Lutit të zhytur në ndjenja homoseksuale, që i Lartmadhërishmi i ndëshkoi me gurë; si popullin e Shuajbit, që Allahu i goditi me tërmet, apo Faraonin dhe popullin e tij, që e mbyti në det. Të gjithë këta popuj Allahu i Madhërishëm i kishte falur myslimanë dhe që të gjithëve u kishte dërguar profetët, por ata e lanë në harresë udhëzimin e Allahut. Prandaj Allahu i Madhërishëm nuk e ka harruar as popullin tuaj. E sheh? Këtu pranë, përballë, e ke të dërguarin e Tij!

– Kush? Ky i dërguar?!

– Nuk është me rëndësi se çfarë veshje ka besimtari i Allahut xhel-le shanuhu, nuk është me rëndësi nëse i ngre apo jo duart me rastin e tekbirit, i hap apo i mbledh këmbët.

¹⁸ *Sundues i gjithë myslimanëve*

Me rëndësi është zbatimi i urdhrave të Tij duke e vendosur kokën në sexhde pesë herë në ditë, duke bërë xhihad me pasurinë dhe veten e tij.

– Edhe unë i lutem Allahut pesë herë në ditë. Kurse xhihad...

Pas fjalëve të fundit të pasardhësit të Profetit sikur më erdhi zemra në vend. Pa e dëgjuar mirë se çfarë ishte duke thënë Hafizi, e ndërpreva me ton të papërmbajtur:

– Merr vesh ti, apo jo?! Vetëm këto që tha shkëlqesia e tij janë me rëndësi dhe më mirë do të ishte për ty ta mbyllësh gojën para se ta mbyllim ne! Jo vetëm gojën, por edhe sytë! Qafir!...

Vështrimi i rreptë i pasardhësit të Profetit më detyroi ta ndërpres fjalën në mes, pa arritur t'ia them ato që me vlonin në bark nga zemërimi. Pa nxjerrë zë pyeta veten: „Si guxon ky hutaq të flasë me këtë gjuhë gjarpri?!“

– Kurt, edhe ti a?

– Nuk më quajnë „Kurt“, por „Abdallah“. Kontrollroje veten çfarë flet, përndryshe!... – iu përgjigja ashpër dhe me inat që më kujtoi emrin tim të dikurshëm.

– Çfarë „përndryshe“, ë?! Mbylle gojën, more mistrec i tjetërsuar! Trushpëlarë, tradhtar, bastard! Do bëhesh mish për top në duart e këtij xhelati. S'të vjen turp! – më tha duke më parë egër dhe vazhdoi duke iu drejtuar pasardhësit të Profetit:

– Kurse ti spurdhjak lutju Allahut si të duash atje në vendin tuaj. Edhe këtu në zyrën tuaj, po deshe. Nuk të përzihet kush. Por këtu, në vendin tim, në tokën time, para popullit tim do t'i përdor praktikat e lutjeve ashtu siç m'i mësuam baballarët e mi, të trashëguara brez pas brezi, siç m'i mësuam imamët e mëdhenj e të nderuar, prijës të denjë

të kombit e të fesë! – tha Hafizi në kulmin e zemërimit dhe pa na i hedhur sytë fare mori yrysh nga dera.

– Ne i kemi mbjellë filizat tanë në këtë tokë të nëmur e të nderuar nga fara juaj profane, i nderuar Hafiz! – ia ktheu me ironi pasardhësi i Profetit, pastaj hodhi vështrimin nga unë dhe vazhdoi: – E sheh këtë talibje? Ka plot të tillë dhe çdo ditë po shtohet numri i tyre. Ua zgjattë Allahu ymrin!...

– Këta janë të mjerë e trushpëlarë. Ashtu siç tradhtuan veten dhe popullin e vet duke u shndërruar në jashtëqitje e plehra arabe, ashtu do t’ju tradhtojnë edhe ju nesër kur do t’i akuzoni si myslimanë të pavërtetë, si pjesë e huaj në trupin tuaj, – ia ndërpreu fjalën pasardhësit Hafizi në kulmin e zemërimit duke më parë me urrejtje të papërmbajtur dhe doli jashtë.

– Si lulja e bukur me erë të mirë e ngjyra-ngjyra që rritet mbi pleh, ashtu dhe feja famëmadhe islame do të lulëzojë mbi jashtëqitjet tona në trojet tuaja haram.

Qeshë i sigurt, por edhe i lumtur që fjalët e fundit Hafiz hoxha nuk i dëgjoi. Pakëz i kërrusur dhe me kokën varur nga e majta, e pashë në fundin e korridorit kur mori nga e djathta, ku ishin shkallët, kurse mua më erdhi rëndë që pasardhësi i Profetit, sikurse Hafiz hoxha, më quajti „jashtëqitje arabe“ dhe po vrisja mendjen në mund t’i ktheja ndonjë përgjigje.

– Një njeri i tillë nuk e meriton mëshirën, as mbrojtjen e Allahut xhel-le shanuhu. Mjaft më me gudulisje kundër kësaj fare të ndyrë! Mjaft! Allahu kërkon vdekjen e tyre! Allahu kërkon kurban! Allahu kërkon kurban! Allahu kërkon kurban! – m’i ndërpreu mendimet e liga pasardhësi i Profetit. Pastaj për një copë herë ngeli duke lëvizur vetëm buzët, duke parë në një pikë të pacaktuar diku në mesin e

tavanit, aty ku ishte Allahu i padukshëm. – Amin! – thirri me zë të butë duke përkëdhelur leshrat e mjekrës.

Pas pak zgjati dorën drejt meje dhe më dha një zarf të mbyllur:

– E ke dhuratë nga profesori.

Pas disa ecejakeve brenda zyrës së tij të gjerë u kthye i tëri nga unë duke më parë me sy të çakërdisur.

– Kësaj radhe Allahu do të na i falë të gjitha mëkatet, por jo edhe Hafizit. Atë e ka dënuar si sfidues, si mosbesimtar, si të pabindshëm, si xhahil. Prandaj Allahu nuk ia fal mëkatet. Allahu e ndjeftë shpirtin e tij mëkatar! Amin!

– Amin! Vërtet Allahu ia fal mëkatet atij që do, – thashë duke e zgjatur dorën drejt tij dhe vazhdova me të njëjtin zë: – Dhe e dënon atë që do¹⁹, – shtova duke treguar me dorë andej nga kishte ikur Hafizi.

Pasardhësi i Profetit tundi kokën në shenjë pohimi duke më vështruar me dhembshuri. Për një çast para tij vetja m'u duk si një jashtëqitje, si një e dhjerë arabe, si një trup pleh, mbi të cilin do të lulëzojë feja e ndritur islame.

– Sot ose më së largu nesër duhet të takosh magjistarin për një takim pune.

Nuk fola. Fjalët „jashtëqitje“ dhe „pleh“ më ishin ngulur në mendje si gozhdë.

– Më duket se nuk ndihesh mirë? – foli me qetësi pasardhësi i Profetit pas një heshtjeje të gjatë.

– Jo, nuk ndihem mirë.

– Të shoh të lodhur, disi të zhvendosur. Ndoshta e keni nga rruga e gjatë. Kështu më pati ndodhur edhe mua kur erdha për herë të parë këtu. Gjithë javën jam ndier i lodhur,

¹⁹ *Kuran 2: 284*

i rraskapitur, i këputur, por do të kalojë.

– Shukran!²⁰ Mbrëmë kam fjetur keq. Ndoshta nga rruga e gjatë më kanë munduar ca ëndrra dhe ky hutaqi që sapo iku më çorientoi fare. Ndiheh disi i shpërqendruar, – thashë për t’u justifikuar para tij, kurse e vërteta që po më mundonte ishte cilësimi ndaj meje si jashtëqitje, e dhjerë arabe.

– „Ëndërr“ the?! Në lidhje me çka, biri im? – më pyeti i befasuar sa për një çast i ndritën sytë nga kënaqësia. Nuk e prisja një reagim të tillë, prandaj vazhdova të isha i hutuar para tij.

– Po, ëndërr.

– Fol, biri im, thuaje ëndrrën! – më nxiti të flisja sikur të kisha parë një ngjarje të vërtetë e jo një ëndërr.

– Kam frikë se do ta sfidoj Allahun.

– Ah, jo, biri im! Zbërthimin e ëndrrave e ka lejuar Allahu. Ngjizja e islamit fillon nga një ëndërr e mpiksuar që e kishte parë shkerbyesi i Allahut, Profeti Muhamed, diku thellë në shpellën Hira. Ja si e përshkruan Ibn Ishaku ëndrrën e shpalljes së parë hyjnore: *„Isha duke fjetur kur engjëlli Xhibril erdhi tek unë me një shami të shkruar dhe më tha: ‘Lexo!’ Unë iu përgjigja: ‘Nuk lexoj.’ Ai më shtypi aq fort, sa m’u bë sikur po vdisja dhe prapë më tha: ‘Lexo!’ Prapë i thashë: ‘Nuk lexoj.’ Prapë më shtypi duke më ndarë frymën dhe duke më thënë: ‘Lexo!’ Pas katër urdhrash, nga frika se ai do të më mundonte prapë, e pyeta se ç’të lexoj. Ai tha: ‘Lexo me emrin e Zotit tënd, i cili krijoi çdo gjë. Krijoi njeriun prej një pikë gjaku të ngjizur në mitrën e nënës. Lexo se Zoti yt është më bujari. Ai që e mësoi njeriun të shkruajë me pendë. I mësoi njeriut atë që nuk e dinte.’ Unë i përsërita*

²⁰ *Faleminderit!* (arab.)

*falët e engjëllit Xhibril. Ai më liroi dhe u zhduk, kurse unë u zgjova nga gjumi.*²¹

Pastaj ëndrrën tjetër të Profetit Muhamed na e transmeton Aisha, gruaja e tij më e dashur dhe më e re, e cila ndër të tjera thotë: „*I dërguari i Allahut më tha: ‘Ti më je shfaqur dy herë në ëndërr. Një burrë të mbante në parzëm. Kishe të veshur një fustan mëndafshi dhe ai më tha: ‘Kjo është gruaja jote.’ Unë të zbulova dhe... ishte ti. Unë thashë me vete: ‘Nëse kjo ëndërr është nga Allahu, Ai do ta bëjë të vërtetë*”²². Dhe ashtu ndodhi. Ëndrra kishte qenë nga Allahu dhe Ai e bëri të vërtetë. Profeti ynë Muhamed ishte martuar me Aishen e bukur kur ajo ishte nëntëvjeçe. Kështu na e transmeton Sahih Bukhariu. Pastaj, po kaq bukur, deshifrimin e ëndrrave e përcjell surja „Jusuf“. Pra, ëndrrat janë porosi nga Allahu i Madhërisëm dhe vijnë si çlirim shpirti për robin e Tij. Mos hezito t’i tregosh ato, sepse edhe Profeti Muhamed ëndrrën që ndryshoi botën ia kishte treguar menjëherë gruas së tij.

– Si? Ti thua se islami është ngjizur nga një ëndërr?!

– Po, biri im. Islami, feja jonë e ndritur, është ngjizur nga një ëndërr. Edhe tani jeton në ëndërr.

– Çfarë thua?! Si jetuaka islami në ëndërr?!

– Po, po! Islami është duke jetuar në ëndrrën më të hidhur, më të tmerrshme e më të përgjakshme gjatë gjithë ekzistencës së tij. Për këtë arsye islami pritet të shuhet si ëndërr.

– Si? Islami të shuhet si ëndërr?! E pabesueshme!

– Po, biri im, duket e pabesueshme. E them me dhembje e

²¹ Sure (96) El Alak ajetet 1 – 5

²² Hadith, Sahih Bukhari 7:15

trishtim të madh, por, mjerisht, është e vërtetë. Islami, feja jonë e ndritur, do të shuhet si ëndërr. Këtë e ka paraparë edhe Profeti ynë i ndritur, Hasreti Muhamed. Ai ka thënë se do të vijë një kohë kur brezi i ri do të çorientohet e do të bëjë veprime të pamatura. Klerikët, në vend që të merren me pajtimin e kësaj dukurie të çoroditur, do të korruptohen, çka do të krijojë të çara, grindje e mosmarrëveshje. Për këtë arsye nga islami nuk do të ngelet asgjë përveç emrit „islam“. Kurse sa për Kuranin e shenjtë, ashtu siç e tha pak më parë Hafiz hoxha, ashtu e kishte thënë edhe Profeti ynë Muhamed: se Kurani do zhduket, do të tretet. Vetëm emri „Kuran“ do ngelë.

– Kush guxon ta shuajë islamin, e aq më tepër ta shuajë si ëndërr?

– Ne, biri im. Askush tjetër përveç nesh. Në ajetin tetëdhjetë e dy të sures „Maide“ thuhet se armiqtë më të mëdhenj të islamit janë çifutët dhe mushrikët. Çifuti Abdullah bin Sebe krijoi sektin shia, duke e ndarë më dysh islamin. Hanefiu e bëri ndarjen e dytë, Maliki të tretën, Shafi të katërtën dhe Hanbeli të pestën. Pra, mushrikët po i krijojmë vetë. Të krishterët, ateistët dhe budistët, edhe pse po i fajësojmë përmes tekfirit, nuk kanë dorë në shkatërrimin e islamit. Islami është ngjizur nga një ëndërr. Emri, fama dhe madhështia e islamit u shpërndanë në formën e një ëndrre. Pushtimi i Qabesë, shkatërrimi i treqind e gjashtëdhjetë idhujve nga Profeti Muhamed po ashtu u bënë si në ëndërr. Zhgjëndërr e trishtë ishte dhe mbeti Qabeja boshe dhe e pashkatërruar bashkë me Gurin e Zi në cepin e saj, që ishte dhe mbeti çerdhe e idhujve paganë. Edhe sot, pas katërmëdhjetë shekujsh, peshon rëndë mbi Qabe hija e idhujve dhe hyjnive pagane. Të bëhet sikur janë duke

kërkuar kryeidhullin e tyre Hubal²³, Allahun, Allatin dhe vajzat e tyre Lat, Menat dhe Uhza.

– Si, Qabeja është madhështore?! Hasreti Ibrahim e ndërtoi sipas modelit të shtëpisë së tyre në qiell, siç e kishin urdhëruar engjëjt e Allahut, kurse Allati, Hubali dhe bijat e Allahut ishin shpifje pagane pa asnjë argument nga Allahu i Madhërishëm, prandaj Hasreti Muhamed i shkatërroi?

– Po, biri im. Hasreti Muhamed i shkatërroi të gjithë idhujt dhe hyjnitë pagane, por çerdhet dhe hijet e tyre nuk i shkatërroi dot. E di çfarë thotë ajeti njëqindpesëdhjetetë i sures „Bekare“? Është obligim islam të vizitohet Qabeja, shtëpia e xhahilisë, stroullli i hyjnive Allah e Allat dhe bijave të tyre Lat, Menat dhe Uhza, si dhe çerdhet e idhujve Asaf e Nailatun në kodrat Safa e Merve. Prandaj ulemaja i shquar islam Muhamed Abdul Vahabi Nexhdi në planet e tij e kishte paraparë shkatërrimin e Qabesë dhe ndalimin e vizitave në vendet e idhujve paganë. Për arritjen e qëllimeve të mëdha islame, të krijuara nga dijetari Nexhd, në vazhdimësi u angazhuan dhe po angazhohen apologë të shquar islamë për t'u dhënë udhë të mbarë thënieve dykuptimshme nga Kurani Kelamullah dhe për t'i futur në një hulli që do të rezultonte me të drejtën e rrënimit të çerdheve të fundit të paganizmit arab, që dita-ditës po ia humb madhështinë islamit. Por çfarë ndodhi? Këta dijetarë të apologjisë islame, duke i shtrydhur ajetet dykuptimshme më shumë sesa duhej, nxorën në pah komentime që më mirë do të ishte të mbeteshin të fjetura aty ku kishin qëndruar gjatë katërmëdhjetë shekujve dhe të udhëhiqnin ato që e shpallnin islamin të ëmbël si mjalti në hoje. Shtrydhjet e tepruara nuk e nxorën në pah shkencën e

²³ *Zoti më i madh i Mekës (Qabesë) para islamit.*

zbulimet që ne e dëshironim me ngulm, por nxorën në pah prapambetje e duhmë të rëndë, që kërdisi islamin dhe botën e qytetëruar. Si pasojë, disi pa u hetuar dhe dita-ditës islami ka filluar të rrëshqasë drejt shuarjes. Dhe ti mendon se ne vetëm me tehun e shpatës mund ta mbrojmë islamin? Jo. Për ta mbrojtur islamin, së pari duhet t'i heshtim brenda Kuranit ato që pa nevojë i nxorën apologët. Umeti islam duhet të ketë një kalif të vetëm, e ai duhet të jetë nga ne, pasardhësit e devotshëm të Hasretit Muhamed. Ato që nuk u arritën me shpatë, duhet të arrihen me mendje, e ato që nuk arrihen me mendje, duhet të arrihen me ëndrra.

– Çfarë ëndrrash? Islami nuk u fitua as me mendje e as me ëndrra, por me shpatë dhe do të mbrohet e do të mbijetojë vetëm me shpatë.

– Ah, jo, biri im. Je gabim. Koha e mbrojtjes së islamit me shpatë ka ngelë në hixhret. Vetëm Allahu nuk do shuhet kurrë, kurse islami, i mundur nga xhahilia, nga mushrikët dhe shpërfillja myslimane, do të shuhet si një ëndërr e natyrshme, e frikshme e plot gjak. Për t'ia zgjatur ymrin edhe për ca kohë, sikurse Profeti Muhamed dikur, duhet të mbështetemi në ëndrrat e gjumit të shëndetshëm islam. Kujtoj se edhe ëndrra juaj është një prej tyre, e shëndetshme dhe shpresëdhënëse për islamin.

– Ashtu? Inshallah!

– Si thua, do ta rrëfesh ëndrrën?

– Po, do ta rrëfej. *Esh-hedu en la ilahe²⁴ il-lall-llah Ve esh-hedu en-ne Muham-meden abduhu ve resuluhu!*²⁵

²⁴ Hyjni (arab)

²⁵ Besoj dhe deklaroj se ekziston vetëm një Zot - All-llahu, dhe se Muhamedi është rob dhe i dërguar i Tij (arab.).

Në ëndërr pashë një qiell pa yje, një dritë nga varret e idhujtarëve, një kalorës mesjetar, një burrë të veshur me xhelabije²⁶, që rrinte nën një kupolë të ngushtë, dhe një korb. E dëgjova krrokatjen e korbit, disi të përzier me cicërima mëllenjash, dhe në fund dëgjova zërin e Allahut kur më tha: „Njëzet e shtata, muaji Rexhep, Isra... Kalëroje Burakun e bardhë dhe nisu. Jo për Miraxh, po për të vrarë myslimanët e rremë, që gjoja po më luten mua. Pastaj do të vish tek unë, ku të pret xheneti dhe shtatëdhjetë e dy hyritë virgjëresha.“

– E pe Allahun, apo vetëm dëgjove zërin e tij?

– E pashë prapa perdes.

– Ishte Allahu apo?...

– Jo, ishte hasreti Ali ibn Abi Talibi. Pranë tij ishte Allati dhe në sfond, me flatra engjëjsh pezull, qëndronin bijat e Allatit-Allah: Lat, Menat dhe Uhza.

– Si? Këto i pe në ëndërr?! Të lutem, ma thuaj ëndrrën më shkoqur!

Ndërsa po ia tregoja ëndrrën, herë pas here më bëhej se disa grimca të saj, që nuk më ishin kujtuar më parë, më shfaqeshin tani në trurin tim të përqendruar dhe, pavarësisht nga ato që isha duke i thënë, e mata veten nëse edhe ato grimca duhej t’ia thosha atij, apo t’i mbaja të ndryra në kujtesën time. Dhe ashtu bëra. Në disa vende qeshë i shtrënguar të lakoja pakëz të vërtetën duke e mbështjellë ëndrrën time me pak fantazi që më shfaqej aty për aty, por asnjëherë nuk e cenova strukturën bazë të ëndrrës. Kur e mbarova, më pyeti:

– Më flet përfytyrime apo për ëndërr të vërtetë?

²⁶ *Fustanellë që e veshin burrat (arab.).*

– Për ëndërr të vërtetë flas. E pashë sa isha në gjumë, – u përgjigja i vendosur, por edhe sedërvrarë njëherësh.

– Edhe ëndrrën tuaj, nëse është nga Allahu, Ai do ta bëjë atë të vërtetë, duke i vrarë kundërshtarët e islamit dhe duke të shpallur shehid nën flatrat e hyjneshave. Gjithsesi, pa humbur kohë, ëndrrën duhet t’ia rrëfesh magjistarit.

– Si? Magjistarit?!

– Po. Doemos. Pasi të keni përfunduar takimin zyrtar, tregoi për ëndrrën. Unë do ta njoftoj paraprakisht për vizitën tuaj.

– Mirë, – ia ktheva pas një hamendjeje çasti.

– Më njofto pastaj. Shko tani e përndiqe atë edepsëz! – më tha duke lëvizur dorën para fytit në shenjë prerjeje.

Kur po zbrisja shkallët, në vend që të bëja istigfar²⁷, pa dashje thashë: „Rahmet i pastë shpirti!“ Pasi këqyra majtas e djathtas se mos më dëgjoi kush, i çliruar se s’pashë njeri të gjallë përreth, e korrigjova gabimin dhe bëra istigfar, pastaj i zbrita shkallët dy e nga dy.

²⁷ *Lutje për falje mëkatesh.*

*O ju gratë, nuset e vajzat myslimane!
Mbulojeni trupin me shami, hixhab e burka.
Allahu i fal gabimet tuaja të kaluara, të
tashme dhe të ardhshme. Përgjërojeni para
Atij që është Një e që ju krijoi për kënaqësinë
e burrave myslimanë. Allahu është Ai që fal
shumë dhe është mëshirues.*

Zejnebja

Eftova Lulen e Lules. Kështu e thërrisja motrën e Kurtit, lules sime të dashurisë. Me tha: „Nuk vij dot. Nuk guxoj nga imami... Kurti nuk dëshiron të dalë nga shtëpia e pashoqëruar nga një mashkull i familjes. Nën përcjelljen e imamit gërnjar nuk dua të dal. Historitë e tij rreth martesave profetike dhe vardisjet e tij për martesë të diferencuara brenda familjes po më çmendin. Meshkuj të tjerë nuk kemi.“ Ia fshiva lotin e kristaltë. Pasi i urova një ditë të bukur, e putha me dhembshuri. E lashë si të mjerë në prag të derës.

Dola me Dilin, kështu e thërras unë Dilinën. Ajo është ca më e re nga unë. Është bërë e bukur. Tani më kupton, jo si dikur, që nga turpi i ulte përdhe syçkat e saj të shkruar kur i flisja për dashuri. E dini ç'më tha një ditë? Ishim duke biseduar për libra e filma dashurie e ajo si me ndrojtje më tregoi se e kishte takuar një djalë kur po kthehej nga shkolla. Ishte takuar ballë për ballë me të. Kur kishin qenë fare pranë njëri-tjetrit, ai i kishte hedhur një shikim disi më ndryshe

nga shikimet e rëndomta. Pasi e kishte lënë prapa shpine, nuk kishte duruar dot dhe e kishte kthyer kokën për ta parë nga pas. Ç'të shihte? Edhe ajo, si ta dinte se edhe ai do të bënte të njëjtën gjë, e kishte kthyer kokën pas për ta parë. Ai kishte ndaluar në mes të rrugës dhe ishte kthyer drejt saj duke e parë si i shastisur. Pastaj e kishte pyetur si quhej. „Dilina më quajnë. Pse më pyet?“ Ai i ishte përgjigjur: „Si pse? Vajzë më të bukur nuk më ka zënë syri. Të marrsha nuse, Dilina!“ E turpëruar, Dili kishte ulur kokën përdhe dhe kishte shpejtuar hapin. Disa herë e kishte kthyer kokën prapa, dhe gjithmonë ai qëndronte në të njëjtin vend duke parë drejt saj. Pastaj më tha se nuk po e shqiste dot nga mendja. „Ashtu?“ – i thashë unë jo e befusuar, por e sigurt se Dili kishte rënë në dashuri. I thashë edhe asaj: „Dili, ti tani je vajzë e rritur, tamam për dashuri.“ – „Ashtu thua?“ – më pyeti duke më parë me syçkat e saj të bukur. „Po, ashtu them, sepse ti ke rënë në dashuri.“ U skuq e tëra dhe hodhi vështrimin përtokë duke belbëzuar: „Po unë nuk ia di as emrin...“ Pra, isha me Dilin duke u kthyer në shtëpi. Matanë murit të xhamisë, me shikimin drejt varrezave pashë një mjekrosh me veshje treçerekëshe. Nuk na bëri përshtypje. Na ishin mësuar sytë që herë pas here të takonim djem të rinj të çoroditur me rrobe dhe pamje arabe, disi ndryshe nga veshjet që i bartin djemtë tanë. Nuk ia vumë veshin. Me nënqeshje bëmë shaka me pamjen e tij të çoroditur. Ç'është e vërteta, unë qeshë e para që e ngacmova Dilin:

– Nëse ai çuni që e ke takuar ditë më parë do të shfaqej me këtë pamje, si do të veproje?

– Nuk e di, – m'u përgjigj Dili, por pas pak ma preu shkurt: – Do të më vinte turp të më shihte dikush pranë tij. Do të më dukej vetja sikur jam dashuruar në një djalë

të huaj, me ndonjë nga ata të shkretëtirave, që udhëtojnë kaluar mbi deve e që flasin me vështirësi dhe nuk i merr vesh çfarë thonë.

– Mos fol ashtu. Ata të shkretëtirave që kalërojnë mbi deve, flasin gjuhën e ëmbël që e kupton i Lartësuari, kupton? I Lartësuari.

Ula kokën. Pasi u afruam edhe ca, m'u bë se pamja e tij ngjasonte me pamjen e Maksutit, për të cilin dikur pata respekt. Më ishte dukur serioz e fetar i shquar, po kur vëreja se ai respektin tim kishte filluar ta keqpërdorte, iu largova për fare. Por ai këtë ndryshim timin e mori si naze, prandaj, sa herë e takoja, nuk më shqitej pa më thënë ndonjë fjalë banale apo duke më vështruar ngultas me ata sy si prej të marri. As tani nuk e di në e pati përfunduar fjalën Dili kur ai u kthye drejt nesh. Nuk ishte ai. Sa të lehtësuar e ndjeva veten! Por në çast më erdhi si fytyrë e njohur. E pashë më mirë. O Zot, pamja e tij më sëmboi në zemër! Ishte Kurti. Prapë dyshova. E pashë me kujdes të shtuar edhe një herë. Jo, jo, nuk më gënjenin sytë. Ai ishte. Desha t'i flisja, ta shaja, ta mallkoja dhe të largohesha një herë e përgjithmonë prej tij, por në çast m'u lidh gjuha në fyt. „Jo, jo, – thashë me vete, – kurrsesi nuk duhet të flas në prani të Dilit.“ M'u bë se më pengoi ajo, por pas pak çastesh nuk qeshë aq e sigurt në ishte vërtet Kurti im i shtrenjtë apo dikush tjetër i ngjashëm. Dyshova. Vërtet dyshova në ishte Kurti im. Ashtu më pëlqente: të dyshoja e të mos ishte ai. „Mos u ngut! – i thashë zërit të brendshëm, që më yshtte t'i hakërrehesha me fjalë e grushte njëherësh. – Mos u ngut!“ Ku i dihej? Mund t'i bija më qafë kot së koti njeriut të huaj. Dyshimi m'u shtua edhe më kur vura re se ai nuk reagoi fare kur

më pa. Shikimi i tij më erdhi i ftohtë si guri i musallës që ndodhej pranë tij.

– M'u bë se ishte Kurti, – pëshpëriti Dili.

– Po Dili, ai ishte... Nuk e prisja kështu! – u përgjigja me një zë të mbytur, duke e ndalur me zor ngashërimin.

– Ç' do të bësh tani? – më pyeti qetë ajo me atë zërin e saj të padjallëzuar.

– Nuk e di, ndoshta nuk ishte ai, – i thashë kot, edhe pse nuk kisha më asnjë dyshim.

Kishte kaluar kohë e gjatë pa e parë. E prisja me padurim ardhjen e tij, por jo kështu. Takimin e parë pas një ndarjeje kaq të gjatë e prisja ndryshe. Të më shikonte ëmbël me ata sytë e tij të shkruar. Të më shtrëngonte me mall në përqafim si dikur, e jo të më shmangej sikur të ishte takuar me dreqin. Unë e ëndërroja ta shihja disi si Hafiz hoxhën, por të ri, të veshur bukur, me këmishë të bardhë e kravatë me vija kuq e zi, fytyrëbardhë, të rruar me shije si gjithë djemtë e rinj, me flokë të shkurtër... Kurse çallmën, ashtu siç më kishte premtuar, ta vinte në kokë vetëm në xhami gjatë kohës së riteve. Kështu e doja, kështu më kishte premtuar, kështu e prisja. O Zot, ç'kishte ndodhur me të?! Ç'i kishte ndodhur shpirtit të tij të dëlirë? Duke qarë pa gjetur ngushëllim, rashë përmbys në shtrat. Herë pas here e ngushëlloja veten me të vetmin argument që më kishte ngelur ende: dyshimin. Ndoshta nuk ishte ai. Po qaja e trishtuar, por argumentin e fundit e shembi pa pikë dhembjeje gjyshja kur e dëgjova t'i thoshte nënës se e kishte takuar Kurtin.

– Sa kishte ndryshuar! I shkreti djalë! Kishte lajthitur fare! Mezi e njoha. Iu afrova ta përshëndesja, t'i flisja, t'i uroja mirëseardhjen dhe ta përqafoja si dikur, por, sikur ta kishin sulmuar shtrigat, iku tutje si i çmendur. E mjera nëna e tij! I

iku djali! Ai tjetri i vdiq në lulen e rinisë, kurse këtij i paska fluturuar mendja! Eh, i shkreti djalë! Nuk ishte për doktor ai, jo. Ishte bërë me i fry hoxha, me i shkri plumb apo për hajmali. Po, po, për magji ishte! Vetëm magjijtë do t'i bëjnë derman.

Po qaja e trishtuar me shpresa të humbura, pa asnjë ngushëllim. Fillova të kujtoja takimin e parë në gjysmerrësirën e mullirit të braktisur.

Kisha frikë nga e papritura. Përveç Lules, që ndërmjetësonte takimin, i tregova edhe Dilit. Pranoi. U nisëm. Ato ndaluan pranë shelgut, kurse unë hyra brenda.

Ishte mugëtirë. Një copë herë ndenja pranë pragut të gurtë duke soditur sa majtas djathtas. Më kaploi një ndjenjë frike. Po sikur të mos vinte? Ndoshta vetëm më kishte provokuar. Ndoshta e kisha hidhëruar. Oh, sa më trembi kur m'u shfaq befaz nga prapa murit! Pa folur asnjë fjalë, më mbështolli në përqaqim. Ula kokën nga turpi. Ai nuk donte t'ia dinte. Me duart që i dridheshin më ledhatonte flokët duke m'i larguar nga faqet, nga gusha. Pastaj më puthte si i çmendur pa parë se ku. Puthjet e para më erdhën të befta, por pastaj sikur ndieja nevojë për to. Iu lëshova e tëra në krahë. Ai i lëvizte duart me shqetësim sa lart poshtë duke më mbështjellë belin dhe shpatullat. Pastaj ndjeva pëllëmbën e tij që u mbush me gjirin tim. Nuk më shtrëngoi shumë, por disi shkaras, duke e ledhatuar. E shtrëngonte lehtë. Kisha filluar të dridhesha nga një ndjenjë kënaqësie e paprovuar më parë. E shtriva pak qafën, duke ia afruar pranë buzëve të vala prush. As tani nuk më kujtohet se si dhe kur e kishte nxjerrë njërin gjë jashtë, por befaz i ndjeva buzët e tij mbi thimthin. Sa nuk rashë përtokë

nga kënaqësia. Më mbështolli edhe më fort në përqaftimin e tij. Trupat tanë sikur u bënë një. Ndjeva fortësinë e atij sendit, që filloi të fërkohej pas kofshëve të mia. U shmanga vetëm pak dhe e pashë. O Zot! Nuk e di a nga turpi, a nga frika e dhembjeve që mund të ndieja nëse do të më shtronte, kërceva tutje e tmerruar. Me një lëvizje të shpejtë u fsheha prapa murit. Me dorën mbi gjinj të lakuriq rregullova këmishën. „Çfarë pate, moj?“ – dëgjova zërin e tij të dridhur. „Jo tani!“ – ia ktheva duke rregulluar fustanin, që vetëm tani e vëreja se më kishte shkarë në një rënë anë. „Pse jo tani?“ – më pyeti duke veshur pantallonat.

Vetëm tani e vëreja se ai gjatë përqaftimeve kishte arritur të bëhej gati për...

„Jo tani, jo! Vetëm kur të bëhem nusja jote... vetëm atëherë“, – ia ktheva unë. „Po pse erdhe, pra?“ – më pyeti pas një heshtjeje të shkurtër. „Erdha të të shoh... se të dua.“ – „Sikur të më doje, nuk do të trembeshe nga unë“, – tha ai me zë lutës. „Unë vërtet të dua... e ti, nëse më do, duhet ta përmbash veten“, – i thashë me zë të ëmbël, sa për t’ia zbutur pak zemërimin, sepse që nga këtu i vëreja shenjat e para të një lloj nervoziteti brenda lëvizjeve të tij të ngathëta. Fytyra i kishte marrë pamje të egër dhe të frikshme njëherësh. Pata frikë. Po sikur të më sulmonte? Të më shtronte dhunshëm mbi kashtën e mykur që gjendej para këmbëve të mia? Sikur të më dhunonte?

„Nuk po të besoj që më do.“ – „Të dua vërtet.“ – „Atëherë, pse të përmbahem?“ – tha duke filluar të më afrohej, duke më parë si ujku prenë dhe me frymëmarrje të shpeshtuar. „O Zot, ç’më gjeti!“ – sikur më tha zëri nga brenda. Nga frika hodha një hap prapa. Isha e dyzuar. Nuk kisha asnjë ide se çfarë duhej bërë në një situatë të tillë. As që po më shkonte mendja

te dashuria, te sytë e tij të shkruar, te flokët e tij të gjatë me aromë portokalli, te fytyra e tij e lëmuar... Vetëm tani m'u kujtua se gjatë kohës sa ndodhesha në përqaftimin e tij sikur i kisha vërejtur disa qime të rralla në mjekër.

„Harroji tani ato qime, por... ç'të bëj për të dalë nga kjo situatë?“ – pyeta veten ndërsa ai ishte afruar pranë meje. Tamam kur i zgjati duart drejt meje, as vetë nuk e di si ndodhi, por i dhashë një të shtyrë me sa fuqi që pata dhe me një kërrusje trupi iu largova nga duart dhe u gjenda në anën tjetër. E vërejta se gjatë manovrimit më kishte mbërthyer nga flokët dhe jaka e këmishës.

„Do të ikësh nga unë, ë?“ – më pyeti duke më tërhequr dhunshëm nga vetja. „Jo, nuk dua të iki nga ti, por kam frikë!“ – i thashë me zë të përvajshëm, duke u përpjekur të lirohesh nga dora e tij. – Nuk dua ta humb vajzërinë këtu!“ – „S'ka gjale. Si sot, si ditën e dhëndërisë... Ti tani je imja“, – tha me zë të dridhur duke bërë përpjekje të më mbante dhunshëm nga duart. „Ik, të thashë! – klitha me zë pak të ngritur. Isha gati të shpërtheja me dënësia dhe vazhdova: – Ik se po na sheh kush!... Lëshomë, se thirra për ndihmë!“ – „Nuk të lëshoj, jo! – tha ai me zë që i dridhej dhe vazhdoi: – Nuk të solla këtu me zor, vetë erdhe, prandaj do të bësh atë që të them unë, përndryshe!...“ „Çka përndryshe?“ – e pyeta e trimëruar. – „Nuk të pyes fare!“ – m'u përgjig me të njëjtin ton. „Do të më dhunosh?“ – „Mos e ço veten te dhuna!“ – më tha ndërsa ishte duke më mbërthyer për flokësh.

Në çast u gjenda e shtrirë mbi kashtën e mykur dhe nën peshën e trupit të tij. Vazhdova përleshjen kundër puthjeve të tij të shfrenuara. Përmes gulçimave, me zë të përvajshëm arrita t'i them: „Lëshomë, se i thirra për ndihmë Dilit e Lules!“ – „Si?! Pse ku janë ato?“ – pyeti i çuditur dhe njëherësh më

liroi pak. „Te shelgu! I mora me vete sepse të pata frikë ty!“ – i thashë me ton pakëz të ulët, por pa e fshehur zemërimin, ndërsa po çohesha më këmbë, duke u liruar nga shtrëngimi i tij. „Nga kush pate frikë?“ – më pyeti me zë krejtësisht të zbutur. „Nga ti!“ – ia ktheva me lot në sy. „Pse erdhe këtu, atëherë, kur më kishe frikë mua? Unë nuk të solla dhunshëm!“ – më tha me zë të prerë. „Erdha se të dua e jo për këtë punë. Unë jam vajzë e ndershme, më kupton? Jam e ndershme!“ – i thashë, por tani duke qarë. „Më fal!“ – më tha duke më parë me sy fajtori.

Me kokën ulur, dola jashtë. Kur po kaloja pragun, ktheva kokën pas. M'u duk i mjerë. Ika me vrap drejt shelgut, ku po më prisnin Dilina me Lulen.

Thonë se zemra e dashuruar nuk njih kurrfarë ligji, nuk njih kurrfarë kufiri që i vihet në mes, por rreh e përpëlitet vetëm për atë që do, po kur ndodhin zhgënjime të tilla, përpëlitjet e zemrës së dashuruar janë të dyzuara nga dhembja e së papriturës dhe misteret e së ardhmes. Mendjet e logjikshme ta presin shkurt: „Nuk jeni të përshtatshëm për njëri-tjetrin!“ Ose do të thonë se faji është i atij që pranon tjetërsimin dhe gjasat janë reale që t'i vihet kapaku kësaj pune në mënyrë të njëanshme duke thënë: „Kjo dashuri nuk do të kurorëzohet me martesë, sepse ne nuk pranojmë një dhëndër me ide, rite e veshje orientale!“ Kaq! Pastaj ti vendos. Herë pas here zëri i brendshëm më thoshte: „Dëgjo njëherë nëse Kurti ka yshtje nga dikush, por jo edhe vullnet e ndjenja orientale. Pas një kohe do të ngopet me to dhe do të kthehet në gjendjen e mëparshme, prandaj mos nxito të bësh ndonjë gafë e ta humbësh përgjithmonë. Prapë m'u përfytyrua puthja e parë dhe fjalët: „Do të bëhesh nusja ime?“

Por si t'i marr vesh tani ndjenjat e tij? Si? Ka vjet që e pres. Nuk lajmëronte. Nuk shkruante. Duke fshirë lotët, mora lapsin dhe letrën. Kur desha të shkruaja, u hap dera. Ishte Aisha, vajza pesëvjeçare e tim vëllai, Zeidit.

– Ku ishte ti? – e pyeta kot.

– Në kopsht! – u përgjigj ajo duke larguar flokët nga faqja.

– Pse? E sheh se bën ftohët? – e pyeta prapë, por ajo, në vend që të më përgjigjej, më pyeti:

– Prapë po qan për Kurtin?

– Po!

– Si nuk e ditke ti, moj? Kurti ka ardhur, por ishte i sëmurë.

Kështu tha gjyshja.

– I sëmurë?! – e pyeta e çuditur.

– Po, por nuk është për doktor, ka thënë gjyshja, – tha ajo duke lëvizur duart e vogla.

– Për kë është, atëherë? – pyeta me buzë në gaz ndërsa isha duke fshirë lotët me cepin e shamisë.

– Nuk e di unë, por gjyshja përmendi magjistarin që shkruan hajmali.

Nuk u përmbajta dot dhe e mora në përqafim, e shtrëngova në gjoks dhe e putha me afsh. Edhe ajo më mbështolli në përqafim me duart e saj të vogla.

– Imami i ka thënë gjyshes se edhe ti je e sëmurë, – foli befas Aisha.

– Pse, aty është imami?! – e pyeta e çuditur.

Kishte kohë që herë pas here shtëpinë tonë e vizitonte imami. Zeidi e respektonte, edhe pse kishin mospajtime të theksuara. Shpesh grindeshin për botëkuptime fetare. Megjithatë, Zeidi ndryshoi në sjellje. Filloi të shkonte në xhami. Lëshoi mjekër, një mjekër të kuqe që nuk i kishte aspak hije. Të tjerët filluan ta thërrasin me epitelin

„mjekërkuq“. Në kokë vuri tërleme. Me ne sillej ashpër. Na detyronte të falnim namaz. Edhe imami ndërroi sjellje karshi nesh. Ne, unë e Albana, e diktua se ai në të vërtetë ishte një tinëzar ngucakeq. Zakonisht vinte për vizitë kur Zeidi nuk ndodhej në shtëpi. Kur na takonte ne vetëm për vetëm, e thyente zakonin e tij dhe na zgjaste dorën duke na vështruar me ata sy të etshëm prej kurvari. Kur takohej me nënën apo me gjyshen, i zbatonte parimet e tij: as i shikonte në sy dhe as ua shtrinte dorën. Ne të dyja e urrejmë, por ende nuk kemi marrë vendim për t’i treguar Zeidit për sjelljet e tij. Në fillim i treguam gjyshes, por ajo na qortoi rëndë duke na thënë: „Ju plaçin sytë, ju plaçin! Të mos ua dëgjoj këto fjalë ai, se derdhet gjaku pastaj.“

– Po, ka ardhur. Kërkoj babin, – m’i ndërpreu mendimet Aisha.

– Dhe ai i ka thënë gjyshes se unë qenkam e sëmurë, ë?! – e pyeta e çuditur.

– Po, je e sëmurë sepse po qan shumë për Kurtin. Kështu i tha gjyshja imamit.

– Po ai çfarë i tha gjyshes? – desha ta nxisja të fliste.

– Ai i tha... A e di ti moj se, kur ata po flisnin për ty, dy herë më nxorën jashtë duke më thënë të luaja me fëmijët, se ato që po flitnin nuk janë për mua?

– E si i dëgjove ti, atëherë? – e pyeta me nënqeshje.

– U ktheva prapë vjedhurazi dhe u fsheha pas derës. Pastaj dëgjova imamin duke i thënë gjyshes se ti duhet të shkosh sa më parë për vizitë te magjistari, sepse ty vetëm hajmalia e tij të bën mirë.

– Ku është imami tani?! – e pyeta kureshtare.

– Sa dolën me babin. Unë erdha të tregoja se çfarë folën për ty.

- I dëgjoi Zeidi këto fjalë?
- Jo, babi nuk ishte në shtëpi. Sapo erdhi babi, gjyshja e imami nuk folën më. Pastaj imami u përshëndet me gjyshen dhe dolën bashkë me babin.
- Ashtu?
- Ëhë! – ma ktheu ajo duke më parë në sy sikur të ishte e rritur dhe priste reagimin tim.
- Po mami a ishte aty? – e pyeta pas pak.
- Jo. Kur erdhi imami, mami iku në dhomën tjetër.
- A e përshëndeti imamin? – e pyeta me buzë në gaz. Ajo tundi kokën në shenjë mohimi.
- Mirë, atëherë, shko tani e më thirr Dilin, – i thashë ndërsa isha duke e lëshuar përtokë.
- Tani, menjëherë? – më pyeti duke larguar flokët nga faqja.
- Po, shpirt, tani.
- E çfarë t’i them?
- I thuaj të vijë njëherë tek unë.
- Mmmm, nuk po më shkohet atje. Kam ftohtë. Mami më ka thënë të mos dal jashtë, se ftohem.
- Ftohesh? Oh, jo zemër, nuk ftohesh! Ti shkon e kthehesh me vrap. Kur njeriu vrapon, nuk ftohet.
- Po nëse ftohem?
- Shko tani, – i thashë duke i ledhatuar flokët. – Kur të kthehesh, do të dhuroj një shall të bukur, – i premtova.
- Cilin?
- Atë të qëndisurin me trëndafila të kuq.
- Vërtet?! Ua, sa mirë! Ma jep tani?
- Jo tani, kur të kthehesh.
- E dua tani, se, po dola kështu, do ftohem. Të thashë njëqind herë.

– Kur të kthehesh. Edhe unë të thashë njëqind herë. Tani nuk e gjej dot.

– E gjej unë, – ma priti ajo dhe e nxori shallin nga dollapi.

– Mirë, merre. Shko tani!

– A t’i them të vijë menjëherë? – më pyeti kur ishte duke dalë nga dera.

– Po, i thuaj të vijë menjëherë, – i thashë.

Pasi mbylla derën, fillova të shkruaja.

Ato që nuk fliten e nuk shkruhen në gjuhën e Allahut të Lartësuar, që është Një, janë haram. Allahu është ndëshkues i rreptë i atyre që bëjnë haram.

Letra

Efala i çindien. Zura vend në shilte. E afrova pranë stolin në formë X-je, ku ishte hapur Kurani Kerim. Ishte një libër i moçëm i shkruar me miniaturë stilistike në Mus-haf. Befas në derë u dëgjua një e trokitur e lehtë: *tak-tak!* Isha duke kënduar në suren „El Infalë“. Isha aq shumë i përqendruar në fjalët dhe urdhrat e Allahut xhel-le shanuhu, që në këtë rast po më porosiste se si duhen luftuar dhe ndëshkuar ata që nuk besojnë Allahun dhe të dërguarin e Tij, prandaj nuk e pashë të arsyeshme ta ndërprisja këndimin. Vazhdova i shpërqendruar. E trokitura u përsërit, por kësaj radhe pak më e fortë. „E trokitur e panjohur“, – thashë me vete dhe u ngrita më këmbë i shpërqendruar. Duke menduar se pas kësaj të trokiture të lehtë mund të fshihej ndonjëri nga vëllezërit e mi salafistë, e hapa derën. U shtanga kur para meje u shfaq një pamje krejt tjetër. Ishte një vajzë e re. Nuk e njoha. Më tha se ishte Dilina. Ndërsa po çuditesha me pamjen e saj të këndshme, zgjati dorën.

– E ke nga Zejnebja, – më tha. – Ditën e mirë!

Në dorë më lëshoi diçka të mbështjellë me beze të bardhë, tundi kokën dhe më ktheu shpinën. Ashtu siç e kisha çelur

derën, ashtu dhe e mbylla, pasi silueta e saj u zhduk në të tatëpjetën e shkallëve të vjetra e të drunjta, që m'u bë sikur po këndonin gëzueshëm nën peshën e këmbëve të saj të vogla. I shpërqendruar vazhdoja ta mbaja në dorë atë gjë të lehtë. Mendja më thoshte se duhej të ishte ndonjë letër e zakonshme dashurie. Me shpirt të trazuar, jo aq nga letra se sa nga bukuria e vajzës që ma solli, u ktheva te stoli. Me vështrim ngulitur mbi fletët e Kuranit Kerim, sa nuk klitha nga sevdaja: „Sa e bukur qenka bërë dreqi! U rritsh në haremin tim si Aisha e Profetit Muhamed!... Uh, ç'më bëri për ujë dreqi!“ Zura vend pranë stolit dhe e hapa atë beze të bardhë. Ishte një copë letër e palosur në tri kënde. „Sa mirë! Kështu palosen letrat islame“, – thashë me vete. Pasi e shpalosa, pashë se ishte shkruar nga dora e Zejnebes.

„Mirë, – thashë. – Kjo letër mund të lexohet edhe pa abdes.“

Në vend të titullit kishte shkruar:

„U bëre për hajmali, hajmali po të dërgoj!“

Fillimi më bëri të ndihesha i fyer. Isha në mëdyshje: ta lexoja apo ta hidhja në shportë? Ndërkohë m'u kujtuan fjalët e mençura të pasardhësit të Profetit. Sa e sa herë më kishte thënë se duhen lexuar edhe librat armiqësorë, por nuk duhet të biesh nën ndikimin e tyre, edhe nëse të tërheqin me të gjitha madhështitë e artit, stilit apo miniaturës orientale. Prandaj, sido që të ishte, edhe kjo letër katile duhej lexuar. Nisa ta lexoja:

I dashuri im i shtrenjtë Kurt,

Me sy të përлотur po ta shkruaj këtë hajmali (letër) të fundit. Nëse të bën mirë, të pres në përqaftimin tim. Po nëse nuk është ilaç për shpirtin tuaj të trazuar, pas atyre shkronjave të ngatërruara, pas atyre sureve sektare që i këndon me atë zë aq të bukur, por që të larguan nga gjiri i traditës, të ndanë nga vëllezërit dhe motrat e tua, me të cilët u rrite e të mirën dhe të keqen e ndamë së bashku në ditët më të vështira të eksodit të dhunshëm masiv, por që me nder (sepse kështu po të duket ty) pikërisht ato motra, ato nëna, ato gjyshe me dëlirësinë dhe dashurinë e tyre sot po ta ndyjnë namazin me afrinë dhe mirësinë e tyre, sot po ta çartin abdesin me sinqeritetin dhe shijen e tyre, sot po ta cenojnë veshjen treçerekëshe orientale. I ndërsyer kundër nesh, po e harron djepin që të përkundi, ninullën që të këndoi nëna para se të të vinte në gjumë, po i largohesh familjes që të edukoi, po ia kthen shpinën natyrës që të fali bukurinë, po e shkelmon ujin e krojeve të bekuara që të dhuruan zërin. Atë zë të bekuar nuk po e përdor për t'i kthyer borxhin këtij vendi, i cili pa asnjë rezervë t'i fali të gjitha të mirat e begatitë, por po ua fal shkretëtirave arabe, që më së paku ta kanë nevojën ty dhe zërit tënd të konvertuar. Të pashë dje në oborrin e xhamisë. Tjetërsimi yt ma vrau syrin e përлотur. Ma lënduan shpirtin rrobat e huaja e të deformatuara që kishe në trup. Ma plagosi zemrën plisi (tërlemja) i huaj, për shkakun e të cilit i kishe rruar flokët e gjatë e të artë, që aq shumë t'i desha. Kurse mjekra e çoroditur, stil cjapi... O Zot, a je duke e parë veten se ku ke rënë?

Të lus t'i kthehesh traditës, gjuhës, këngës, dashurisë. T'i kthehesh zemrës sime, që e ke lënë peng të vuajtjes; t'i kthehesh shpirtit tim të trazuar dhe syrit të përлотur. Të pres me padurim. Të pres se të dua shumë. Kthehu të lutem! Të

dua si shqiptar me besë e traditë, të dua si këngëtar të melosit tonë të bukur, që si dikur t'i japësh fuqi këngës me atë zë bilbili. Kurrresi nuk mund të pajtohem me konvertimin në atë çfarë nuk je në të vërtetë. Dije se mes të huajve gjithmonë do mbetesh i huaj, prej tyre do të cilësohesh tradhtar, injorant dhe i pavlerë. Nëse vazhdon kështu, këtë injorancë prej të huaji e prej të huajve do ta përjetosh ashtu siç e kishte përjetuar dikur Milushi ynë i madh.

Kthehu! Të pres me padurim.

Zejnebja

Dikur, kur pranoja letra nga Zejnebja, para se t'i hapja, e paramendoja stilin e të shkruarit, renditjen e shkronjave të imëta në radhë dhe me parandjenjat e dashurisë të shkruara nga dora e një vajze të re e të dashuruar. Pasi i lexoja me kujdes një herë (kishte raste që i lexoja katër–pesë herë pa u ngopur me ato fjalë të ëmbla dashurie që më sillnin), ulesha i trishtuar në trapazanin prapa derës së odës së moçme të burrave dhe rrija me orë të tëra në kujtime të këndshme të dashurisë. Natën, derisa më zinte gjumi, para pamjes sime zinin vend vetëm sytë e saj, fytyra e imët me atë lëkurën e hollë dhe të freskët e me quka në faqe, buzët e saj pakëz të fryra e të lëngështa, flokët e saj të gjatë dhe të drejtë, që lëshonin aromë të këndshme ftoi.

Pas pak, i shpërqendruar fare, e lexova letrën për të dytën herë dhe pashë se në të nuk ishin të shkruara ato fjalët e mëdha e tërheqëse të dashurisë. Letra ishte e mbushur përplot me akuza dhe fyerje të rënda ndaj besimit tim të lartë. Ishin kërcënime, që më bënin thirrje të tërhiqesha sa më parë nga rruga e ndritur islame, sepse sipas saj kjo na qenka një rrugë e gabuar, që nuk të shpie gjëkund. Ç'të bëj

tani? Ajo nuk e kupton dot se, nëse tërhiqem nga kjo rrugë, si dhe ku do të përfundonim ne?

„Pse them ‘ne’? – e pyeta veten me ngashërim. – Ajo me thotë qartë se nuk do të jetë pjesë e dashurisë, nëse vazhdoj rrugën e konvertimit. Çfarë konvertimi, moj? Ti nuk e merr dot me mend se ku do të tretëm unë, nëse marr vendimin që më këshillon ti. Nuk e kupton dot. O Allah, më ndihmo ta ndaj drejt këtë hall që kam!“ Por, edhe pse iu luta me gjithë shpirt Allahut, nuk m’u hap asnjë shtegdalje. Koka m’u bë lëmsh. Vendosa të mos e rilexoja letrën, që aq shumë më ngazëlleu duke më kujtuar ditët idile të dashurisë, në njërën anë, dhe, në anën tjetër, po aq shumë më mbushi me pezëm duke marrë kahet vrasëse të dashurisë.

Nuk kishte kaluar shumë kohë që kur e kisha lexuar në Mus-hafin e vjetër dhe të shenjtë mbi rrethanat e vahjit²⁸, ku thuhej se askush nuk mund t’i pranojë fjalët e Allahut, sepse njeriu është krijesë e dobët materiale. Këtë mund ta bënte vetëm meleku Xhibril, krijesë e lartë dhe jomateriale, i cili i kishte pranuar fjalët e Allahut dhe besnikërisht ia kishte kumtuar njeriut, në këtë rast Pejgamberit Muhamed. Kurse letra, që tani rrinte e qetë në parmakun e dritares, nuk vinte nga një melek, nuk vinte nga një engjëll, nuk vinte nga një xhibril, por vinte nga një krijesë e dobët njerëzore, nga një krijesë e bukur, e dashur dhe tërheqëse, por që në shpirtin e saj fshihet vetë shejtani i mallkuar, duke e shtyrë atë në xhahili. Ajo e meriton ndëshkimin e Allahut, e meriton gurosjen sipas rregullave të Sheriatit famëlartë. Pikë! „Kaq nga ana ime e urryera Zejnebe, – thashë me vete. – Ndëshkimi i Allahut shpejt do të bjerë mbi kokën tuaj profane.“

²⁸ Frymëzim, ngacmim apo instinkt (arab.)

Këtë po e ndiej. Me gjithë arritjet e mia, me gjithë zërin tim të mrekullueshëm, me gjithë pamjen time të veçantë, askënd nuk po e bëj xheloz. Thonë se, ku zbutet xhelozia, bie dashuria. Tmerr! Kurse ata të pafe në vend të xhelozisë kanë zgjedhur injorancën, në vend të besimit kanë zgjedhur arsyen, duke më bërë mua të vuaj nga xhelozia, të vuaj nga injoranca e tyre haram. E ndiej se jam bërë i padurueshëm para nënës dhe motrës, në lagje, në katund e qytet, duke u bërë i dalluar nga veshja e objekt talljeje nga pamja. Më bëhet sikur e humba familjen, shokët, miqtë... Tani së fundi po humb edhe atë që vërtet e dua shumë - Zejneben. Ah, jo, jo! Me ndihmën dhe vullnetin e Allahut Zejneben nuk do ta humb. Së shpejti ajo do të jetë njëra nga robëreshat e mia. Dhe me robëreshat mund të bëj çfarë të dua: t'i dashuroj, t'i martoj, t'i dhunoj, t'i shes, t'i rrah apo t'i guros për mosbindje. Dhe ndërkohë m'u kujtua një thënie e Profetit Muhamed drejtuar grave të Medinës: *„O gra të Medinës! Bëjeni lehtë, shkurtojeni dhe mos e pritni atë, sepse kështu është më e favorshme për burrat tuaj. Dhe mos mohoni mëshirën e Allahut...“*

Si pa dashje në mendje më feksi pamja e xherah Feridit dhe brisqeve e tij të mprehta të synetit. „Pritmë Zejnebe, pritmë se do të vij bashkë me xherah Feridin, jo për ta shkurtuar siç urdhëron Profeti ynë i ndritur, por për ta prerë“, – thashë me vete.

Ata që më së shumti e ndyjnë islamin janë poetët dhe laviret. Përjetësisht janë të dënuar nga Allahu. Poetët vritini ku ti gjeni e laviret mbytini me gurë. Allahu është i butë dhe fal shumë.

Hafizi

– Kopuk! – shava me afsh ndërsa po zbrisja shkallët me nxitim. Ktheva edhe një herë kokën pas. E pashë atë mjekërkuq, hasmin e Pejgamberit Selam Alejkum, që po më këqyrte pa nda me atë vështrimin e tij idhnak e tinëzar njëherësh. Sa nuk u përplasa me një mjekërzi që nuk e kisha vërejtur më parë, i cili po ngjiste shkallët me nxitim. Pasi i kërkova falje, e shtyva derën e rëndë në fundin e korridorit dhe u gjenda në rrugë.

Ashtu i nevrikosur siç isha, kalova përmes pazarit dhe mora drejt Xhamisë së Madhe. Mora abdes. Pas lutjeve në xhami desha të takoja myftiun për t'i treguar një për një se ç'më kishte ngjarë me atë edepsëz arab. Myftiun gjatë gjithë kohës së lutjeve nuk e pata larg dhe e mbajta nën mbikëqyrje. Pas faljes së namazit, në kohën e tollovisë së krijuar nga xhemati, u nisa drejt tij. Befas para më doli mulla Shefsheti. I shoqëruar nga imami, filloi të më qortonte për kundërshtimet e vazhdueshme që po i bëja atij ngatërrestarit arab Abu al Khaleed, duke më thënë se ai për të mirën tonë kishte lënë jetën luksoze atje në vendin e tij e kishte ardhur

këtu, për të na ndihmuar jo vetëm me para e të mira të tjera materiale, por veçmas në kthimin e besimtarëve në fenë e vërtetë të Muhamedit. I ndërhyra rreptë duke i thënë se ai ngatërrestar arab nuk kishte ardhur për të mirën, por për zezëditën tonë. Ai nuk e meritonte mikpritjen e sinqertë nga ne, as nga populli ynë i sflitur, aq më pak pranimin e dhuratave të tij të kushtëzuara. Ndërkohë myftiu m'u zhduk nga sytë. E mora me mend se mulla Shefsheti bashkë me imamin ma kishin prerë qëllimisht rrugën për të penguar takimin tim me myftiun. Mendja po më thoshte se çdo gjë ishte e koordinuar. Dukej se paraprakisht që të tre ishin në dijeni se çfarë më kishte ngjarë me atë edepsëz.

Të gjithë këta, si soji i Shefshetit dhe i imamit, ishin bërë shumë të pasur, pasi kishin vërshuar në vendin tonë llojlloj organizatash arabe. Kisha dëgjuar se imami rridhte nga një familje laramanësh. Nëna e tij ishte bija e njërit nga shërbyesit më të devotshëm të një teqeje diku në Perëndim të vendit. Në rini të hershme kishte pranuar petkun e dervishit duke i ekzekutuar ritet e shpimit. Këto shërbesa i kishte braktisur pasi ishte bërë talebe në medresenë e qytetit. Aty e kishte marrë titullin „hafëz“. Shtytjen e parë drejt karrierës ia kishte dhënë Rami Fuadi gjatë kohës që ishte kadet i Akademisë Ushtarake. Pasi kishin rënë nën ndikimin e disa shoqatave arabe, kishin marrë vendim që së pari të përkthehej e botohej Kurani sipas ligjeve të shkrimit arab, gjë që disa vjet më vonë kishte ndodhur. Kurse për të nderuar miqtë arabë kishte marrë urdhër nga udhëheqësit e Umetit për Drejtësi Islame që të udhëtonte në vendet përreth për të sjellë me vete valltare e këngëtare për të dëfryer e kënaqur mysafirët e nderuar. Flitej se sheikët arabë çmendeshin pas flokëverdhave dhe sykaltrave tona.

Ishin gati të paguanin çmime marramendëse për t'i blerë si robëresha, prandaj imami s'kishte reshtur duke vrapuar sa në një qytet në tjetrin për të gjetur vashat flokëverdha sipas kërkesave të miqve të tyre. Pasi u kishte siguruar nga një harem të tërë vashash, ata ishin larguar, për t'u kthyer prapë në kërkesat e tyre të pangopura, veç tani jo për vasha, po për rekrutimin e çunave tanë për xhihad.

Befas u ndodha para derës së qelqtë të berberhanes. Nuk e di as vetë se si kisha arritur deri aty. Vërtet në mëngjes i pata vënë vetes detyrë të kthehesha këtu e t'i qethja flokët, se më ishin rritur tepër, por pas fjalosjes me ata horra kisha harruar krejt. Për një copë herë u çuditua me veten time dhe ishte për t'u çuditur se si këmbët më sollën këtu.

Kur u gjenda brenda, berberi u kthye i tëri nga unë. Pasi më zgjati dorën, më bëri shenjë të ulesha në stolin e drunjtë që ishte i vendosur përballë pasqyrave të mëdha. Myshteriuun e tij që ishte duke e rruar nuk e njoha. Pas pak më tha se ishte njëri nga të huajt që kishin ardhur për të ndihmuar qeverinë në rivendosjen e rendit. Nuk u ngazëlleva fare nga prania e tij. Dikur, kur takoja ndonjë të huaj, bëhesha kureshtar të dija se cili ishte, nga ç'vend vinte, ç'njohuri kishte për vendin tim, ç'përshtypje kishte për popullin tim, pastaj e pyesja me interes të madh se cilit popull i takonte, cilën gjuhë e fliste, i cilit besim ishte e kështu me radhë. Tani nuk më bëjnë përshtypje fare, përkundër, kanë filluar të më irritojnë. Jo vetëm të huajt, po më irritojnë edhe tanët, e pikërisht ata që po përpiqen të bëhen më të huaj se të huajt në vendin e vet, duke imituar kulturat, doket e zakonet e tyre. Dikush dëshiron me çdo kusht të bëhet spanjoll, tjetri italian, tjetri gjerman, dikush kinez, dikush arab dhe harrojnë qyqarët se do ta humbin veten duke menduar se mund të bëhen

çfarë nuk janë në të vërtetë. Ka pasur edhe nga ata që para këtyre qyqarëve e kanë provuar konvertimin në përpjekje që të bëheshin turq, serbë... Jo vetëm që nuk i pranuan, por me krismat e pushkëve të para i shtrinë përdhe si qen të zgjebosur. Kështu do ta pësojnë edhe këta, por a më jep Zoti ymër t'i shoh?

Pasi berberi e përfundoi betejën e vet me leshrat e kokës dhe fytyrës, i bëra pagesën. Jam xhymert, prandaj edhe kësaj radhe, si gjithherë, i fala bakshish. Kur dola në rrugë, syri më zuri njërin nga soji i imamit. M'u bë se ishte Kurti, ai maskarai që pak kohë më parë e kisha takuar në zyrën e atij ngatërrestarit arab. Nuk desha t'ia shoh surratin, prandaj nxitova në drejtim të xhamisë për verifikimin e skicave.

Mora kthesën e parë e përshkova rrugicën e errët bri varrezave për të arritur sa më shpejt te dera e xhamisë. Padashur më shkoi mendja te thirrja e ezanit dhe bëra krahasime me kohën e sotme e atë të Pejgamberit. Si është thirrur ezani në atë kohë, si sot apo në një mënyrë tjetër? Si e kishin kënduar në atë kohë Kuranin, si sot apo përmes hafëzëve? Sa herë i luteshin besimtarët Allahut brenda ditës, tri herë në ditë apo pesë herë në ditë? Po këndimi i mevludit a bëhej në atë kohë dhe si bëhej? Të vdekurit a i varrosnin si ne sot, me dërrasa qarri, apo i hidhnin ashtu si kërmë në varr pa dërrasa e pa qefin? Hiç nuk m'u mbush mendja se edhe sot bëhen ritet si në atë kohë, sepse frymëzuesit shpirtërorë të sekteve të kohërave të vjetra kishin bërë ndryshime të kohëpaskohshme, sikurse këta qafirët e sotëm, që i ngarkon shejtani e falen në stilin e një spiuni.

Nga larg dallova kupolën e xhamisë. Minarja, e ndërtuar mbi rrënojat e pirgut të kishës së vjetër, kishte marrë pamje të pjerrët. Në mure, tanimë të zhveshura nga fasada,

dalloheshin vendet ku kishin qenë dikur dera dhe dritaret e kishës. Kur u afrova pranë murit, aty ku dikur kishte qenë portiku, pashë pllakën e mermerit të bardhë me mbishkrime latine.

Brendia e xhamisë ishte e mugët. Në muret e brendshme, tani më të zhveshura nga fasada, dalloheshin afreske të dëmtuara. Salla e lutjeve, me planimetri katrore, kishte vëllim unik dhe ishte e mbuluar me kupolë, e cila ishte e pandriçuar. Dyshemeja ishte hequr për t'ua hapur rrugën gërmimeve arkeologjike. Aty ku dikur kishte qenë dera e kishës, kishte filluar të zbulohesh pjesa e parë e mozaikut. Në vendin ku kishte qenë altari, ngjitur për muri, ishte ndërtuar mafili mbi shtylla druri.

Pas pak, i shoqëruar nga arkeologu, erdhi hoxha. Filloi të fliste ngadalë, duke treguar se sherret kishin filluar pasi ishte zbuluar se xhamia në kohëra të lashta kishte qenë kishë katolike. Lagjja, edhe pse e vogël, kishte dy besime dhe një komunitet laraman. Të gjithë kishin qenë të mendimit që xhamia të kthehej në kishë, ashtu siç kishte qenë në të vërtetë, pasi nga hulumtuesit ishte gjetur edhe një gravurë e moçme që tregonte qartë pamjen e dikurshme të saj. Por këtë unitet e kishte thyer mulla Shefsheti me ndihmën e imamt laraman. Ata kishin ardhur disa herë dhe i kishte bërë thirrje xhematit që ta shkatërronin në tërësi ndërtesën dhe në vend të saj të ndërtohej një xhami e re. Besimtarët e krishterë kishin kundërshtuar. Me ta ishin bashkuar edhe laramanët, përveç imamt. Myslimanët e devotshëm e donin xhaminë ashtu siç kishte qenë. Puna kishte shkuar në grindje të ndërsjellë. Me kohë kishin ndërhyrë policia dhe situata sikur ishte qetësuar. Tani jemi në pritje të fjalës përfundimtare të arkeologëve. Nëse nuk

do të arrijmë të merremi vesh, atëherë puna do të shkojë në gjykatë. Kur e pyeta se çfarë qëndrimi kishte, ai më tha se mbronte mendimin tim: të kthehej në gjendjen dhe qëllimin e ndërtimit. Kurse arkeologu kishte mendim tjetër. Ai dëshironte që të rinovohej ashtu siç kishte qenë, siç ishte edhe në gravurë. Jo të përdorej më për rite fetare, por si relik i rrallë kulture, sepse muret dhe afresket e saj ishin në gjendje shumë të mirë dhe kisha do të fliste shkoqur dhe drejt për kohën e lashtë të perandorit Justinian.

E ndoqa pas arkeologun gjatë gjithë kohës. Duke vështruar skicat dhe vendet e gërmimeve, ai më shpjegonte për kohën e ndërtimit, emërtimin dhe lidhjet e saj me dioqezën e Shkupit. Kishte një mori dokumentesh që e dëshmonin këtë. Herë pas here ktheheshim te mozaiku. „E sheh këtë mozaik? – më thoshte? Kujt i bën zemra ta shkatërrojë këtë mrekulli? Kjo princeshë... kjo hyjneshë froni, vetëm sa ka filluar të shfaqet, të rilindë, t'i buzëqeshë kohës së re dhe t'u tregojë brezave se si ishte në kohën e saj kur mbi këtë dhë nuk kishte as grek, as sllav e as mysliman.“

Koha e lutjeve të akshamit po afrohej. „Natë të mirë!“ – më uruan arkeologët dhe u larguan. Ndërkaq xhemati po afrohej pranë tendës për lutje. Hoxha më luti t'i prija xhematit. Nuk pranova. I thashë se doja të falesha pas tij si gjithë besimtarët e tjerë. Nuk nguli këmbë në kërkesën e tij. Kur po bisedoja me hoxhën, andej nga dera sikur pashë Kurtin. Ndërsa po pyesja veten se çfarë kërkonte ai këtu, hoxha nisi lutjet. U lidha namaz. O Zot, mos më shtir në gjynah! Namaz më të shpërqendruar nuk kam falur asnjëherë në jetën time. Duatë i këndoja përmendsh, pa e pasur mendjen aty. Pastaj disa herë më rastisi të bëja sexhde me vonesë e disa herë para kohe. „O Allah, bëma kabull!“ –

iu luta në fund dhe rashë shahadet. Nuk e kisha vërejtur, por hoxha ishte kthyer i tëri nga unë, nga xhemati dua të them, dhe, kur nuk e prisja fare, ai tha:

– O xhemati im i shtrenjtë! Sonte patëm nderin që në mesin tonë gjatë faljes së akshamit të kemi Hafiz hoxhën, njeriun më të nderuar të fesë sonë të ndritur. Prandaj, pasi e ka bërë niet dhe inshalla, Allahu ia bënë kabull këtë namaz që e fali në mesin tonë, pata dëshirën ta lusja zotërinë e tij që të na rrëfejë ndonjë gjë të mençur, sepse ky është njëri nga më të diturit në mesin e dijetarëve islamë. Si thoni?

– Me dëshirë do ta dëgjojmë, – tha njëri që kisha më afër dhe pastaj vazhduan të tjerët.

U bë zhurmë. Dëgjoja copa fjalësh të shkëputura, lutje, fjalë ngazëlluese, fjalë miradije, lëvdata.

– Po, hoxhë efendi. Do ta lusja xhematin tuaj që të mos bien pre e disa hoxhallarëve. Ta ruajnë të pacenuar gjuhën, kulturën, traditën e pastaj fenë.

– Ta ruajmë fenë, kurse traditën, kulturën e gjuhën ta marrim nga populli i ndritur i Allahut, – u dëgjua një zë andej nga dera.

Për një çast m'u bë se ishte ai edepsëzi që gjatë gjithë ditës nuk më ishte shqitur. Hodha vështrimin rreth e qark, por nuk ishte ai. Nuk ishte fare në mesin e paktë të xhematit. Ai që foli ishte njëri i sojit të tij.

U bë zhurmë. Disa me përkrahën mua, kurse disa të tjerë ishin kundër. Filluan nga fyerjet e ndërsjella. Kur e pa se situata po përshkallëzohej, hoxha u ngrit më këmbë. Me fjalë të buta, por me zë të lartë iu drejtua xhematit që të qetësohej, sepse për këtë punë nuk do të vendosnin ata, por Instituti Arkeologjik dhe qeveria.

Koha kishte ecur pa u vërejtur. I lypa izën hoxhës, duke

i kërkuar falje se e kisha vonuar jo vetëm atë, por edhe një pjesë të xhematit. Duke biseduar, dolëm në oborr. Pasi u përshëndeta edhe me besimtarin e fundit, ia zgjata dorën hoxhës, i cili u nda shumë mirënjohës për vizitën time. Jo vetëm sytë, që më dukej se edhe përmes errësirës e reflektonin gëzimin që ndiente përbrenda, por këtë e shprehte edhe zëri i tij i butë.

– Eja prapë, – më tha kur isha duke u larguar në drejtim të rrugicës së mugët.

Sa më thellë që hyja në atë rrugicë të ngushtë, mugëtira dendësohej. Në fillim e pata të vështirë të mbaja ekuilibrin, por dalëngadalë sytë m'u mësuan. Në vija të trasha në mesin e mugëtirës dalloja vetëm objektet e mëdha, si: muret e shtëpive, dyert e mbyllura, ndonjë kaçubë dhe murin rrethues të varrezave deri te këndi i errët ku ishte një mezhde e madhe e ngjitur për mur. Ndërsa po ecja i shkujdesur trotuarit, m'u bë sikur më vegoi një hije para syve dhe u zhdruk pranë mezhdës, që nga këtu dukej e zezë si futa. Nuk ia vura veshin. „Ndonjë qen“, – thashë me vete për të larguar dyshimin fillestar. Kur arrita edhe më pranë mezhdës, nuk vëreja asgjë të dyshimtë dhe me vete mendova se kot isha frikësuar. Në fundin e rrugicës dallohej paq drita e neonit. Nuk ishte shumë larg, rrezet e saj arrinin deri tek unë. Ende pa e mbaruar këtë mendim, hija mbiu dy hapa para meje. U tremba. Ashtu i shpërqendruar, hodha dy hapa prapa, duke lëshuar një zë që as vetë nuk e njoha.

– Ah, shejtan, më trembe!

– Hafiz, ti je? – më pyeti një zë i butë.

Më erdhi zë i njohur, i ngjashëm me zërin e atij që më pati goditur disa herë me shufër hekuri para ca muajsh kur po dilja nga xhamia. Ende pa ndier frikë, e solla në mendje atë

zë të frikshëm. Dallimi ishte se ky zë nuk i kishte ngjyrat e egërsisë së zërit të atëhershëm. „Sido që të jetë, – mendova, – është dikush i njohur përderisa e diti se cili jam.“ Pa menduar gjatë iu përgjigja:

– Po, unë jam. Po ti?

– Allahu ekber! Në emër të Allahut, je i dënuar me vdekje!

– më ndërpreu zëri, që tani më erdhi edhe më i qartësuar, por i përzier me tmerr, që fill pas fjalëve të tij kishte filluar të ma kaplonte tërë shtatin. Bulëza të vala djerse ma mbuluan ballin.

– Pse, o njeri i mirë? – e pyeta me zë të butë.

– Sepse ke sfiduar Allahun! – m’u përgjigj me një zë të zgavruar.

Ideja që pata në fillim për atë zë që më erdhi i njohur, tani m’u largua fare. M’u bë se ishte zë që për herë të parë po e dëgjoja.

I mbështjellë nga mugëtira dhe nga qetësia e rënduar si e atyre varreve që nuk i kisha dhjetë hapa larg, ktheva kokën majtas nga kreu i rrugicës për të parë se mos rastësisht po kalonte dikush andejpari.

– Ndoshta mund të kem gabuar në ndonjë rast, por ta kem sfiduar Allahun qëllimisht është e pamundur, – u përgjigja me zë të qetë, kurse me vete thashë: „O Allah, që po më dëgjon, dërgoje një zemërmirë në këtë rrugicë të nëmur e të me shpëtojë nga ky malukat.“

– Jo në ndonjë rast, Hafiz! Ke bërë gabime në shumë raste, prandaj Allahu të ka dënuar.

– Atëherë ti mos dil para Allahut për të ekzekutuar dënimin e Tij. Le ta bëjë Allahu vetë...

– Allahu nuk vret. Ai më ka dërguar mua! – më ndërpreu rreptë.

– Cili je ti, more djalë? – e pyeta për ta nxitur të fliste sa më shumë për të fituar kohë, mbase do të kishte ndonjë lëvizje në atë rrugicë të shkretë.

– Azraili jam! – m'u përgjigj pa fije turpi.

– Azraili? Nuk po të besoj hiç! – ia ktheva me ton të lodhur.

– Pse? – foli ai me ton shumë të butë, saqë për një çast më shkoi mendja se e gjithë kjo ngjarje nuk ishte gjë tjetër veçse një lojë e kurdisur nga dikush i njohur kundër meje për të më tallur, për të thënë pastaj se „e frikësuam Hafizin, e bëmë të çirrej si kalama nga frika“ apo „e bëmë të mbushë brekët“.

„Jo, jo! Asnjëra nga këto nuk ka për të ndodhur“, – i dhashë zemër vetes.

– Sepse Azraili nuk vë maskë për të fshehur fytyrën e vet!
– thashë me zë të ulët dhe m'u prenë gjunjët nga një frikë që ma përshkoi tërë trupin me një shpejtësi marramendëse.

Mendja me punonte shpejt dhe saktë në këtë situatë të rrezikshme, prandaj aty për aty mendova t'i lutesha dhe t'i jepja çfarë dëshironte para se të m'i kërkonte ai. Kisha dëgjuar për të maskuarit që u dilnin në pritë si xhind njerëzve në orët e vona dhe i plaçkitnin, u merrnin paratë dhe gjësendet e tjera me vlerë.

– Kurse unë, Azraili yt, nuk e fsheh fytyrën nga frika e dikujt që mund të më diktojë se cili jam, por nga syri yt i keq.

– Nga syri im i keq?! – e ndërpreva disi i trimëruar.

– Po. Sepse, po më panë sytë e tu të mbushur haram, do vete në atë dynja ashtu sikurse edhe ti: pa iman! – ma ktheu me zë kërcënues dhe lëvizi pak nga vendi duke u tundur në errësi.

– Domethënë, vetëm ky qenka faji im?! – e pyeta i çuditur me fjalët e tij.

– Jo, nuk është vetëm ky. Ti ke bërë edhe faje të tjera. Sapo more pak famë, t’u rrit mendja dhe fillove t’i akuzoje të tjerët se kanë dalë nga rruga e Allahut. Fillove të krijosh vepra, duke e ditur se ai që krijon është vetëm Allahu, që i jep shpirt asaj që nuk ka jetuar kurrë, kurse ti me ato librat e tu të mallkuar e sfidove Kuranin. I Madhërishmi nuk i duron sfiduesit. U dërgon Azralin dhe ua merr shpirtin!

– Nëse është kështu, atëherë unë më së paku kam bërë faje, më së paku kam bërë shirk. A nuk janë shkruar me mijëra hadithe, bukhare e tefsire të ndryshme pas vdekjes së Pejgamberit selamu alejkum, duke sfiduar Kuranin e shenjtë? A nuk janë kënduar me mijëra vargje kundër Profetit? A nuk janë shkruar me mijëra qitapë që e përshkruajnë fenë dhe shartet e saj ndryshe nga Kurani? Ti do të thuash se këta shkrimtar nuk paskan bërë shirk duke shkruar ato që i ndalon Kurani e islami? – i thashë me zë të ngritur, duke pasur parasysh se mund të na dëgjonte dikush dhe të jepte kushtrimin për ndihmë. Pas një heshtje të shkurtër pata përshtypjen se ai u kishte besuar fjalëve të mia dhe do të hiqte dorë nga mendja e tij e krisur.

– Nuk ndodhem këtu për të gjykuar se kush e adhuron e kush e sfidon Allahun, por për të zbatuar urdhrin e të Lartësuarit. Ke vetëm një rrugë që të shpëtosh: të kthehesh në rrugën tonë.

– Në cilën rrugë? – e pyeta me zë të lartë.

– Të thashë: në rrugën tonë.

– Cila është rruga juaj? – e pyeta teksa vërejta lëvizje të turbullta që mezi shquheshin nga errësira.

Edhe unë lëviza pak nga vendi. Ndërsa po flisja, më bëhej se fjalët që thosha po m’i nxirrte dhunshëm dikush tjetër nga goja që më ishte tharë. Vërejta se nuk më kishte mbetur

asnjë rrugë tjetër veç asaj të nënshtrimit pa kushte apo rezistencës. Diçka më lëvrinte në bark. Gjaku më lëvizte vrullshëm nëpër damarë, kurse koka më rëndonte nga e panjohura që më rrinte karshi, e patundur dhe e zezë si futa. Ndërkohë nga varrezat u ndien disa të lehura qensh. Për një çast u ngazëlleva, sepse mendova se prej tyre mund të më vinte shpëtimi. Të lehurat u përsëritën më të afërta. I ndjeva edhe ngërdhucet e dhëmbëve sikur të kishin ndier erë gjaku.

Rrinim përballë njëri-tjetrit sikur të ishim në duel. Nga zëri m'u bë se e njoha, por nuk isha i sigurt. Me shpejtësi marramendëse i kujtova të njohurit dhe të panjohurit se mund të kishin rrjedhur nga mendja e të më dilnin në një rrugicë të mugët në skajin e qytetit e të më akuzonin se gjoja paskam bërë shirk, se gjoja paskam sfiduar Allahun dhe pastaj të më detyronin t'i bija më gjunjë për t'i dëshmuar pafajësinë time. Prapë mendja më fluturoi larg, diku nëpër klasat e medresesë, duke i parë nxënësit të ulur, të cilët më shikonin me kureshtje kur u shpjegoja suret e shenjta të Kuranit. Cili prej tyre mund të jetë vallë?

– Më mirë të mos kthehesh në rrugën tonë, – më tha pas një heshtjeje që mua m'u duk relativisht e gjatë, dhe vazhdoi: – Nëse i shpëton sonte hidhërimit të Allahut, kur të shërohesh, do të bisedojmë edhe një herë. Nëse nuk i shpëton, takohemi në botën tjetër, atje, në ahiret, – më tha dhe filloi të avitej me hapa të ngadalshëm, por të sigurt.

– Ç'kërkon nga unë? Mos më çart! Do para? – e pyeta me zërin që po më dridhej.

– Jo. Azraili nuk pranon para. Ai do vetëm shpirtra, – më tha teksa po ngrinte krahun lart. Nuk e dallova dot nëse kishte lëvizur vetëm njërin krah apo të dy së bashku dhe

nuk qeshë i sigurt nëse kishte ndonjë send në dorë apo... Nuk e përcaktova dot në ndodhën ndaras apo së bashku dhembja në mes të çallmës dhe ballit dhe dy drita që më dolën rreptë nga sytë. Kurse britmën „ah!“ që më doli nga goja pa dashje, e dëgjova pak më vonë, dhe bashkë me atë britmë i hetova të dyja duart që mbuluan ballin tim pa çallmë. Pëllëmbët m'u ngrohën nga vrushkujt e gjakut, që i ndieja kur vërshonin jashtë kafkës sime të çarë. Ndërsa isha duke u kërrusur nga dhembjet në kokë, ndjeva një shpim në mes të barkut dhe m'u bë se edhe sytë po më dilnin nga vendi. Nuk e mbajta dot ekuilibrin. E ndjeva çikjen e gjurit të majtë me ftohtësinë e ujit të pusit të rrugicës. Kur po e vendosja edhe gjurin tjetër në ujë, ndjeva edhe një të rënë pas kokës, pikërisht në atë vend ku disa orë më parë berberi me kujdesin më të madh i kishte rruar qimet e rritura me briskun e tij të mprehtë, duke e nxjerrë sheshit lëkurën e butë të qafës. Bashkë me dhembjen ndjeva edhe kërkëllimën e kafkës gjatë thyerjes. Prapë pa dashje nga goja më doli një gulçimë. Pastaj provova që gulçimën e radhës ta shndërroja në zë për të kërkuar ndihmë, por prapë nuk më doli zë, vetëm gulçimë e venitur. Ndjeva se trupi im po shkonte drejt rënies. M'u bë se ai i poshtri që më bëri gjëmën, i pushoi goditjet. U ngazëlleva për një çast, pasi m'u bë se e la me kaq, sepse kështu ende llogaritesha me të gjallët, por ai katil iu kthye prapë goditjeve. Më goditi furishëm në trup, në kokë. Më shpoi shpinën tejprtej. Nuk i numërova dot të goditurat dhe shpimet. Dhembjet ishin të tmerrshme. Nuk e di se si i duroja. Vetvetiu pëllëmba e dorës po më mbushej me ujë. Si në ëndërr dëgjova hapa që po largoheshin.

„O Zot, pashë hatrin tënd, dërgoje një njeri të mirë që të më gjejë e të më ndihmojë! Të paktën të lajmëroj familjen“,

– iu luta Zotit. Ka vite e dekada që nuk më është kujtuar një hadith që në rininë e hershme e kisha lexuar diku në një qitap të vjetër, ku shkruante se shpirti del vetëm nga goja. Unë ende jam i gjallë. Jam i rrëzuar përmbys në mesin e një rrugice të mugët dhe me gropa. Dorën e majtë ma ka zënë trupi dhe nuk e lëviz dot. Kurse të djathtën po e lëviz disi. Kokën e kam të thyer e të bërë përshesh, kurse fytyra më është palavitur mbi asfaltin e ngrirë pranë një pellgu me ujë. Goja më ka ngelur e mbyllur me nofull të bllokuar. E ndiej se struktura e fytyrës ka marrë pamje çoroditëse. Më bëhet se këtë po e shoh dhe pa nda po e lus Zotin që të mos e shikojë fytyrën time në këtë gjendje të mjerë. Nuk e kuptova dot se sa kohë kam qëndruar aty i gjallë, por si në ëndërr e ndjeva kur shpirti e la trupin tim në mes të rrugës dhe mori rrugën e kthimit tek ai që ma kishte dhuruar dikur. Nuk di se nga doli. Jam i sigurt se nga goja jo, sepse ishte e mbyllur dhe e mbushur me gjak.

Ai Lart që është Një, Allahu, e ndalon, por nuk e ndëshkon magjinë kur ajo bëhet për hir të Tij. Allahu i profetit i do të gjithë ata që veprojnë, luten e luftojnë në emër të Tij.

Magjistari

Ëpërcolla hallexhiun e radhës. Me dy mendje u ktheva në ordinancë. Ndihesha i lodhur. Isha në mëdyshje ta pranoja edhe një pacient apo ta mbyllja për sot.

– Pranoje edhe një vajzë të bukur, – më tha gruaja, që po ma bënte me sy e vetulla.

– Mirë, – i thashë pa e fshehur gëzimin, kurse atyre që prisnin në korridor u thashë të vinin të nesërmen.

Hyra në studio. Pastrova tryezën e punës. Iliqet e shpërndara mbi tryezë i ktheva në raft. Për një copë herë e mbajta në dorë shishen me kloroform.

„Ky më bën të lumtur“, – mendova kalimthi dhe e vendosa në raft. Në qoshen matanë, në vazon e madhe të qelqit, ku ndodhej gjarpri i shtëpisë, ndeza dritat. Gjarpri filloi të lëvizte duke e nxjerrë frikshëm gjuhën jashtë dhe duke u kacavarur në gemët e thatë të vendosur brenda qelqores. Sipër saj ndodhej kafka. Drejt zgavrave të syve të kafkës ishte jastëku i bardhë me të gjitha llojet e gjilpërave të ngulura mbi të, kurse në pjesët anësore të jastëkut ndodheshin dy thika. Sa herë prisja paciente të lezetshme, i afrohesha kafkës dhe bisedoja me të: „Si thua ti, çfarë duhet të bëj me këtë vajzë?

Ta vë në gjumë, ta përqafoj, ta dashuroj apo?...“

– Vajza nuk është vetëm, – më ndërpreu gruaja.

– Si? Nuk është vetëm?! – e pyeta pa e fshehur zemërimin.

– Jo. Është me gjyshen e saj.

– Aha, qenka e porositura! Fike dritën dhe futi brenda, – i thashë gruas dhe shtypa pullën e llambës, që e kisha pranë. Nga zgavrat e syve të kafkës dolën vrushkuj drite.

Ndërkohë u hap dera. Të porsaardhurat u stepën. Në mugëtirën e dhomës, sytë e tmerruar u mbetën të mbërthyer mbi lëvizjet e gjarprit brenda qelqores. Vajza hodhi një hap prapa.

– Mos kini frikë. Është gjarpër shtëpie.

– Urdhëroni, uluni këtu! – u tha me zë të ëmbël gruaja.

– Si të quajnë? – e pyeta.

– Zejnebe, – ma ktheu.

– Paskë emër të shenjtë. Zejnebja e Zeid bin Harithit. Hehe!

– Si?! – pyeti e befasuar.

– Zejnebja kishte qenë gruaja e gjashtë e Profetit Muhamed. Atë e kishte dashur në mënyrë të veçantë, sepse, para se ta merrte për grua, e kishte pasur vajzë halle dhe nuse të djalit të adoptuar. Sa tradita të bukura që ka islami!

– Si?

– Inshalla të kesh fatin e saj e të martohesh me atë që ke pranë...

– Me cilin the?! – pyeti gjyshja kureshtare.

– Me atë që ka pranë. Dua të them me atë që e do dhe e çmon.

– Kush është ai, mor bir?

– Kush tjetër përveç imamit?

– Je në vete ore?! Çfarë flet kështu?! Ne jemi nga i njëjti

gjak! – foli gjyshja e çuditur.

– Harroje! Vazhdojmë me hallin e vajzës! – e ndërpreva gjyshen.

U ktheva nga vajza dhe iu drejtova asaj:

– Dëgjo Zejnebe, duhet t'i zbatosh urdhrat e mi pa kundërshtime. Mirë?

– Ëhë, – mëmëriti duke tundur kokën në shenjë pohimi.

– Mbylli sytë! – i thashë ndërsa kisha marrë qëndrim solemn.

Fillova namatisjen. Pas fjalëve magjike fryva në drejtim të saj.

– Shumë mirë! Kjo përfundoi me sukses. Tani shko disa hapa prapa dhe ulu në divan, – i thashë.

E ndrojtur, bëri çfarë i thashë.

– Mbështetu mirë. Mbylli sytë.

U mbështet dhe i mbylli sytë.

– A po sheh gjë? – e pyeta.

– Jo, – m'u përgjigj me zë të ndrojtur.

– Kërko brenda asaj errësire dhe do të hasësh në një dritë të venitur, – i thashë duke parë fytyrën e saj të bukur.

– Nuk po shohë asgjë.

– Kërkoje me ngulm, se aty është. Unë po e shoh. Kërkoje! – i thashë i vendosur.

– E gjeta, – u përgjigj pas pak çastesh.

– Shumë mirë! Tani mos u nxito. Prit pak. Drita duhet të rritet, – i thashë i gëzuar dhe me vete mendova: „E mori të mbarën.“

– Po, ka filluar të rritet, – tha me zë të ulët.

– Kur të bëhet e plotë, kërko në mesin e saj dhe do ta gjesh një pikë të zezë.

– Ende nuk është e plotë.

- Prit dhe ca, përpiqu ta zmadhosh. Do ta gjesh se s'bën.
 - Nuk po shoh asnjë pikë të zezë.
 - Prit dhe ca. Kërkoje, kërkoje! – e nxita.
 - Ka filluar të më shfaqet, janë disa syresh.
 - Zgjate dorën drejt tyre.
 - Si?
 - Zgjate dorën drejt tyre dhe kapi.
 - Kë?
 - Pikat e zeza që të shfaqen. Zgjate dorën dhe kapi. Ashtu, ashtu! Shumë mirë, shumë mirë! Tani hidhi tutje! Hidhi! Dhe tani kërko pikat e tjera, – i flisja ngadalë ndërkohë që isha afruar fare pranë, sa ia dëgjoja frymëmarrjen e lehtë dhe e soditja me ëndje fytyrën dhe trupin e saj të lezetshëm mbështetur në divan.
 - Ashtu vazhdo. Kur të mbarojnë pikat e zeza, më njofto.
 - Mirë.
 - A ka shumë?
 - Po. Po shtohen vazhdimisht.
 - Vetëm ato që janë të zeza hiqi.
 - Janë shumë, nuk i zë dot.
 - Vetëm të zezat.
 - Nuk i zë dot!
- Ishte pikërisht ashtu siç e kisha planifikuar. Pas testit të parë ajo pa asnjë kundërshtim do të pranonte sugjerimet e radhës, prandaj ishte koha e kalimit në fazën e dytë.
- Duhet pastruar rrobat... Po nuk u bë kjo, çdo gjë do të mbetet në gjendjen e mëparshme, – thashë pak i ndrojtur nga ndonjë reagim i papritur i plakës, që shikonte e hutuar. Kur e pashë se pasoi heshtja, që për mua në raste të tilla nënkupton pranim, i thashë gruas:
 - Pastroja rrobat.

– Zgjoju ngadalë. Zgjoju! Ashtu! Mbahu tek unë. Tani je e lodhur. Mbahu te krahu im. Ashtu! Ashtu! Shumë mirë! – i fliste gruaja, duke krijuar përshtypjen sikur vërtet vajza ishte tepër e lodhur. Edhe ajo, sikur ta kishte kuptuar hilen tonë se ne këtë aktrim dëshironim, pa qenë e sigurt në forcat e veta, krijonte përshtypjen se vërtet ishte shumë e lodhur.

– Ju nuk më pyetët se çfarë ka vajza! – foli e shqetësuar plaka.

– E di, e di. Mbesa juaj është e dashuruar me një talebe. Ai ka studiuar në Arabi. Tani është kthyer. Është tjetërsuar, në pamje, në veshje, në sjellje dhe vajza nuk e përballon tjetërsimin. A s’është kështu? – e pyeta plakën duke e parë në sy.

– Po, kështu është! – foli plaka e befasuar.

– Kurse tani ilaçi i vetëm është pastrimi i rrobave.

– Rrobat i pastron vetë në shtëpi, – ndërhyri plaka e hutuar.

– Jo, zonjë. Pastrimi nuk bëhet me ujë, por me dua. U duhen kënduar dua vetëm rrobave, jashtë trupit të saj. Këtë punë e bën gruaja ime në dhomën matanë. Po deshe, shko edhe ti. Derisa të bëhen të gjitha ceremonitë, të jesh bashkë me mbesën. Mirë?

– Mirë, – tha me gjysmë zëri. Disi e çliruar doli pas tyre.

Nga dhoma matanë vinte zëri i gruas. Dëgjohej qartë tek e urdhëronte vajzën të bënte ritet e radhës. Për një çast kalimthi nëpër mendje më shkoi pamja e trupit të saj vetëm me të brendshmet. Për disa sekonda u shkërmoqa nga kënaqësia, por edhe u rrëqetha kur m’u kujtua urdhri i fshehtë i imamet dhe pamja e padurueshme atij bandillit salafist.

– Derisa të dëgjosh fjalën „amin“ nga dhoma tjetër, duhet të sillesh ngadalë tri herë nga e djathta në të majtë, tri herë

nga e majta në të djathtë, tri herë të ulesh dhe tri herë duhet ngritur, tri herë të shtrihesh dhe ashtu e shtrirë mbi shtrat të rrotullohesh tri herë majtas e tri herë djathtas. Nëse ende nuk e ke dëgjuar fjalën, nisja edhe një herë nga fillimi. Kaq. E ke të qartë?

– Po, – mezi u dëgjua zëri i saj i ndrojtur.

– Mirë, pra. Këto veprime bëji sa më ngadalë, në mënyrë që të jenë të përputhura me duatë. Nisja tani!

Ra heshtja. Ua vura veshin lëvizjeve të gruas, që vinte drejt meje me rroba ndër duar. Filloi t'i shtrinte mbi sëndukun në tërë gjatësinë e tyre duke i tërhequr me kujdes. M'u dukën të shkreta. Sikur kisha një parandjenjë ogurzezë. „Ah, ç'më gjeti me këta dreqër!...“ – mendova.

– Çdo gjë është gati, mund t'ia fillosh, – m'i ndërpreu mendimet gruaja në largim e sipër.

Nuk pata rrugë tjetër. Këndimin e ajeteve e bëra shkurt.

Në raste të tilla nuk kishte qenë asnjëherë stili im që të isha kaq i rrëmbyeshëm. Se nga më vinte një ndjenjë ndryshe, e papërjetuar. Vërtet përbrenda meje kishte filluar të ndodhte një ndryshim i mbështjellë me një tis të hollë frike, që më vinte nga ky grup i mallkuar salafu-s-salih. Pastaj imami dhe i panjohuri profesor, që nuk m'u shqitën tërë jetën.

Magjia është e ndaluar. Kurani e ndalon. Në suren „El Bekare“ trajtohen ndalesat dhe pasojat, po për magji nuk ndëshkohesh. Gjatë kohës së sajimit të magjive fytyra ime merr pamje humane, por që në realitet nuk është gjë tjetër përveç maskë, pas së cilës fshihen gënjeshttrat, mashtrimet. E ndiej se sot jam i shtrënguar të lëshoj pe dhe të bëj disa vepra humane. Jo nga dëshira, por nga frika. Sa pata filluar t'i harroja presionet e dyfishta, m'u kthyen prapë. Në njërën

anë nga ata që u shërbej dhe në anën tjetër nga këta që me urrejnë: salaf-u-salihët.

Ndërsa isha duke kënduar duatë, mendjen nuk e kisha aty. Pas hijes së kësaj vajze sikur po më shfaqej shejtani. Më vinte i mbështjellë me pamjen e imamit duke kërkuar fotografitë e saj lakuriqe për ta shantazhuar më pas. Kurse pas tij vinte dreqi tjetër me pamjen salafiste duke më kërcënuar për cenim nderi. Pa entuziazëm, fillova ta paramendoj vajzën lakuriq duke u rrotulluar mbi shtratin e shtruar me mëndafsh të kuq. Kësaj radhe as këto mendime nuk më mrekulluan, prandaj vendosa ta përfundoja.

– Amin! – thirra me zë të lartë.

Gruaja u duk në derë. E pashë se ishte e hutuar dhe e çuditur njëherësh. Nuk i dhashë asnjë shkak të kuptonte gjë nga mimika ime, por ula kokën në atë stilin e njohur. Ajo mori rrobat dhe shkoi në dhomën matanë, ku e priste vajza dhe gjyshja e saj. Kisha parandjenja të këqija. Vendosa që para tyre të tregohesha human. Ndërkohë ato u panë në derë. Ua bëra me shenjë të vinin pranë tryezës. Pasi u ul, i thashë vajzës:

– Keni depresion. Kjo ju vjen nga zhgënjimi i madh që ju ka tronditur. Keni pritur kohë të gjatë, keni ëndërruar diçka tjetër dhe në një çast ju ka zhgënjyer realiteti, që ka qenë krejt i kundërt nga ai që keni dëshiruar dhe ëndërruar për vite të tëra, prandaj unë të udhëzoj të bësh një kontroll te doktori, sepse ti nuk je as për hajmali e as për ilaçet e mia. Kaq nga ana ime. Mund të shkoni.

– Sa duhet t’ju paguaj? – pyeti plaka

– Asgjë. Unë jam human. Ruaji paratë që t’i kesh për doktorin, sepse atje duhet të paguash. Natën e mirë! – u thashë pa asnjë entuziazëm, edhe pse mimika e gruas thoshte diçka tjetër.

– Ju faleminderit! – u dëgjua të fliste plaka. Në fund ndjeva zërin e ëmbël të vajzës kur tha: – Natën e mirë!

„E mjera ti, moj vajzë hallemadhe!“ – thashë me vete kur ato po largoheshin mes përplasjeve të çrregullta të derës dhe shushurimës së hapave të lehtë.

Gruaja u nis pas tyre për t’i nxjerrë nga dera e pasme.

Ngela vetëm në dhomën gjysmë të errët. Padashur m’u shfaq një fytyrë mjekroshe ngjitur në një kokë të madhe me ca sy të zgurdulluar, që më shikonin vetullngrysur. Nuk e di se si po ndihem tani i mbërthyer pas mendimeve të tilla ogurzeza të paqarta. Të gjitha më vijnë të ngatërruara, të radhitura keq njëra pas tjetrës, duke fshehur brenda tyre një trishtim të padukshëm. Kokën e kam lëmsh, por e di se, sido që të veproja, në këtë stilin që kam punuar deri më tani apo në ndonjë stil tjetër, medoemos do të vinte një ditë që ndërgjegjja ime, pa më pyetur fare, do të më pëshpëriste pranë veshit duke më thënë se çfarë bëra mirë dhe çfarë bëra keq në jetë, cilit i hyra në hak e cilin e shpërbleva. Dhe si zakonisht, do të ndodhte ashtu siç kishte ndodhur ngaherë: do të anoja nga fitimi, nga paraja, sepse ndërgjegjja nuk i përshtatet fytyrës sime hipokrite, edhe pse nga pamja e jashtme nuk duket e tillë.

Gruaja kishte grumbulluar kasetat dhe më ftonte në studion e punës për të verifikuar materialet e porsamarra. Përtueshëm u ngjita lart. Ajo kishte filluar t’i bënte analizat e para. Pashë në televizor Zejneben gati lakuriq të ngjitej mbi shtrat. Edhe pse pa vullnet, pamjet e trupit të saj të njomë më tërhoqën. Lëvizjet i bënte ngadalë, ashtu siç e kishte porositur gruaja. Kishte një trup të mbushur, belhollë, gjoks të gufuar, këmbë dhe kofshë të drejta, që lidheshin bukur pas vitheve të lëmuara, të mbuluara këndshëm nga majat e

flokëve të arratisur, që ia mbulonin supet e bëshme. Ndërsa e shikoja atë tablo, më bëhej se nuk isha duke parë trupin e një vajze hallemadhe, por një trup të huaj, të ftohtë dhe të largët si statujë mermeri, që po më thoshte: „Po bën gjynah, po më çnderon...“ dhe në çast më shfaqej pamja e kërleshët e salafistit të saj syzgurdulluar, që sikur po më thoshte: „Ma dhunove namuzin. Për të gjitha këto do të përgjigjesh ditën e kiametit!“ –

„Mos më detyro të përgjigjem tani në këtë botë, – sikur po i thosha përmes zërit tim të brendshëm, – se me botën tjetër as që më frikëson! Askush nuk ka dalë që andej e të thotë se filani që ka bërë gjynahe në këtë botë, po digjet në zjarrin e xhehenemit në botën tjetër. Përralla!“

Ndërsa gruaja ime e dashur ishte duke futur në rekorder kasetën e kamerës së pestë, ra zilja e telefonit. Vetëm tani e kuptova se gjatë gjithë kohës që kishte zgjatur verifikimi i tyre, edhe pse sytë vazhdimisht i kisha tek televizori, nuk e kisha vërejtur se kur dhe si i kishte ndërruar kasetat njërën pas tjetrës. Për një çast m'u bë se kjo nuk kishte qenë një shkarje nga ana ime, sepse pamjet e katër kamerave tregonin gati të njëjtat skena. Dallimi ishte se të gjitha ishin të vendosura në kënde të dhomës dhe të kurdisura në atë mënyrë që njëra t'i merrte pamjet më afër, tjetra më larg, tjetra pjerrtas nga lart poshtë dhe e fundit pjerrtas nga poshtë lart. Kamera e pestë ishte vendosur në tavan dhe pamjet i merrte drejtpërsëdrejti mbi shtrat nga lart poshtë. Këto skena më tërhiqnin dhe konsideroheshin me vlera më të larta. Pa i shqitur sytë nga televizori, mora telefonin:

– Alo! – thashë me zë të ulët.

Nga ana tjetër më erdhi zëri i njohur i imamit. Jo si gjithmonë, një bisedë e shkurtër me motive pune, një

urdhër apo kërkesë në fund dhe „natën e mirë!“. Kësaj radhe e zgjati bisedën pak më tepër, jashtë zakonit të tij. Në fillim më njoftoi për një të ri që të nesërmen në mëngjes do të vinte për vizitë tek unë për zberthimin e një ëndrre. Pa pikë mëshire më tha se ishte salafist i rrezikshëm. Këtë të fundit e mendova vetë, pa ma thënë ai, dhe trupin ma përshkuan mornica. Ballin ma mbuluan bulëza djerse të nxehta valë. Në vija të trasha ma tha ëndrrën e tij. Mbajta shënim. Pastaj më pyeti për filmin, për fotografitë. Nuk e di as vetë se sa çaste nuk qeshë në gjendje t'i përgjigjesha. Isha i dyzuar dhe nuk vendosja dot t'i thosha „po“ apo „jo“, po kur para sysh m'u shfaqën paratë që do të m'i sillte pas pak ndërmjetësuesi, i thashë „po“.

M'u kujtuan ditët e para kur kisha filluar të merresha me magji. Erdhi një burrë i leckosur. E mora si hallexhi. Desha t'i jepja ushqim, por ai më vështroi vëngër dhe më tha:

– Dëgjo këtu! Nuk kam ardhur për të ngrënë, por më dërgoi profesori të bisedoj me ju!

– Cili profesor? – e pyeta.

– Kjo nuk ka rëndësi.

– Atëherë, dil jashtë! – iu kërcënova.

Më pa me dinakëri, pastaj më tha:

– Mos u nxito. Ju jeni duke ushtruar një veprimtari të paligjshme. Ne kërkojmë prej jush të jeni i arsyeshëm, në të kundërtën pasojat do të jenë të pakëndshme. Inshallah nuk i provon, sepse nuk do t'i mbajë lëkura juaj e dhjamur.

– Çfarë kërkonte nga unë?

– Unë do të jem ndërmjetësues. Do t'ju vizitoj herë pas here. Kërkesat dhe detyrimet do t'i marrësh nga profesori përmes këtij numri telefoni.

– Kaq, – tha dhe më lëshoi në dorë një zarf. U ngrit më

këmbë duke pëshpëritur me zë të ulët dhe kërcënues njëherësh: – Vetëm një fjalë po doli sheshit për sa folëm, ndëshkimet do të jenë të rënda, të tmerrshme! E ke të qartë me kë ke punë?!“

Dita m'u ngrys. Një mijë pyetje i bëra vetes në atë çast, pa qenë në gjendje t'i përgjigjesha asnjërës prej tyre. Nata qe edhe më e mundimshme. Nuk më shqitej nga mendja pamja e tij e leckosur. As drita e mëngjesit nuk qe më e mirë. Mora kontakt me të. Kërkoj bashkëpunim, ndërlihdje, informata. Pranova, duke menduar se nuk ishin aq të rrezikshme sa i kisha menduar. Vazhdova bashkëpunimin, por, para se të fillonte lufta e deri kah fundi i saj, unë e di se ç'kam hequr për t'i siguruar ato informata të shkreta. Dy herë më nxorën para pushkatimit, jo vetëm pala e profesorit që i shërbeja, por dhe pala tjetër. Të dyja palët më kërkonin llogari. Nga ana e pushtetit më pati shpëtuar profesori, kurse nga ana e tanëve më pati shpëtuar imami.

Pas luftës për një kohë nuk u ndien fare as profesori e as imami. E ndieja veten të lumtur, edhe pse fitimi ishte i vogël. Por një ditë, pikërisht atëherë kur nuk e prisja, ra zilja e telefonit. Sa nuk më lëshuan këmbët kur nga ana tjetër më erdhi zëri i profesorit. Në derë m'u shfaq imami. Prapë kërkonin informata. Nuk kisha rrugë tjetër. As tani nuk kam rrugë tjetër. Ata i dinë të gjitha. E dinë që unë i nxora në pritë për t'i vranë heronjtë më të mirë të shpallur sot, që dikur ishin armiqtë më të përbetuar të regjimit. E dinë se vajzat më të bukura i kam filmuar për t'i shantazhuar të tjerët më pas. Disa prej të shantazhuarave u bënë prostituta. Disa u zhdukën pa gjurmë e disa të tjera i vranë apo u vetëvranë. Eh, ku më çoi lakmia! Shtëpinë e bëra strofull spiunësh. Nën petkun e hallexhinjve hyjnë e

dalin informatorë. Marrin pagesat në formë hajmalie dhe zhduken sikur t'i ketë përpirë dheu.

Tingujt e ziles sipas stilit të ndërlihdhësit m'i ndërprejnë mendimet. U ndjeva i shqetësuar, sepse nuk i kisha përgatitur materialet që më parë. I nevrikosur, u ngrita më këmbë. Ndërsa po shkoja drejt derës, pashë gruan me kasetat e mbështjella në një shami, që ia dha atij varfanjakut syfryrë. Pasi e mori shaminë dhe e futi në thes, nxori një pusullë dhe ia dha asaj duke thënë: „Allahu ju ndihmoftë, o njerëz të mirë!“

Për një copë herë qëndruan shtrëngueshëm në përqaftimin e njëri-tjetrit. Kur po pyesja veten se çfarë ishin duke bërë ashtu, u shkëputën nga përqaftimi. Gruaja filloi t'i ngjiste me vrap shkallët. Kur m'u afrua pranë, me një vështrim të ëmbël më tha:

– Të vërejta kur dremisje, prandaj të gjitha punët i kreu vetë. Kopjen e kasetave e ke këtu, paratë dhe mua. Ha-ha-ha! – më tha duke u qeshur me të madhe. Më mbështolli në përqaftim.

Vetëm tani e vërejta se shqetësimet nuk kishin qenë gjë tjetër veçse një makth, një ëndërr, që më kishte mbërthyer ndërsa po dremisja. Frika e dyshimi qofshin ëndërra! Amin!

I Madhërishmi të zgjodhi ty për interpretimin e ëndrrave. Interpretoji me shajni, ashtu siç i kishte interpretuar Profeti i Allahut! Allahu i profetit i do ata që interpretojnë jerm.

Interpretimi

– Ku ishe, more bir? Të prita gjithë natën! – më pyeti nëna porsa hyra në shtëpi.

– Në xhami, – i thashë, – fala sabahun. Pse, çka ndodhur?

– Jo, jo, asgjë nuk ka ndodhur. U merakosa...

– Jo, moj nënë, nuk ke pse merakosesh. Kështu e kanë punët e fesë, – i thashë duke i bërë me shenjë se kisha ndër mend të ndërroja rrobat. Ajo e kuptoi dhe doli nga dhoma.

– Ika unë, – i thashë ndërsa po dilja.

– Ku po shkon tani?! – më pyeti kureshtare.

– Në qytet. Kam pak punë.

Pas një acari të paparë dukej sikur moti ishte zbutur pak. Dita ishte e vrenjtur e me shi të imët. Pellgjet nëpër rrugë ishin mbushur plot me sqotë e ujë të turbullt të rrahur nga rrotat e makinave, që qarkullonin pa pushim.

Në qendër takova shokët e fëmijërisë. U mallëngjeva kur i pashë. Disa filluan të më qortonin pse isha kthyer, duke aluduar se edhe unë, sikurse dhe ata, do të ngelesha pa punë e perspektivë, kurse pjesa tjetër më uruan mirëseardhjen e përfundimin e studimeve islame në Universitetin „Imam Muhamed Bin Saud El Islamije“ në Riad.

– Assesi nuk po pajtohem me metodat e punës dhe të predikimit të Umetit Islam, – më tha njëri prej shokëve.
– Ne që kemi studiuar islamin në ato vende të shenjta, e kemi vështirë të pajtohemi me të ashtuquajturin „islam tradicional“. Eh, po ku ka islam tradicional?! Prandaj, për t’u bërë imam, kisha dy zgjidhje: të predikojta islamin e ashtuquajtur „tradicional“ ose të shpalojta islamin e vërtetë të lindjes së tij. Po të bëja të parën, do ta tradhetojta islamin. Po bëja të dytën, do të akuzohesha nga xhemati. Zgjodha një rrugë të tretë: u bëra zë i fuqishëm në kërkesa dhe mbrojtës i denjë i të drejtave myslimane brenda Umetit. E sheh Maksutin? Qenka bashkë me të motrën. Hëm, s’ka gajle. Eja ta takojmë! – më tha befaz dhe u nis drejt tij. Ende pa u afruar, pyeti:

– More vesh ti çfarë kishte ndodhur me mullain?

– Është vënë në shënjestër organizata e tij bamirëse „*Ramha Mercy*“ vetëm se kishte vepruar nën urdhrat e Umetit për Drejtësi Islame.

– Kemi marrë vendim të shkojmë atje dhe t’i shohim problemet nga afër, – thashë unë duke ia hedhur vështrimin vjedhurazi motrës së tij.

– Ashtu? Do të vijmë dhe ne.

– Po, patjetër.

– Kjo është nusja juaj? – e pyeta në gjuhën e Allahut.

– Ah, jo! Kjo është vajza e xhaxhait, – ma ktheu po në gjuhën e Allahut.

– Ajo e vogla? Mashallah! Sa qenka rritur! E paska hak një xhihadist.

– Po, vërtet e ka hak një xhihadist. Kemi shumë kërkesa këto kohët e fundit. Disa herë deshëm të vendosnim për fatin e saj, por është bërë pengesë djali i xhaxhait.

– Pse?

– E do për vete. Thotë se dy herë e ka parë në ëndërr e është fati i tij që i është përcaktuar nga i Lartësuar.

– Si? Martesat brenda familjes nuk janë në traditën tonë!

– Janë në traditën islame. Ai thotë se dikush duhet ta thyejë këtë ves të keq pagan, duke i lënë anash zakonet prapanike kaure për të marrë vlerat e larta myslimane. Ai do që pishtari i parë i martesave brenda gjirit familjar të jetë dera jonë fisnike.

– Po dallimi në moshë? Më duket se është shumë i madh!

– Jo edhe aq. Djali i xhaxhait është rreth tridhjetë vjet më i vjetër, kurse kjo tani i mbushë pesëmbëdhjetë.

– Kam frikë se nuk do të pajtohet shoqëria, ligji. Tradita jonë, por edhe ligjet i ndalojnë këto martesë. I quajnë „inceste“.

– Nëse incestet bëhen për hir të Allahut, Ai i fal mëkatet. Xhaxhai thotë se, po e bëri Allahu të vërtetë ëndërrën e tij, do të shkojnë vullnetarë në luftërat e xhihadit. Po ti pse u ktheve?

– Më kanë ftuar për të organizuar xhihad këtu.

– Ashtu? Sa mirë! Keni ardhur në kohën e duhur. Celulat e para tanimë janë formuar. Vala e parë, e dytë dhe e tretë e vullnetarëve kanë shkuar në luftën e shenjtë, kurse këtu më bëhej se nuk kishte ngelur askush. Këtu duhej ta kishim dridhur para se të shkonim atje.

– Edhe këtu do të ketë dridhje. Selam Alejkum, vëlla i dashur mysliman! – thashë dhe u largova.

– Alejkum Selam e rahmetullah! Takohemi në xhami, – më tha i entuziazmuar.

E gjithë biseda u zhvillua në gjuhën e bekuar të Allahut. Sa qejf!

Po kaloja nëpër rrugica të mbushura me sqotë. Trotuaret para dyqaneve ishin të mbushura me gjithfarë mallrash. Kalova pranë disa teneqexhinjve. Mora rrugën e çarshisë dhe dola te medreseja. Aty mora kthesën pranë lagjes së mekanikëve. Kundërmonte erë katrani të djegur. Kur bëra të dilja në rrugicën e ngushtë që të shpinte tek Trojet e Kishës, kthesë që e bëra qëllimisht, pashë një grumbull policësh dhe disa ushtarë të huaj. Ata, porsa më panë, më thanë se duhej të kthehesha dhe të merrja një rrugë anësore, që të shpinte drejt qendrës, se rruga ishte e zënë.

– Çfarë ka ndodhur? – pyeta njërin nga policët.

– Është çështje jona! – m'u përgjigj me zë të trashë dhe pas pak, kur e pa se unë nuk kisha ndërmend të lëvizja nga vendi pa e parë se çfarë kishte ndodhur në të vërtetë, m'u kthye me zë urdhërues:

– Ç'më shikon ashtu?! Largohu!

Kur po kaloja pranë përfaqësive të huaja diplomatike, pashë me neveri pllakatin me mbishkrim: „*United States of America, Embassy*“. Disa herë i rashë ndërtesës rreth e qark duke hetuar vendin.

„Cak i shkëlqyer“, – mendova duke u larguar.

Diku nga mesi i lagjes, ku rrugica merrte pak në të majtë, pashë shtëpinë e madhe të magjistarit. Thuhej se ishte shumë i pasur. I vetëshpallur mjek popullor, merrej me zberthimin e ëndrrave dhe shkruante hajmali gjoja kundër magjive të zeza. Thuhej se Uma për Drejtësi Islame, disa herë i kishte tërhequr vërejtjen publikisht që të mos merrej me magji. Kishte kundërshtuar. „Puna ime e vetme, – kishte thënë, – është zberthimi i ëndrrave. Kjo është e lejuar nga Allahu dhe i dërguari i Tij.“ Ai e kishte vazhduar bashkëpunimin me prijësit e saj fshehurazi.

Qielli ishte i rënduar nga retë e zeza plumb. Më bëhej sikur ishte buzëmbremje e jo mëngjes. Një erë e ftohtë m'u përplas fytyrës duke sjellë vërdallë disa fjolla bore.

Pranë kangjellave të hekurta, ku ishte dera, pashë një pllakat alumini me një mbishkrim. Me kureshtje u afrova më pranë dhe lexova: „*Pasi të shtypësh butonin e ziles, mos e shty derën. Prit sa ta hapim ne. Ju faleminderit për mirëkuptimin!*“

Shtypa sustën dhe prita pranë derës së mbyllur. M'u duk vetja si një i humbur në pritje pranë një dere të huaj. Prapë në mendje m'u fanit Zejnebja. U përpoqa ta parafytyroja të plotë fytyrën e saj. Në çast e ndjeva veten disi fajtor. Ai zëri i brendshëm disa herë më kishte trokitur në ndërgjegje, duke më hapur shumë mundësi që ta takoja dhe të çmallesha me të ashtu si gjithë njerëzia, por duke e cilësuar atë zë si thirrje djalli, nuk e përfillja, i sigurt së kështu po qëndroja pranë urdhrave të Allahut. Kështu, arrita që ta bëja të vuante atë. U ndjeva fajtor për vuajtjet që po i shkaktoja, por edhe krenar që pikërisht unë po e bëja të vuante nga dashuria për mua. Papritur dëgjova zhurmën e vrazhdë të llozit elektrik. E shtypa derën. U futa brenda në oborrin e mbushur me pemë e qiparisa. Nuk e kisha vërejtur që kishte filluar të binte borë, por aty pashë se pllakat e mermerit të shtruara në rrugicën që të shpinte drejt hyrjes sa kishin zënë një shtresë të hollë bore, ku dalloheshin gjurmët e këpucëve të atyre që kishin hyrë në atë shtëpi. I ndoqa ato gjurmë duke ecur përmes oborrit të heshtur, pranë lisave dekorues dhe barit të gjelbër, që kishte filluar të zhdukej nën shtresën e hollë të borës, që vazhdonte të binte.

Në korridor kishte shumë njerëz. Porsa u hap dera, ata kthyen kokën nga unë e po më shinin si të kisha zbritur nga

një botë tjetër. Me një vështrim i përllava të gjithë me shpresë se mos shihja ndonjë nga të mitë, por nuk ishte asnjë. Zura vend në një stol druri pranë derës. Nga e majta sikur më zuri veshi një pëshpërimë:

– Edhe soji i tyre këtu?

– E kishin mbytur për gazep, e kishin shkallmuar, – e ndërpreu pëshpërimën një zë i trishtuar burri.

– Nuk u mor vesh se kush? – pyeti një burrë i imët, që kishte zënë vend pranë një gruaje të re.

– As unë s’e mora vesh. Vrasësi kishte ikur, – u përgjigj i pari.

– Nuk të pyeta se cili ishte vrasësi, por cili ishte i vrari? – pyeti prapë burri i imët.

– Thanë se ishte Hafiz hoxha.

– Hafiz hoxha?! – e ndërpreu tjetri i çuditur.

Nuk e dëgjova më bisedën e tyre, edhe pse veshi më zuri ca fjalë të shkoqura, ca ofshama dhembshurie, ca të shara kundër vrasësit dhe ca komente rreth shkaqeve të mundshme të vrasjes, që dikush nga të pranishmit i quajti shkaqe politike e dikush tjetër xheloz. Cilësimi i fundit më pëlqeu më shumë, sepse motivi i vrasjes duhej të lidhej tërthorazi me imoralitetin.

– Vetë i ka fajet, – tha njëri nga mesi. – Ishte bërë i padurueshëm në kundërshtimet e islamit të vërtetë, prandaj Allahu e kishte dënuar.

– Si? Ai është hoxhë, kryehoxhë, myfti e kryemyfti! Është mysliman i devotshëm dhe kombëtar i shquar, ka dhënë shumë për kombin e vet.

– Ai mund të jetë hoxhë e myfti, por kurrë nuk ka qenë mysliman i vërtetë. Këtë e them me bindje të plotë. Është një zuzar që ka pranuar përkthimin e Kuranit Kerim në këtë gjuhë të truar nga Allahu.

– Si? Ç’po flet ore?! Je në vete ti?! Përkthimi i Kuranit është madhështor.

– Madhështor e me shkronja kaure?! E di ti se shkronjat kaure janë haram?

– Jo, nuk e di. E si qenkan haram?

– Ja, për shembull: shkronja „t“ formon kryqin. Ky kryq është i radhitur me mijëra herë brenda Kuranit Kelamullah. Nuk të duket ty haram?

– Jo, aspak.

– Nuk ke faj ti, jo! Fajin e ka Uma Islame bashkë me myftiun, por dalëngadalë edhe këtyre do t’u vijë fundi. Shpejt do të triumfojë islami i vërtetë dhe ti bashkë me ata qafirë, pasi të vriteni e të gjymtoheni nga xihadi, do të përziheni nga toka e bekuar myslimane.

Kur po dëgjoja të panjohurin të fliste, m’u kujtua koha kur pata dëgjuar për herë të parë për shkrimin anagram. Atëherë nga çudia e pata skicuar se si do të dukej ky lloj shkrimi. Si do të lexohej? A do të krijonte vështirësi? A do të ishte vështirë të mësohej me këtë lloj shkrimi, sepse shkronjat duheshin radhitur nga e djathta në të majtë në formën që kanë? Në fillim bëra një provë. Vërtet më erdhi vështirë t’i shkoqisja dhe t’i shkruaja në letër. Dalëngadalë arrita të formulojë një tekst të tërë. Dhe në fund, me miniaturë stilistike, e shkrova titullin e Kuranit ashtu siç e kishin botuar ata në kapakët e Mus’Hafit, por me radhitje shkronjash kaure nga e djathta në të majtë: *i-na’ruK epiqsh nëhugj ën mitnemok em mithkrëP*.

Nuk ishte aspak e vështirë. Sikurse lexoheshin nga e majta në të djathtë, me të njëjtin stil mund të lexoheshin edhe nga e djathta në të majtë. Mirë që nuk ishte pranuar shkrimi anagram. Tani po vërtetohet që shkronjat kaure të jenë haram.

– Eja! – m’i ndërpreu mendimet një grua e bëshme, që sapo ishte shfaqur në derë.

E ndoqa pas. Pasi kaluam një korridor të ngushtë, u gjendëm në një dhomë të mugët. Përballë pashë një vazo të madhe qelqi. Sipër ishte një kafkë, nga vrimat e syve të së cilës dilnin rreze drite. Ndërsa po shikoja i frikësuar lëvizjet e gjarprit brenda qelqores, m’u shfaq magjistari. Zgjati dorën dhe më bëri shenjë të ulesha. Sytë i shndritën nga një buzëqeshje me pahir, duke nxjerrë jashtë dhëmbët e tij të veshur me ar.

– Ju për ëndrrën keni ardhur?

– Po.

– Sonte nuk ke parë ëndërr? – më pyeti duke më parë në sy.

– Jo, – u përgjigja i trembur, kurse me vete thashë: „Ku sheh njeriu ëndërr pa fjetur?!“

– Domethënë, është vetëm ajo e një nate më parë?

– Po. Vetëm ajo, – u përgjigja pak i çliruar kësaj radhe.

– Mirë, – tha duke lëvizur pak nga vendi dhe vazhdoi: – Fillojmë! Ju keni parë në ëndërr qiellin e zi sterrë, pa yje?

– Po, – u përgjigja shkurt, i befasuar tej mase dhe pyeta veten: „Ku e di ky se çfarë kam parë në ëndërr?!“

– Keni parë dritë të fortë të dalë nga varrezat? – më pyeti prapë, duke i nxjerrë përsëri jashtë dhëmbët e tij të artë.

– Po! – u përgjigja i hutuar dhe me sy të zgurdulluar, por ai nuk ma vuri veshin fare. Vërejta se ai po mbante shënime.

– Qiellin në formë kupole të ngushtë?

– Po.

– Një kalorës mesjetar të armatosur, a është kështu?

– Po.

– Burrë apo princ me veshje të moçme orientale?

– Po.

– Meleqe?

– Po.

– Një korb të përzier me dritën?

– Po.

– Krrrokëritjen e korbit?

– E përzier me cicërima mëllenjash, – shtova unë i kënaqur.

– E kam parasysh edhe këtë! – m'u përgjigj duke më parë ngultas, sikur donte të më thoshte: „E di, e di!“ dhe vazhdoi:

– Dhe pjesa bazë e ëndrrës është takimi me Allahun e madhërishëm. Fillojmë komentimin. Për kumtin, të mirat apo të ligat që mbartë interpretimi i ëndrrës suaj, unë nuk marr përgjegjësi. Qartë?

– Ë? Në arshin e Allahut ishte...

– E di, e di. Nëse nuk më ngarkon mua me përgjegjësi, mund të fillojmë interpretimin, në të kundërt jam i shtrënguar ta ndërpres menjëherë komentimin e ëndrrës suaj, – më tha me zë të qetë, por të vendosur.

– Jo, jo! Në asnjë mënyrë nuk do të ngarkoj ty me përgjegjësi.

– Së pari, duhet të bësh pagesën. Nëse nuk ndahesh i kënaqur me interpretimin tim, do të kthej paratë vetëm për pjesën e pakënaqësisë. Pajtohesh? – më pyeti me dorë të zgjatur.

– Po, – ia ktheva shkurt dhe nxora paratë nga xhepi.

I lëshova në dorë një bankënotë, duke shpresuar se do të mbetej i kënaqur, por ai as që e lëvizi dorën nga vendi. E kuptova: ishin pak. I zgjata edhe dy bankënota. I pranoi, por e vërejta se nuk ishte edhe aq i kënaqur. Vetëm sa e lëvizi pak dorën në shenjë pakënaqësie.

„Më mirë t'ia jap edhe dy sosh... Të mos ndikojë negativisht në interpretim“, – mendova kalimthi dhe i

zgjata edhe dy të tjera. I ndriti fytyra kur i pa dhe e tërhoqi menjëherë dorën.

– Ëndrrat dhe koha e ëndrrave janë një botë në vete, janë botë fenomenale, – filloi të fliste ngadalë duke parë në një qitap të vjetër, – botë që i takon mbarë njerëzimit. Në çastin kur njeriu bie në gjumë, kalon në një botë tjetër, apo thënë më mirë, në një gjendje tjetër, me ligje tjera, që nuk i nënshtrohen as mendjes, as logjikës së botës reale që e jetojmë, por i nënshtrohet një bote tjetër jashtëkohore, jashtë normalitetit. Ëndërruesi nuk është i lidhur me botën materiale e konkrete, por shndërrohet në botën mistike dhe u nënshtrohet ligjeve të saj. Këto ndryshime janë dhuratë e Allahut xhel-le shanuhu, i cili i tregon njeriut që ndodhet në gjumë se që nga ai çast ai transformohet në botën e vdekjes, në botën e pastajme, duke i dërguar copëza paralajmërimesh se si do të duket ajo botë e përjetshme. Ato kumte që i shfaqen njeriut në gjumë, nuk janë gjë tjetër veçse copëza realiteti, që njeriu i pashpirt, dua të them i vdekuri, do t'i përjetojë në ahiret, prandaj pasojnë përsiatje, tinguj të ndryshëm, përfytyrime ogurzeza apo ogurbardha, vaje, buzëqeshje, gëzime, dashuri deri në orgazëm, luftëra, gjakderdhje e kështu me radhë deri në atë çastin që Allahu xhel-le shanuhu t'ia kthejë prapë shpirtin dhe njeriu të zgjohet nga gjumi i alarmuar, i gëzuar, i trishtuar apo thjesht vetëm i çlodhur. Mirëpo sa i beson njerëzia të gjitha këto kumte? – më pyeti befaz.

Pas një heshtjeje të shkurtër e shkëputi vështrimin nga libri dhe më pa ngultas në sy. Edhe pse e pata mërzi atë shikim, nuk iu shmanga dot.

– Jo, kaurët nuk i besojnë. Ata mendojnë se ëndrra është vend i përshtatshëm ku të pafetë takojnë shejtanin dhe

bëjnë dashuri me të, duke i hidhëruar jezuitët, të cilët nën kërcënimin e shpatës i detyrojnë t'i përshkruajnë xhindet dhe djajtë që i shohin në ëndrra, apo i trillojnë për t'u shpëtuar torturave dhe pastaj dënohen si mëkatarë duke i djegur në turra drush. Pra, me këto që thashë kisha parasysh t'ju kujtoja edhe një herë se parja e vërtetë e ëndrrës dhe shpikja e saj për qëllime të ndryshme nuk janë njëloj. Interpretimi i ëndrrës së vërtetë është i lehtë dhe i qartë, me kumte domethënëse, kurse interpretimi i ëndrrës së trilluar nxjerr telashe dhe sjell kumte të gabuara, sjell intriga.

Për çudinë time, ai pushoi së foluri. Vështrimin e hodhi andej nga kafka. Padashur sytë më shkuan te lëvizjet e gjarprit brenda qelqores. U drodha nga një ndjenjë e përzier me frikë. Në njërën anë lëvizjet e gjarprit, në anën tjetër kafka e magjistarit. „Po sikur ai gjarpër?...“

– Si thua ti? – m'i ndërpreu mendimet zëri i tij e mua m'u duke se nuk kishte folur magjistari, por kafka e tij mbi qelqore.

– Për çka e ke fjalën? – e pyeta i përhumbur.

– Si për çka e kam fjalën? Për ëndrrën tuaj po flas. E ke parë vërtet apo është trillim i mendjes suaj?

– Çfarë trillimi, ore?! E kam parë vërtet, – u përgjigja disi i fyer.

Për një çast më bëri të dyshoja në vetvete.

– Mirë. Edhe unë jam i sigurt se ti vërtet e ke parë ëndrrën. Mos më merr inat që të pyeta. Kjo nuk ka asgjë me mosbesimin tim ndaj jush. Është pjesë e punës sime gjatë interpretimit.

– Aha! – ia bëra duke tundur kokën i lehtësuar.

– Janë dy gjëra kyçe pse njeriu motivohet nga ëndrrat: e para, kur ai dëshiron të arrijë diçka, por rrethi nuk e kupton

dëshirën e tij; dhe e dyta, nëse dëshiron të shpif diçka kundër dikujt, thotë se „pashë në ëndërr sikur filan myfti sorollatej rrugëve të qytetit i dehur“. Në rastin e parë, sa për t’ua kujtuar, u thotë, për shembull, se „pashë në ëndërr sikur bëja dashuri me filan vajzë“. Pas komentimit të ëndrrës do të përhapen fjalët se „filan djalë paska parë ëndërr sikur ka bërë dashuri me filan vajzë“. Dalëngadalë rrëfimit nga njerëz të ndryshëm e të pandërgjegjshëm do t’i hiqen fjalët „ka parë ëndërr“ dhe ngelet vetëm pjesa e fundit, pra ajo diskriminuese se „filan djalë ka bërë dashuri me filan vajzë“. Edhe në rastin e dytë ëndrra do të shpërndahet e tillë në fillim, por pastaj do t’i hiqet fjala „ëndërr“ dhe do të ngelen vetëm fjalët komprometuese „filan myfti sorollatej rrugëve të qytetit i dehur“. Këto t’i thashë sa për të kujtuar se ëndrra juaj nuk duhet të ketë ngjyra të tilla komprometimi ndaj dikujt tjetër. Vazhdojmë, – tha pas pak sikur ishte duke folur me veten e tij, dhe njëherësh, qitapin e vjetër e afroi më pranë.

– Mirë, – ia ktheva duke vërejtur i çuditur lëvizjet e tij.

Filloi me zë pëshpërime:

– E para, qielli pa yje, ka kuptimin e ndonjë kasaveti, ndonjë gajleje a pune që vetëm orientimin e di, por fillimin, rrjedhën dhe mbarimin nuk e ke të qartë. Këto nuk varen prej jush, por prej dikujt tjetër, e në rastin tënd prej dikujt që për ju është fare i panjohur.

E dyta, drita nga varret paraqet zhgënjim, mashtrim, mosrealizim të planifikimeve e dëshirave tuaja.

E treta, qielli i ngushtë në formë kupole do të thotë grackë, qorrsoak, pa rrugëdalje, mbërthim.

E katërta, kalorësi: Je i plotfuqishëm dhe në kërkim të trimërive të tua, që nuk të mungojnë, por që akoma nuk i di

se ku i ke të fshehura dhe në cilin segment do t'i shfrytëzosh... Ndërkohë do të jesh i tradhtuar dhe i zhgënjyer nga njëri prej më besnikëve të tu.

E pesta, burrë apo princ me veshje të moçme orientale simbolizon sigurinë dhe besimin tuaj ndaj të tjerëve, principet dhe vendosmërinë tuaj ndaj asaj që i beson dhe i falesh dhe, si kundërshpërblim për të gjitha mundimet e tua, e ke jetën e pasigurt, në varfëri dhe në rrezik të vazhdueshëm.

E gjashta, meleqet janë paralajmërim për kthim në rrugën e drejtë.

E shtata, korbi i përzier me dritë do të thotë se, edhe pse je shumë i aftë, i vetmuar nuk e arrin dot qëllimin.

E teta, krrokëritja e korbit e përzier me cicërime mëllenjash nënkupton se tërheqja e fundit e vërejtjes para vdekjes.

E nënta, njëzeteshtata, muaji Rexhep, Isra, Buraku, sulmi dhe virgjëreshat do të thonë zbatim i urdhrit të Allahut dhe kthim në zemrën e tij.

E dhjeta, zëri i Allahut nga prapaskena, Arshi i Tij i pushtuar nga Ali ibn Abi Talibi, hyjnesha Allat, bijat e saj Lat, Menat dhe Uhza, kanë këtë kuptim: islami nuk qëndron dot pa paganizëm, sepse është i lindur nga rrënjët pagane të Arabisë së vjetër.

E njëmbëdhjeta, qeshjet e harlisura përreth nënkuptojnë hipokrizinë islame.

Magjistari pushoi, kurse mua mornicat ma përshkuan mbarë shtatin. Për një çast u ndjeva sikur isha zhytur në ujë të ftohtë. Magjistari nuk i shqiste sytë nga qitapi i vjetër. Me zë pëshpërime bënte dua. Duart i mbante të ngritura lart, duke e lëvizur lehtë kokën sa majtas djathtas e me zë të ngritur thirri: „Bismil-lahir Rrahmanir-rrahim!“ dhe fill

u ngrit më këmbë. Me duart dhe kokën kthyer drejt tavanit thirri me zë të lartë: “Allahu ekber! Allahu ekber! Allahu ekber!” – dhe vazhdoi me zë të ulët lutjet e radhës.

Ndodhesha në një situatë të vështirë. Nuk dija çfarë të bëja: të ngrihesha më këmbë e të lutesha bashkë me të, apo të qëndroja derisa t’i përfundonte lutjet? Vendosa se gjithsesi ishte më mirë të prisja, dhe ashtu doli. Pas pak ai u qetësua dhe u ul në fronin e tij. Duke më parë me sy të zjarrtë më tha:

– Ëndrra juaj nuk sjell kumte të mira. Janë të ngatërruara disa kumte që në vetvete ngërthejnë intriga dhe ku ti do të jesh pjesë e tyre e njëherësh pre e tyre. Unë e luta Allahun të të mbrojë nga çdo e ligë që do të kurdisë dikush ty dhe nga çdo e ligë që ti i kurdis dikujt. Qofsh nën mëshirën e Allahut! Amin! Mund të shkosh, – më tha në fund.

Pasi u ngrita më këmbë dhe u bëra gati të dilja, vendosa t’ia shtroja edhe pyetjen time të fundit dhe t’i shprehja hapur dyshimin që më brente:

- Dua t’ju pyes edhe për diçka.
- Fol, – ma ktheu me zë të ëmbël.
- Kush ta tregoi ëndrrën time?

– Meleku Xhibril, biri im. Askush tjetër. Allahu qoftë me ty! Allahu ta ndriçoftë rrugën! Allahu të shpëtoftë nga intrigat që ti po i kurdis dikujt tjetër dhe nga intrigat që të tjerët po t’i kurdisin ty! Amin! – më tha në fund duke më dhënë të kuptoja se kishte mbaruar punë me mua dhe duhej të dilja.

Trokita në derë. Doli magjistrica. Ishte një grua e trashë, topolake. Çapitej ngadalë-ngadalë. Kishte një vështrim ca të rënduar, por tërheqës. E pashë ngultas e me zjarr epshi. Buzëqeshi këndshëm. Në dhomën gjysmë të errët m'u shfaq magjistari. Së pari kërkoi paratë. Ia dhashë. Ndërsa ma mbante dorën mes duarve të tij të buta, me një buzëqeshje të mugët nën shkëlqimin dhëmbëve të artë më tha:

– Me emrin e Allahut të Madhërishëm, Mëshirëplotit së shpejti do ta mësosh të vërtetën, por mos u dëshpëro, sepse magjia ime rastësisht mund të ndikojë në një rast të dytë, aty ku Allahu i Madhërishëm paraprakisht ta ka shkruar nafakën.

Pasuan disa pëshpërime të radhës. U përqendrova t'i kuptoja ato fjalë interesante, por nuk mora vesh asgjë. Mjafton që këto fjalë lutëse t'i kuptojë Allahu i Madhërishëm dhe të m'i plotësojë dëshirat. Mjafton!

– Allahu do t'i plotësojë të gjitha dëshirat në bazë të riskut të caktuar prej Tij. Amin! Mund të shkosh tani, – më tha pastaj me të njëjtën buzëqeshje.

Me përcolli magjistrica. Prapë vështrimi tërheqës dhe buzëqeshja e këndshme e përcjellë me fjalët pëshpërimë: “Pas dy javësh eja prapë.”

Tha apo nuk tha magjistari se pas dy javësh të paraqitesha prapë, kurrë nuk e mora vesh.

Mos e mbytni njeriun. Allahu e ndalon vrasjen. Jobsimtarëve, prej të cilëve Allahu ka hequr dorë, u vini pritë në çdo shteg, mbytini, robërojini, ngujojini kudo që t'i gjeni dhe pastaj goditini me shpatë në qafë. Allahu është i dhembshmi, paqësori.

Vrasësi

Nuk ka kaluar më shumë se një çerek ore që e shtriva përdhe atë mendjemadh. Jam mbushur me frymë nga vrapit që mora për t'u larguar sa më shpejt nga vendi i vrasjes. Tani ndodhem në rrugët e qytetit. I vetmuar, ballëlartë si gjithë të tjerët. Përballë m'u shfaq si një piring i lartë Kulla e Sahatit, që ndodhet përballë Xhamisë së Madhe.

Dalëngadalë po i afrohem mejhanes së mejtepit. Vend ideal për t'u freskuar pak me pije të vjetra të orientit, pastaj le të më shohin këta firaunë. Jam i sigurt se asnjëri nga këta nuk mund të ma lexojë fytyrën time hipokrite, prandaj me lehtësi dhe bindshëm do ta parapërgatis alibinë. Mejhania ishte njëra nga objektet përcjellëse të xhamisë dhe mejtepit të Jashar pashës. Dhomat e shumta dhe qilarët e katit të dytë ishin përdorur për ahengje dhe orgji të haremit të pashait. Kishte pasur të ndara të veçanta, që ishin përdorur për dashuritë e ashikëve dhe dylberëve, si dhe salla e shahirëve, që i kishin kënduar me afsh dashurisë së tyre. Pas rënies së pashallëqeve mejhania ishte përdorur si konvikt nxënësish të medresesë. Pas Luftës

së Dytë Botërore komunistët e kishin shndërruar në kafene dhe një pjesë të dhomave të saj i kishin përdorur për strehimin e zyrtarëve komunistë. Pak më vonë e kishte humbur këtë rol dhe ishte shndërruar në depo mallrash, kurse dhomat e saj në zyra kooperative. Rreth viteve shtatëdhjetë ishte dhënë me qira dhe kishte marrë formën që e ka sot. Mejhanexhiu në fillim kishte përgatitur vetëm ushqime e pije freskuese orientale, zakon i trashëguar nga familja e tij dhe i kërkuar nga nxënësit e medresesë. Për t'i shpëtuar falimentimit, pronari i saj ishte shtrënguar të pranonte edhe pije të tjera alkoolike, si dhe herë pas here t'i lëshojë me qira dhomat e saj jo vetëm për nxënësit e medresesë, por edhe për studentë dhe mysafirë të tjerë. E vetmja gjë që nuk kishte ndryshuar asnjëherë ishte emri „mejhanë“.

Mejhanexhiu, porsa më pa, doli nga banaku dhe më përqafoi gëzueshëm. Njiheshim që nga koha kur isha nxënës i medresesë. Isha myshteri i rregullt i tij.

– Ku je, more djalë?! Ka kohë që nuk të kam parë, u trete sikur të kishte përpirë dheu. Eh, po shumë qenke mbushur me frymë! – më bombardoi me fjalë e nuk më jepte kohë as t'i përgjigjesha.

„Edhe ky është një budalla mendjemadh i rangut të atij që sapo e shtriva përdhe“, – mendova ndërsa isha duke u afruar pranë karriges për t'u ulur.

– Vrapova pas autobusit, – thashë me zë të ulët dhe vazhdova me ton pak të ngritur: – Iku.

Vërtet kjo sjellje imja pati sukses, sepse pjesa më e madhe e atyre që më rrethonin u kthyen drejt meje me ato vështrimet e tyre naive e pyetëse njëherësh.

– Do të pish diçka? – më pyeti pasi i kishte bërë një shërbim një çifti të ri që kishin zënë vend prapa derës.

– Salep, – ia ktheva duke i parë të pranishmit me radhë me atë buzëqeshjen time dashamirëse që vetëm unë di ta bëj sipas situatës që më krijohet, jo se e ndiej. Pastaj ula shikimin mbi një gazetë që e kishte lënë dikush mbi tryezë dhe bëra sikur po lexoja pa e pasur mendjen aty.

Kjo nuk është vrasja e parë që bëra. Të gjithë të tjerët që kam vrarë deri më tani, përveç Ismajlit mendjemadh, kanë qenë të panjohur. Fytyrat e tyre i kam takuar vetëm dy herë në jetë. Një herë para vrasjes dhe herën tjetër pas përpëlitjeve të fundit të jetës. Prandaj nuk i mbaj mend.

Ka kohë që e kam ndërprerë numërimin e vrasjeve, dhe këtë për shkak se pata dëgjuar se një mëkat janë vrasjet e dy mëkate numërimi i tyre. Por nuk është aspak e vërtetë se bëj gjynah. Sa për gjynah, do t'i numëroja gjithë ditën, por ishte diçka krejt tjetër që më detyroi ta ndërprisja numërimin. Sa herë që i numëroja, pa dashur isha i detyruar të kujtoja përpëlitjet e fundit në të gjallë dhe qetësinë fillestare pas vdekjes të atyre që i dërgoja tek të shumtit në botën tjetër. Këto pamje më mundonin shumë, sidomos përpëlitjet e fundit, që nuk më shqiteshin nga mendja, sepse më bëhej sikur shpirti nuk po u dilte atyre, por mua.

Si çdo profesion që njeriu e mëson dhe ia përshtat qenies së tij, ashtu edhe vrasjet mësohen dhe përshtaten. Vështirë është të bësh vrasjen e parë. Dilema, mungesa e përvojës, stili, dhembshuria për viktimën, frika e përzier me emocione të papërjetuara më parë... Disi ngjashëm me humbjen e virgjërisë të vajzat e reja. Pastaj mësohesh me to. Të duket sikur je duke ushtruar profesionin tënd. Por edhe nuk mund të rrish pa vrarë, sepse shpirti nuk të qetësohet, vazhdimisht kërkon një kënaqësi të tillë, sado e shëmtuar që do t'u duket të tjerëve.

Vrasjen e parë nuk e kam kryer vetë, por kam parë dikë tjetër duke e ekzekutuar. Ishte shumë e thjeshtë. Nuk nevojitej shumë kohë, një sekondë, të shumtën dy dhe çdo gjë qetësohej. Kjo ndodh vetëm në rastet e ekzekutimeve, kurse rastet e shpimeve, prerja e kokave apo mbytja me dajak kërkojnë qasje dhe metoda të tjera.

Me rastin e vrasjes së parë, duke kujtuar skenat që kisha parë dikur, bëra vetëm imitim, pa menduar se po bëja vrasje. Rezultati nuk mungoi. Para këmbëve të mia pashë të shtrirë një trup njeriu, të ç'shpirtëzuar nga duart e mia. Por kjo vrasje, që e kam kryer dikur, sa vjen e më ç'trajtësohet, duke u fanitur nga mendja ime si dritëhijet e një shpendi që tretet në horizont, ndërsa vrasjen që kam parë duke e kryer dikush tjetër e mbaj të kthjellët në kujtesë. Nuk më shqitet nga mendja. Çdo herë që yshtem nga Allahu i Madhërisëm të vras dikë, ajo skenë më rikthehet duke pulsuar valë-valë në mendjen time. Më motivon. Më trimëron. Më nxit. Shpirti nuk gjen qetësi derisa ta shtrij përdhe viktimën.

Çdo vrasje është e prirë nga një shtytje paraprake. Të them të drejtën, unë nuk kam pasur arsye të forta për të vrarë dikë. Asnjëherë nuk më ka ndodhur që dikush të më shtyjë në ndonjë tronditje për të reaguuar ashpër kundër tij, apo gjatë një sulmi të beftë nga dikush për të qenë i shtrënguar të përdor forcën e tepruar për të mbrojtur veten. Po Hilin? Edhe pse në pamje të jashtme ai ishte njëri nga shokët e mi më të mirë, në të vërtetë e urreja për vdekje. Ishte i pashëm dhe i zhdërvjellët. Çmendeshin vajzat pas tij. Kurse unë? Isha i urryer dhe objekt talljeje. Për pak më shpëtoi. Tani që është kthyer nga ato vende të shenjta, e ndiej se ia kam frikën.

Të gjitha vrasjet i kam bërë tinëz e me paramendim. Përzgjedhja e viktimës, sipas nevojës e rastit, herë bëhet nga

unë e herë me porosi. Me porosi të profesorit... ja, si kjo e tanishmja. Me një fjalë, i yshtur nga idealet e mia dhe nga këshillat e miqve të mi, e veçmas nga ata që më paguajnë, kam vrarë dhe kam zbatuar urdhra. Gati të gjitha viktimat e mia kanë qenë njerëz të ditur. Është faji i tyre që me vetëdije i kanë shkelur disa rregulla, i kanë kaluar disa kufij, e kanë lënë rrugën e Allahut apo kanë bërë dashuri të ndaluara. Shumë herë më është thënë se njerëz të pafajshëm nuk duhet të vriten. Kjo thënie është e shkruar edhe në Kuran, në suren „Israë“, ku thuhet se Allahu e ndalon vrasjen e njeriut pa pasur ndonjë shkak të fortë, përveç idhujtarëve. Unë kam vrarë shumë, sepse kam pasur arsye të forta. Ishin nga ato krijesa prej të cilave Allahu kishte hequr dorë me kohë, kështu që vrasja ishte plotësisht e arsyeshme. Andaj nuk pendohem. Nuk i trembem askujt, as ligjeve e dënimeve që mund të më japin njerëzit në këtë botë, sado të rënda qofshin ato. Nuk pendohem, sepse nuk është faj që i ngarkohet Kabilit²⁹, por dhunti që vjen nga Allahu i Madhërishëm përmes sures „Infalë“... Në të vërtetë, nuk i mbyta unë ata kur i mbyta, por i mbyti Allahu për të më shpërblyer me një dhunti të mirë nga ana e Tij.

Ka raste që gjërat ndryshojnë. Pa dashur po më futet një frikë tinëzare në shpirt. Po mbushem me pezëm. Në suren „Furkanë“ thuhet se në atë botë ditën e gjykimit vrasësit do të ndëshkohen shumë më rëndë se kriminelët e tjerë. Edhe unë do të jem njëri ndër të gjykuarit e tillë. Në çast para syve më feksën flakët e ashpra të xhehenemit, të përziera me tortura të rënda të djajve, me katran të djegur e gumëzhitje vargonjsh, që pasohen me vërshëllima kamxhiku e uturima dhembjesh.

²⁹ *Djali i Adamit, i cili ishte i pari që e kishte praktikuar vrasjen.*

Ndërsa i mendoj këto, filloj të dyshoj në kam bërë ndonjëherë vrasje jashtë urdhrit të Allahut. Sa më shumë thellohem, aq më shumë Allahu ma mbush mendjen se kurrë në jetën time nuk kam bërë ndonjë vrasje. Me ndihmën që më dha Allahu mua, Ai i ka vrarë ata, andaj këto që më vërviten në mendje nuk janë gjë tjetër veçse trishtim apo fanitje nga ndonjë skenë filmi, nga ndonjë bisedë apo nga ndonjë lajm gazete. Me mjeshtëri të hollë i sistemoj vrasjet, duke i sajuar njërën pas tjetrës ashtu siç kanë ndodhur. I perceptoj se në cilët filma i kam parë ato skena tmërri, ato vrasje të frikshme, ato krime të trishta, që më mbushin me frikë dhe nuk më zë gjumi gjithë natën. Më bëhet se vrasësi i tmerrshëm, që në këtë rast jam unë, më pret i fshehur në errësirën e natës diku prapa derës për të më vrarë. Edhe gjatë procesit të çjetëzimit e paramendoj veten se nuk ndodhem në realitet, por në botën abstrakte, në një gjendje jashtëkohore, në një hapësirë të patrajtë, ku në arenën e errët dhe të rrethuar nga qindra e mijëra spektatorë zhvillohen duelet e përgjakshme deri në kufijtë e paqartë e të vagullt të ndarjes së jetës nga vdekja, pa e ditur se ku mbaron e para dhe ku fillon e dyta. Spektatorët i shohin goditjet me zemër të ngrirë e sy të zgurdulluar, dëgjojnë britmat e llahtarshme, rënkimet dhe ngjyrën e kuqe të gjakut që vrushkullon nga trupi i të porsavrarit. Të tmerruar, ata lëshojnë zëra të lemerishëm, kapen pas njëri-tjetrit e djersët u rrokullisen pikë-pikë tatëpjetë ballit. Ndërsa unë, pasi e ndiej aromën e gjakut të derdhur, dal me vrap nga skena. Derisa largohem vetëtimthi për të zhdukur gjurmët, më bëhet se nga prapa shpine më përcjellin brohoritjet euforike e plot ngazëllim të miqve të artit tim vrashtar.

Por realiteti është krejt ndryshe. Është vështirë të mësohesh dhe të pajtohesh me vrasjet. Edhe kur rri në

dhomë, në shoqëri, mes gazmendit kur të tjerët dëfrehen, këndojnë e vallëzojnë, e ndiej veten të tërhequr. Ata më ftojnë që të jem pjesë e gëzimit të tyre, por mua nuk më lejojnë ta shijoj gëzimin e harenë shpirtrat e atyre që në vendin e Azrailit i kam marrë dhe i kam degdisur në qiell pa urdhrin... më falni, me urdhrin e të madhit Allah. Në mos me urdhrin, me emrin e Tij. Ndaj shpirti nuk me gjen qetësi. Kudo që ndodhem më ndjek angështi. Dua t'u largohem përfytyrimeve të ankthshme, perceptimeve të frikshme dhe bëj lëvizje nga njëri vend në tjetrin, jepem pas leximit dhe fshehurazi dëgjoj muzikë, kaloj nga heshtja në bisedë, nga vetmia në shoqëri, nga përmallimi në gajasje të shfrenuara, saqë bëhem i padurueshëm për të tjerët, të cilët më shikojnë me sy të keq. Kur arrij në këtë pikë, i mërzitur dhe i zhgënjyer, dal në rrugë dhe bredh poshtë e lart pa ndonjë cak, duke vështruar fytyrat e njerëzve të turmës dhe bëj krahasime, nuhas. Të gjithë ata që nuk kanë kryer ndonjë vrasje në jetën e tyre duken fytyrëshkretë, të mjerë e naivë bashkë, por gjithsesi shpirtbardhë, kurse vrasësit dhe kriminelët e kamufluar në mesin e turmës i dalloj menjëherë. Nuk më nevojiten dy vështrime mbi fytyrat e tyre për t'ua hetuar reflektimin e rrezatimit djallëzor të dalë nga shpirti i tyre mëkatar e të shprehur përmes fytyrës dhe syve të tyre dinakë.

Jam i vetëdijshëm. E ndiej se nuk dua askënd. Nuk i besoj askujt. Nuk më tërheq askush dhe asgjë, nuk më dhimbset askush, as vetja ime. Edhe kur fle, njërin sy e mbaj hapur, njërin vesh pipëz, njëren këmbë pranë këpucës dhe njëren dorë te thika. Hë! Profesori, nxitësi kryesor për të vrarë, më thotë se vrasjet që bëj janë xhihad sekret. Këtë më së miri e di Allahu.

Nuk e di kur e kam pirë salepin, po kur desha të ngre gotën, pashë se ishte bosh. Hodha vështrimin rreth e rrotull. Thirra mejhanexhiun. Pasi i bëra pagesën, u përshëndeta me të dhe dola. Vetëm tani e pashë se kishte kaluar më shumë se një orë duke qëndruar ulur e duke e shfletuar gazetën. Tani gjendem në mesin e turmës së njerëzve që shëtisin në sheshin e gjerë nën dritat e neonit. Është traditë e moçme e këtij qyteti të lashtë. Por nga frika se mes tyre ka kriminelë të rangut tim (vetëm ata dinë t'i lexojnë mendimet që më gëlojnë në mendje e që shprehen përmes pamjes së jashtme të fytyrës sime), jam i shtrënguar t'i ndërroj mendimet, në mënyrë që nuri i fytyrës të mos shprehë rrezet e krimit, por rrezet e dashurisë, të zemërmirësisë apo të naivitetit. Kjo është gjëja më e vështirë me të cilën duhet të përballem çdo ditë, kudo dhe sido që të ndodhem. Kam përshtypjen se më vështirë e kam ta fsheh një vrasje, se të kryej dhjetë syresh.

Përfytyrimet në raste krizash më kanë qetësuar. Për ta larguar mendjen nga vrasjet, përfytyroj vajzat. Nuk e di pse, por disa me pëlqen t'i shikoj ëmbël edhe disa nga djemtë e rinj. Gjatë faljes së namazit çunat dylberë i përfytyroj zhveshur. Radhitem në rreshtat e fundit. Kur xhemati bie sexhde, tinëz ngre kokën për të parë ethshëm bythët e talebëve të ngritura lart. Mendja ime e uritur i percepton ato si të jenë lakuriq. Ndërkohë ndiej të më trashët ai sendi brenda pantallonave. Bythët e cilit talebe do ta shuanin epshin tim të trazuar vallë? Dhe në vend që të këndoje ajetet nga Kurani Kerim, me zë pëshpërime këndoje këngë të vjetra të ashikëve:

*„Oh, sa mirë vishet ashiku
me kumash jeshil!
Gjithë tu kjajt të mbet jarani,
o dylber shahir!...“*

Nga frika se mos m'i lexojnë mendimet të tjerët përreth, përpiqem t'i ndërpres dhunshëm. Edhe tani, mes kësaj turme të stërmadhe njerëzish që shëtisin të patrazuar, mes vashave e çunave syshkruar mendjen e hoqa krejtësisht nga vrasjet. Shikimin e kam mbërthyer mbi prapanicat e kalimtarëve të rastit. E ndiej se dalëngadalë po mbushem me epshe.

Kjo gjendje zgjati për aq kohë sa kalova turmën hutaqe dhe u ndodha i vetmuar në mes të rrugës. Prapë mendja m'u kthye te vrasja. Si çdo vrasës, që bën plane paraprake, që zbulon vendin se nga do të kalojë viktimja, ia përshtat rrobat kohës, përgatit armën (atë të zjarrit apo të ftohtë), shufrën e hekurt apo litarin dhe duke ruajtur gjakftohtësinë i zë pritën, ashtu edhe unë për të gjitha vrasjet isha përgatitur paraprakisht me një precizitet të mahnitshëm, që do të ma kishin zili edhe kanibalët rusë, vrasësit mizor të Teksasit apo xhihadistët e tmerrshëm të islamit. Të gjitha këto në vija të trasha duken identike me stilin e të gjitha vrasjeve, por pas një analize të thjeshtë del se asnjëra vrasje nuk ka gjë të përbashkët me vrasjen tjetër, sepse këtu ka ndikim të pakrahasueshëm stili. Çdo vrasës ka stilin e vet gjatë kryerjes së procesit të vrasjes, thënë më butë, gjatë procesit të çjetëzimit.

Ndërsa po eci trotuarit si fantazmë për të arritur në vendin ku do të takohem me profesorin për raport dhe pagesë, mendja nuk më shqitet për asnjë çast nga

përpëlitjet e fundit të Hafizit, që e lashë të shtrirë në mes të rrugës duke dhënë shpirt. Nuk e di se nga më erdhi në mendje për të ndërruar pozicionet me Hafizin, duke e përfytyruar veten në vendin e tij, kur papritur nga errësira e natës sikur më kishte prerë rrugën një pamje e nxirë njeriu me një shufër të rëndë hekuri në dorë. Kurrë nuk do të frikësohesha si ai. Do të kërkoja mënyra se si t'i kundërvihesha, apo në rastin më të volitshëm do të kërkoja shtegdalje nga prita, por jo të rrija si nuse e stolisur para vrasësit tim, i cili, me gjithë të ligat që i lëviznin nëpër bark, kishte edhe një të mirë: më tregonte hapur se kishte ndër mend të më vraste. Edhe pse nuk desha ta kujtoja tani këtë imtësi, më erdhi në kujtesë vetvetiu. Po sikur t'i isha lutur vrasësit tim të imagjinuar, siç m'u lut mua Hafizi, a do të ma kishte falur jetën? Ndoshta. Besoj se po, madje jam i sigurt se do të ma kishte falur jetën, sepse vrasësi im i imagjinuar nuk do të ishte i stilit tim, por do të ishte i stilit të atyre budallenjve që kurrë nuk kanë bërë vrasje dhe nuk e ndiejnë mbi shpatullat e tyre peshën e të ashtuquajturit vrasës. Kurse unë në raste të tilla jam shpirtkazzmë. Nuk fal. Nuk fal sepse e urrej viktimën. E urrej aq shumë, saqë nuk ngopem pa ia marrë shpirtin. Nganjëherë edhe marrja e shpirtit më duket e mangët. Pastaj vijnë me radhë edhe disa arsye të tjera pse nuk bën t'ia fal jetën viktimës. Kam humbur shumë kohë në përgatitjen e planit. Së pari, sipas urdhrit, apo sipas dëshirës, kam bërë përzgjedhjen e viktimës, pastaj përgatitjen e armëve për vrasje, maskat për fshehjen e fytyrës dhe të trupit, e kam përcjellë viktimën fshehurazi. Pra, kam humbur ditë e net të tëra duke vrapuar si i çmendur pas tekave të tij derisa kam gjetur kohën e duhur dhe i kam zënë pritën, ashtu siç na urdhëron

Allahu i Madhërishëm përmes Kuranit Kerim... Dhe pasi t'i kem dëgjuar lutjet dhe lemerisjet, mendoni se duhet t'i kërkoj falje pse e tremba dhe të kthehem duarthatë, pa ia marrë shpirtin, për të cilin isha munduar deri aty? Jo, të dashur miq të stilit tim vrastar, kjo nuk më ndodh mua. Biseda që zhvillova me Hafizin kishte karakter pune. Nuk dëshiroja të vrisja një njeri tjetër të pafajshëm që mund të më ngjasonte me të, prandaj qeshë i shtrënguar të pyesja se cili ishte. Pastaj i tregova shkakun pse duhej vrarë. Edhe kjo ishte pjesë e realizimit të planit. I shkreti Hafiz jo vetëm që m'u lut, por edhe e argumentoi shumë bukur se nuk e kishte sfiduar Allahun, nuk kishte bërë mëkate duke shkruar libra, poezi dhe artikuj të tjerë studimorë, nuk kishte bërë shirk duke mbrojtur historinë dhe kulturën e popullit të tij, sepse të njëjtën gjë e kishin bërë me mijëra dijetarë para tij, dhe e bënë edhe sot e kësaj dite me mijëra e mijëra imamë e myftinj në mbarë botën islame. Ndërsa ata shpërbleheshin dhe nderoheshin për punën e tyre, Hafizi i gjorë duhej të vdiste për të njëjtën vepër, në vend që t'i thureshin lëvdata. Por unë nuk isha në gjendje të bëja një gjest të tillë human e t'ia falja jetën, sepse kisha një urdhër të prerë: jo ta plaçkitja, jo ta plagosja, por ta vrisja e ta masakroja në stilin e xihadit. Dhe vrasja duhej bërë me mjete të topitura për t'i shkaktuar dhembje sa më të mëdha derisa t'i delte shpirti. Ky ishte mallkimi i fundit në këtë botë dhe në botën tjetër do të ketë një dënim të madh.

Tani, për shkak se dyshoj se dikush nga ju që po më shikoni me ngulm derisa po parakaloni pranë meje, mund të jeni të rangut tim dhe të m'i lexoni mendimet, nuk do të vazhdoj më të mendoj rreth vrasjeve, por do të përqendrohem kryesisht në mendime të ëmbla intimiteti. Kaq për sonte.

Xhahilia e pranon Allahun Zot, por e do të pandarë nga bijat e Tij: Profeti i Allahut para xhahilisë i tha vargjet që ia kishte pëshpëritur në veshin e majtë ai Poshtë, që është Një - shejtani Iblis. Ai tha: „E ju a e shihni Latin dhe Uhzanë? Dhe atë të tretën e të fundit, Menatin? Këto janë kojrrilë të lartësuar, ndërmjetësimi i tyre është i dëshirueshëm.“

Nata

Disa dijetarë më kanë quajtur „pjesë e errët e ditës“. Gjepura! Unë nuk jam e errët. Sikurse flamuri islam që është i zi, edhe unë jam e zezë futë. Asgjë nuk më lidh me ditën e me dritën. Përkundrazi, dita dhe drita janë armiqtë e mi më të mëdhenj. Ka miliona vjet që dielli me rrezet e tij flakë më përndjek det më det e shkrep më shkrep, por nuk më zë dot. Andej nga lindja, ku janë krijesat më të dashura të Allahut, mugulloj, ndërsa nga perëndimi, ku janë krijesat më të urryera të Allahut, venitem. Kurse në qendrën e errësirës sime e mbaj të shndritshëm kandilin islam. Pa errësirën time islami do të shuhej, ashtu siç shuhen vjet nga rrezet e zjarrra të diellit.

Pasi Allahu i Madhërishëm krijoi engjëjt, iu mbush mendja të krijonte djallin nga një materie e zjarrrë që do të më digjte vazhdimisht gjatë sundimit tim mbi dhe. Vetëm unë e di se si u qëndrova atyre djegieve të tmerrshme që

më shkaktonte ai i mallkuar, derisa erdhi një kohë dhe i Madhërishmi e krijoi njeriun nga dheu, nga një materie freskuese e materiale që zjarri me flakët e tij të vala mund ta djegë e përvëlojë sa herë dëshiron. Në fillim mendova se kjo krijesë, siç ishte vetë e freskët, do të më freskonte edhe mua në jetë të jetëve. U zhgënjeva. Që nga ajo kohë kur Iblisi nuk pranoi t'i përulej kësaj krijese të dobët e materiale të quajtur „njeri“, për mua përveç djegieve të padukshme që më shkaktonte kohë pas kohe i mallkuari Iblis, filluan djegiet e dukshme që më shkaktonte njeriu, krijesa më e dashur e Allahut mbi dhe.

Në fillim trupin tim të zi filluan ta therin me shkëndija zjarresh, pastaj shpikën bishtukun, kandilin, flakadanin dhe llambën, duke e sfiduar dritën e Allatit. Të gjitha këto më dukeshin gudulisje mbi trupin tim të errët. Sikur argëtohesha disi me to. Mirëpo të trimëruar, pasi nuk ndëshkoheshin nga askush, vazhduan të më plagosnin me zjarre të mëdha, saqë filluan ta shkrijnë hekurin. Në çdo vend që kaloja gjatë rrugëtimit tim, më prisnin të njëjtat vuajtje, të njëjtat djegie, të njëjtat plagë, të njëjtat dhembje. Isha e sigurt se këto koka të krisura i bënë shirk të Plotfuqishmit me ato drita gjytryme dhe herët a vonë do të ndëshkoheshin. Ndërkohë që isha mësuar me ato të kruara, që më gudulisnin mbi shpinën time të zezë, më erdhi kumti nga i Plotfuqishmi se çdo gjë ishte bërë me dëshirën dhe vullnetin e Tij. Atëherë fillova t'i dua të kruarat e shndritshme që shkakttoheshin nga zjarret. As kjo kënaqësi nuk zgjati shumë. Një natë, gjatë sundimit tim, një kauri të krisur i ishte mbushur mendja ta zëvendësonte dritën e Allahut me një të rreme dhe atë të rremen ta përdorte vetëm gjatë sundimit tim mbi dhe, pa e përfillur të Madhërishmin, që thotë: „*Largohuni*

*nga shpikjet, sepse çdo shpikje është bidat e çdo bidat është humbje*³⁰. Isha e sigurt se me gjithë përpjekjet e tij nuk do të arrinte gjë. Ai që krijon është vetëm Allahu. Mund të jetë edhe ndonjë besimtar mysliman, që Allahu ia beson krijimin, por kurrsesi një kaur i pafe. Si në qesëndi, kauri i pafe, pa iu trembur syri nga ndonjë ndëshkim i mundshëm, vazhdonte punën e tij të nisur jo vetëm ditën për diell, por edhe natën gjatë sundimit tim. Me penë në dorë e nën dritën e qiririt, i humbur mes shumë librave haram e të ndaluar nga Allahu, rrinte zgjuar, i mallkuari, duke e ngjyer penën në kallamar dhe duke bërë vija e pika me bojë të zezë mbi ca letra të bardha. Dhe në fund, jashtë vullnetit të Allahut, zbuloi një marifet të paparë ndonjëherë: me ca tela të zgjatur, me ca bobina, me ca fusha magnetike (kështu u thonë ata qafirë atyre marifeteve) nxori ca drita të forta, që më verbuan, më mugëlluan, më venitën, duke e shpuar kështu errësirën e trupit tim. Që nga ajo kohë trupi im i errët është bërë shoshë nga ato drita xhuxhe e vezulluese. Nuk ka pjesë të trupit që nuk e kanë shpuar dhe që nuk e shpojnë çdo natë. Tani ngado që sillem ndiej shpime. Herë pas here i them vetes: „A do të ndëshkohet ndonjëherë ky kaur i pafe, që ka bërë kaq shumë mëkate duke sfiduar Allahun?“ Jo! Nuk u ndëshkua atëherë, nuk po ndëshkohet sot e nuk do të ndëshkohet as në të ardhmen. Përkundrazi, e uruan... E uruan edhe myslimanët, ata që nuk duhej ta kishin uruar, sepse ai i kishte sfiduar punët e Allahut. Mjerisht, të gjithë e uruan duke i thënë: „T’u ndrittë varri, o shpirtbardhë!“ Po këto urime që ia bënë ata pa vetëdije, ia bëra edhe unë me vetëdije: me gjithë afsh e mallkova që varri i tij të jetë i

³⁰ *Hadith sahih*

ndritur nga ato drita xhuxhe, që vetë i ka bërë, dhe të digjet bashkë me to në zjarrin e xhehenemit; shpirti i tij të mos gjejë prehje në gjithësinë time të errët e të freskët, por të shkojë drejt dritës së diellit dhe të verbohët e përvëlohet pa gjetur derman. „Mos mallko! – dëgjova zërin qortues të Allahut: – Shpikësit, që jashtë shihen kaurë në zemër e mendje, tek Allahu janë myslimanë.“

Ndërsa dielli i inatosur më ndjek duke lëshuar rreze të nxehta flakë, duke krijuar shkretëtira e duke përcëlluar fusha e pllaja, duke i molisur krijesat e Allahut të Madhërishëm, unë, si një nënë e dashur, shkoj pas tij duke i freskuar me errësirën time, i njom me vesë dhe i vë në gjumë për të pushuar, për të ëndërruar e dashuruar. A nuk jam unë nata, që kam përcaktuar dhe vazhdoj të përcaktoj fate popujsh, fate betejash, fate njerëzish, fate dashurish dhe fate zije? A nuk isha unë nata e zezë futë kur në terrin tim e mbështolla Profetin Muhamed – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të! – ndërsa po i zbriste përmes ëndrrës shpallja e parë Alek në shpellën Hira? A nuk isha unë nata, që nën terrin dhe freskinë time e fsheha Profetin Muhamed pak para betejës së Bedrit? A nuk isha unë nata e zezë, që në terrin tim e çorientova Ebu Sufjanin dhe tremijë luftëtarët e tij në Uhud derisa e humbën luftën? Nën sqetullën time të errët i fsheha hendeqet, varrin e idhujtarëve. Në terrin tim Profeti i Allahut e pa melekun Xhibril pranë Sidrës kur ia kumtoi urdhrin se Halid bin Validi duhej të shkonte në Taif e Gatafanë për të vrarë bijat e Allahut të Xhahilisë: Latin, Uhzanë dhe Menatin. Dy të parat i vrau, por atë tjetrën, të tretën, Menatin, nuk e zuri dot. Ishte kojrrilë e shpejtë dhe fluturoi drejt qiellit të lirë e u strehua në Arshin e Allahut të xhahilisë. A nuk isha

unë nata e Israsë³¹, që në terrin tim e mbështolla Profetin Muhamed të shoqëruar nga Xhibrili kur shkante kaluar mbi Burakun³² e Tij të Bardhë në Mesxhidul Aksa e prej aty në Miraxh³³ për të takuar Allahun e Madhërishëm? A nuk isha unë, nata e zezë, që në Arshin përrallor të Allahut e fsheha të kapardisur Hazret Aliun? „Ku është Allahu?!“ – kishte pyetur Profeti. Në vend të përgjigjes kishte dëgjuar të qeshurat rrufe të Aliut: „Ha-ha-ha! Hi-hi-hi!“. Jehona kishte depërtuar valë-valë anë e përtej trupit tim të errët dhe ishte shpërndarë në mbarë gjithësinë deri te myslimanët. Aty e lashë Profetin e dëshpëruar dhe vazhdova t’i mbështillja në terrin tim murtadet, ithtarë të Musejleme Kedhabit, që i vranë shtatëdhjetë hafëzët, dhe kështu iu mbush mendja Ebu Bekrit ta lejonte Umer Ibn al Hatabin ta tubonte Kuranin e shenjtë. Natë ishte kur Xhebel ul Hama për syrin e nxjerrë nuk i ra në dorë kalifit Umer Ibn al Hatab për ndëshkim, por me tri mijë luftëtarët e tij iku në Iliri për të krijuar Arnautistanin. Në terrin tim mbështolla imam Huseinin për ta mbrojtur nga kalifi Jezid. Gaboi që luftën nuk e bëri gjatë sundimit tim. Deshi të luftonte ditën për diell. E pësoi. E vranë atë me shtatëdhjetë e dy hafëzët. Në errësirën time ia mundësova lutjet drejtuar Allahut Salahudin el Ejubit para betejave të famshme kundër kryqëzatave. Natë ishte kur mbrojta luftëtarët trima të islamit kur mposhtën Kartagonë e Sirakuzën, i dhashë takat vezirit të Kalifatit të Kordobës, Kara al Mansurit që t’i shtronte me shpatë të pafetë

³¹ *Udhëtim i natës nga Meka në Jerusalem.*

³² *Kafshë e bardhë në formë kali, shumë e shpejtë, me të cilën Profeti Muhamed ka udhëtuar natën e Israsë dhe Miraxhit*

³³ *Qielli i shtatë*

nga Zamora e Coimbra, Leoni e Barcelona, Santiago de Compostela e Amoriumi e deri të Anadolli bizantin. Në terrin tim i mbështolla vrasësit Shia të sektit ismaili-fatimid's, hashshashinët të sheikut Hasan-i-Sabah, nga kështjella xhenet, në malin Alamut. A nuk isha unë nata e zezë futë, që e përgjuma Sulltan Muratin, predikuesin më të madh të islamit në ato vende të nëmura të Arnautistanit, dhe u hapa rrugën shërbëtoreve të Allahut, meleqeve, t'ia dërgonin ëndrrën nga i Madhërishmi se do të binte shehit nga dora e Arnaut Milush Kopiliqit të pafe, por që islami do të lulëzonte në ato troje të nëmura? Dhe së fundi, a nuk isha unë, nata e zezë, që me vetëdije e qëllimisht e mbështolla në errësirën time vrasësin e Hafiz hoxhës, sepse kishte shkruar libra, duke e sfiduar Allahun dhe paraardhësit e devotshëm salaf-u-salih? Dhe a e dini ju se cilin po fsheh sonte për të bërë edhe një të zezë të radhës? Sigurisht që nuk e dini, por as unë nuk do t'jua tregoj. Nuk jua tregoj sepse ju këto ndodhi që kryhen brenda sundimit tim po i quani herë ëndrra e herë krime të zeza. Nuk janë ëndrra. Nuk janë krime. Janë fitore islame, që po i kryejnë muxhahedinët, trimat e xhihadit, nën valëvitjen e flamurit të zi, nën maska e burka të nxira dhe gjatë sundimit tim futë. Allahu ua shtoftë errësirën! Amin!

Për ta mbrojtur, zgjeruar dhe rehabilituar islamin, spiunimi, tradhtia dhe vrasjet janë të lejuara. Allahu i do nënshtruesit, jo të nënshtruarit.

Spiuni

Unë jam spiun. Falë aftësive dhe zgjuarsisë sime arrita të infiltrohem në mesin e predikuesve më të devotshëm myslimanë. Për të fituar besimin e tyre, por edhe të eprorëve të mi, përfundova medresenë dhe vazhdova studimet islame në Riad. Gjatë qëndrimit tim atje arrita të krijoja disa çerdhe informatorësh nga mbarë bota myslimane. Informatat e tyre në pamje të parë dukeshin të përgjithshme, pa ndonjë rëndësi të veçantë, që rridhnin nga xhelozitë e ashikëve, vuajtjet e dylberëve apo grindjet rreth sekteve, kalifëve dhe prijësve të xhihadit.

Me punën time këmbëngulëse arrita të fitoja besimin e pasardhësit të Profetit. Së bashku themelua organizatën humanitare „Al-Haramain“. Në bashkëpunim me eprorin tim i rregulluam të gjitha dokumentet, duke ia lehtësuar punët e regjistrimit. Natyrisht, para tij zyrtarët e vendit tim i paraqitja të korrumpuar. Ishte dorëlibër. Dha shuma marramendëse parash, një pjesë e të cilave ranë në duart e Sigurimit dhe përfunduan në arkën e shtetit, kurse pjesa tjetër u përdor për pagesat e udhëheqësve të porsazgjedhur të Umetit për Drejtësi Islame dhe propagandë.

Përmes kanaleve sekrete mora sinjale nga pasardhësi i Profetit se drejtuesit e Umetit për Drejtësi Islame kishin parandjenja të frikshme nga ndonjë spiun i mundshëm i infiltruar në mesin e tyre, prandaj organizimet, vendimet dhe synimet e tyre do të mbeteshin sekret mes dy udhëheqësve kryesorë. „I treti është i tepërt“, – kishte thënë ai. Njoftova eprorin tim.

– Kthehu në atdhe! – më urdhëroi. „Sa mirë! – thashë me vete. – Kthimin do ta arsyetoj para pasardhësit të Profetit me martesë. Edhe nëse ka pasur ndonjë dyshim sado të vogël në mua, do t’i zhdukët pas arsytimit tim.“

Dasmën e organizova sipas traditave arabe. Pata mospajtime, kundërshtime dhe hidhërimë nga njerëzit e mi. Isha më se i lumtur që Zoga ime e hirshme, edhe pse e hutuar, po më kuptonte.

Pa humbur kohë me ndihmën e pasardhësit të Profetit u anëtarësova në kryesinë e Umetit për Drejtësi Islame. Fillova të shoqërohesha me mulla Shefshetin. Ishte tip mendjemadh dhe e dëshironte pozitën, paratë dhe gratë e bukura. Ishte me temperament e me shpirt kërcu, por në të njëjtën kohë krijonte përshtypje melankolike. Pa ngurrim, veten nuk e quante profet, por të dërguar të Allahut në këto vise të nëmura. Ankohej se disa nga hierarkia islame nuk u besonin thënieve të tij, kurse disa të tjerë ia cenonin pozitën, duke ia diskredituar vlerat e çmuara që kishte. Gradualisht, por i sigurt, fillova ta përkrahja egon e tij të sëmurë. U bëra njëri nga mbështetësit më fanatikë të tij, duke krijuar përshtypjen se isha një instrument i pavetëdijshëm i një njeriu me mendim të lartë. Idetë e tij, sado të pagdhendura të ishin, tek unë krijonin përkryerje e madhështi. Pasi i përpunoja butësisht ato ide, dhe për qejfin e tij, dalëngadalë

fillova ta udhëzoja se si mund ta arrinte posti i kryemyftiut, gjë që ai e lakmonte shumë. Në fillim ishte skeptik, po kur pa se në saje të propozimeve dhe angazhimeve të mia pozitat e tij lëvizën për të mirë, u bind se ai dhe vetëm ai e meritonte postin e kryemyftiut, kurse unë isha udhërrëfyes i denjë dhe i palodhur i tij, që do ta ndihmoja drejt realizimit të ëndrrës së tij madhështore.

Më erdhi e beftë kërkesa e pasardhësit të Profetit për një takim sekret. Mendërmjetësimin e mulla Shefshetit u takuam në zyrat e tij. Pasi e çmoi lart punën time, më urdhëroi që përveç ushtrimeve ushtarake që po zhvilloheshin në malin Dushk, të zbatoheshin edhe metodat „Hashashin“ të sheikut Shia, Hasan-i-Sabah. „Takoni të rinjtë tuaj me xhenetin.“

Ndërsa isha i përqendruar në projektin „Hashashin“, tekave të mulla Shefshetit dhe rekrutimin e të rinjve, rrethin e agjentëve që kisha krijuar dikur mes talebanëve, e lashë anash me mendimin se prej tyre nuk do të kisha ndonjë informatë të vlerësuar dhe pikërisht për këtë mora një ftesë urgjente nga eprori im.

Takimi ishte i shkurtër. Pasi më njoftoi për vrasjen e Hafiz hoxhës, të cilin e cilësoi si njërin nga agjentët më të përkryer, më urdhëroi që, pa i shkëputur lidhjet me mulla Shefshetin, të rifilloja bashkëpunimin me ish-shokët e mi talebanë në përpjekje për të zbuluar vrasësin dhe celulat xhihade në mesin e tyre.

Për t'u takuar me pjesëtarët salafistë, vendosa të vizitoja mejhanen. Kisha informata se pas lutjeve në xhami aty ishte vendtakim i preferuar i tyre. Shkova. Aroma e mishit të pjekur jo vetëm që më ngacmoi, por më kujtoi se gjatë gjithë ditës nuk kisha ngrënë. Kur po bëja porosinë, vështrimin (gjoja të përhumbur) e vërvita rreth e qark mejhanes. Në

qoshen matanë pashë tre burra fytyrërreshkur, që dukeshin si tyxharë, të nxirë si qypa turshish (sigurisht, mendova se kjo u vinte nga betë e rrejshme), që po flisnin me zë të lartë rreth një pazari. Pranë tyre kishin zënë vend pesë a gjashtë burra flokëthinjur me gota të përgjysmuara birrash dhe pa shkak po gajaseshin me njëri-tjetrin. Kurse pranë tryezës sime kishin zënë vend tre veta me sy të përgjumur e si të shkarë nga kjo botë dhe po dëgjonin njërin që po fliste me zë të lartë duke lëvizur me duar si të ishte dervish, që tundej e lëkundej për t'u liruar nga ndikimi i djajve. Isha duke parë një burrë të vetmuar, që i kishte rrasur turinjte në një tas të madh supe, kur mejhanexhiu më vuri përpara dy pjata të mëdha. Zgjata dorën dhe mora një copë patëllxhan të kuq dhe e futa lezetshëm në gojë. „Mish paska boll dhe qepët i paska grirë imët“, – thashë me vete ndërsa isha duke kafshuar me shije byrekun e ngrohtë dhe herë pas here vështrimin e vërvitja mbi pikturën e Profetit Muhamed. Befas ra celulari. Nuk e hapa menjëherë, sepse gojën e kisha plot. Ndërkohë ai ra edhe nja dy-tri herë. Pastaj, pa e parë se kush mund të ishte, e hapa. Ishte Kurti. Më njoftoi për vrasjen e Hafizit dhe më ftoi të merrja pjesë në varrim. Më njoftoi gjithashtu se të gjithë shokët ishin ftuar. Gjatë gjithë qëndrimit tim aty nuk pashë asgjë të dyshimtë.

Të nesërmen, gjatë marshimit prapa tabutit me xhenazen e të nderuarit Hafiz sipër, që mbartej nga pjesëtarët e kortezhit, ne, ish-shokët e medresesë, u tubuam si asnjëherë më parë. Në fytyrat e të gjithëve vërehej dhembja e dëshpërimi përzier me pyetjen pa përgjigje: „Kush e vrau mësuesin tonë të devotshëm?“. Kjo pyetje kureshtare më së tepërmi më rëndonte mua, jo për ta zbutur sadopak kureshtjen si gjithë të tjerët, por për të kryer detyrën e informatorit. Porsa

filluam të tuboheshim, vura re njërin pas tjetrit ish- shokët e medresesë, pa i përjashtuar edhe nxënësit aktualë. Mes tyre pashë disa nga informatorët e mi naivë, të cilët i përshëndeta përzemërsisht.

Në kohën kur po e lëshonin në dhe trupin e pajetë të Hafizit të gjorë, në sytë e Rexhepit pashë dy pika të shndritshme lotësh që morën të tatëpjetën e faqeve të tij të skuqura nga të ftohtët, por nuk i la të rrëshqisnin të lira: i fshiu me shaminë që mbante në dorë. Pranë imamit pashë Kurtin me pamje të pikëlluar dhe krenare njëherësh dhe bri tij Maksutin kokulur, që qante me dënësë. „I shkreti, – mendova me dhembshuri për të. – Si atëherë kur ishim të mitur, ashtu edhe tani, për çdo gjë pikëllohet dhe qan me vuajtje e dëlirësi shpirti.“ Më erdhi gjynah. U afrova pranë tij. Ndërkohë pranë nesh u afrova edhe Rexhepi, që filloi të merrej me të, kurse unë u përqendrova në përgjimin e lëvizjeve të Kurtit dhe në fjalimin mortor të imamit, i cili e cilësonte Hafizin si njërin nga më të devotshmit e lëvizjes salafiste. Nga turma u dëgjuan të shara. Disa djem të inatosur u nisën drejt imamit. Pas një kacafytjeje, që fill më pas krijoi tollovi, pashë që e nxorën dhunshëm jashtë rrethojave të varrezave. Ndërkohë Kurti m'u tret nga përgjimi.

Andej nga perëndimi qielli kishte marrë pamje të purpurt. Ne u tubuam në një shesh jashtë rrethojës së varrezave. Rexhepi propozoi që së bashku të ndalonim në mejhane për një pushim të shkurtër pas pikëllimit dhe të ftohtit që na ishte futur në palcë. Imamit nuk i pëlqeu fare kjo ide. E kundërshtoi. „Nuk është mirë që pas varrimit të kthehemi në mejhane“, – tha pas pak. Por pas këmbënguljes sonë pranoi. U nisëm duke e lënë Hafizin e ngratë në errësirën e natës së parë të varrit.

Në mejhane krejt „rastësisht“ u gjenda i ulur në kënd, nga mund të shikoja çdo lëvizje të myshterinjve si në shuplakë të dorës. Ndërsa po dëgjoja i shpërqendruar tregimin e Rexhepit, që më dukej se kishte lidhje me ca piktura, syri im gëlltiste ca pamje të dyshimta, që i nevojiteshin mendjes për kompletim informatash. Në stolin e gjatë prapa dere, ku ndodhej varësja e rrobave, pashë një torbë të vogël, ndoshta të harruar nga ndonjë mysafir. Maksuti, pasi hodhi mbi tryezë një kuti duhani bosh, më pëshpëriti se do të largohej shpejt për të blerë cigare. „Ai, i Plotfuqishmi, ia fal atij që do dhe dënon atë që do“, - foli pa asnjë kuptim. Ndërsa po mendoja se edhe kësaj radhe, pa asnjë lidhje ia futi kot siç e kishte zakon, pashë se e mori gëzofin dhe doli. „Ç’e ka atë torbë ai?!“ – pyeta vetën i çuditur.

Ndërkohë një vështrim i shpejtë drejt nesh nga një burrë i panjohur nuk e vuri në siklet Kurtin, që e kisha nën përgjim, por vura re se imami u ngrit si me përtesë dhe fill pas tij u zhduk matanë derës ku shkruante: „VC“. Pas disa minutash i panjohuri u kthye. Nga pamja e tij injorante nuk arrita të zbërtheja asnjë domethënie. Asgjë e dyshimtë nuk kishte ndodhur. Çdo gjë dukej të ishte rastësi përderisa i përgjuari im për asnjë çast nuk ia kishte shqitur vështrimin Rexhepit, sikur përreth tij të mos kishte ndodhur asnjë lëvizje. Largimi i burrit të panjohur tek unë nuk solli ndonjë fije dyshimi. Pamja e tij e qetë, lëvizjet përmes tryezave, që gumëzhinin nga tollovia e krijuar, u duk aq e mjerë, sa të fuste në gjynah vetëm ta shikoje e jo më të dyshoje se mbante ndonjë të fshehur brenda brishtësisë së tij.

Në tryezën përballë kishte zënë vend një çun me veshje elegante. Dukej sikur ishte duke pritur porosinë, sepse vështrimin e mbante nga banaku. Sapo ktheva vështrimin

andej, u ndesha me pamjen profile të imamit. Nuk e kisha vërejtur kur kishte zënë vend aty. I çuditur që ishte ndarë nga ne pa ndonjë paralajmërim, pashë se po hante darkë i vetmuar. Dukej i shqetësuar, sepse herë pas here vështrimin e mbërthente mbi pamjen e zbehtë të mejhanexhiut, i cili dukej si i trullosur prapa banakut.

Në tryezën pranë meje fliste me zë të lartë një burrë i imët, që dukej si i vrarë bryme nga një e hirtë e theksuar, që ia kishte pushtuar fytyrën.

– Të këqijat, – thoshte i dalldisur – që e kanë pllakosur këtë vend, vijnë kryesisht nga rebelët dhe maskarenjtë që janë shmangur nga rruga e ndritur e Allahut dhe u janë kthyer pislleqeve që po bëhen prapa mureve të lokaleve të natës. A s’i ndëshkoi Allahu boshnjakët, që me vetëdije iu shmangën rrugës së Allahut? A nuk u ndëshkuam edhe ne që e lamë rrugën e ndritur të islamit dhe u bëmë lakmitarë në shkollat kaure në vend të mejtepeve? Disa a filluan të pinë raki duke shkuar prapa dervishëve gjysmë të fjetur e të dehur, të shpuar me biza e të zhgërryer pas njëri-tjetrit? Mulla Shefsheti e di më së miri, dhe këtë e thotë pa hezitim, se të parët që i sollën në vendin tonë rakinë dhe drogën ishin pikërisht dervishët. Këtë e bënë për t’ua prishur mendjen besimtarëve të bekuar islamë. Në një hadith, që efendiu e ka kënduar, thuhet se bota njerëzore ndahet në katër grupe: i pari është grupi i njerëzve të mençur, siç ishte dikur Hasreti Muhamed selamu alajkum, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të; pastaj vjen grupi i sahabëve, besimtarët e denjë islamë, tyxharët myslimanë, siç ishte edhe Profeti Muhamed; dhe në fund, grupi i muxhahedinëve. Të tjerët që nuk u përmendën në këto grupe, si: çifutët, kaurët, budistët dhe dervishët, janë

të tepërt në këtë botë, prandaj o duhen kthyer në islamë, o duhen hedhur në det.

Befas imami u zhduk prapa derës ku shkruante „VC“. Vetëm tani m'u kujtua se vetëm unë nuk kisha bërë porosinë. Kur po përgatitesha të njoftoja mejhanexhiun për të marrë porosinë, pashë se në derë u shfaq Zeidi. Porsa na pa, buzëqeshi dhe erdhi pranë nesh. Pas përshëndetjeve të rëndomta më tregoi se kishte ndër mend të shkonte në kinema. Më ftoi edhe mua.

„Një film shumë interesant, që vë në dukje parregullsitë e fesë së krishterë“, – më tha. Ndërkohë pranë nesh ia behu mejhanexhiu. Bëra porosinë.

Ndërsa Zeidi po fliste për filmat, mua për asnjë çast nuk më shqitëshin nga mendja shqetësimet e imamit dhe vonesa e çuditshme e tij. Kur po bëhesha gati të shkoja drejt tualetit, më tepër për të parë sesa kisha nevojë, në derë ia behu Maksuti. Pas një bisede të shkurtër u kërkova falje dhe shkova drejt tualetit. I kontrollova të gjitha kabinat, por nuk pashë gjë. Shikova nga dera ku shkruante „privat“. Në çast më kaploi një ndjenjë marazi e përzier me një re të hollë dyshimi e frike bashkë. Poshtë në dysheme pashë disa fluska të kuqe. M'u dukën si pika gjaku. I preka me dorë. Ishin të freskëta. Provova të hapja derën. Ishte e mbyllur. U ktheva në tryezën time. Gjatë mungesës sime Maksuti kishte ikur. Ndërkohë kishin ardhur Nexhdi dhe Kurti. Po bisedonin me Zeidin. Nexhdi më ftoi të merrja pjesë në mbledhjen e kryesisë salafiste, gjë që e pranova me kënaqësi, por, çuditërisht, në çastin e fundit ky propozim u kundërshtua prerë nga Rexhepi, i cili tha se ishte mbledhje e mbyllur vetëm për anëtarët e kryesisë. As Kurti e as Nexhdi nuk folën, përveçse më zgjatën dorën duke më thënë „natën

e mirë!“. Zeidi me përshëndeti dhe u nis nga dera. Ndërsa po vishte xhaketën, pashë se mbi stolin e gjatë nuk ishte torba.

Po me mundonte kureshtja rreth torbës së dyshimtë. Pashë mejhanexhiun të përpëlitej sa majtas djathtas, fliste me shqetësim sa me njërin me tjetrin dhe në fund pashë kur e vuri celularin te veshi.

Kisha një parandjenjë të keqe.

Po bëja plane që të afrohesha fshehurazi pranë sallës së vogël ku po mbahej mbledhja salafiste. Ra telefoni. Ishte eprori. Më njoftoi se brenda lokaleve të mejhanes kishte ndodhur një vrasje. Dyshohej se i vrari ishte imami. Më urdhëroi të largohesha sa më parë nga vendi i ngjarjes dhe më caktoi një takim urgjent për konsultime shtesë. U nisa drejt vendtakimit.

Dëshmia ime se çfarë kisha parë dhe përjetuar në mejhane në kohën e vrasjes së imamit nuk i bëri fare përshtypje eprorit tim. Një pistë e zbehtë për t'u hulumtuar ngeli torba misterioze.

Pastaj eprori më njoftoi se dikush po e frekuentonte herë pas here shtëpinë e braktisur. Kërkoi nga unë që t'i kushtoja vëmendje të posaçme kësaj shtëpie fantazmë. Për këtë kisha dëgjuar edhe disa pëshpërime nga njerëz të rëndomtë. Vendosa ta mbaja nën përgjim.

Kur po ndaheshim, nga pamjet e ditës më ngelën vetëm ato që dyshoja se i nevojiteshin mendjes për të sofistikuar përgjimin. Disa herë pata frikë se pamjet dyshuese nuk ishin të përqendruara në ato që i shikoja dhe i përjetoja vetë, por në ato që më kishin yshtur të tjerët me dëshmitë e tyre. Edhe pse i përforcova përndjekjet në gjurmim të lëvizjeve të Kurtit, për asnjë çast nuk e shqisja nga mendja sjelljen plot dyshim të imamit dhe torbën misterioze.

Nata qe edhe më torturuese. Më kishte mbërthyer një gjumë dinak. Sa kotesha pak, ëndrra më degdiste tutje, brenda ca varrezave të rrethuara me mure të larta dhe dyer llamarine. Në krye të tyre dëgjohej një zë i çjerrë burri, që i ftonte të gjithë të vdekurit të ngriheshin për ta pritur me nderime Hafiz hoxhën, kurse zëri i Hafizit vinte melankolik duke kënduar sure nga Kurani. I tmerruar, kthehesha në krahun tjetër dhe për një kohë të gjatë as që guxoja t'i mbyllja sytë. Prapë gjumi dinak më rrëmbente në flatrat e tij dhe më degdiste në të njëjtat varreza. Në gjumin e fundit, të para agimit, m'u shfaq Hafiz hoxha me gjithë bardhësinë e qefnit të tij. Mbi supe mbante torbën misterioze. I sapodalë nga varri, më tha: „Ti e di se cili më vrau, prandaj, po nuk tregove, do të digjesh në zjarrin e xhehenemit bashkë me vrasësin tim!“ U përpoqa t'ia mbushja mendjen se në botën tjetër nuk do t'i nevojitej torba misterioze.

– Çfarë ke? – më pyeti Zoga duke më tundur nga krahu. – Po flet jerm. Sa më trembe!

– Uh! Ëndërr qenka! Fli tani.

Gjërat që nuk shihen, nuk dëgjoen e nuk preken, fantazohen. Fantazia islame mbrohet me ligjet e sheriatit dhe luftën e xhihadit. Për kundërshtarët e fantazisë islame xhihadi është asgjësues i rreptë. Allahu i shpërblen asgjësuesit me selam³⁴.

Hutbe

Herë pas here shikoja vjedhurazi profilin e mulla Shefshetit ndërsa ngiste i përqendruar makinës së tij „Mercedes“. Pas bisedës së zakonshme në kabinë kishte rënë heshtja. Radioja vazhdonte me transmetimin e lajmeve të mëngjesit. Makina tronditej kur rrotat binin në ndonjë gropë të mbushur me ujë përgjatë rrugës së mbuluar me zhavorr. Dukej fytyrëvrarë, i zbehtë e me rrudha në ballë. Me shikimin të përqendruar në rrugë, të bëhej sikur shprehte pakënaqësi të tendosur, me ca mendime të shturura dhe pa cak, që ngjanin me karrierën e tij të larmishme dhe të dyshimtë.

Kur makina doli në magjistrale, sikur ndjeva një lehtësim në shpirt. Ai e mbushi me gaz derisa motori buçiti trishtueshëm dhe e rriti shpejtësinë. Pas përfundimit të tundjeve nëpër gropa, i çliruar, disa herë bëra përpjekje për të thyer qetësinë që kishte rënë brenda në kabinë, e cila më mundonte. Pa dashur ta vija veten në pozitë inferiore,

³⁴ Paqe (arab.)

nga xhami i makinës shikoja jashtë i përmbajtur. Herëherë më bëhej se të njëjtin mendim inferioriteti e kishte edhe ai, prandaj priste që unë ta filloja bisedën i pari. Nga përvoja e gjatë me imamë të ndryshëm, kam vënë re se shumë gjërave që duken të komplikuar, të pazgjdhura, pa rrugëdalje, befas u hapet rruga e zgjidhjes nga një qetësi rasti, nga një zemërim, sherr apo grindje, duke i kthjelluar ato nga amullia paraprake, si era që davarit mjegullën. Por brenda kësaj kabine nuk po ndodhte asnjëra, prandaj dalëngadalë kishte filluar të më gërryente dyshimi kundër tij dhe në të njëjtën kohë pyesja veten: „Është ky mulla Shefsheti që më shkruante e më fliste në telefon me aq entuziazëm për punën e madhe që kishte bërë anekënd vendit? Është ky ai që më shkruante letra të gjata e disa herë të mërzitshme, duke i nxjerrë në sipërfaqe përplasjet me Hafizin dhe shokët e tij, që pengonin rrugën e ndritur të salaf-u-salih? Është ky ai që më njoftonte deri në imtësi për listën e gjatë të atyre besimtarëve që i kishte kthyer në rrugën e besimit të sinqertë të Profetit Muhamed? Është ky ai që më ftonte të kthehesha një sahat e më parë për t’i ndihmuar në organizimin e xhihadit? Është ky ai që më shkruante duke më njohur deri në imtësi për rritjen e tmerrshme të imoralitetit, që e kishte goditur çdo shtresë të shoqërisë e veçmas rininë? Është ky ai që më njoftonte për rrëshqitjen e zemrave të besimtarëve në xhahilijet dhe se populli po zhytej në haram e më ftonte t’i vija në ndihmë që të shpëtohet, nëse akoma kishte ngelur ndonjë gjë për t’u shpëtuar nga zemërimi i Allahut?

– Si thua, të futem menjëherë në qytet apo të kalojmë përgjatë unazës periferike? – më pyeti befas.

– Është koha e faljes së namazit të drekës, prandaj nuk

do të ishte keq të ndalonim në ndonjë xhami këtu afër, – ia ktheva qetë përgjigjen duke kthyer kokën drejt tij.

– Atëherë, po ndalojmë në Xhaminë e Sulltan Mehmet el Fatihut.

– Kam dëgjuar për këtë xhami, – ia ktheva me shikim të përqendruar jashtë dritares së makinës.

– Është xhami e vjetër, i përket shekullit të pesëmbëdhjetë, – filloi të më sqaronte mundimshëm, sikur dikush ishte duke ia nxjerrë dhunshëm fjalët nga goja. Ky zë i mekur, që nuk i përshtatej fare natyrës së tij, për çudi, sikur i shkonte për shtati kësaj dite të mugët, që në vetvete ngërthente zemërim.

– Nga kush udhëhiqet kjo xhami, nga mulla Gaga? – e pyeta kureshtar.

– Po.

Ndërsa po e mbaja vështrimin jashtë, pashë shumë fëmijë që gumëzhinin brenda një rrethoje teli në një oborr shkollë. Ndjeva dhembje për ta, sepse ishin të detyruar të vazhdonin mësimet në këto shkolla me programe kaure, pa pasur asnjë njohuri për besim e fe, për dinë e iman. Ata mësojnë matematikë, gjeografi, fizikë... e çka nuk mësojnë, duke e lënë anash me përbuzje besimin madhështor islam, besimin më fisnik, më të shenjtë, më të dëlirë e më të pasur që ka njohur bota e njerëzimit ndonjëherë. Atë besim që u hap fëmijëve horizonte të gjera për jetë të denjë dhe të pasur shpirtërore e materiale, që ua pastron zemrat e njoma e të mbushura përplot me idhujtari të trashëguara nga kjo shoqëri profane, e demoralizuar dhe e dalë feje. Këta fëmijë rriten të tulatur, të butë e të dëgjueshëm si zonja holandeze, që nuk dinë të kundërshtojnë. Kur të rriten, në këto rrethana do të çojnë jetë të shthurur, të zhytur në imoralitet, të dhunuar moralisht, shpirtërisht e seksualisht,

të dergjur nga narkomania dhe alkooli, pa i çmuar vlerat e larta të bashkësive familjare e fisnore, duke rënë në nivelin e ndyrësirave perëndimore. Të gjitha këto vijnë si rezultat i mosnjohjes së egërsisë lindore, që po vazhdon luftën dhëmb për dhëmb, të filluar para katërmbëdhjetë shekujsh për ta shpëtuar njerëzimin nga fara e ndyrë jezuite, që ka marrë hov së bashku me kaurët, të pafetë dhe ateistët injorantë.

Për një çast mendja më shkoi te fëmijët e atyre vendeve të bekuara ku derdhej gjaku i xhihadit islam. Të veshur me kaftan të hirtë, mësojnë kuranë dhe ushtrojnë t'i përdorin armët. Pranë tavolinave në formë X-je gjatë procesit mësimor gumëzhijnë si bletët në zgjua me zërat e tyre të njomë, duke luajtur kokat sa lart poshtë gjatë këndimit të ajeteve në Kuranin Kerim. M'u kujtua mësuesi Ahmadin al Abdul me ata sy të zinj, me vështrim nazeqar e me leshra pis të zeza kur më priti në bazën stërvitore. Në mbrëmje, kur qetësia kishte pllakosur mbarë kampin, nga zyrat e komandës më ftoi në dhomën e tij. Duke përtypur misvak, bisedën e filluam rreth fesë sonë të ndritur, melekut Xhibril, zbritjet... Ah, më falni, por as vetë nuk e di së çfarë po më shtyn tani të gënjej! Ndoshta shejtani! Atë natë nuk biseduam fare për fe. Ai e hodhi me dëshirë bisedën rreth traditave të popullit tim, e veçmas rreth grave fytyrëzbuluara. Ishte i ashpër në vlerësime.

– Pamja njerëzore e grave ngjall te burrat epsh dhe dhembje shpirtërore, – më tha. – E sidomos gratë e bukura, të cilat është më mirë të mos i takosh fare në jetë, sepse të futen në shpirt ashtu siç futet shejtani në bark e nuk të shqiten më. Për këtë arsye Allahu i lavdëruar caktoi mbulesat për gratë myslimane. Në fillim besimtarët përdorën tshadorin, mbulesë trupi e koke, por jo edhe për fytyrën, pamja e së cilës ishte dhe është joshëse për meshkujt

myslimanë, duke i bërë të vuajnë nga dashuria, të dobësohen e t'u ulet morali për xhihad. Me vullnetin e dijetarëve islamë filloi të përdorej nikabi. Femra islame u mbulua deri te sytë. Shpejt u vërejt se as kjo mbështjellje nuk e mposht lakminë burrërore myslimane. Pamja e syve të femrës te meshkujt ngjall dëshira. A nuk janë sytë ata që shprehin dashurinë, epshin, vuajtjen, pikëllimin dhe trishtimin? „Jo, – kishin thënë dijetarët islamë, – burrat myslimanë, luanët e xhihadit, nuk duhet të vuajnë e të dobësohen për shkak të pamjes së syve të femrave.“ Me vullnetin e Allahut u vendos që veshjes islame t'i shtohet burka, mbulesë trupi, koke dhe e syve. Por as kjo veshje nuk e ndalon nëpërkëmbjen e mundshme të nderit islam. Ti do të pyesësh pse? Ja, ta them unë, – tha me entuziazëm: nëse një femër myslimane sulmohet nga ndonjë dhunues apo rrethohet në qarkun taharrush, burka nuk do të rezistojë, do të shqyhet e copëtohet dhe do të ndodhë dhunimi. Për të mos ndodhur gjëra të tilla, dijetarët islamë janë duke punuar me ngulm për zbulimin e burkës moderne, e cila do të jetë e koduar dhe e rezistueshme ndaj shqyerjeve apo prerjeve. Pas këtij zbulimi femra islame do të ketë vlerën e arit, kodin e së cilës nuk mund ta mbajë as ajo vetë, e askush tjetër përveç burrit të saj legjitim. Çuditësh? E di, e di. Ju, perëndimorët na akuzoni se ne myslimanët po i shkelim të drejtat dhe liritë e grave! Nuk është aspak e vërtetë. Burka është koracë antispy, që femrës islame i mbron kurmin, gjymtyrët, fytyrën, flokët, syrin e qerpikun. E drejta, liria, dëshira e dashuria e femrës islame shpërthen me gjithë afsh nga brendia e burkës. Ajo që andej e sheh botën, sheh diellin, hënën, qytetin e fshatin, i sheh dhe i përzgjedh djemtë, burrat, dashnorët... dhe ashtu e maskuar siç është, askush nuk e di se kush, nga cila derë

doli dhe në derën e kujt hyri, kështu që çdo gjë rrjedh natyrshëm. Vjen bija, nusja apo gruaja e botës, të futet në shtëpi, në dhomë, në shtrat, bën dashuri dhe ikën pa e diktuar askush, e në shumë raste nuk e dikton as ai që bëri dashuri me të. Kurse ndaj atyre femrave që u dërgohet ftesa fshehurazi dhe marrin guximin ta kundërshtojnë shtratin e butë të dashurisë, me emrin e Allahut dhe të dëshmitarëve, në fillim fitojnë stigmën e fill më pas gurosjen. Mjafton një akuzë publike pas faljes së namazit të xhumasë, duke kthyer gishtin drejt kundërshtares e duke thënë: „O besimtarë myslimanë, e shihni këtë grua? Kjo e dogji Kuranin, e urren islamin, ka tradhtuar nderin dhe ka dalë feje“ dhe pastaj çdo gjë do të rrjedhë në mënyrën e gjykimit të turmës së zgjuar islame. Stigma e fill pas saj gurosja. Kishte apo nuk kishte faj viktimë në raste të tilla nuk ka asnjë rëndësi. Rëndësi ka që turma fetishe të ngopet me gjak. Prandaj burrat myslimanë e duan dhe e mbrojnë me fanatizëm burkën, sepse ajo dhe vetëm ajo i përmbush dëshirat e tyre. Kurse femrat fytyrëzbuluara? Ah! Ç'të të them për to? Pa më shih mua! Nuk është se nuk kam parë kurrë femër fytyrëzbuluar. Po, kam parë. Përveç nënës sime kam parë edhe pesë tezet e mia dhe tri nuset e babait. Të them të drejtën, nuk më kanë lënë ndonjë përshtypje të veçantë përveç nuses më të re të babait. Kur erdhi në shtëpinë tonë, nuk ishte më shumë së trembëdhjetëvjeçe, kurse unë sa i kisha mbushur të shtatëmbëdhjetat. E dashurova marrëzisht që në shikim të parë. Edhe ajo më dashuronte, e ndieja. Herë pas here më thoshte: „Sa do të dëshiroja të isha nusja jote!“ Ah, si më shikonte mallëngjyeshëm me ata sy të kredhur. Si më ledhatonte kur rastiste ndonjëherë të më takonte vetëm për vetëm! Si më përqafonte! Sa ëmbël më

puthte me ato buzë të nxehta! Një natë, kur nuk e prisja fare, m'u fut në shtrat. Ndjeva gjithë peshën e trupit të saj të lëshohej lehtë mbi mua. Në fillim lëvizjet qenë të ngadalta, të ngathëta, kurse gjinjtë e saj të fryrë fërkoreshin mbi buzët e mia, që po më digjeshin flakë. Me një ritëm paksa të shpejtuar, filloi të tundej e të lëkundej mbi mua. Herë pas here dëgjoja gulçima të lehta të dala nga goja e saj e këndshme. Pas një klithjeje të zgjatur ndjeva një shtrëngim e fill më pas një shpërthim. Doja të klithja, të thërrisja, të ulërija, por... shshsht, babai! Kjo dashuri nuk zgjati shumë. Na kishin diktuar. Në fshehtësi kryeplaku i kishte dhënë mundësinë asaj të zgjidhte: shtratin apo dënimin. Ajo, me shpresë se do ta sfidonte kryeplakun, publikisht e denoncoi për kërkesën e tij. Kryeplaku i organizoi dëshmitarët dhe zbatuesit e Sheriatit. Na akuzuan për zina. Atë e quajtën „lavire“, mua „pusht“. Sipas ajetit dy të sures „Nur“, mua më dënuan me njëqind të rëna kamxhiku, kurse atë me gurosjë. E rrëmbyen dhunshëm. E tërhoqën zvarrë deri në fushën e ekzekutimit. Klithjet e saj i drejtoheshin kryeplakut dhe kërkesave të tij të pista, por nuk i dëgjonte kush. Iu luta ta falnin. U premtova se do ta blija si robëreshë, do t'ua shisja sheikëve të pasur për martesë të përkohshme, por në fund, kur pashë se kishin ndër mend ta gurosnin, kundërshtova. Ishin shumë. Më lidhën. Filluan ta godasin me gurë si të çmendur. Më bëhej sikur dhembjet e saj i ndieja unë. Vazhdimisht çirresha duke i sharë dhe fyer ata të poshtër, që po ma vrisnin dashurinë time të parë. Iu luta të më gurosnin edhe mua bashkë me të, por nuk më dëgjoi kush. Në fund kryeplaku urdhëroi të mos qëllonin. Ajo nuk lëvizte. Nuk klithte. E mbuluar me gjak, sikur vazhdonte ta sfidonte shtratin e butë të kryeplakut. Pasi iu afrua dhe e lëmoi

mjekrën gri, kryeplaku e konfirmoi vdekjen. Ndërkohë mua më zhveshën pjesën e epërme të trupit. Të rënat me vërshëllimë të kamxhikut ishin të tmerrshme. Nuk i numërova dot. E humba vetëdijen. Më kishin hedhur ujë të ftohtë në kokë. Kur erdha në vete, më thanë: „Është jotja, merre!“ Me trup të sflitur, shpirt të vrarë e sy të përlotur, e varrosa natën për hënë. Që nga ajo natë nuk u ktheva në shtëpi. Në kërkim të lirisë desha t’ia mësyja Europës, por befas lirinë, që e kujtoja të humbur, e gjeta këtu, në mes të xhihadit... Dhe pikërisht këtu më ra shorti të shihja dhe të bëja dashuri me nusen e një eprori xhihadist, që kishte shfaqur dyshime për rënie morali. Në mënyrë sekrete ishte vendosur që dënimi i tij të ekzekutohej në formë hakmarrjeje. Këtë detyrë ma ngarkuan mua. Planin e veprimit ua dhashë tre vartësve të mi më besnikë. Ne, të maskuar, e pritëm çiftin derisa doli nga banesa. Dy të parët e rrëmbyen atë, kurse unë me njërin nga vartësit e mi rrëmbyem nusen e tij. Pasi e larguam pak nga rruga, e pyeta pse kishte dalë vetëm në rrugë. Ajo tha se kishte qenë nën shoqërimin e burrit të saj, por dikush e kishte kapur. Iu përgjigja se ne nuk kishim parë përcjellës. E futëm në qark. Filluam nga ngacmimet në grup duke e prekur në pjesët intime. Kundërshtimet e saj vetëm sa e shtonin epshin e turmës, që brohoriste: „Hiqja burkën! Zhvishe, zhvishe! Shqyejani të brendshmet që t’i shihet kurmi! Duam t’ia shohim gjinjtë, të pasmet, kofshët! Ha-ha-ha! Shtyje andej! Hi-hi-hi! Hidhe kënde! Ho-ho-ho! Shtrijeni përdhe! Uh-uh-hu! Hapjani kofshët!“ Dhe këtu nuk u përmbajta dot. Kur pashë se rrethi ishte ngushtuar, iu hodha sipër. Nuk kundërshtonte dot. Pjesëtarët e turmës e mbanin nga duart, nga flokët, nga këmbët, kurse unë me gjithë afsh bëra dashuri me të. Pastaj i lejova të bënin dashuri

vartësit e mi dhe disa nga turma. Ndërkohë arriti policia islame. E larguan turmën. Në shesh ngeli vetëm nusja lakuriqe e shtrirë përdhe. Një nga femrat police ia hodhi sipër burkën e pluhurosur. Pastaj e morën në pyetje dhe fill u shpall dënimi i saj dhe burrit të saj, i cili, duarlidhur dhe gojëmbyllur, gjatë gjithë kohës e kishte parë katrahurën. Ajo u dënua me gurosje për imoralitet, kurse ai u dënua me prerje koke për tradhti ndaj xhihadit. Dënimet u ekzekutuan menjëherë pas shpalljes.

– Nuk e ndieni se keni bërë gjynah? – e pyeta me ndrojtje.

– Jo, aspak. Allahu i Madhërishëm i ka paraparë dënime të tilla kundër atyre që tradhtojnë xhihadin.

– Po pastaj çfarë ndodhi?

– Hiç. Masa u shpërnda e qetësuar. U ktheva në kamp. Fatmirësisht, jam pa identitet, i paemër, i paprind, i pashtëpi e katandi. Ëndërrimi i hyrive më mban. Jo i atyre të botës tjetër, por i këtyre të kësaj bote, i hyrive perëndimore të gjalla, të bukura, të bardha e sykaltra si qielli. Lum si ju që i keni, i prekni, i ndieni, i dashuroni! Pse erdhe këtu? Pse i le hyritë e tua atje? Ç'kërkon në këtë shkretëtirë? Hyritë e botës tjetër? As ato nuk i gjen dot këtu. Kanë ikur në perëndim. Ha-ha-ha! Apo ndoshta ke ardhur për kënaqësinë time?

– Po qeshte me të madhe teksa po më afrohej pranë e më pranë. Si i dalë nga një ëndërr, vazhdonte të fliste për lëkurën time të hollë, të bardhë. – Ke lëkurë hyjneshe, – më thoshte herë pas here, – lëkurë hyreshe. – Si të ishte i përgjumur, nisi të më fliste për incese anale brenda familjeve, brenda besimtarëve të devotshëm të islamit. – Incestet, – më tha me zë gati të shuar, – nuk janë si ato perëndimore. Kanë dallim. Shumë dallim. Këtu incestet kanë rregulla. Baballarët ndaj bijave. Vëllezërit ndaj motrave. Kujdesje. Përkujdesje. Ndaj

kujt thua ti? Ndaj cipës së virgjërisë. Gjithmonë pas çdo beteje incesti ajo duhet të jetë e shëndetshme, e ruajtur, e paprishur. Gjithsesi, e patrazuar atje në brendësi. Nuk duhet të shqyhet, të priset, të dëmtohet, përndryshe ndodh fataliteti: gurosja. A ka pasur shqyerje cipash? Oh, po, po! Shumë. Nuk numërohen dot. Sa ka pasur gurosje, aq ka pasur edhe shqyerje cipash të jashtëligjshme. Por falë mjekëve të talentuar turq shumë mëkatoreve po u kthehet virgjëria. I ngjashëm është incesti me dylberët myslimanë... talebanë... por unë, më fal, kur nuk ka beteja xhihadi, kur nuk ka robëresha lufte, vetëm atëherë bëj dashuri me talebanët dylberë. Oh, sa të lezetshëm që janë! Tani është koha e gjumit. E ndien? Është koha e ëndrrave, koha e errësirës...

Gishtat e tij lëviznin të shqetësuar mbi barkun tim. Disi si pavetëdijsëm, po rrëshqitshin teposhtë derisa ndjeva ledhatimin e kallamit të forcuar... Dhe pastaj, nën ndriçimin e mugët të rrezeve të hënës, pa e ndarë në i ndieja, i përjetoja apo i dëgjoja ca dihatje, gulçima, dehje, kllapi, përgjumje... Rrezet e diellit, bashkë me disa zëra të çjerrë kushtrimi më zgjuan nga gjumi. Pas një shtrirjeje ndjeva dhembje në të pasmet. Ku isha unë? Ç'më ndodhi mbrëmë mbi këtë shtrat? Isha dhëndër apo nuse? Ah, këtu, në tokën, në gjuhën dhe në mesin e popullit të përzgjedhur të Allahut ndodhkan të dyja bashkë!... Dhe zërat e çjerrë vinin hove-hove, rriteshin e rriteshin prore: „Tradhti, homoseks... Ahmadin abd... ibn... Abdallah al... arn... aut... të hidhet në hon, të gurosët. Allahu nuk i do këto ndyrësira... të hidhet... të hidhet! Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber! Ma lër mua. Gurin e parë do ta hedh unë në kokën e tij të pavlerë. Jo në kokë, në të pasmet, t'i thyhen kërbishtet.“ Me ngut dola

jashtë. „Ende nuk më kanë arrestuar? Nuk më kanë parë? Ndoshta më kanë harruar? Të fshihem mes turmës. Ndoshta nuk do të më gjejnë“ – po i thosha vetes. Për një çast m'u bë se mbi pallatin dhjetëkatësh në duart e pamëshirshme të xhihadistëve të maskuar isha unë, por këtu, në tokën e shkretë të Allahut, plot pluhur dhe në mesin e turmës së zhurmshme, që kërkonte gjak, kurrsesi nuk e dija se kush isha. Nga lartësia e pallatit sikur fluturoi një shqiponjë. Ah, jo, më falni. Shqiponja është haram. Nuk fluturon. Nga lartësia e pallatit sikur fluturoi një kojrrilë, një sfidues. Ai që e ka tradhtuar vullnetin e Allahut... të xhihadit. Sikur fluturoi një qyqe, një Ahmadin al Abdul, një Adallah al Arnaut, një Kurt... dhe trupi i mbështjellë me cohë të verdhë po i afrohej me shpejtësi marramendëse trotuarit të mbuluar me gurë të thepisur. Përplasja që e tmerrshme. Nuk u vërejt asnjë lëvizje të atij trupi të cinguar. Nuk u dëgjua asnjë zë, përveç ulërimeve të turmës, që po hidhnin gurë mbi të. Desha të largohesha nga aty për të mos e parë katrahurën mbi gurët e gjakosur, por pata frikë. Do të më quanin dezertor, tradhtar dhe... në duart e tyre do të isha i pambrojtur, i vetmuar, i braktisur nga të gjithë. Edhe nga Allahu. Ja, siç është tani i braktisur ky xhihadist vullnetar para këmbëve të mia.

– Mirë fjete mbrëmë?

Sa nuk më lëshuan këmbët kur prapa meje kishte ndaluar Ahmadin al Abdul!

– Ju?! Nuk ishit ju atje... atje lart?! Nuk ratë poshtë?!

– Ah, jo, jo, – më tha me buzë në gaz. – Eja në dhomën time!

Dhe u nis para. Si në vegime, u nisa pas tij.

– Ai ishte vullnetar, – më tha pastaj. – European. Si ti. Sa i ishte bashkuar xhihadit. Kishte sy të kaltër si deti dhe

lëkurë të bardhë. Lëkurë hyjneshe, lëkurë hyreshe. Nuk e deshëm për xhihad, e deshëm për dylber. Ia kishte anën. Ishte i pashëm, shtathedhur, sykaltër si qielli pa re. Nuk u dha. Gaboi. E gabimi këtu shlyhet me ndëshkim.

– Po Allahu, – i thashë me ndrojtje, – i ka ndaluar homoseksualët?

– Ah, jo i dashur! Dylberët nuk kanë asgjë të përbashkët me homoseksualët. Dikur motit perandori të tëra krenoheshin me dylberët.

– Nuk janë dylberët haram? – e pyeta prapë.

– Ah, jo, jo, nuk janë haram! Allahu e lejon atë çfarë e bën për Allah, sado e hidhur apo e ndyrë të jetë para njerëzimit. Allahu e fal, e do, e urdhëron. Haram bëjnë ata që kundërshtojnë vullnetin e xhihadit, duke e detyruar kështu Allahun të heqë dorë prej tyre. Pastaj, këtu në mesin tonë nuk urdhëron Allahu, por xhihadi, e xhihadi nuk fal, nuk është mëshirues. Allahu është ai që fal shumë, është mëshirues. Ato që ne bëjmë mbrëmë, por dhe ato që ti pe sot, janë të falura nga Allahu. E ke kënduar ajetin pesëdhjetë e tre të sures „Zumer“? Eja! Shkojmë andej nga burgjet. Aty do të takosh sfiduesit e Allahut dhe tradhtarët e xhihadit... Një sallë e madhe plot me burra të lidhur, të zhyer, të gjakosur e të zhgërryer pranë njëri-tjetrit. Era e rëndë e urinës, e përzier me erë jashtëqitjeje dhe aromë gjaku, më tërboi. I zura hundët me dorë. Ahmadin al Abdul më lëshoi në dorë një kamxhik, kurse një tjetër e mbajti për vete. Me thirrjet „Allahu ekber!“ filloi të godiste tradhtarët e lidhur. Ashtu veprova dhe unë. Me thirrjen „Allahu ekber“ godisja pa mëshirë. Pas vërshëllimave të kamxhikut dëgjoheshin vaje, lutje, rënkime dhe thirrja „Allahu ekber!“, thirrja e vetme e përbashkët e torturuesve dhe e të torturuarve.

– Këtu afër ndodhet muzeu antik, i pasur me shtatore mermeri nga koha pellazge, ilire e dardane... nga koha paraislame. Si thua? t'ia bëjmë një vizitë të shkurtër? Pastaj falim namazin e drekës në xhami. Aty takojmë edhe mulla...
– ma ndërpreu fjalën zëri i mulla Shefshetit.

– Për çfarë më pandeh mua, koleksionist antik? Ti po mendon se erdha këtu për të parë idhuj? Jo, nuk kam ardhur për të parë, por për t'i shkatërruar ata, ashtu siç i pati shkatërruar Profeti dikur, ashtu siç po i shkatërron xhiahadi sot. Pastaj, kam ardhur të shoh se deri ku keni arritur t'i pushtoni xhamitë dhe arkën e stërmbushur të këtyre qafirëve, deri ku i keni kthyer besimtarët në fenë e vërtetë, deri ku keni arritur t'i çlironi mekdebet, që i mbajnë të pushtuara ata qafirë të tipit Hafiz.

– Ato shtatore të bukura mermeri nuk janë idhuj, por janë pjesë e historisë, janë pjesë e paraardhësve tanë, janë trashëgimi, andaj duhet seleksionuar se cilat duhen rrënuar kur të vijë koha jonë.

– Përderisa nuk janë trashëgimi islame, duhen shkatërruar. Për këtë do të bisedojmë një herë tjetër, kurse tani dua të vizitoj ndonjë xhami që ndodhet në duart tona... Dua të them xhami që ndodhet në duart e xhematit tonë salafist.

– Si?! Xhami që ndodhet në duart salafiste?

– Po! Pse çuditësh?

– Si pse? Të gjitha xhamitë janë në duart tona. Disa hapur e disa...

– Do të thuash se disa syresh i mbani fshehurazi?

– Jo krejt fshehurazi. Disi gjysmëfshehurazi. Ne kemi disa imamë, disa myderrizë dhe myezinë që kanë dorë në udhëheqjen e disa xhamive, por besimtarët nuk po guxojnë t'u binden plotësisht riteve tona. Duhet shumë punë, shumë

përkushtim, për të mos thënë duhen shumë para për t'i thyer ata qafirë. Ka disa prej besimtarëve që i kanë pranuar ritet tona, por ka edhe nga ata që nuk duan t'i pranojnë. Këmbëngulin në metodat e vjetra, duke bërë çmos që këta tanët t'i përjashtojnë nga xhamitë, duke i quajtur padrejtësisht ekstremistë në praktikat e fesë islame. Pastaj fillojnë ngatërresat, sharjet e ndërsjella deri te rrahjet masive. Gjithmonë ne dalim fajtorë, e jo vetëm para xhemitit, por edhe para pushtetit, sepse ata të drejtësisë po thonë se ligjet në fuqi nuk i kanë paraparë këto rite. Por të mos harrojmë se ka edhe nga ata që i ushtrojnë ritet tona aq sa bëhet pagesa, pastaj, po s'pate para, ata kthehen në gjendjen e mëparshme.

– Sikur nuk më keni njoftuar më parë për këto marifete! – i thashë i çuditur, por përbrenda isha i revoltuar. Befas në mendje më erdhi Ahmadin al Abduli me metodat e tij të detyrimit. Dhe deklaratat e tij të famshme: *„Po ua mësove fëmijëve Kurandin e shenjtë, i ke përgatitur për jetë, po nëse u lë prona, para, dije e pasuri pa e njohur Kurandin Kelamullah, do të mbesin gjithë jetën të vobektë.“*

Pasi zbritëm nga makina, morëm drejt një rrugice të ngushtë, që gumëzhinte nga njerëz të shumtë. Në të dy krahët kishte tezga të shumta të mbushura plot e përplot me mallra të ndryshme. Tregtarët thërrisnin me zë të çjerrë: „Mall me kualitet të lartë!“, „Stofra nga Stambolli!“, „Enë porcelani kinez!“, „Aparate japoneze!“, „Kompjuterë amerikanë!“, „Celularë koreanë!...“

- Gjen prodhime arabe këtu? – e pyeta mulla Shefshetin.
- Jo. Arabët nuk prodhojnë. Ata vetëm tregtojnë, shesin.
- Çfarë shesin?
- Islam.
- Do të thuash se këtu ka vetëm misionarë arabë?

– Misionarë, tregtarë, quaji si të duash. Arabët nuk na duan ne. Na quajnë myslimanë të pavërtetë. Ushtrues të fesë myslimane, jo myslimanë. Parapëlqejnë serbët, grekët, bullgarët. Sheikët arabë te ne mbjellin fenë, kurse te serbët investimin, admirimin, dashurinë, respektin.

Pas përgjigjes së tij u ndjeva i dëshpëruar. Këtë lloj inferioriteti e kisha hasur edhe atje... në ato vende të shenjta. Sa e sa herë edhe mua më kishin quajtur ushtrues të fesë myslimane, por jo mysliman. Për një kohë të gjatë e kisha vrarë mendjen se çfarë duhej të bënte populli im për të qenë i dashur nga populli i ndritur i Allahut. Nuk kam gjetur përgjigje.

Para nesh u shfaq xhamia. Aty morëm abdes. Gjatë kohës që isha duke larë kokën e rruar taze, hetova se jo vetëm xhemati, por edhe kalimtarët e rastit që endeshin përgjatë pazarit, vëngëronin drejt nesh sikur të kishim zbritur nga një botë tjetër. Vura tërlemen dhe, pa çarë kokën për çudinë e tyre, u gjendëm në xhami. Duke u përvjedhur skajit të djathtë, sikur të kishim hyrë aty për të vjedhur e jo për lutje, zumë vend në radhën e rrallë, që nuk kishte më shumë se pesëmbëdhjetë apo njëzet burra. Një plak, që rastësisht m'u gjend pranë, nisi nga lutjet para se të fillonte hoxha. E pashë vëngër. Disi edhe kotej, edhe falej. Në çast iu luta me gjithë shpirt Allahut që të kishte mëshirë për këta besimtarë të dalë feje. Aty për aty mendova se duhej përshpejtuar në përpjekjet tona për t'u dhënë ndihmë këtyre besimtarëve të vrarë shpirtërisht nga dora profane... Prandaj nuk na duan myslimanët arabë. Pas një qëndrimi në të njëjtën pozitë, sikur në skajin e mendjes sime të kishte zënë vend shpata e Profetit, thashë me vete: „Vetëm ajo i sjell në din këta qafirë, që flenë kur kaurët rrinë zgjuar!“

Pas faljes së namazit hoxha u kthye nga xhemati. Me një vështrim të përhumbur, që e vërtiste rreth e qark duke e ndaluar për disa çaste mbi mua, por, si e hetonte shikimin tim, e largonte vështrimin nga unë për të ma hedhur në një çast tjetër. E kuptova se ai qafir kishte filluar një lojë të rrezikshme pa llogaritur përfundimin e saj. Ai nuk e dinte se provokime të tilla për mua ishin të papranueshme. Sa i pata mërzi ato shikime dinake! „Shyqyr!“ – thashë me vete kur ai filloi të fliste. Fjalët e tij të ndara në rrokje sikur merrnin ngjyrim belbëzimi.

– Ky është mulla Gaga? – e pyeta mulla Shefshetin me zë të ulët.

– Jo, është Myderrizi, njëri nga zëvendësit e tij.

– Shshshsht, po flet hoxha! – u dëgjua një zë prapa shpinës sime.

Ktheva kokën pas për ta parë atë që foli. Për një çast u mrekullova: xhamia ishte mbushur përplot me djem të rinj, të gjithë të sojit tonë. Prapë me zë të ulët iu drejtova mulla Shefshetit:

– Xhamia qenka mbushur përplot me djem të rinj, të gjithë të sojit tonë!

– Nga veshja duken ashtu, por nuk janë të gjithë të sojit tonë. Mes tyre ka...

– Ju lutem, ju atje mbani qetësi! – tha hoxha dhe filloi të fliste me një zë të prajshëm:

– Në qitapin e vjetër me titullin „Ahval ul Kiamet“ kam lexuar se si do të përmbysset bota ditën e kiametit, prandaj sot do flas për të ligat që njeriu bën në këtë botë, kush i nxit dhe pse njerëzit bëjnë keq, veprime për të cilat do të përgjigjen në ditën e gjykimit. Shejtani, vëllezër, është një gjë e padukshme, abstrakte, që i futet njeriut në trup e në

shpirt dhe e ysht vazhdimisht për të bërë keq. Dikush nga ju do të pyesë: „Pse shejtani i ysht njerëzit të bëjnë vetëm keq?“ I ysht sepse është betuar para të Madhërishmit për të bërë keq. Kur Allahu xhel-le shanuhu e krijoi njeriun nga dheu dhe i dha shpirt nga shpirti i tij, kërkoi nga Iblisi dhe meleqet t'i përuleshin me bindje e nderim krijesës së tij të përsosur. Meleqet iu bindën thirrjes së Allahut dhe u përulën para njeriut, kurse Iblisi, nga xhelozia, nuk pranoi përlulen, duke thënë: „Njeriu është krijuar nga dheu, kurse unë jam nga zjarri, prandaj nuk i përulem kësaj krijese të brishtë.“ Allahu këtë veprim të guximshëm të Iblisit e quajti krenari, por e urdhëroi të zbriste menjëherë nga parajsa duke i thënë: „Ty nuk të takon ta shpalosësh këtu madhështinë që pretendon se e ke.“ Duke e parë rrezikun që i kanosej, Iblisi iu lut Allahut të Madhërishëm që ta lejonte të jetonte deri ditën e kiametit, pra deri në ringjalljen e të vdekurve dhe ditën e gjykimit. Dhe Allahu i Madhërishëm i dha jetë deri ditën e kiametit. Edhe kësaj radhe Iblisi u tregua mosmirënjohës dhe i pakënaqur ndaj Allahut xhel-le shanuhu. Pasi fitoi përjetësinë nga Allahu, u betua se deri ditën e kiametit do të mashtronte sojin e Ademit selamu alejkum, të porsakrijuar nga Allahu xhel-le shanuhu, duke e yshtur që të bënte sa më shumë të këqija gjatë jetës së caktuar nga Allahu. Atëherë Allahu xhel-le shanuhu iu përgjigj Iblisit: „Edhe unë nuk do të resht së dërguari në xhehenem ato krijesa të sojit të Ademit që do të bien pre e mashtrimeve të tua.“ Kështu Iblisi filloi nga puna e tij e keqe, duke u hyrë në bark e në shpirt krijesave të Allahut për t'ua prishur mendjet dhe për t'i kthyer nga rruga e besimit në Allah, në rrugën e besimit në idhuj apo në mosbesim. Këto tundje kanë filluar qysh prej ditës që krijuesi i të gjitha botëve krijoi botën

tonë e bashkë me të edhe njeriun dhe do të vazhdojnë pa ndërprerje deri ditën e kiametit. Mirëpo këtu ka një dallim. Paraqitjet e Iblisit nuk kanë qenë të njëjta si ato të fillimit dhe këto që vazhdojnë sot, dhe as do të jenë të njëjta me ato që do të vijnë në të ardhmen. Disa imamë të ditur kanë thënë se Iblisi, shejtani pra, ka njëfarë marrëveshjeje me të Madhërishmin, gjoja për ta ndihmuar të Plotfuqishmit për t'ua pështjelluar mendjet njerëzve për të bërë keq, të cilët pa vetëdije fillojnë të bëjnë të liga duke thënë se „vetëm ne jemi në rrugën e drejtë e të denjë të Allahut“. Këta njerëz me dinin në gojë e shejtanin në bark kanë pushtuar botën me paudhësitë e tyre. Ndodhen edhe në mesin tonë. Të mirat e Allahut i marrin pa ngurrim, dhe asnjëherë nuk gabojnë e as nuk falënderojnë, kurse të këqijat thonë se i bëjnë nga dobësitë e tyre, duke i përjashtuar përfundimisht yshtjet e shejtanit Iblis, që u lëviz pa pra nëpër bark.

– Të dashur vëllezër myslimanë, – ndërhyra unë. – Jam mysafir në xhaminë tuaj, në xhaminë e Allahut, andaj pas fjalës së hoxhës do dëshiroja t'u them disa fjalë të mbështetura në të tanishmen e jo siç foli hoxha për të kaluarën. *Esh'hedu en la ilahe il-lall-llah ve esh'hedu enne Muhammeden abduhu ve resuluhu!* Vëllezër! Nuk është aspak e ndershme që një hoxhë si ky (që nuk ia di as emrin e inshalla nuk ia mësoj kurrë, sepse edhe unë mund ta humb dinin dhe imanin për shkak të emrit të tij të zhgërryer, qoftë larg meje, pfu-pfu-pfu, amin!) të alarmojë këtë xhemat, që unë me plot kuptimin e fjalës do ta quaj „xhemat haram“, që po i prin ky malukat, pfu-pfu-pfu, mos qoftë nga goja ime! Pra, është e padrejtë të alarmohet xhemati se gjoja mjekra ime synet, veshja, shalli dhe tërlemja ime stil lindor po ua prishka të tjerëve rehatinë, besimin dhe ardhmërinë e

fëmijëve të tyre. Sipas mësimëve të imamëve dhe dijetarëve islamë (të cilët me këshillat e tyre modeste tentojnë që jetën e tyre private ta jetojnë me devotshmëri e pastërti islame, siç e kishte jetuar Profeti Muhamed dikur – paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të! – që pretendojnë thjeshtësi dhe dashuri për besimtarin e devotshëm dhe flijues, gjëra që janë të shkruara edhe në Kuranin Kelamullah), çdo veprim, duke filluar nga veshjet e deri të lutjet, janë të përzgjedhura sipas shijes së Allahut, ashtu siç ia kishte kumtuar Profetit të tij, Muhamedit selamu alejkum. Prandaj ne që po na deklasoni me lloj-lloj epitetesh, ne që po na fajësoni për gjynahet tuaja, që i keni bërë dhe që vazhdoni t’i bëni çdo ditë, ne që po na akuzoni për dështimet tuaja morale, fetare e shkencore... ne, pra, jemi pjesa më e çiltër e besimit islam në gjirin e këtij populli. Ne jemi pjesa më patriotike, më e pastër dhe më e devotshme jo vetëm në fushën islame, por edhe në atë kombëtare e politike. Ne e sakrifikojmë veten tonë në varfëri e mjerim vetëm për sevap të Allahut xhel-le shanuhu. Në gjirin tonë kemi të rinj e të reja të pastra si loti. Ne nuk rrejëm, nuk vjedhim, nuk mashtrojmë, nuk korruptohemi e as nuk korruptojmë, jemi besimtarë të flaktë, nuk ia bëjmë të padrejtën mikut e as armikut, ne nuk rrahim kënd, nuk plagosim e as nuk vrasim pa nevojë e pa të drejtë, por, në anën tjetër, ne nuk na dhimbset vetja e as jeta për Allah, për din e iman e për islam. Prandaj, vëllezër myslimanë, tragjeditë që po përjetojnë myslimanët nuk janë nga dreqi Iblis, por nga njeriu-shejtan. „E ku po ndodhin këto tragjedi?“ – do pyesni ju. Në Mesxhidul Aksa e në vendin e Shamit. Këto janë vende të shenjta myslimane, janë vende të begata. Janë vendtubime myslimane që nga koha e krijimit të njeriut nga i Madhërishmi e të tilla do të mbeten

deri ditën e kiametit. Prandaj për mbrojtjen e tyre nga të pafetë aty janë tubuar si kurrë më parë luftëtarët myslimanë, evliatë dhe melaqet me flatrat e tyre. Duket se ka ardhur koha e Dexhallit, koha e thatësisë, koha e urisë, dhe kjo si sprovë nga Allahu. Këtë sprovë myslimanët e kanë përjetuar edhe në kohën e Jusufit, kur vëllezërit e tij, që kishin dashur ta vrisnin, Allahu i dërgoi para tij për të kërkuar mëshirë. Ajo kohë po përsëritet. Dexhalli po vjen. Në ballin e tij është e shkruar „Kafir“, por nuk mund ta lexojnë të gjithë. Atë do ta lexojnë vetëm të devotshmit, besimtarët muhminë (besimtarë që besojnë me zemër e shpirt e jo ata me sjellje e me gojë), ata që i janë nënshtruar me zemër e shpirt Allahut dhe të dërguarit të Tij. Prandaj ne duhet të jemi pranë atyre që po luftojnë në rrugën e Allahut, pranë atyre që nuk luftojnë për komb, për atdhe e familje, por për Allahun dhe të dërguarin e Tij. O vëllezër myslimanë, dilni në luftë për hir të Allahut! Dilni në luftë përkrah xhihadit! Luftoni me pasurinë e me jetën tuaj për hir të Allahut! I lutemi Allahut që t'i shkatërrojë kundërshtarët e xhihadit! I lutemi Allahut t'i vrasë (të na ndihmojë ne t'i vrasim) të gjithë ata që luftuan në rrugën e Iblisit e të Dexhallit dhe të na mbrojnë ne nën hijen e Sheriatit!...

– Ti bën thirrje për xhihad? – më pyeti hoxha duke më ndërprerë.

– Po, bëj thirrje për xhihad sepse është kohë xhihadi.

– Atdheu ynë është i lirë. Nuk ka nevojë për luftë e as për xhihad.

– Xhihadi nuk bëhet për atdhe, por për Allah. Kalifati ka dhënë fetfa për xhihad.

– Si, keni ardhur këtu të kërkonit luftëtarë për xhihad?! Do të bënit mirë të largoheshit nga xhamia ime menjëherë!

– Kjo nuk është xhamia jote, është xhami e Allahut. Sa ke ti të drejtë në të, aq kam të drejtë edhe unë. Ne kemi udhëtuar me orë të tëra për t'i ardhur në ndihmë këtij xhemati të mrekullueshëm dhe për ta shpëtuar nga dergja juaj profane.

– Harrove se pak më parë pikërisht këtë xhemat e quajte haram, kurse tani po e mrekullon? Cilës teorie nga ato tuajat duhet t'i besojmë ne? – më pyeti befas.

Për një çast më zuri ngushtë, por me ndihmën e Allahut ndërkohë m'u kujtua përgjigjja.

– Këta përzgjedhin vetë. Nëse i luten Allahut sipas jush, janë dhe do të mbeten xhemat haram dhe do të jenë të përjashtuar nga mëshira e Allahut. Nëse kthehen në rrugën e xhihadit, do të mrekullohen. Që tani do t'i kenë xhepat plot, derën e xhenetit të hapur dhe në botën tjetër i presin shtatëdhjetë e dy hyritë virgjëresha. Doni para? Doni jetë të lumtur në këtë botë? E doni xhenetin në botën tjetër? I doni virgjëreshat? Nëse po, ejani me mua! Zgjidhni! – iu drejtova xhematit, i bindur se i kisha thyer moralisht dhe shpirtërisht dhe shumica do të vinin pas meje.

U ngrita më këmbë me shpresë se do të më ndiqnin pas, por në pabesi ndjeva se dikush nga prapa më përdrodhi dorën dhe më përuli me kokë poshtë sa nuk më preku në qilim dhe ashtu zvarrë, me dhembje që mezi i duroja, më shtyu drejt derës. Ndjeva disa goditje shqelmash vitheve dhe e pashë veten të përplasur jashtë mbi shkallët e gurta. Ndërsa po ngrihesha më këmbë, pashë se e njëjta gjë i kishte ndodhur edhe mulla Shefshetit, të cilit i dhanë edhe disa grushte fytyrës, sepse ishte përpjekur të kundërsulmonte. Mulla Shefsheti filloi të çohet ngadalë duke e mbuluar syrin e djathtë me dorë, kurse nga hundët i rridhte gjak pa

ndërprerje. E lau gjakun me ujin e çezmës së avdeshanës, që e kishte afër. Në derë kishin qëndruar disa të rinj trupmëdhenj, që po na shikonin me inat. U afrova dhe i mora këpucët. Krejt ngadalë fillova t'i mbath. Kur pashë që mulla Shefsheti u largua, mora disa palë këpucë dhe i hodha. Disa ranë në ujë pranë çezmës, disa matanë murit në rrugë, duke goditur kalimtarët e rastit. Kur pashë se do të më sulmonin prapë, ia dhashë vrapit dhe u gjenda në mesin e turmës.

Kur u gjenda pranë makinës, mulla Shefsheti kishte hyrë brenda dhe po më vështronte me sy të çakërdisur. Mollzën dhe syrin e djathtë i kishte të nxira, hundën të përgjakur dhe të ënjtur. Ndërsa po kujtoja trimëritë e tij të krisura, që po të m'i kishte thënë dikush nuk do t'i besoja, se vërtet ai ishte një shok që nuk të lë për asnjë çast në baltë, më pyeti:

– Ku e ke tërlemen?

– Tërlemen? Më paska rënë pa e ndier gjatë përleshjes me ata qafirë, – thashë me zë të përvajshëm nga dhembja për të dhe instinktivisht dorën e vura mbi kokën e rruar. Ndjeva dhembje për të, sepse e kisha kujtim nga mësues Ahmadin al Abduli.

– S'ke ç'bën, ndodhin edhe gjëra të tilla me njerëzit tanë! Nga kaurët asnjëri nga këta nuk ka guxuar të pipëtijë, kurse me ne tregohen trima. Nuk është hera e parë që më ndodh një gjë e tillë me këta qafirë, por të betohem për Allah, që s'ka be mbi të, po të më japin leje ata të Umetit, që sot do të bëja namin, do ta flijoja veten për t'i hedhur në erë këta qafirë bashkë me xhaminë e tyre, që e kanë shndërruar në çerdhe djajsh! Allahu i ndëshkoftë jarabi!

– Amin! – thashë dhe vazhdova: – Do të kthehem për të marrë tërlemen!

– Ku? – më pyeti mulla Shefsheti me sy të zgurdulluar.

– Në xhami, atje ku e humba. Nuk e lë dot, se e kam kujtim nga Ahmadin al Abduli, – thashë dhe isha gati të zbrisja nga makina.

– Je në vete, ore?! Po ju re edhe një herë në dorë, po të betohem për Allah, kanë për ta shkukur me rrënjë edhe mjekrën. Ah, sikur të kisha leje, sot do të kisha bërë namin!

– Ika!

Hoxha kishte ngelur vetëm me nja dy-tre pleq. Porsa më pa, me plot frikë ktheu kokën nga dera dhe më tha:

– Atje e ke tërlemen. Merre, të dhjefsha në të!

– Dhjefsh çallmën tënde, edepsëz! – ia ktheva ndërsa isha duke e vënë në kokë dhe me të shpejtë, pa e parë fare, hapa derën për të dalë. Sa nuk u përplasa me një hoxhë, që ndërkohë kishte qenë duke hyrë brenda.

– Selamu alejkum! – më përshëndeti hoxha i panjohur.

– Alejkum selam!

– Sa më njoftuan për atë që ka ndodhur në xhaminë time. Ju jeni Abdallai?

– Po, unë jam Abdallai. Po ju kush jeni?

– Mulla Gaga. Ku është mulla Shefsheti?

– Tutje.

– Eja shpejt, dua ta takoj menjëherë! – më tha dhe më tërhoqi nga dora.

Me hapa të shpejtë u afruam pranë makinës. Mulla Shefsheti, porsa na pa, doli jashtë. U përqaftuan me mall duke i thënë njëri-tjetrit „vëlla mysliman“.

– Të paskan lënduar shumë, paske nevojë për trajtim mjekësor!

– Jo, jo. Do të më kalojë. A ishte ky hoxha që është bërë pengesë?

– Po, por as ju nuk duhej të shpalosnit idetë tona pa praninë time. Për këtë të kam njoftuar me kohë.

– I shpalosi Abdallai. Nuk ishte në dijeni të planeve tona. Kam frikë se kjo ndodhi do të na prishë shumë punë rreth eliminimit të tij. Tani jemi të ekspozuar para xhematit. Edhe para ligjit. Më falni, t’i pastroj pak plagët me ujë, – tha mulla Shefsheti dhe u largua në drejtim të çezmës.

– Ky imam është bërë i padurueshëm, duhet bërë diçka.

– Ma lini mua. Kam përvoja të shumta në eliminime të tilla, – ndërhyra unë.

– Allahu të shpërbleftë! Gjatë muajit të ramazanit ai do ta zëvendësojë mullain. Thotë se do të udhëtojë çdo ditë nga fshati ku ndodhet xhamia për në qytet, ku ka shtëpinë. Nuk i rrihet gjithë kohën në katund. Nata, sidomos koha pas taravisë, është e frikshme për udhëtim. Duhet kaluar male, pllaja e fusha të shkreta përplot me qen endacakë. Kohë hajdutësh, kohë plaçkitjesh, vrasjesh! Allahu i ruajtë udhëtarët e vetmuar! Ti qofsh nën mbrojtjen e Allahut!

– Amin! – thashë me zë të ulët.

– Për sa biseduam, mund t’i tregosh vetëm natës së varrit.

Ndërkohë erdhi mulla Shefsheti. Pasi u përqaftua me mulla Gagën, u nisëm.

Pasha yllin që bie, a kanë fuqi ato sa babai i tyre dhe Allahu i Profetit e ju i konsideroni zota? A mendoni se meshkujt janë tuajt e të Atij femrat? Atëherë, ajo është një ndarje e padrejtë. Vini re se si xhahilët nga trillimet e tyre thanë: „Allahu ka lindur!“ Ata gënjejnë kur thonë se Allahu ka fëmijë. I pastër është Ai nga kjo e metë. Allahu është lindësi dhe kryeqindësi. Falënderojeni!

Betimi

Paksa i trembur u zgjova nga gjumi. Vështrimin e hodha jashtë. Dukej mëngjes i zyrtë. Nga mjegulla e dendur mezi dalloheshin dritëhijet e ndërtesave. Ndërsa po vishesha, ra telefoni. E hapa. Zëri matanë më tha se po më prisnin te sheshi. Sot me ne do të jetë xherah Feridi, Rami Fuadi, Abdallai dhe Maksuti. Mysafir nderi është vëllai ynë i shquar mysliman, pasardhësi i Profetit. Pasi i thashë se më gëzoi me këtë lajm të mirë, e mbylla bisedën.

„Hëm! Domethënë, qenkan krerët e Umetit bashkë me atë ngatërrestarin arab“, – thashë me vete ndërsa po mbathja këpucët. U nisa. Jashtë ishte ftohtë. Mjegulla ishte shumë më e dendur sesa m’u duk kur e pashë nga dritarja. Kur u afrova pranë sheshit, mezi i dallova shokët. U përqaftuam myslimançe. Pasardhësi i Profetit nuk doli fare nga makina. U afrova te dera e hapur dhe i bëra temena. Pastaj njëri

pas tjetrit u futëm në makinën e madhe, që do ta drejtonte mulla Shefsheti. U nisëm. Në kabinë vazhdonte të dëgjohej zëri i radios islame, ku një hoxhë po u shpjegonte dëgjuesve xhemat rreth gjendjes së mjerë të myslimanëve që ishin të detyruar të jetonin në shtetet laike. Nuk durova dot dhe ndërhyra në gjuhën e Allahut. Së pari sqarova pasardhësin e Profetit se pse po fliste radioja islame e pastaj i kujtova se ne myslimanët nuk jemi pakicë, por shumicë e diskriminuar. Gjatë gjithë kohës që kisha qëndruar në ato vende të shenjta kisha qenë i gënjyer nga Umeti për Drejtësi Islame se gjoja këtu ishte bërë dhe vazhdonte të bëhej një punë e madhe rreth organizimit të mirëfilltë islam.

– Realitetin po e shoh ndryshe. Njerëzit nuk i gjeta të hareshëm, të dashur e të afërt, siç i kisha lënë kur ika. Duken të zhgënjyer, mospërfillës, përçmues e mendjemdhenj. Të njohurit me shikojnë me përçmim, kurse të panjohurit me urrejtje. Kur bisedoj me miqtë e dikurshëm, shoh se janë të ndrojtur, të rezervuar. Disa prej tyre janë bërë lakmitarë, llupës dhe dembelë. Në çdo vend ku shkova, nuk ngurrova së rrëfyeri se, po ndoqët rrugën e ndritshme të Allahut, çdo gjë në jetë do ta keni më të lehtë. Do të mësoheni të jetoni në thjeshtësi, duke mos çarë kokën për të mirat e begatitë e kësaj bote të rrejshme. Të punoni pa pushim për të paguar zeqatën, për t’ju lutur Allahut për falje mëkatesh dhe për të ëndërruar me përgjëratë botën e vërtetë, botën e përtejme, xhenetin, që Allahu ua ka përgatitur paraprakisht atyre që janë të devotshëm në rrugën e Tij të ndritur. Dhe për çudi, përgjigjet e tyre ishin talljet, jo vetëm me mua dhe me ajetet e Kuranit Kerim... Jam ndier dhe po ndihem tepër i zhgënjyer jo vetëm me ata, por edhe me ju, me punën tuaj dhe me punën e Umetit për Drejtësi Islame.

– Umeti për Drejtësi Islame është në rrugë të mbarë. Kemi organizuar protesta masive, kemi kërkuar futjen e lëndës islame në shkolla, mbulesat për femrat myslimane. Njerëzit tanë janë emëruar në vende udhëheqëse. Të kënaqet syri, të rritet zemra kur sheh trupat policore, ushtarët në poligone, mjekët në spitale, mësuesit e nxënësit nëpër shkolla, të cilët, sapo dëgjojnë thirrjen e ezanit, i lënë detyrat dhe obligimet e tyre për një çast dhe lidhen namaz. Mos harro se në këtu jetojmë në një shtet laik, – ndërhyri me nxitim Rami Fuadi.

– Po që se jeni të zhgënjyer nga ne dhe Umeti për Drejtësi Islame, atëherë ju duhet të jeni të zhgënjyer edhe nga vetë islami, – vazhdoi pasardhësi i Profetit. – Këto që thua ti janë zhgënjime të çastit. Më ndodhin edhe mua. Ka raste kur nuk më ngel asnjë grimë entuziazmi për të bërë përpjekje që t’i mësoj fenë e shenjtë të Hasretit tonë të ndritur këtij populli të humbur e pa perspektivë, aq më pak të tentoj ta kthej në kohën e ndritur salaf-u-salih. Herë pas here i krahasoj mundimet e Profetit Muhamed në kohën kur lindi shkëndija e parë islame dhe kohën tonë. Unë mahnitem me itikatin e tij, që ia kishte dhuruar Allahu i Madhërishëm. Ai fenë islame e kishte predikuar duke udhëtuar nga një vend në tjetrin. Udhëtimin e kishte bërë me deve, me gomar, kalë apo këmbëzbathur, duke kapluar male të thepisura me gurë e shkrepa, lugina me rërë e pluhur përvëlues shkretëtirash, pranë oazave të rralla ku e kishte shuar etjen dhe kishte pushuar nën hijen e palmave, derisa kishte arritur t’ua mbushte mendjen jo vetëm kundërshtarëve, por edhe idhujtarëve fanatikë për t’i kthyer në fenë e vërtetë. Kurse ju? Keni rënë në luksin kaur. Keni përfituar prej tyre shtëpi e katandi, aparate elektronike e makina luksoze...

– Të gjitha të projektuara dhe të ndërtuara nga të pafetë!
– e ndërpreva unë me qëllim ngacmimi.

Pasardhësi i Profetit, pasi më pa i çuditur për një copë herë, vuri buzën në gaz, por nuk foli. Në vend të tij foli mulla Shefsheti:

– Po, vërtet, të gjitha janë shpikje të jobesimtarëve. Prandaj, meqë i kemi të gjitha të mirat, në vazhdimësi po i lutemi Allahut të ketë mëshirë për gjynahet që po i bëjmë duke rënë në luksin e jobesimtarëve. Vallë a do të na i falë Allahu mëkatet? Jo, sepse nuk jemi në rrugën e drejtë. Edhe apologët e shquar islamë asnjëherë nuk kishin qenë në rrugë të drejtë. Gjatë shekujve i kishin bërë lutje Allahut përmes ajetit njëqind e shtatëmbëdhjetë të sures „El Bekare“, ku thuhet: „*Ai është shpikës i qiejve e i tokës (pa kurrfarë modeli të mëparshëm), e kur dëshiron diçka, ai vetëm i thotë: ‘Bëhu!’ e në atë çast bëhet*“. Por Allahu pas gjithë lutjeve shekullore islame nuk po e thotë urdhrin „*Bëhu!*“ që mbarë njerëzimi të bëhet mysliman. Kur dijetarët mutazilë³⁵ u bindën se me lutje e traditë pagane nuk arrihet gjë, u mbështetën në thëniet e Pejgamberit Muhamed: „*Kërkojeni diturinë, qoftë edhe në Kinë!*“. Ky urdhër i hapi rrugën mençurisë islame për të marrë dituritë e filozofëve të huaj. U hap dera e qytetërimeve të vjetra pagane haldese, asiriane, midiasë, egjiptiane, greke etj. dhe në gjuhën e Allahut i përkthyen veprat e Aristotelit, Hipokratit, Galenitit, Euklidit, Arkimedit, Ptolemeut, Pitagorës, Sokratit, Diogjenit etj., etj. Islami lulëzoi duke u bërë udhërrëfyes i mbarë njerëzimit, por një ditë, kur nuk pritej fare, çdo gjë u përmbys. Flamuri prijës ra nga dora

³⁵ *Mutazilët ishin rrymë racionale që mbështeteshin kryesisht në hulumtime shkencore e jo në traditën arabe.*

islame. O Allah i Madhërishëm, pse e derdhe hidhërimin tuaj mbi ne myslimanët tuaj? Pse ia mohove islamit diturinë, shkencën e filozofinë dhe ua dhurove paganëve, çifutëve dhe të krishterëve? Pse?

– Sepse mutazilët u mundën nga medhebet e prira nga radikali Hanbeli. Mutazilët u mundën nga interpretimi monstruoz që i bënë dhe po i bëjnë salafistët Kuranit Kerim, prandaj...

– Nuk është aspak e vërtetë se gjoja Kuranit Kerim i është bërë ndonjë interpretim monstruoz. Islami është dhënë pas luftës së shenjtë për të përmbushur urdhrat e Allahut, – më ndërpreu mulla Shefsheti.

– Nuk i ka mbetur rrugë tjetër islamit, – ndërhyri pasardhësi i Profetit dhe vazhdoji: – Bota na i ka mbyllur të gjitha dyert. Ato që i humbëm në pabesi e paqe jemi të detyruar t'i kthejmë me dhunë e luftë të shenjtë, kurse ato që i shpikën të pafetë, për myslimanët janë haram, sepse Ai që shpik është vetëm Allahu i Madhërishëm dhe myslimanët e tij...

– Allahu i Madhërishëm ne myslimanëve të devotshëm na ka dhënë mendjen. Ne mendjen nuk e shfrytëzuam për shpikje, por për lutje dhe padashur flamuri prijës për të ardhmen e denjë të njerëzimit nuk ndodhet në dorën tonë, pra në dorën e islamit, por ndodhet në dorën e atyre që nuk e besojnë fenë e vërtetë, nuk e besojnë Allahun e të dërguarin e Tij. Me këtë rast islami, dhe ne bashkë me të, ndihemi tejet të ofenduar karshi Perëndimit. Disa dijetarë të shquar islamë me zë të mekur kanë shtruar pyetjen se çfarë duhet t'i japë islami botës së qytetëruar dhe Perëndimit për ta pasur në vazhdimësi flamurin prijës të njerëzimit, ashtu siç e pati në shekujt e parë hixhret, – tha Rami Faudi.

– Si çka duhet t’i japim botës së qytetëruar? Kuranin. Asgjë më tepër se Kuranin Kelamullah, – ndërhyri Abdallai.

– Ne Kuranin ia dhamë njerëzimit. I dhamë shkencat, dijen e kulturën islame. Perëndimorët i morën me ëndje vlerat e letërsisë, të artit, shkencës e astronomisë islame. Me krenari për ta e përbuzje për ne i shpallën si shpikje të tyre, pa e njohur e pranuar islamit si fe, Allahun Zot të Plotfuqishëm dhe të dërguarin e Tij profet, – u përgjigj xherah Feridi.

– Keni të drejt xherah Ferid. Kur ne i dhuruam mbarë njerëzimit Kuranin, shkencat, dijen dhe kulturën myslimane, padashur mutazilët lanë mënjanë gjënë më të vlefshme islame: tekfirin³⁶. Shpërfillën urdhrat e Allahut duke zënë miq jobesimtarë, çifutë e të krishterë. Shpërfillën pastrimet e vendeve islame nga fiset çifute të banu kajnukëve, banu kuraiëve dhe fisit tradhtar arab të banu ausëve nga i dërguari i Allahut. Kjo miqësi me të pafetë kishte filluar ta gërryente islamit nga brenda. Myslimanët kishin filluar të treteshin në mesin e asaj katrahure. Kalifët dhe myftinj të mëdhenj të sulltanatit ishin ndier krenarë që dita-ditës po barazoheshin me të pafetë, kaurët e çifutët, duke i afruar pranë, duke u dhënë bukë e strehë, duke lidhur aleanca me

³⁶ Çka është tekfiri? Tekfiri është çështje shumë e rëndësishme, madje është çështje thelbësore dhe e patjetërsueshme e Islamit, saqë, nëse nuk ekziston tekfiri, islami nuk mundet të qëndrojë. Nëse krishterët, jehudët, ateistët etj. nuk shpallen kafira, atëherë të gjithë duhet të llogariten myslimanë dhe nuk mbetet në islam asgjë. Dijetarët kanë thënë se edhe fetë e tjera nuk kanë mundësi të qëndrojnë pa tekfirë. Tekfiri është vendim i Sheriatit dhe ligj i All-llahut (subhanehu ve te’ala). Shkëputur nga seriali „Akideja e vërtetë“ nga hoxha i nderuar Omer ef. Bajrami.

ta dhe duke i shpallur myslimanë, gjë që ishte gabim. Ata e kishin gënjyer veten dhe gjithë botën myslimane duke i ulur vlerat islame deri në nivelin e barazimit me ato fe të urryera prej Allahut. Kundërshtimi i vonuar i kësaj dukurie nga ana e dijetarëve islamë ishte më se i arsyeshëm. Ishte rivendosur tekfiri, duke i shpallur „kafir“ të krishterët, çifutët dhe ateistët. Këta të fundit ishin ndier të fyer dhe të frikësuar njëherësh. Kishin filluar të arsyetonin, duke thënë se „nëse ne nuk jemi myslimanë, nuk do të thotë se jemi kundër myslimanëve“. Dijetarët e zgjuar islamë nuk u kishin besuar fjalëve dhe veprave të tyre, sado të mira, të ndershme e morale të dukeshin ato. „Ne, – kishin thënë ata, – kemi detyrim ta besojmë dhe ta zbatojmë tekfirin dhe urdhrat e Allahut derisa në botë të mos ekzistojë Dar Al-Harb“, – foli qetë pasardhësi i Profetit.

– Ashtu është. Edhe sot armiqtë e islamit përmes tekfirit duhet t’i shpallim kafir, t’i stigmatizojmë deri në gjuhëzim dhe pastaj përmes xhihadit t’i detyrojmë ta pranojnë nënshtrimin para Allahut dhe të dërguarit të Tij, – ia ktheu mulla Shefsheti.

– Hëm... paksa e vështirë! Përderisa islami nuk ishte pranuar me dëshirë nga arabët, populli i përzgjedhur i Allahut, mendoni se popujt e ndryshëm të botës e pranuan me vullnet? Mendoni se edhe tani të krishterët, çifutët, budistët dhe ateistët do ta pranojnë me vullnet islamën, librin e shenjtë dhe Muhamedin profet? Populli i zgjedhur i Allahut ishin dhe mbetën arabët, kurse fisi i përzgjedhur prej tij ishin Kurejshit. Gjuha arabe është gjuhë e pastër dhe e qartë e Allahut. Këto janë të shfaqura në suret „Fusilat“, „Jusuf“, „Al Shura“, „Ed Duhanë“, „En Nahl“ etj. Askush nuk mund ta mohojë se Allahu deshi dhe i udhëzoi në rrugë

të drejtë vetëm arabët, popullin e tij të përzgjedhur, kurse i la në errësirë ata që nuk e kuptuan e nuk e kuptojnë gjuhën e Allahut. Zemërgjerësia e Allahut është e pakufishme. E la derën hapur edhe për ata që nuk e kuptuan gjuhën e Tij, duke i udhëzuar se për t'u kthyer në rrugën e drejtë duhet të jepen, ashtu siç jepet pa kushte para burrit të saj gruaja e mbuluar islame, duke sakrifikuar gjuhën dhe kulturën e tyre, derisa ta japin xhizjen në dorë, duke qenë të mposhtur. Për ta përqafuar islamin në thelb, së pari duhet hequr dorë nga gjuhët që nuk i kupton Allahu, ashtu siç jemi duke vepruar ne, – tha xherah Feridi.

– Ashtu është xherah Ferid, – ndërhyri mulla Shefsheti.
– Ne kemi hequr dorë nga gjuha jonë e nëmur. Gjuhën e Allahut po ua mësojmë familjeve, të afërmve dhe xhematit tonë.

– Ashtu thua ti, por realiteti është ndryshe, – ndërhyri pasardhësi i Profetit, dhe vazhdoi: – Për aq kohë sa ndodhem në vendin tuaj kafirun, dëgjova njerëzit të flasin në gjuhën tuaj të nëmur, gjuhë kaure si ajo angleze, gjermane, italiane, por nuk dëgjova askënd të fliste në gjuhën e ndritur të Allahut përveç jush, që e keni studiuar. Vazhdimisht i bëj pyetjen vetes: „A ka popull që do të pranonte me dëshirë të hiqte dorë nga gjuha dhe traditat e tij të nëmura për të përqafuar një fe, një gjuhë dhe një traditë të huaj, edhe e Allahut qoftë ajo?“. Asnjë. Çfarë duhet bërë në raste të tilla?

– Duhet përdorur metoda e detyrimit, – tha mulla Shefsheti.

– Ç'po flisni kështu?! – pyeta unë i çuditur. – Allahu është i Madh, i urtë dhe i gjithëdijsmë. Me cilëndo gjuhë që do t'i lutesh atij, mjafton që lutja të burojë nga zemra, Ai të

kupton, ashtu siç i kupton të gjitha gjuhët e krijesave të tij në tokë.

– Nuk është aspak e vërtetë. Allahu kupton vetëm gjuhën e Tij dhe të popullit të Tij. Prandaj na udhëzon ne për t'i detyruar popujt që ta pranojnë me hir a pahir Allahun dhe gjuhën e Tij. Me vullnetin e Tij e filluam luftën, organizuam xhihad, krijuam kalifat, vumë në zbatim tekfirin dhe rregullat e sheriatit, vramë e premë koka jobesimtarësh, pastruam territore të tëra nga jomyslimanët dhe myslimanët e pavërtetë, i goditëm të pafetë në qytetet e kryeqytetet e tyre, duke i ngacmuar për luftë të vërtetë, sepse ne tani jemi të gatshëm për luftë të vërtetë dhe për xhihad gjithëpërfshirës. Duke u mbështetur në Kuran, hadith, sira, tekbir e tefsir, i përdorëm tri fazat e thirrjeve për xhihad. Të parën, kur ne myslimanët ishim të pakët në numër dhe nuk ishim në gjendje të fitonim luftën kundër jobesimtarëve, bëmë thirrje të jetonim në paqe me xhahilinë dhe të tregoheshim tolerantë e të përulur karshi tyre. Kështu kishte vepruar edhe Profeti ynë i ndritur Muhamed kur kishte qenë pakicë e persekutuar myslimane në Mekë. Në atë kohë i kishte zbritur ajeti dyqindepesëdhjetegjashtë i sures Bekare duke iu drejtuar të pafeve me butësi: „*Në fe nuk ka dhunë*“. Në këto kushte Profeti ynë i ndritur kishte bërë thirrje për tolerancë fetare, duke shpallur dënim të madh në botën tjetër kundër jobesimtarëve, në pamundësi për t'i ndëshkuar në këtë botë. Kjo fazë ka kaluar. Myslimanët nuk janë më pakicë, por faktor. Pastaj vazhduam me fazën mbrojtëse nga jobesimtarët. Allahu i madhërishëm, përmes ajeteve tridhjetenëntë dhe dyzet të sures „Haxh“ u drejtohet besimtarëve islamë duke i urdhëruar për luftë mbrojtëse. Faza e luftës mbrojtëse për islamin ka kaluar. Askush prej

qafirëve nuk guxon t'i sulmojë myslimanët. Tani ndodhemi në fazën e tretë, pra në fazën e thirrjes për xihad ofensiv. Ne myslimanët jemi shumicë dhe me pushtet të fuqishëm politik, ushtarak e strategjik. Përmes sures „Tevbe“, ajeteve njëzetentë dhe dyzetnjë Allahu i Madhërishëm bën thirrje për xihad, që t'i luftojmë me pasurinë dhe veten tonë ata që nuk besojnë Allahun dhe botën tjetër nuk e konsiderojnë haram atë që e ndaloi Allahu dhe të dërguarin e Tij derisa ta japin xhizjen në dorë, duke qenë të mposhtur. Kjo është faza e fundit për thirrje të xihadit ofensivë dhe përmbushjen e urdhrin të Allahut të Madhërishëm se Lindja dhe Perëndimi i takojnë Atij.

– Më bëhet sikur jemi ngatërruar keq, – ndërhyri xherah Feridi dhe vazhdoi: – Allahu i plotfuqishëm, në vend që ta lëshojë zemërimin e tij mbi popujt jomyslimanë, më duket sikur po e lëshon mbi ne, botën islame, duke na ndarë e përçarë si mos më keq. Jemi një grusht që po i përkrahim paraardhësit, Kalifin e Kalifatin, kurse të tjerët myslimanë çfarë po bëjnë? Një pjesë nuk bëzajnë, disa bëjnë sehir, disa ikin nga lufta dhe disa të tjerë, për të na luftuar ne, bëjnë aleanca me çifutët dhe të krishterët, duke iu shmangur ajetit pesëdhjetnjë të sures „Maide“ që Allahu rreptësisht e ndalon miqësinë me çifutët dhe të krishterët. U mbushën katërmëdhjetë shekuj që islami po pret një fjalë, një urdhër, një fetfa nga Allahu i Madhërishëm. As pas lutjeve të përgjëruara të myslimanëve të devotshëm, krijesave më të dashura të Tij në tokë, Allahu i Madhërishëm nuk po e jep urdhrin e shumëpritur: „Botë, bëhu myslimane!“ dhe në çast mbarë njerëzimi të bëheshin myslimanë.

– E di ti pse Allahu nuk e jep këtë urdhër? – pyeti mulla Shefsheti.

– Po, e di unë, – ndërhyri me shpoti pasardhësi i Profetit.
– Ne myslimanët me veprimet tona po e sfidojmë Allahun, edhe pse e dimë se Ai është i Gjithëfuqishmi. Për këtë arsye Ai ka hequr dorë prej myslimanëve të tij, duke i mbushur me sharmin islam zemrat e të krishterëve, çifutëve, ateistëve, hindusëve, budistëve e besimeve të tjera të përhumbura. E pse e bëri dhe po e bën Allahu këtë? Jomyslimanët para Allahut u treguan dhe po tregohen të zgjuar. E studiuam Kuranin, hadithin, Sheriatin e sirën. Kur panë vlerat e mahnitshme islame, mendjet i ndanë nga fetë e tyre haram, por jo edhe zemrat. Duke i parë këto lëvizje të mençura, Allahu të pafeve ua hapi rrugën e dijës me shpresën se do t'i kthente në vathën e besimtarëve islamë. Jobsimtarët u treguan sfidues ndaj Allahut. Pa e ndryshuar zërin e zemrës pagane e të pafe, e morën dijen islame duke mos pranuar Allahun, të dërguarin e Kuranin. Kurse ne myslimanët, në zemrat tona e mbollëm islamin e traditën arabe, por në mendje mbollëm lakminë duke e interpretuar rrejshëm Kuranin. E deformatuam hadithin, e zbutëm tekfirin dhe e shtrembëruam Sheriatin duke rënë në xhahilet. Sot, me daljen në dritë të Kalifit dhe pas shpalljes së Kalifatit, ne duhet të jemi të vendosur si asnjëherë më parë...

– Erdhëm! – foli dikush nga prapa.

– Të jeni të kujdesshëm. Pyetjeve të rastit t'u përgjigjet vetëm pasardhësi i Profetit. Qartë? – foli mulla Shefsheti.

– Si urdhëron, mulla Shefshet! E kemi të qartë.

Makina ndaloi pranë një rrethoje teli. Jashtë ishte ftohtë. Disa fjolla të rralla bore vërviteshin përtueshëm nëpër hapësirë derisa zinin vend në tokën e ngrirë. Matanë dukej një shtëpi e re, paksa e vetmuar nga ato të lagjes. Të lehurat e një qeni idhnak nuk pushonin. Në derë u pa Zeidi. Me buzën në gaz u nis drejt nesh.

Foli diçka, por nuk i shkoqëm fjalët për shkak të të lehurave të shpeshuara të qenit, i cili tundej e shkundej në zinxhirët e tij me gjithë egërsinë e vet. Disa herë i bërtiti qenit të pushonte. Me bishtin nën shalë qeni filloi të rrotullohej me cijatje sa majtas djathtas, duke na parë me egërsi. Pasi u përshëndetëm me Zeidin, u gjendëm në një korridor të gjerë. Aty na pritën më këmbë disa çuna. Të gjithë salafistë. Pas përshëndetjeve të radhës u gjendëm në një dhomë të rregulluar me shije. Në ballë ishte televizori që paraqiste skena dashurie nga një film turk.

– Xhevap haber shejtan! Ky nuk ka vend në familjen islame! – tha i irrituar në gjuhën e Allahut pasardhësi i Profetit, duke drejtuar gishtin nga televizori.

Zeidi e fiku televizorin.

Zumë vend në divan pranë një tryeze të ulët. Përballë nesh zunë vend njëri pas tjetrit vëllezërit salafistë. Si ngaherë, zura vend pranë mulla Shefshetit. Përballë ishte një dollap me dyer të rënda xhami, ku dalloheshin lloj-lloj librash. Brenda xhamit të mesëm pashë Kuranin, që e kishin vendosur ballas si të ishte gjë dekorative. Në mendje m'u feks Hafiz hoxha, tanimë i ndjerë, që kishte thënë se Kurani do të mbahej në dollap si gjë dekorative e jo për t'u lexuar.

– Ky është miku im, – tha Abdallai duke treguar me dorë. – *Zeid* e quajnë. Ata atje janë kushërinjtë e tij. Janë besimtarë të devotshëm. Kjo është gjyshja, nëna, nusja, motra dhe kjo bukuroshja e vogël është vajza e Zeidit. Është familje e rrallë me trashëgimi të shkëlqyer fetare. Babai i tyre kishte qenë i përndjekur nga regjimi dhe i burgosur për çështje fetare...

Mulla Shefsheti po përkthente. Pasardhësi i Profetit e mbante shikimin mbërthyer mbi fytyrën e brishtë të Aishes.

– Ua, babi ka thënë se e kanë burgosur për çështje politike! – ia ndërpreu fjalën një zë femre.

Ngrita shikimin instinktivisht. Në atë gjysmerrësirë pashë Zejneben shtathedhur. Në duar mbante një tabaka të madhe me gota sipër.

– Mbylle, moj ti! Kush të dha leje ty të flasësh? Këtu ka kush flet! – ia priti me ton të ashpër Zeidi.

– Është mëkat i pafalshëm që kjo vajzë të jetë në anën e atyre që nuk e besojnë fenë e vërtetë. Kjo duhet të jetë e thyeshme, – po thoshte pasardhësi i Profetit me zë pëshpërimë. – Duhet pasur kujdes. Me këmbënguljen e vëllezërve salaf-u-salih ta kthejmë në besimin tonë të vërtetë.

– Është një vajzë e egër, kryelartë dhe ambicioze. Kam biseduar me vëllain, nënën dhe gjyshen e saj. Ata janë dakord që kryelartësia e saj të zbutet sipas thënieve të Profetit Muhamed kur u ishte drejtuar grave të Medinës, – tha Abdallai në gjuhën e Allahut.

– E kam parasysh. Në vendet e Allahut kryelartësinë e vajzave e zbut syneti. Ju çfarë prisni? Pse nuk e bëni? – ia ktheu pasardhësi i Profetit me zë të ulët.

– Kemi biseduar me xherah Feridin, – tha Abdallai.

– Ashtu është, – ia ktheu xherah Feridi me zë të ulët, saqë mezi e dëgjova.

– Pra, siç thashë më parë, – vazhdoi Abdallai në përpjekje për të ndërruar temën e bisedës nga frika e nxjerrjes së sekreteve, – kjo familje, ashtu sikurse familja ime, sikurse familjet e këtyre trimave muxhahedinë, janë familje të lindura e me rrënjë të thella islame.

– I nderuar Abdalla, myslimanët e lindur janë statistika, numra, shifra. Familje, fise e popuj të lindur e me rrënjë të thella myslimane ka plot në mbarë botën. Të gjithë janë pasivë, sepse u dhimbset jeta e kësaj bote. Ne jemi të interesuar të krijojmë myslimanë të devotshëm, aktivë, të

dëgjueshëm e trima, që me vullnetin e tyre të pathyeshëm jetën e kësaj bote t'ia falin Allahut të Madhërishëm.

– Është koha e drekës. Urdhëroni nga kuzhina! – foli qetë gjyshja.

Gjatë gjithë kohës së drekës nuk pushuan së foluri mes tyre. Prapë në mendje më feksi mendimi i çuditshëm. I numërova instinktivisht salafistët. Ashtu të ulur gërmuq në radhë pranë njëri-tjetrit, me mjekra të gjata e tërleme të bardha në kokë, m'u dukën si xhuxhët e përrallës... „*Ne shtatë shkurtabiqët, ndërsa po hanim drekë, Borëbardha na bënte hyzmet... hi-hi-hi!*...“

Nga frika se do të m'i lexonin të tjerët mendimet, u përqendrova mbi pamjen dhe sjelljet e pasardhësit të Profetit. Herë pas here me vështrim të rreptë i përllante të gjithë shkurtabiqët dhe në fund shikimin e valë prush e ndalte mbi fytyrën e hijshme të Borëbardhës... më falni, të Zejnebes. Këtë e bëri disa herë radhazi.

Zeidi i kishte pikasur shikimet djallëzore të pasardhësit të Profetit. Me fytyrë të zymtë, çehrevrarë, në vend që të hante bukë, po lëvizte me nervozitet gishtat. Për një çast u ndjeva keq nga pafytyrësia e pasardhësit të Profetit. Edhe më keq u ndjeva kur ai me lëvizje gishtash më ftoi t'i afrohesha. Pasi më bëri vend, me pëshpërimë më tha:

– Këtë vajzë e dua për martesë të përkohshme, si thua?

Zeidi nuk po na i ndante sytë. Dukej i zemëruar.

– Të pyes mulla Shefshetin njëherë?

– Mirë. Pyete ti, pyete. Çmimi do të jetë i mrekullueshëm.

Do të përfitosh edhe ti.

Pasi u ktheva në vendin e mëparshëm, pashë nga Zeidi. Në buzë i varej një buzëqeshje e shtirë. Kurse zëri i mulla Shefshetit, që po fliste në gjuhën e Allahut, më erdhi disi i

thatë. Po tregonte se si në një rast Profeti Muhamed kishte ngrënë drekë në familjen e Zeidit. E solli aq afër ngjarjen, sa m'u bë sikur po thoshte: „*Ne bashkë me të dërguarin e Allahut, ndërsa po drekonim në shtëpinë e Zejd bin Harith mjekërkuqit, po na bënte hyzmet Zejnebja e bukur, e heshtur, kokulur. Në njërën dorë mbante shtambën e në dorën tjetër gotën me ujë. Të dërguarit të Allahut nga zjarri i dashurisë, që po e përvëlonte nga brenda, nuk i hahej buka. Vështrimin e ethshëm e mbante të mbërthyer mbi fytyrën e hirshme të saj.*“

Zejnebja e la shtambën mbi tryezë dhe doli. Pasardhësi i Profetit lëvizi pak nga vendi. Vështrimin bosh e hodhi mbi fytyrën e njomë të Aishes. Ajo, e shpërqendruar, po i shikonte mysafirët me radhë. Herë pas here u binte flokëve me dorë për t'i larguar nga balli.

Fjalët e tyre më vinin të turbullta.

– Jam i gatshëm të lidh martesë të përkohshme, si thua? – i tha me zë të ulët pasardhësi i Profetit.

Zëri i myezinit për një çast më zhvendosi nga vëmendja. Ishte koha e faljes së xhumasë. Me kërkesën e Zeidit njëri pas tjetrit morëm abdes. Ndërsa po bëheshim gati të niseshim, pasardhësi i Profetit, që s'po ia ndante sytë Zeidit, i tha mulla Shefshetit:

– Thuaji që këtë të dytën, të voglën, e dua për martesë të njëmendtë. Do ta rris si princeshë të mbështjellë me mëndafshin e shndritshëm islam.

I befasuar, mulla Shefsheti e pyeti me ton të ulët:

– I do të dyja?

Pasardhësi i Profetit pohoi me kokë.

– Kërkesat tuaja bien në kundërshtim me traditat tona, – vazhdoi mulla Shefsheti.

– Ju, për të mos rënë në nivelin e myslimanëve të pavërtetë,

duhet t'i pranoni traditat profetike. Dikush duhet të jetë i pari në zbatimin e këtyre traditave. Atëherë, pse të mos ia fillojmë ne?

Zeidi, meqë nuk kishte kuptuar asgjë nga biseda që zhvillohej mes tyre, më pyeti:

– Çfarë kërkon ky?

– Respektimin e martesave profetike.

Zeidi i hodhi një shikim shpërfillës. Fytyra i mori pamje të vrerosur.

Pamjen e tij po e mbante pezull zymtësia kureshtare, pasi fjalët e fundit nuk i përktheu askush.

Jashtë bënte ftohtë. Dukej se mjegulla ishte dendësuar edhe më tepër. Rrugën deri te xhamia e bëmë më këmbë. Kur u afruam pranë rrethojave, dalluam hijet e turbullta të besimtarëve, të cilët të mbledhur grupe-grupe bisedonin pranë derës së hapur të xhamisë.

Pasardhësi i Profetit, i shoqëruar nga mulla Shefsheti, ndaloi për të takuar një njeri që mezi i shquhej hija në mjegullën e dendur. Kishin qëndruar pranë një makine të ndaluar buzë rruge. Hijet e tyre teksa jepnin e merrnin me duar dukeshin sikur ishin të ngjitura në një sfond të errët pëlhure në tribunë.

Meqë koha e namazit ishte afruar, hyra në xhami. Zura vend në radhën e dytë. Ndihesha i shpërqendruar. Si gjithmonë, faljen e namazit e bëra dosido, kurse përgjimin me përkushtim. Pas përfundimit të rekatit të katërt kafirunë hoxha tha:

– Mulla Shefsheti, që sot kemi nderin ta kemi në mesin tonë, do mbajë hutbe për tokën e shenjtë të Shamit.

Ndërsa mulla Shefsheti ngjitej në mafil, pjesëtarët e xhematit filluan të flisnin me zë të lartë. Nga lartësia e

mafilin mulla Shefsheti e hodhi vështrimin mbi xhematin e shkujdesur. Zërat e tyre filluan të davariteshin ashtu siç davariten retë nga era. Pasi ra heshtja, mulla Shefsheti filloi të fliste me ton autoritar:

– Pasi falëm rekatën e katërt, kafirunë, të namazit të xhumasë, do t’ju njoftoj shkurt për zullumin e madh që kafirët po u bëjnë nënave, motrave, nuseve dhe fëmijëve tanë myslimanë. Me dhembje të madhe ju njoftoj se para pak kohësh në tokën e bekuar të Shamit kafirët vranë me bomba e raketa gra e fëmijë të pafajshëm myslimanë. Menjëherë disa fytyrëprishur kaurë reagues duke kërkuar falje se gjoja bombat e tyre paskan rënë gabim mbi zonat e banuara me popullsi civile. Po ju, të dashur vëllezër myslimanë, e besoni këtë hipokrizi? Unë do t’i pyesja kafirët e paudhë se çfarë i shtyn ata të hedhin bomba e raketa mbi tokën e shenjtë të Shamit. Myslimanët janë në tokën e dhuruar e të bekuar prej Allahut të Madhërishëm. Jobsimtarët, të pafetë, kaurët dhe çifutët e pabesë na kanë rënë më qafë. Duan të na zhdukin nga faqja e dheut bashkë me besimin tonë të ndritur islam. Gjaku i islamit po shkon humbës. Po na vrasin, po na dëbojnë nga shtëpitë tona, po na dhunojnë familjet e po e satirizojnë Profetin tonë. Përkujtojini me përgjëratë thëniet e të dërguarit të Allahut të transmetuara nga Ebu Davudi rreth krijimit të tri ushtrive në tokat e shenjta islame. Përkujtoni urdhrin e Tij që besimtarët t’i bashkohen ushtrisë së Shamit. „Pse duhet të bashkohemi vetëm me ushtrinë e Shamit“, – do të pyesni ju. Ja pse: Shami është i bekuar, është tokë e përzgjedhur nga Allahu. Meleqet e Allahut i kanë shtrirë krahët e tyre mbi Sham. Shtylla e fesë islame është e vendosur në Sham. Shami do të jetë fortifikatë besimtarësh dhe me vullnetin e pathyeshëm

të xhihadit Shami do të shndërrohet në varr për të pafetë, çifutët, kaurët, ateistët dhe injorantët.

Por, ju, xhemat i nderuar, nuk po më pyesni se si mund të arrihet kjo mrekulli. Ju po mendoni se dikush tjetër duhet të luftojë për ne e të na e falë mirëqenien islame? Jo, të dashur vëllezër myslimanë! Ne duhet të luftojmë vetë, jo vetëm për t'u çliruar nga kafirët, por edhe për të përmbushur urdhrin e të Madhërishmit se Lindja dhe Perëndimi i takojnë Allahut.

I entuziazmuar nga fjalimi i zjarrtë i mulla Shefshetit, njëri nga besimtarët nuk u përmbajt dhe thirri me zë të lartë:

– Tekbir!

– Allahu ekber! – thirri njëzëri xhemati.

– Tekbir! – thirri prapë.

– Allahu ekber! – përsëriti xhemati.

– Tekbir! – thirri edhe një herë.

– Allahu ekber! – përsëriti me sa fuqi që pati mbarë xhemati.

Ndërsa mulla Shefsheti po zbriste nga mafili, pashë Zeidin të kalonte pranë meje duke mbajtur në dorë tërlemën e bërë shuk. Kishte një shikim idhnak e të zhvendosur. „E ka nga fjalët e zjarrta të mulla Shefshetit“, – mendova kalimthi. Duke depërtuar përmes xhematit, mori drejtimin e derës.

Pas pak xhamia u zbraz. I fundit doli imami i xhamisë, që e mbylli derën nga jashtë. Brenda ngelëm unë, Abdallai, mulla Shefsheti, pasardhësi i Profetit dhe dy çuna, të cilët do të jepnin betimin islam para Allahut, Kuranit Kerim dhe pasardhësit të Profetit.

U kthyem nga Meka. Në radhë: unë, pasardhësi i Profetit dhe Abdallai. U kërrusëm mbi gjunjë. Mulla Shefsheti e vendosi Kuranin Kelamullah në sixhade. Pas lutjeve në heshtje ramë sexhde. Pas pak pasardhësi i Profetit thirri me zë të lartë:

- Betohem për hir të Allahut!
- Betohem për hir të Allahut! – përsëritën çunat njëzëri fjalët e tij.
- Dhe sipas Sheriatit famëmadh, – vazhdoi pasardhësi i Profetit.
- Dhe sipas Sheriatit famëmadh, – e përsëritën çunat.
- Që do jem i përpiktë në luftë, – vazhdoi pasardhësi i Profetit.
- Që do jem i përpiktë në luftë, – përsëritën çunat.
- Në paqe e në falje në rast të pafajësisë, – vazhdoi pasardhësi i Profetit.
- Në paqe e në falje në rast të pafajësisë, – përsëritën çunat.
- Dhe në atë që nga Allahu i Madhërishëm na vjen argumenti, – vazhdoi pasardhësi i Profetit.
- Dhe në atë që nga Allahu i Madhërishëm na vjen argumenti, – përsëritën çunat.
- Për këtë që po deklaroj dëshmitar kam Allahun, – vazhdoi pasardhësi i Profetit.
- Për këtë që po deklaroj dëshmitar kam Allahun, – përsëritën çunat.
- Amin! – e përfundoi pasardhësi i Profetit.
- Amin! – përsëritëm të gjithë njëzëri.

I përqaftuar të rinjtë dhe u uruam betimin islam. Ashtu siç ishim, dolëm jashtë. M'u bë se megjulla ishte dendësuar edhe më shumë. Imami i xhamisë kishte qëndruar pranë derës i vetmuar. Me zë të ulët u uroi të rinjve betimin islam, duke u thënë se për ta ishte një ditë e shënuar në zemrën e Allahut, me falje gjynahesh e ngritje itikati. Pa e zgjatur, u ndamë prej tyre.

Zeidin nuk e pashë askund. U nisëm drejt shtëpisë së tij, atje ku e kishim lënë makinën. Në hyrje na priti qeni idhnak

me të lehura. Thellë në oborr po loznin disa fëmijë. Mezi shquheshin nga mjegulla e dendur.

Pasardhësi i Profetit u afrua pranë tyre. Unë dhe mulla Shefsheti e ndoqëm pas. Duke lëmuar mjekrën gri, shikonte ethshëm Aishen, që po luante e shkujdesur me shoqet e saj. Me zë të ulët pasardhësi i Profetit po bisedonte me mulla Shefshetin. Për një çast mendja më iku në kohët e lashta profetike... *Ishim me të dërguarin e Allahut në shtëpinë e Ebu Bekrit. I dërguari i Allahut po e kërkonte dorën e Aishes. „Shumë e re, sa i ka mbushur pesë vjet“, – po thoshte Ebu Bekri. – „Menjëherë do ta martoj...“ – „Menjëherë? Nuk e shihni se është fëmijë?“ – „E shoh. Do ta rris vetë... Do ta pres derisa të ketë arritur moshën e pjekurisë.“ – „Si? Ne jemi shokë, jemi vëllezër...“ – „Ne jemi vëllezër vetëm në fe, e jo në martesë.“*

– Erdhët? – pyeti dikush prapa krahëve.

Ktheva kokën: pashë një grumbull burrash. M'u dukën të panjohur.

– Çfarë keni bërë kështu?! – pyeti mulla Shefsheti.

– Nderin nuk ia japim askujt, as të dërguarit të Allahut. Për shërbimet që u kemi bërë, ashtu siç jemi marrë vesh në fillim, duam paratë. Kurse leshrat e mjekrave tona synet i ke brenda tërlemeve. Merri! – tha dhe tërlemen e bërë shuk ia hodhi para këmbëve.

Ashtu vepruan edhe shoqëruesit e tij. Sa nuk klitha nga habia. Zeidi bashkë me shokët e tij i kishin rruar mjekrat. Kishin veshur rroba të tjera dhe me këmbëngulje po i kërkonin paratë e premtuara. Abdallai iu afrua pranë në përpjekje për ta qetësuar.

– Ju lutem mos u nxitoni. Për të gjitha keqkuptimet do të bisedojmë.

– Paratë, përndryshe!... – urdhëroi shkurt Zeidi.

Duke i njohur huqet e tij, Abdallai i tha diçka te veshi mulla Shefshetit. Duke tundur kokën në shenjë pohimi, mulla Shefsheti futi dorën në xhep. Ashtu të mbledhura shuk, pa i numëruar fare, ia lëshoi paratë në dorë Zeidit. Ai, pasi i numëroi, i tha mulla Shefshetit:

– Kjo është vizita e parë dhe e fundit që ju bëni në xhaminë tonë, është thirrja e parë dhe e fundit për xhihad nga xhamia jonë, është betimi islam i parë dhe i fundit nga xhamia jonë dhe është hera e parë dhe e fundit që ky zuzar kërkon për kurvëri motrat dhe bijat tona të mitura!... Jepi motrën, gruan apo vajzën tënde, po deshe të nderosh këtë qelbësirë, që na e sollët si çiban në trojet tona! Tradhtar!

Trokita në derë: tak-tak! Dëgjova hapa të lehtë matanë. Nuk e merrja dot me mend se kush po afrohej për ta hapur, por gjithsesi dëshiroja të ishte ajo.

Ishte magjistrica. Me trup të bëshëm. E hareshme, e buzëqeshur, si nur i Allahut!

Më pa me admirim. Shikoi jashtë, pastaj më dha shenjë të futesha brenda.

Pasi e mbylli derën prapa krahëve të mi, papritur më përqafoi. U tremba.

– Mos u tremb. Jemi vetëm, – më tha dhe më përqafoi prapë.

Kishte një erë të këndshme, disi limon e ftua bashkë. Në çast ndjeva një shkërmoqje, një dyzim, një dyshim, por nga aroma e këndshme e flokëve të saj, tani më të shpupuritur dhe të dalë nga shamia. Nga përqaqimet dhe fërkimet trup me trup ndjeva se ai sendi brenda pantallonave po fryhej. Me lëvizjet gudulisëse të gishtave ma nxori jashtë. Më erdhi turp. I mbylla sytë.

Për një çast ndjeva se më shkau nga dora trupi i saj. Hapa sytë: ishte aty. Afër. Pranë shtratit të mbuluar me mëndafsh të kuq. E zhveshi pelerinën ngjyrëvjollcë. Para m'u shfaq trupi i saj lakuriq. I bëshëm, i plotë, me gjinj të mëdhenj, me kofshë të trasha, shumë të trasha, dhe me atë njollën e madhe e delikate në fund të barkut. Më përqafoi prapë.

Më rrotulloi mbi shtrat, më ngjeshi lehtë, më shtypi butë, pastaj rëndë-rëndë peshoi mbi mua. Herë pas here dëgjoja refrene gulçimash. Lëvizje të rënduara, të çrregullta, ritmike, zgërlaqje. Prapë gulçima dhe në fund një gulçimë e zgjatur, e zgjatur, që prore sikur shkonte drejt shterjes. Po përjetoja mekje çasti. Shtrëngim, shtangim, zënie fryme, shpërthim.

Pushuam ashtu lakuriq.

Po vazhdoja të pushoja, kur ajo tundi vithet, u largua nga trupi im lehtë dhe u ngrit më këmbë.

– Vishu! Të pret një takim i rëndësishëm, – tha ndërsa po hidhte mbi shpatulla pelerinën.

– Takim?! – ia ktheva i çuditur. Ende po vazhdoja ta shihja me admirim trupin e saj të bëshëm, kur më tha:

– Po, takim. Tani e tutje i takon organizatës sonë.

– Cilës organizatë?! – pyeta i çuditur.

– Hollësitë dhe urdhrat i merr nga ai që do të takosh.

– Ku?

– Afër vendtakimit tuaj të përhershëm. Këtu e ke adresën. Tani e tutje tek unë vjen vetëm me urdhrin e tij.

– Si urdhëron, zonjë!

*Zbritjet e mbrëmjes që i pëshpërit Iblisi,
refuzohen në mëngjes kur i mohon xhibrili,
sepse, për çudi, zbritën pa dijeninë e Allahut.
S'ka dyshim se Allahut nuk mund t'i fshihet
asgjë në tokë e as në qiell.*

Dyfytyrësia

Pas lutjeve të jacistë hoxha tha:

– Nesër varroset Hafiz hoxha. A do të jeni pjesë e faljes së xhenazes?

– Po, po, patjetër, – u dëgjuan zëra të shkapërderdhur.

– Kur do të nisemi? – pyeti dikush nga errësira.

– Pas lutjeve të namazit të drekës.

Dola nga xhamia. Isha me dy mendje: të shkoja në shtëpi apo së pari t'i hidhja një sy shtëpisë së braktisur? Kur po ndaheshin rrugët, mora andej nga shtëpia e braktisur.

Si ngaherë, hyra fshehurazi. Brenda ishte terr. Ndeza llambën e xhepit. Vrushkujt e dritës ranë mbi shkallët që të shpinin në bodrum. I zbrita me kujdes. Hyra në të ndarën ku ishte fshehur armatimi. Pas një kontrolli të detajuar mbylla derën dhe shkova në të ndarën tjetër, ku ishte dysheku me disa batanije. Pasi u shtriva, fika llambën e xhepit.

Sa herë që i kontrolloj armët, ndihem i frikësuar. Është e paparashikueshme se cilit nga ne xhihadistët do t'i bjerë shorti të mbështillet me dinamit për t'u vetëvrarë e vrarë jobesimtarët.

Si përherë, edhe tani kujtimi për Zejneben ma shtendosi acarimin. Sytë e kaltër e të mallëngjyer, flokët e artë, shtati i hedhur, beli, gusha e bardhë e gjinjtë e gufuar... Ah, sa po më mungojnë! A do të vij ndonjëherë dita që ajo të jetë imja? Po krenaria e saj kryeneçe?

Kam dëgjuar nga pleqtë se në kohëra të lashta kreshnikët, pasi ua futnin kokën në thes, i rrëmbenin vajzat e mbretërve dhe i dërgonin robëresha në kalatë e tyre. I paramendoj kacafytjet dhe kundërshtimet e tyre gjatë grabitjes, pastaj zbutjen dhe nënshtimin para të zotëve të tyre kreshnikë. Ndihem i pikëlluar që kam lindur tepër vonë nga ajo kohë e bukur kreshnike.

Po sikur ta sillja Zejneben këtu, si do të sillej me mua? Do të zbutej? Do të jepej? Eh, femrën myslimane vetëm frika e bën të dashur, të lumtur, të respektueshme.

Duke përfytyruar trupin e saj të gdhendur dhe aromën e këndshme të flokëve po i harroj thëniet e Allahut të Madhërishëm që janë të shkruara në Kuranin Kelamullah, po harroj udhëzimet e Pejgamberit Muhamed, paqja dhe mëshira e Allahut qofshin mbi të, po harroj këshillat e kalifit dhe të udhëheqësve të ndritur salafistë. I tretur nën mëshirën djallëzore të shejtanit, mora shishen e rakisë të prodhimit turk. Ndërkohë m'u bë sikur po dëgjoja fjalët e zjarra të hoxhë Irfanit, ndërsa luante sa lart poshtë mbetjen cung të dorës së prerë si dënim për vjedhje gjatë kohës së studimeve në vendet e shenjta myslimane: „Rakia është haram, – thoshte me zë të lartë dhe jargët i rridhnin nga goja. – Mos e pini, por, edhe nëse e pini për hir të Allahut, atëherë të pihet vetëm rakia myslimane e prodhuar nga vëllezërit tanë arabë e turq“.

Fillova të pija. Xurxull dola në rrugë. Errësira ishte e

dendur. U nisa drejt qendrës. Kur po kaloja bri rrugicës së varrezave, m'u kujtua përleshja e mbrëmshme. Mornica ma përshkuan trupin. Po sikur të ishte i armatosur e të më sulmonte? Ah, këto janë kujtime të liga, që do të ma prishin lumturinë që po më pret krahëhapur në bordel!

U ndjeva i kënaqur kur e pashë veten në shtratin e veshur me mëndafsh të kuq dhe trupin tim të zgërlaqur nën peshën e një biondine.

Pas kënaqësisë u ula në shtrat. Për një copë herë vështrimin e mbajta të mbërthyer mbi fytyrën e heshtur të vajzës. Ishte hyri apo viktimë? Hë, viktimë! Ndaj viktimat mashtrohen lehtë. Kurrsesi nuk mund ta dëgjojnë atë që nuk e them. Nuk e zbulojnë dot shtirjen e shkathtësinë time të fshehur. Mashtrohen. Mashtrohen sepse mbi fytyrën time mbaj maska të padukshme. I ndërroj pa u vërejtur sipas rastit e nevojës. Në çdo mjedis jap përshtypjen e njeriut të vendosur, të gëzuar, të hareshëm, që kam besim në vetvete dhe në Allah. Të tjerët më shohin të matur, gjakftohtë e fjalëpak. Fytyrën time e shohin të butë, të dashur, të sinqertë e mallëngjyese. Kujdes! Kjo është fytyra e parë. Maska. Pas saj fshihet fytyra e dytë, e vërteta. Aty jam unë. I vërteti... Frikacak, i pabesë, vrasës, dhunues, grindavec, kurvar... Fytyrën time të vërtetë nuk e sheh askush përveç meje, nuk e ndien askush egërsinë e saj përveç meje dhe nuk frikësohet askush prej saj përveç meje. Natyrisht që e shohin, e ndiejnë dhe i frikësohen edhe ata që ua tregoj vetëm një herë në jetë, por për shkak të gjumit të madh që i vë e harrojnë menjëherë.

Dola nga bordeli pa zbardhur drita. Në oborrin e shtëpisë së braktisur ndalova makinën. M'u bë se andej nga rruga dëgjova hapa. Mbajta vesh. Një hije e mugët, sa mezi shquhej nga errësira, po ecte me nxitim. Nuk lëviza nga

vendi. Thashë të prisja derisa të largohesh. Kur hapat e tij po dëgjoheshin të largët, në mendje më erdhi një mendim i çuditshëm: t'i vihesha prapa hijes dhe „aksidentalisht“ ta shtypja nën rrotat e makinës. Ndërsa po mendoja se cili mund të ishte i shtypuri, në çastet e fundit e hapa derën. Pasi pashë se brenda shtëpisë së braktisur çdo gjë ishte ashtu siç e kisha lënë mbrëmë, i ndërrova rrobat. M'u bë sikur u lirova nga një samar delikat. Nën ngrohtësinë e rrobave treçerekëshe të devotshmërisë iu ktheva islamit.

Jemi dy lule nga e njëjta vazo, por jo nga e njëjta farë. Allahu e lejon martesën me vajzën e xhaxhait. Allahu është bujar i madh, t'i di qëllimet dhe të ndihmon në përmbushjen e tyre, sado që të tjerëve do t'u duken marrëzira.

Falja e xhenazes

Jsha xhunub. Ajo, e bija e xhaxhait, më solli peshqirin. Me shikim të ëmbël e buzagaz i thashë:

– Jemi dy lule. Ti e di?

– I pafytyrë! – ma ktheu e inatosur dhe e mbylli derën me vrull.

Hyra në hamamxhik. Njëherësh bëra abdes dhe gusllin³⁷.

Mora qitapin në kamare. E puttha tri herë duke e vënë në ballë. U lidha namaz. Këndova „Fatihanë“: „*Eudhu bil-lahi minesh shejtani rraxhim! Bismil-lahirr rrahmanir rrahim!*“³⁸, por nuk e di nga më erdhi një ndjenjë pendimi ndaj Allahut dhe pa menduar gjatë bëra një dua nga surja „El Maide“ dhe fill pas saj edhe një nga surja „El Mumtehine“: „*O Allah i Madhërishëm, falmi kabahatet, veprimet e liga e pamjet haram!*“ dhe rashë ruku³⁹ duke thënë me zë të lartë: „Allahu ekber!“. Rashë sexhde. Me zë të lartë këndova: „*Allahume-*

³⁷ *Pastrimi i trupit pas marrëdhënieve seksuale etj.(arab.)*

³⁸ *Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit, Mbështetem të Allahu që më mbronë nga djalli i mallkuar (arab.).*

³⁹ *Përkulje gjatë namazit (arab.)*

*gfir li dhenbi kuluhu dikahu ve xhulehu ve ahirehu ve alanijehu ve sirrehu. Amin!*⁴⁰

I çliruar nga pendimi dhe i sigurt për faljen e mëkateve nga Allahu i Madhërishëm, si pendë e lehtë u hodha andej nga dollapi. Pasi kontrollova nëse i kisha të gjitha gjërat në torbë, dola.

Një copë herë mbeta si i ngrirë pranë furrxhiut hasian. Isha në mëdyshje në ishte më mirë të drekoja në mejhane apo diku tjetër. Ende pa marrë vendim, u nisa drejt qendrës. Ndalova në byrektoren e re, pranë ish-dyqanit të sahatçiuft çifut. Tutje nga banaku m'u bë se po ma bënë me sy byrekët e valë. Kur pashë që po nxirrnin avull, më shkoi lëng nga goja. Porosita dy dhe një gotë të madhe kos. Pastaj porosita edhe një kafe sade.

U bashkova me shokët e medresesë. Të prirë nga imami, u nisëm. Disa herë i bëra pyetjen vetes, por edhe atyre, se pse nuk e kishin varrosur në varrezat e qytetit për t'ia rritur autoritetin madhërisë së tij, por e kishin degdisur në atë katund të humbur. „E ka lënë me gojën e vet para se të vdiste“, – më thanë. Ëh... e ka lënë me gojë!... Po ku e dinë këta hajvanë më mirë së unë se çfarë ka lënë me gojë para se të vdiste? „Budallenj!“ – thashë me atë zërin e brendshëm e ironik ndërsa ishim duke u futur në radhën e gjatë të kortezhit. E mora mbi shpatull drurin që mbante tabutin me trupin e të ndjerit Hafiz. Arritëm të guri i musallës. E lëshuam ngadalë. Se si më zuri një ndjenjë urrejtjeje kur pashë se në vend të imamit, faljen e xhenazes po e bënte mulla Shefsheti. Me një mjeshtri të përsosur, që vetëm unë

⁴⁰ *Falmi të gjitha gjynahet, të vogla e të mëdha, të parat e të fundit, të dukshmet e të padukshmet. Amin! (arab.)*

e kam të ngulitur në qenien time, urrejtjen e shndërrova në hidhërim duke i çaraveshë buzët përvaishëm. Kur e pashë djalin e Hafizit (flitej se ishte mjek), pa një, pa dy ia dhashë të qarit. Qanin edhe familjarët dhe një apo dy shokë të tjerë të medresesë. Rexhepi më mbante nga krahu dhe herë pas here më thoshte te veshi ta mbaja veten. Nuk e përfilla. Ai kishte pasur të drejtë. Edhe imami m'u lut të mos qaja aq shumë, sepse nuk do të ishte mirë t'u bija në sy të tjerëve. Vetëm kur i pashë vështrimet tinëzare të xhematit e kuptova se e kisha tepruar. U tërhoqa mënjane. Me pëshpërimë fillova të këndoja duanë „Allahyme“.

Kur e sollën tabutin bri varrit, pjesëtarët e familjes së tij filluan të qanin me „oi-oi“ të mbytur. Mua më shkrepri në mendje të thërrisja „Allahu ekber!“. Pas disa thirrjesh imami më tërhoqi vërejtjen, kurse nga distanca pashë se po më shikonte me inat Hili. Pa rënë në sy u largova disa hapa pas, sa të mos ekspozohesha pa nevojë para kësaj turme injorantësh, bashkë me atë injorantin që po e futnin në dhe. Mos i pastë shpirti rahmet! Amin!

Filloi të binte shi e të frynte erë. U mbështolla edhe më mirë brenda gëzofit. Sytë nuk po ia ndaja tabutit, që tanimë ishin duke e hedhur në gropë. Njëri nga vëllezërit e tij, që nuk ishte aspak më i mençur se ai që po e groposnin, ishte futur në varr deri në bel dhe bënte renditjen e dërrasave. Prapë e pashë Hilin. Disa herë më vështroi me sy prej budallai, saqë për një çast m'u bë se do të ishte mirë për të të shtrihej edhe ai në varr pranë Hafizit, para sa ta shtrija unë.

Kur ishim duke i hedhur dheun sipër, gjeta rastin t'i shprehja ngushëllimet vëllait të Hafizit, atij budallait, i cili më shtrëngoi më tepër se ç'e mendova.

– Vërtet ti e kishe dashur me gjithë shpirt profesor Hafizin!

– Si të mos e doja? – i thashë duke ulur kokën në shenjë dëshpërimi, kurse me vete mendova: „Edhe ty do të doja sikurse Hafizin, po të më jepej rasti ndonjëherë.“

Pata frikë se po më tradhtonin sytë, sepse asnjë pikë loti nuk nxora dot, edhe pse desha që në këto çaste dhembjeje të qaja vërtet. I përqulla sytë disi. Duke i fshirë me shami dhe kokulur bëra të largohesha. Por ai na qenkësh më budalla se budallai i vërtetë. Unë bëja të largohesha prej tij, kurse ai hajvan më vinte pas duke më mbajtur nga krahu.

„Ik, ore torollak, se, po të futa në listën time, shpejt do ta bëjnë gropën edhe ty përbri tij!“ – thashë me vete.

U tmerrova me mendimin që më erdhi pa vullnetin tim, por me vullnetin e atij zërit të brendshëm, që herë pas here ngre krye e më shfaqet vend e pa vend, ja si tani. Pasi e qetësova veten, iu afrova më pranë Rexhepit dhe i bërë me dije atij budallait se nuk ia kisha më nevojën.

I dhënë më tepër pas aktrimeve sesa pas aktit të varrimit, nuk e kisha vënë re imamin kur e filloi të mbante fjalimin mortor. Si nëpër ëndërr dëgjova se përmendi devotshmërinë e Hafizit për komb e fe, duke e cilësuar si një nga anëtarët më të vyer të vëllazërisë salaf-u-salih. Ndërkohë nuk i dëgjova fjalët e tij vijuese, sepse dikush nga pjesëmarrësit e kortezhit bërtiti me sa zë që pati:

– Boll, mos ha mut, qen bir qeni!

– Mbylle se të futa në gropë bashkë me të! – klithi një tjetër.

U bë zhurmë, sa nuk e merrte vesh kush e me kë fliste, cilin shante, kujt i drejtohej. Pastaj turma lëvizi drejt varrit, bri të cilit ndodhej imami. E tërhoqën zvarrë dhe e hodhën tutje te rruga, duke e kërcënuar se, nëse edhe një herë do të guxonte të afrohej pranë varrezave, nuk do t’ia kursenin grushtet.

I liruar nga ankthet e njëpasnjëshme që më patën mbërthyer gjatë varrimit të profesor Hafizit dhe pas sherrit që u la imami pjesëmarrësve të kortezhit, u nisëm drejt qytetit, duke lënë Hafizin e ngratë në qetësinë e gropës së tij dhe të imazhit gri që rrethonte varrezat.

Shiu vazhdonte të binte me ritëm të ngadalësuar. Nga perëndimi qielli kishte marrë pamje të purpurt, që premtonte mot të mirë në ditët e ardhshme. „Allahu e ndjeftë shpirtin e tij mëkatar! Që sonte, natën e parë të varrit, do t’i bëhet gjykimi i parë dhe shpirti i tij gjettë prehje në xhehenem, në prehrin e djajve!“ – e luta Allahun gjithë afsh me atë zërin e brendshëm për shpirtin e tij të zi.

– Si thua ti, të ndalemi pak në mejhane? – pyeti njëri nga shokët.

– Nuk është aspak nder që pas varrimit të kthehemi në mejhane, prandaj...

– Shkojmë, shkojmë. Pse jo? – e ndërpreu tjetri.

Ndërsa po uleshim në një skaj, sytë me shkuan në murin përballë, ku ishte varur një pikturë e punuar sipas stilit të mjeshtërve të moçëm frëng.

– E kujt është ajo pikturë? – e pyeti dikush mejhanexhiun, që ndërkohë kishte ardhur për të marrë porositë.

– Është pikturë e Profetit Muhamed e punuar në vitin 856 hixhret. Gjendet në muzeun e Parisit.

– Me bombë mbi çallmë? A është e mundur?! – u dëgjua një zë i panjohur.

– Ashtu duket, por nuk është bombë. E sheh që nuk ka fitil? – u përgjigj mejhanexhiu.

– Fitilin ia kanë vënë pasuesit e tij, nuk e sheh?

– Mbylle gojën, qelbësirë, sa s’ta kam thyer noçkën! – iu hakërrye Abdallai.

I panjohuri u largua.

Prapë me ngulm pashë pikturën. Profeti i ulur në fron. Duarlidhur para. Mbi çallmë i dallohej një kube e vogël, përmbys e me ngjyrë të zezë.

– Kurse piktura tjetër përbri saj është e imam Huseinit, – tha mejhanexhiu.

U çudita kur Rexhepi filloi të fliste për pikturën perspektive.

Kur po e rrotulloja vështrimin rreth e qark, befas pashë profesorin tebdil. Përmes mimikës me njoftoi se do të bëhej dorëzim-pranimi i parave. Ç’është e vërteta, për këtë rast ai më kishte njoftuar me kohë, por nuk ma mori mendja se do të ktheheshim të gjithë së bashku në vendin e takimit.

Pas pak u gjenda jashtë.

Përmes dritares së pasme të mejhanes u gjenda në tualet. Vjedhurazi, duke ecur në majë të gishtave, u afrova pranë fuçive boshe të verës dhe u fsheha pas tyre. Nuk vonoi dhe ia behu profesori.

– Hej! Këtu jam! – i bëzajta duke nxjerrë pak kokën anash.

– Ç’është gjithë kjo tollovi, ë?! – më pyeti rreptë duke bërë me dorë drejt sallës ku kishin zënë vend ish-shokët e medresesë me në krye imamin.

– Ishte e paparashikuar, – ia ktheva me zë të ulët dhe desha ta sqaroja se si qëndronte puna. Nuk më la të shpjegohesha, por vazhdoi me urdhrat e prerë, ashtu siç ishte zakoni i tij:

– Sonte e dua të vdekur!

– Si urdhëron! Po paratë?

– Në vendtakimin e fundit.

Ndërkohë u hap dera. Ishte imami. U afrua pranë profesorit, i cili me taktikë i tërhoqi lëvizjet e tij që ai të pozicionohej me shpinë nga fuçitë e verës, ku isha fshehur

unë. Me kujdes të shtuar pashë kur profesori ia dha paratë të mbështjella me najlon të bardhë. I tha t'i shpërndante pasi të ishte marrë vendimi historik. U rrëqetha kur mendova rolin tim gjatë dhe pas marrjes së vendimit historik.

Profesori doli, kurse imami u avit pranë derës ku shkruante „privat“ dhe e hapi. I dëgjova hapat kur po ngjitej lart me nxitim, kurse unë, si hije nate, e mbylla derën ku shkruante „privat“. U afrova pranë siguresave elektrike.

Pritja m'u duk tepër e gjatë. Befas më shkoi në mendje se ai mund të ishte hedhur nga dritarja e dhomës së tij dhe kishte ikur. Porsa u vura në siklet nga mëdyshjet, u dëgjua të hapej dera. Prita derisa të shfaqej. Ishte ai që po e prisja me siklet: imami. Kur deshi të hapte derën, fika dritat.

Më priste në rrugë me pamje eremiti. Më dha shenjë ta ndiqja pas. Hapi derën. Hyra pas tij. Një korridor i ngushtë. Një llambë e varur në njërin ballë të murit dhe... përplasja e derës, që u mbyll.

Hija e tij nga drita e llambës u zmadhua duke marrë formën e një përbindëshi. Zuri vend në një skutë të errët.

– Si ishte magistrice, e mirë, ë? – më pyeti duke bërë me duar sikur ishte duke peshuar diçka të rëndë.

– Mirë!... – fola me frikë.

– Jo vetëm mirë... brumë, brumë i arrirë është! – tha me një shikim të humbur diku në një skutë të errët.

Edhe pse pamja rreth e rrotull ishte e mugët, ia dallova nishanin në faqe. Për një çast mendja më iku larg, në një sfond gri, ku kisha parë të ekzekutohej Nakua. Vrasësi i Nakos ishte profesori, tani i konvertuar në islam. I veshur me rroba treçerekëshe të devotshmërisë, me tërleme të bardhë e mjekërsynet. Duket i qetë, i dashur, i zbutur... Vëlla mysliman! Për disa çaste zëri dhe nishani në faqe më bënë të dyshoja në shpirtin e tij paqësor. Ai mund të ketë ndryshuar në pamje, por jo në huqe. Ec e guxo e çele gojën! Këtu, në prani të tij, jeta nuk ka asnjë vlerë, sepse Allahu ndihmon atë që do dhe dënon atë që do e jo atë që ka të drejtë.

– Babai juaj ka qenë komunist. E donte shumë marksizëm-leninizmin. Fenë, besimin islam e urrente. U vra për ne. Vdiq bashkë me ideologjinë tonë komuniste. Por ne nuk i harrojmë

miqtë, aq më pak bashkëpunëtorët. Meqë komunizmi nuk ka më vlerë, ne për hir të bashkëpunëtorëve u konvertuam në islam. Edhe ty nga urrejtës të islamit të shndërruam në besimtar të devotshëm...

– Kush më shndërroi në besimtar të devotshëm?

– Ne. Të orientuam dhe të shndërruam në mysliman të devotshëm, prandaj të paguajmë.

– Nuk është e vërtetë! Mua m’i hapën sytë e devotshmërisë dhe më paguajnë vëllezërit myslimanë!

– Po, por me paratë tona.

– Si?

– Sot ju kam ftuar për një punë tjetër. Tepër sekrete. Duhet ta dimë vetëm unë, ti dhe Allahu. E njeh këtë njeri?! – më pyeti me kureshtje dhe më tregoi një fotografi.

U trondita kur e pashë.

– Është shoku yt, Hili. Këtë e dua të vdekur nga dora jote.

– Si?! Edhe këtë?! Ky është yni... i devotshëm! – thashë më gjysmë zëri dhe tunda kokën në shenjë mohimi.

– Është i infiltruar.

– Si? E pamundur!

– Është urdhër nga Allahu. Duhet zbatuar.

Ndërsa po luaja kokën në shenjë mohimi, më pyeti:

– Të duken pak para? A do të tjera?

– Ëhë!

– Ja ku të presin këto.

Nxori nga xhepi një dëng bankënotash të lidhura në mes me llastik.

Zgjata dorën për t’i marrë.

– Ah, jo tani! Kur të marr lajmin për punën e kryer. Jo këtu. As në vendtakimin e mëparshëm. Te magistrice. Udhë të mbarë e paç fat!

Piktura është haram. Ajo paraqet pamjen e idhujve të xhahilisë. Ata që e bëjnë, e mbajnë, e shpërndajnë dhe e adhurojnë, do të ndëshkohen në këtë dynja, kurse në botën tjetër do të kenë dënim të tmerrshëm. Mos i pikturoni shok Allahut e as të dërguarit të Tij. Allahu nuk shihet, nuk dëgjohet, nuk preket... Hiç! Asgjë! Askund!

Piktura

 ju djem të rinj, që po me shikoni me ata sy të bukur e me vështrime mahnitëse, mos mendoni se unë jam thjesht një pikturë e heshtur dhe nuk marr vesh asgjë. Edhe pse ju jeni krijesa të gjalla me trup e shpirt, me ndjenja gëzimesh e hidhërimesh, ashtu siç isha edhe unë dikur, mos mendoni se unë, që tani jam pikturë, nuk ndiej pikëllim, dhembje e vuajtje, hidhërim e zhgënjim?

Kam dhjetëra e dhjetëra vjet që udhëtoj nga njëri vend në tjetrin, nga njëri shtet në tjetrin, nga njëri kontinent në tjetrin për t'u kënaqur kërshërinë besimtarëve të Allahut. Ju nuk mund ta merrni dot me mend se në ç'vuajtje ndodhet shpirti im i trazuar atje në berzah... Kurse ju, pa u shqetësuar fare për tragjedinë e shpirtit tim, po më shikoni të mahnitur, duke menduar se unë jam thjesht një pikturë pa ndjenja, që nuk mund të mendoj dhe nuk di të flas. Jo, të dashur miq të një kombi të humbur, të një gjuhe të shkapërderdhur, të një

alfabeti kaur, edhe unë di të flas, të mendoj dhe të gjykoj, por vetëm për myslimanët, që dinë të më kuptojnë.

Ju mendoni se unë jam një pikturë e bukur e punuar nga një miniaturist i talentuar mysliman, ashtu siç e urdhëron feja e shenjtë islame? Jo. Mjeshtri im nuk ishte miniaturist, ishte piktor. Për të bërë pikturën time kishte shkelur rregullat islame. Vendosi të zgjidhte artin perspektiv perëndimor në vend të artit famëmadh areal të orientit. Ngjyrosi me ato ngjyra që ngjyros vetëm Allahu i Madhërishëm.

Hidhërimi i Allahut mbi atë piktor të talentuar nuk kishte ardhur pse ai kishte shkelur të gjitha rregullat islame dhe kishte bërë piktura, por nga vërtetësia me të cilën e kishte pikturuar modelin e trupit dhe të pamjes sime të dikurshme, kryekëput si të kohës kur isha i gjallë. (Nuk dua të më dëgjojnë të tjerët, sepse pikturën time e ka bërë shumë më të bukur se ç'isha në të vërtetë.) Për shembull: pamja ime e fytyrës nuk ka aspak ngjashmëri me pamjen time të vërtetë dikur. Kaftani i mëndafshhtë është i bukur, me ngjyrë të shndritshme islame. Në kohën kur Allahu i Madhërishëm po përgatiste rrufetë për të ndëshkuar piktorin tim të talentuar, një kaur kokëkrisur kishte filluar ta sfidonte dritën e Allahut mbi tokë. Kishte marrë pluhur pambuku e kishte përzier me eter sulfurik, alkool të pastër, acid acetik, sodë iposulfide... dhe në fund pamja e krijesave të Allahut ngjitej në letër duke marrë përmasa aq identike, saqë vetëm shpirti mungonte. Disa dijetarë islamë, të frikësuar nga shirku dhe të hidhëruar nga idhujtaria e atyre kaurëve të pafe, e kishin ndier veten të fyer dhe nuk e kishin pranuar atë gjë të mallkuar ta kishin mes tyre.

Kaurët e vazhduan punën e tyre haram. Në një shirit me fotografi, që zgjatej e stërzgjatej e mbështillej në rrotë, e futën

në kuti. Përmes dritave që kishin krijuar vetë, hodhën reflekse mbi pëlhurë të bardhë, duke krijuar dritëhije shejtanësh me formën e njerëzve sikur të ishin të gjallë. Dijetarët e devotshëm islamë, të tmerruar nga këto idhujtari të papara e të padëgjua ndonjëherë, kishin pyetur njëri-tjetrin: „Ç’janë këto marifete malukatësh me pamje, zëra e lëvizje njerëzish, me hije shejtanësh? Kush guxon të krijojë këto pamje të mallkuara pa urdhrin e Allahut? Ku janë besimtarët e devotshëm të islamit? Ku është shpata e mprehtë e Profetit? O Allah, na i bëj kabull mallkimet tona kundër të pafeve, çifutëve dhe krishterëve kokëkrisur! O Allah, mbushua mendjen atyre kokëshkretëve që ta ndërpresin imitimën e qenieve të krijuara nga Madhëria Juaj! Largoji nga përjetimi e konkretja dhe jepu rrugë të mbarë të yshten në dehje shpirti e t’ju qëndrojnë besnik imagjinatës, abstraktes, misticizmit dhe të largohen sa më parë nga krijimi, sepse vetëm Madhëria Juaj është Ai që krijon!

O myslimanë, ndalojeni menjëherë shirkun, luftojeni idhujtarinë, ndërpriteni krijimin dhe binduni se kjo është specifike vetëm e Allahut! Është Ai që e bën të paqenën dhe i jep shpirt të pashpirtës. Shkatërroni dritat xhuxhe, pikturat, skulpturat, fotografitë e filmat që flasin dhe lëvizin me pamje njerëzish e hije shejtanësh! Rreshtohuni drejt ireales, drejt mospërjetimit që ju shpie në imagjinatë, forcojeni fantazinë dhe ëndrrat dhe jetoni nën peshën e abstraktes absolute!

Mos u bëni furacakë e të hyni në shtëpitë e Lajmëtarit pa ju ftuar ai. Mos hapni diskutime e biseda të gjata e të mundimshme. Lajmëtari turpërohet para jush. Bie në pozitë të vështirë. Nuk mund t'ju thotë së është i bezdisur. Mos pritni t'ju qortojë i Madhërishmi. Allahu ua thotë hapur, por ju nuk keni veshë për ta dëgjuar. Allahu është qortues i madh.

Mysafirët

Sa mirë e ndjeva veten kur ngela i vetmuar! Eca përmes oborrit, drejt ngrohtësisë së kullës, ku aty pranë zjarrit dhe bukës së valë gjej prehje e trupi më pushon, syri më dremit dhe mendja lirshëm ëndërron të bukurën duke dëgjuar fjalët e ëmbla të nënës, që më vijnë si dallgë deti e më përkundin lehtë si në prehrin e ninullave të moçme. Çdo gjë më duket ndryshe nga ajo që lashë në djepin e ditës së përgjumur që po tretet, sikur vetë Allahu të kishte krijuar rishtas, vetëm për mua, një botë irreale me plot ëndrra, që më mbërthejnë dhe më degdisin tutje në qiellin e davaritur nga retë.

Tutje nga prerëndimi retë kishin filluar të zvarriteshin njëra pas tjetrës, duke krijuar një dritë të kuqërremtë. Shtresa e hollë e borës mbi fijet e gjata të barit, tutje në kopsht, kishte marrë formën e vijave të lakuara. Qeni përtac kishte zënë vend në ngrohtësinë e shtëpizës së tij. Vetëm kur kalova bri tij ngriti kokën e më pa me sy të përgjumur. Hapi gojën e

madhe përgjumshëm duke lëshuar një zë të mekur dhe u ngrit më këmbë duke tundur bishtin në shenjë nderimi. Kalova pranë manit të moçëm. Nën peshën e hollë të borës dukej edhe më i heshtur se vetë heshtja ime. U gjenda pranë hangarit. Nën strehën e tij pashë të varur një thes kërpi bosh, që e kishte varur nëna për t'u tharë. U afrova pranë. Duke e parë me pikëllim, m'u bë sikur e sfidonte qetësinë boshë të hangarit të zbrazët. Peizazhi përreth m'u mjegullua. Si në vegime, sikur pashë babain, vëllain dhe xhaxhain në thellësi të hangarit. U këndova rahmet.

Hapa derën e rëndë të ahurit. Bashkë me cijatjen, i beftë më erdhi zëri i nënës. E ndala hapin. Prita pak. Zëri i nënës sikur pushoi. E mbylla derën ngadalë sikur të kisha frikë se po zgjoja nga gjumi i rëndë shpirtrat e vdekur të kullës. Ishte po ajo derë e rëndë, e punuar me dërrasa bungu, që kishte mbi dyqind vjet që hapej e mbyllej nga dora e brezave të këtij trualli. Në të vërtetë, sa herë që kthehem nga diku dhe futem gati vjedhurazi nga kjo derë, me bëhet sikur kthehem në kohëra të moçme. Teksa eci hajatit të errët si gjithmonë, ndoshta për shkakun e vjetërsisë së kullës, mendja më ikën larg në të kaluarën. Disi më vijnë të njohura breznitë, të veshur me tirq e jelek, me pushkë në dorë duke zënë pritë pranë frëngjive të radhitura njëra pranë tjetrës. Sikur ndiej ca zëra përçart, vaje foshnjash, tunde djepash, ninulla të përumbura, këngë vajzash të shoqëruara me def... dhe ashtu, duke i ngjitur shkallët e drunjta, që cijatin vajtueshëm nën qëndresën e tyre të moçme dhe mbi peshën e këmbëve të mia të reja, arrij në divanhane. Shoh derën e mbyllur të odës. Afrohem më pranë. Sikur dëgjoj zëra në kuvende burrash, tinguj të zgavruar lahute... Si padashur kthej kokën për t'i parë

frëngjitë e ftohta, të heshtura e të dala kohe. Nga drita e mugët që depërton prej tyre brenda hajatit të errët, e ndiej se dalëngadalë po më shfaqen ndjenja të forta të fitoreve të reja. Por të cilave fitore?

Të gjitha këto vaje foshnjash, këngë dasmash, valle e këngë vajzash me def dhe ninulla nusesh që ishin përcjellë brez pas brezi brenda mureve të gurta të kësaj kulle, arritën deri këtu si kujtime të lodhura nga pesha e rënduar e viteve, të tkurrura nën qetësinë gri të brendisë së saj dhe nën velin e tejdukshëm të hijes së një plake fantazmë të drobitur, që çapitet sa në njërin kënd të kullës në këndin tjetër duke pritur e përcjellë herë pas here, jo kaçakët, si dikur motit, që luftonin për të mbrojtur këto troje të përvuajtura nga këmba gjakatare e pushtuesve të egër, por hoxhë, imamë, predikuesit e denjë të islamit.

Si të shembej nga dallgët e këtij zakoni të ri, që kurrë nuk e pati kjo kullë, më ushtuan në vesh fjalët që nëna më tha ditë më parë.

Kalova përmes hajatit të gjerë, të errët dhe të ftohtë. U gjenda pranë derës së shtëpisë së zjarrit. Zëri i nënës më erdhi më i thekshëm, disi i përvajshëm. Ndala hapin. Qetësi. Eca edhe pak. M'u bë se dëgjova dënesje, vaj. Pastaj një zë i qetë, ngushëllues, por i panjohur përzihej vazhdimisht me zërin e nënës. U afrova më pranë derës. M'u bë së dëgjova dy zëra, dy dënesje, dy vaje. „O Allah, çfarë ka ndodhur?“ – thashë ne vete. Rashë shahadet.

Pasi vura veshin pranë derës, dëgjova zëra grash. Vetëtimthi e paramendova nënën dhe Zelfien, cucërruar përballë njëra-tjetrës, duke kuvenduar.

– Ditën e Shën Mitrit ra bora e parë. Shumë herët, – dëgjova zërin e nënës.

– Shumë herët. Kurti s'qenka në shtëpi? Deshi të vinte edhe Zeidi, – më erdhi zëri i mekur dhe i njohur i Zelfies.

– Jo besa, nuk është në shtëpi. Ejani! Ai nuk do të vonohet. Aishe, shko e thuaj Zeidit të vijë.

– Të shkoj edhe unë? – dëgjova zërin e ulët të motrës.

– Jo! Ti rri aty, – ia ktheu nëna. Foli edhe diçka, por unë nuk e dëgjova.

Para se të hapej dera, arrita të fshihesha në terrin e nënshkallëve. Ende pa zënë vend mirë, dera u hap. Që andej nën peshën e heshtjes së asaj gjysmerrësire pashë të vijëzohej një trup i imët vajze me flokë të gjatë e të shpupurishur. Doli me vrap dhe e mbylli menjëherë derën e rëndë të drunjtë.

Disa shqetësime të papritura filluan të më lëvrijnë nëpër bark... Përgjim, dhunim, vrasje...

Qetësia e krijuar pas rrapëllimës së derës sikur më yshte të afrohesha më pranë derës së mbyllur për të dëgjuar se ç'po flisnin. U nisa. Zëri i brendshëm po më kundërshtonte. U afrova edhe pak dhe mbajta vesh.

– Po besa. Sot u mbushën gjashtë muaj nga dita që e varrosa djalin! E mjera nëna, e mjera, m'i la librat shkret! – dëgjova zërin e përvajshëm të nënës.

Sikur u ndërgjegjësova nga fjalët e nënës, që mua nuk m'i kishte thënë asnjëherë. Teksa përpiquesha të kujtoja vitet e fëmijërisë që kisha kaluar së bashku me tim vëlla, e ndjeva veten disi fajtor që asnjëherë nuk ua kisha hapur zemrën nënës e motrës rreth vdekjes së tij.

– Nëse nuk gabo, ishin ditët e Shën Gjergjit? – m'i ndërpreu mendimet zëri i Zelfies, që depërtonte disi kryengritës në mesin e dënësave të dhembshme të nënës.

– Jo, ishte dita e Shën Markut... s'e harroj kurrë! – ia ktheu nëna mes dënësave.

Thonë se është gjynah përgjimi kur llafosen të tjerët, por kësaj radhe, sikur të isha i gozhduar, nuk po shqitesha dot. Fjalët e tyre prekëse dhe dënesat e nënës sikur më sollën nostalgji. Sytë m'u mbushën me lot. U ndjeva keq, disi i turpëruar përpara Allahut, që gjatë gjithë këtyre ditëve nuk e kisha kujtuar asnjëherë. Edhe sot ika që me agun e parë, pa çarë kokën për lutjet e nënës që të qëndroja në shtëpi të paktën sot, sepse do të vinin njerëz për ngushëllim. Nuk doja kurrsesi të isha prezent kur përmenden festat pagane e të krishtere.

– Moj, thuaj shyqyr që u kthye ky tjetri!

– Të lumtë goja, moj Zelfi! Edhe unë po them shyqyr. Sa u gëzova për ardhjen e tij aq dhe u mërzita, – ia ktheu nëna.

– Pse, moj, u mërzite? – e pyeti Zelfia me zë pak të ngritur.

– Për tjetërsimin... Po mërzitem shumë! Nuk e prisja kështu! – ia ktheu nëna me zë të përvajshëm.

– Ani se erdhi tjetërsoj, nuk ka gjale. Djali është i ri. Gjërat i merr me rrëmbim. Pranë do të ketë imamin, i cili do ta kthejë në rrugën e Allahut, – e ngushëlloi Zelfia.

– Imami e ka kthyer në rrugën e Allahut. Ai ia mori mendjen. Mbrëmë ishte për vizitë. Shkoi edhe në dhomën e tij. Pata frikë mos i ka lënë ndonjë magji të zezë. Djali më është bërë si i çmendur. Nuk duron dot. Rri gjithë ditën mbyllur e me libra në dorë, kurse gjithë natën bredh xhami më xhami për t'u mësuar të tjerëve fenë e vërtetë, siç thotë. Po ku di unë e mjera se çfarë bën?! Edhe kur ndodhet në shtëpi, i vijnë për vizitë shokët. Gjithë natën rrinë zgjuar duke kënduar ilahi me zë të lartë. Mua po më mbërthen frika nga ato sure, nga ata libra, nga ato shkronja të ngatërruara! Vetëm magjitë e zeza shkruhen me to. Qyqja unë, më iku djali!

– Mos e merr me kaq zemërngushtësi. Djali është i ri. Beqar. Kur të martohet, do të këndellet dhe bashkë me nusen do t'i kthehen jetës normale si gjithë të tjerët. Sabër e selamet.

– E moj Zelfi, do të ishte mirë të ndodhte ashtu siç po thua ti, por ti nuk e merr me mend se sa shumë është dhënë pas imamit e huqeve të tij. Kur nuk është imami, mbyllet në dhomën e tij dhe këndon Kuranin me zë të lartë. Kam frikë se një ditë do ta gjej të shituar nga qoftëlargu, siç e patën gjetur dikur mulla Sylejmanin.

– Si the? Kë kanë gjetur të shituar? – e pyeti Zelfia.

– Mulla Sylejmanin. E kam njohur kur isha vajzë. Thuhej se ai ishte njeri i mbërrimë. Kishte kënduar Kuranin e shenjtë derisa kishte ftuar rreth vetes ata... qofshin larg... xhindet. U kishte dhënë urdhra dhe duke kënduar sure nga Kurani, dalëngadalë i kishte shpërndarë për të zbatuar urdhrat e tij. Mirëpo një mbrëmje, pasi i kishte tubuar rreth vetes, u kishte dhënë urdhër si gjithmonë dhe, kur kishte ardhur koha për t'i shpërndarë, ata nuk kishin luajtur nga vendi. Kishte provuar prapë, por prapë nuk i ishin bindur urdhrave të tij për t'u shpërndarë. Kishte vazhduar me marifet këndimin në Kuran gjatë gjithë natës, por ata meazallah se i ishin bindur urdhrat të tij. Kishin vazhduar të hidhëronin gjithnjë e më tepër derisa më në fund ia kishin marrë mendjen. Dhe ashtu pa mend në kokë kishte filluar bredhjen e tij të përjetshme sa në njërin qytet në tjetrin, sa në njëren lagje në tjetrën duke kërkuar lëmoshë. E mjera unë, kam frikë djalin! Vaj për të vdekurit e hall me të gjallin! Druaj se do të çmendet një ditë dhe do të bredhë rrugë më rrugë e pazar më pazar!

Pas këtyre fjalëve të nënës në shpirt sikur ndjeva sëmbim. Kur ajo fliste, disa herë tentova ta shtyja derën me rrëmbim dhe t'i kundërvihesha Zelfies me tërbimin më të madh që më gëlonte pa ndërprerje nëpër mendje dhe në të njëjtën kohë ta përzija nga shtëpia ime atë shtrigë plakë. Më bëhej se ajo ishte shkaktare për paragjykimet e këqija që kishte nëna për mua. Sa herë që zgjata dorën për të shtyrë derën, një zë nga brenda sikur më thoshte: „Prit! Tani vjen Zejnebja!“ Vetëm përfytyrimi i saj m'i zbuti nervat disa herë. E ndjeva se kisha filluar të dyzohesha. Kisha të drejtë që e adhuroja dhe e besoja me gjithë qenien time Allahun e Madhërishëm, por kishte të drejtë edhe nëna që frikësohej se do të më humbte mua, filizin e fundit të këtyre trojeve. Pastaj sikur e mora situatën në dorë. Së pari rashë shahadet dhe këndova disa ajete nga Kurani, duke e mposhtur dyshimin dhe frikën nga e panjohura që më rrethonte. Pas pak fillova këndimin e sureve për përzënie e xhindeve, djajve dhe fantazmave, që, siç duket, kishin zënë vend diku në brendi të hatullave të kullës së moçme. Si një rreze e largët drite që duket diku në horizont, filluan të më vijëzoheshin në mendje disa tregime të vjetra që i kisha dëgjuar nga dijetarë të shquar e me përvojë, të cilët duke kënduar Kuranin e shenjtë e kishin humbur mendjen. Kështu tregimesh kisha dëgjuar edhe gjatë kohës që ndodhesha për studime në ato vende të bekuara. Disi ngjashëm më kishte thënë edhe pasardhësi i Profetit: „Ka rrethana kur të tjerët të shohin ndryshe nga ç'e shikon veten, ndaj mos u nxito në marrjen vendimeve të pamatura mirë. Merru për disa çaste me vetveten, studioi situatat në të cilat ndodhesh, rrethanat, shkaqet dhe dyshimet pse të tjerët të shohin ndryshe. Me një fjalë, shpenzo aq energji sa për të kuptuar apo të paktën sa për të filluar ta njohësh vetveten.“

Kur veshi më zuri një kërcitje të lehtë brenda shtëpisë, nuk e di as vetë pse, por mendja më vajti te shpirtrat e të vdekurve të kësaj kulle. Ndoshta nuk po gjenin qetësi për shkak se nëna kishte përgatitur diçka simbolike për ditën e Brymësit. Të gjithë brezat e kësaj kulle kishin qenë paganë. Pa lejen e Allahut ishin shndërruar në gënjeshtarë, hipokritë e laramanë. Natën kaurë e ditën myslimanë.

I mbështetur pas murit pranë shkallëve të drunjtja, qëndrova një copë herë duke menduar për atë frikë të papërcaktuar, që sa vinte e më shtoej. Kjo ndoshta më vinte sepse isha duke e pritur si në ethe ardhjen e Zejnebes. Disa herë dyshova që ajo do të pranonte të vinte te ne pas letrës që më kishte dërguar ditë më parë. Duke i kujtuar madhërishëm suret e Kuranit ku thuhet se Allahu i Gjithëmëshirshëm i fal krijesat e tij kur pendohen dhe luten para madhështisë së Tij, pse të mos t'ia falja edhe unë kabahatin asaj që vërtet e doja, pasi të më kishte rënë më gjunjë e penduar?

E lehura e qenit paralajmëroi se dikush ishte në oborr. Pa menduar gjatë, u hodha pranë frëngjisë sikur isha duke zënë pritë me martinë në dorë. I vura në shënjestër të porsaardhurit. Të parin pikasa Zeidin. Dukej si prijës çete. Pastaj pashë nënën e Zejnebes dhe Aishën e vogël, të cilën e mbante shtrënguar nga dora. Përbri saj ishte Albana, nusja e bukur dhe flokëverdhe e Zeidit. Në fund vështrimin e ndala mbi fytyrën e pashme dhe pakëz të hequr të bukuroshes sime, Zejnebes. Bashkë me pamjen e saj se si m'u shfaq edhe një rreze e pjerrët nga drita e diellit, që po perëndonte. Sikur vetë Allahu ta kishte porositur enkas për mua një bukuri të tillë mahnitëse, që pas kaq vitesh për herë të parë ta shikoja të dashurën time të stolitur nën aurorën e rrezeve të dritës së Allatit dhe të rrethuar si me kurora lulësh të xhenetit.

Kur ishin afruar pranë meje, vështrimin e përqendrova në sytë e menduar të Zejnebes. Sa më pikëlluan! Në çast m'u bë sikur e reflektonin dritën si pasqyrë dhe nga çasti në çast do të më kapërdinin në brendinë e tyre si në ndonjë pus të pafund. Shkarazi vështrimin e vura mbi buzët e saj pakëz të fryra, që më bëhej se shprehnin ndrojtje dhe brengë bashkë. Kur ishin afruar aq shumë dhe pritej që të zhdukeshin nga pamja ime, vëreja kur iu tundën lehtë flokët e gjatë mbi kordelen e mëndafshtë, që i kishte lëshuar shpupurishëm mbi supe, dhe ndërkohë mallëngjyeshëm era ia luajti tufëzat e shamisë që kishte të lidhur rreth qafës.

Me një lehtësi si prej atleti, i ngjita shkallët njëren pas tjetrës dhe u gjenda në divanhanen e errët. Pasi u struka prapa dysheklakut, dëgjova kërkëllimën e derës së ahurit, që u hap. Fill pas kërcitjes së derës u dëgjua zëri i thellë i Zeidit:

– O i zoti i shtëpisë, a pret miq, ej?

Për një çast mbeta si i gozhduar. Nuk e kisha paraparë se ai do të më thërriste sipas zakonit të moçëm, prandaj mbeta i dyzuar: t'i përgjigjesha dhe të krijoja përshtypjen se ndodhesha lart në dhomën time, apo të mos paraqitesha fare përderisa me mirëpritjen e tyre do të merrej nëna? Ende pa e përfunduar mendimin, dëgjova zërin e nënës duke u uruar mirëseardhjen. U ndjeva i lehtësuar.

Pasi u mbyll dera, edhe zërat e tyre u tretën prapa saj. Përreth meje mbretëroi heshtja. Në mugëtirën që më rrethonte, sikur lodronte e shkujdesur fytyra e Zejnebes. Ishte po ajo fytyrë që sa nuk e kisha flakur nga kujtesa. Kurse tani që e pashë nga afër, m'u bë qenia më e dashur në botë. Në çast aty për aty më lindi një dëshirë gati e marrë: ta shihja e të mos më shihte. U shkërmoqa kur në mendje m'u feks plani sekret: ajo do të më

shihte, unë nuk do ta shihja... ose ndoshta në botën tjetër. Sytë m'u errësuan. Mezi u kapërdiva.

Zbrita shkallët. U afrova pranë derës së moçme të punuar me dërrasë bredhi. Në mes saj ndodhej një vrimë e vogël e krijuar nga një nyjë e rënë. Nuk ua vura veshin zërave që vinin nga brenda, por me kujdes e vura syrin në vrimë dhe pashë në brendësi. Shikimin e përqendrova mbi fytyrën e Zejnebes. Nga distanca nuk e shikoja të plotë, por në gjysmëprofil. Në krahasim me pamjen e mëparshme të oborrit fytyra e saj m'u duk e zbehtë. Në çast ndjeva tronditje. „Ah, e shkreta Zejnebe! Pse je katandisur kështu? Nuk të zë gjumi nga dashuria për mua?“ – thashë me vete. Pikërisht në këtë çast ajo hapi gojën e trëndafiltë duke nxjerrë një zë të qetë dhe të dhembshur bashkë. Mezi e dëgjova. Në shpirt ndjeva një dëshirë të zjarrtë të preheshja në përqafimin e saj. Dalëngadalë vështrimin e ndala në faqen e saj të zbehtë, pastaj në qafën e saj, ku tani që e kishte hequr shaminë, këndshëm i dukej gusha e bardhë. Sa do ta doja ta kisha afër dhe t'ia prekja me dorë ato faqe të zbehta, atë gushë të bardhë dhe me gishtat e shqetësuar t'ia ledhatoja flokët e gjatë! Pastaj vetëtimthi mendova leshrat e mjekrës sime mbi gjoksin e saj të valë, buzët që më digjeshin pranë gjinjve të saj të fryrë dhe duart e shqetësuar rreth mesit të saj të këputur.

Aq shumë më pëlqyen këto mendime, sa që ndjeva se dalëngadalë kisha filluar të mbushesha me epush. Mendjen nuk e kisha më tek Allahu, as te hutbet. Nuk pata frikë se po bëja haram dhe do të ndëshkohesha ditën e gjykimit të madh që do të na bëhet në tokën e Shamit. Ajo e lëvizi pak kokën dhe e hodhi shikimin nga unë... nga dera. M'u bë se më kishte pikasur dhe më vështronte me ata sy të menduar,

por jo në sy, diku në gjoks. Vetëm tani e pashë fytyrën e saj të plotë. M'u duk edhe më e bardhë. Flokët m'u dukën më të gjatë dhe fustani i gjerë. M'u duk tepër e imët, tepër e brishtë. Vështrimin – me njërin sy, kuptohet – e ngrita lart dhe e përqendrova prapë mbi fytyrën e saj, që kishte marrë pamje gazmore. Sikur e pashë veten pranë saj duke ia zhveshur rrobat njërin pas tjetrës dhe ashtu lakuriq duke e mbështjellë në përqaftimin tim. Ndërkohë, kur Zeidi po fliste për miqësinë e tij me imamin, pashë se fytyra e saj e hareshme u vrenjt në çast. Vështrimin e hodhi përdhe neveritshëm. U kthye nga Aisha dhe filloi t'i pëshpëriste diçka.

Në çast e urreva imamin. Në çdo situatë, si në gëzime, ashtu dhe në hidhërime, më gjendet pranë gjoja për të më ndihmuar, por nuk e merr dot me mend se dalëngadalë po m'i shkatërron nervat. Disi nuk po më lë të qetë as në gjumë, në ëndrra e kujtime, por si hije xhindi më futet në mes e m'i shkatërron ëndrrat.

Vendosa të futem brenda e t'u uroj mirëseardhjen. Së pari vendosa të dilja jashtë dhe që andej të futesha brenda me zhurmë për të krijuar përshtypjen para tyre se sapo kisha ardhur. Ashtu bëra. Qetë-qetë dola në oborr pa u ndier.

Sa kishte rënë nata. Pas një kohe të shkurtër, kur sytë filluan të më mësohen me terrin, pashë se gjysmëhëna po e shndriste paq oborrin e mbuluar me një shtresë të hollë bore. Vetëm tani e ndjeva të ftohtin, që më ishte futur në palcë gjatë kohës së përgjimit.

E shtyva derën me rrëmbim. Pa menduar asgjë, duke u shtirur se nuk kisha asnjë ide për mysafirët që më prisnin, kalova përmes hajatit. Hapa derën.

Të gjitha njëherësh u ngritën më këmbë.

Porsa u gjenda në mesin e tyre, iu ktheva zakonisht tim të shtirë, duke e harruar zakonisht real, që kohë më parë, në errësirë dhe në vetmi, e kisha shtjelluar lirshëm. Eh! Kështu na mëson feja jonë e ndritur: ndryshe të mendosh e ndryshe të veprosh. Këtij fenomeni në gjuhën tonë të nëmur i thonë „dyfytirësi“.

– Selamu alejkum! – i përshëndeta nga distanca pa i shikuar fare fytyrat e tyre.

Vështrimin e ndala mbi fytyrën e Zeidit.

– Mirëmbërma! – ma ktheu Zeidi dhe më zgjati dorën.

Zura vend në divan. Me një vështrim të shpejtë i përllava të gjitha me radhë. Edhe pse nuk desha, pa vullnetin tim shikimi im qëndroi më gjatë i mbërthyer mbi sytë e Zejnebes, e cila ishte duke më parë jo me atë zjarrin që e prisja, por disi ndryshe, indiferente.

– Si keni kaluar në ato vende të shenjta? A u mërzitët?

– Po për Allah, gjithë kohën që qëndrova në ato vende të bekuara vetëm lajme të hidhura me shoqëruan.

– Ngushëllime për vdekjet që kapluan familjen tuaj!

Zëri i Zejnebes më erdhi shumë më i dashur nga ç'e prisja në të vërtetë. Kishte vite pa e dëgjuar atë zë të ëmbël. Vëreja se i kisha harruar ngjyrat e tij. Ndërsa ajo po fliste me zërin e saj melankolik, nuk ma hoqi për asnjë çast vështrimin e saj gozhdë. M'u duk disi i mjegullt, indiferent. Ula vështrimin përdhe. Jo se nuk i qëndroja dot vështrimit të saj, por nuk ishte në nderin e traditës sime të re t'i shikojat femrat në sy, aq më pak në praninë e të tjerëve, prandaj vështrimin e përqendrova larg fytyrës së saj, diku në një pikë të pacaktuar tutje në murin përballë. Gjithsesi, edhe nga ky këndvështrim u ndava i kënaqur, sepse auroren e dritëhijes së fytyrës së saj e kisha të mbërthyer krejtësisht, sikur të ishte afresk i pikturuar nga mjeshtrit perspektivë në kishat kaure.

– Hiqe dorën nga goja, – u dëgjua zëri pëshpërimë i nuses së Zeidit, që po qortonte Aishen.

– Po më luan dhëmbi.

– Eja te halla njëherë. Afrohu këtu, shpirt, – u dëgjua zëri i Zejnebes.

Heshtja sa kishte filluar të rëndohej. Lëvizjet e Zejnebes dhe të Aishes sikur më larguan nga realiteti që isha duke përjetuar në ato çaste.

– Mbrëmë kisha për vizitë imamin, – tha si nëpër dhëmbë Zeidi.

– Ashtu? – ia ktheva sa për të thënë diçka, sepse nuk e kisha mendjen fare as tek imami e as te biseda që sapo filloi Zeidi, pasi isha përqendruar i tëri te Zejnebja dhe lëvizjet e saj.

– Po. Ai na viziton shpesh. Se çka një stil të ëmbël kur tregon pjesë nga historitë e profetëve.

– Ashtu është, – ia ktheva me njëfarë interesi kur pashë se edhe ai kishte një lloj simpatie për reformat e reja dhe vazhdova duke e lavdëruar: – Njëri nga më të diturit është...

– Po, po, ashtu është. Po flitet se atij i takon posti i myftiut.

– Është kohë ndryshimesh. Edhe te ne islami duhet të reformohet. Ku gjen reformator më të zotin se imami? Duhet larguar prapanikja dhe të përhapet fryma e re salaf-u-salih.

– Ne, dua të them një pjesë e xhematit, e duam islamin suni... hanefi, islamin tradicional, që është paqësor.

– Në përgjithësi islami është paqësor.

– Paqësor? Po luftërat, vrasjet, pushtimet, dëbimet, robërimet e plaçkitjet paqësore janë?

– Allahu e di më së miri, por të gjitha janë paqësore. Islami është paqe.

– Edhe rryma salafiste është paqësore?

– Po, edhe rryma salafiste është paqësore. Por ti po i ngatërron gjërat. Kur them se islami është paqësor, nënkupton edhe salaf-u-salih, që do të thotë kthim prapa në zbatimin praktik të traditave profetike. Sipas historisë së Islamit, deri në shekullin e dytë hixhret ka mbizotëruar fraksioni salafi-us-salih i mbështetur në mësimet *Hambeli*. Pas kësaj periudhe fillon të zbehet ky fraksion i ndritur, për t'u kthyer para dy shekujsh shumë më i fuqishëm se ç'ishte atëherë. Prandaj pa një kthim të mirëfilltë prapa...

– Më falni! Një gjë nuk e kam të qartë: si e parashikoni ju këtë kthim të mirëfilltë prapa?

– Fare thjesht: kalifi prin para, besimtarët myslimanë pas. Të gjithë duhet të kthehen prapa deri te koha e Profetit Muhamed.

– Gjë e pamundur! Ligjet fizike nuk lejojnë kthim prapa të një sekonde të vetme, kurse ju tentoni të ktheheni me shekuj!

– Prapë po i ngatërroni gjërat.

– Nuk po i ngatërroj. Ju po i thoni të ngatërruara.

– Dëgjo këtu! Ne nuk po tentojmë ta kthejmë kohën prapa, por po tentojmë t'i kthejmë besimtarët myslimanë në kohën e shkuar.

– E si doni t'i ktheni besimtarët myslimanë në kohën e shkuar? Mendoni se njerëzimi do të pranojë të jetojë në thjeshtësi, në modesti, të vishet me rroba të moçme të kohës së Profetit, të jetojë në tenda e kasolle nën dritën e zjarrit? T'i largohet modernes, shpikjeve teknike, rrymës elektrike, celularëve, televizorit, fotografive, filmave, këngëve e dëfrimeve?...

– Fare thjesht: çdo gjë fillon me lutje drejtuar Allahut xhel-le shanuhu dhe arrihet me shpatë.

– Me sa di unë, të mirat e begatitë arrihen me punë, dije e përkushtim. Çdo gjallesë mbi dhe, përfshirë edhe njeriun, ushqehet dhe është ushqim. Për të kërkuar ushqimin duhet punë, mund e sakrifica, e për të mbijetuar duhet mbrojtje. Të gjitha këto, sipas teorisë suaj, arrihen me lutje e mbrohen me shpatë. Prandaj, të dalësh para besimtarëve e t'u thuash se, nëse dëshironi mirëqenien në këtë botë dhe xhenetin në botën tjetër, punoni për t'i shkatërruar të gjitha thesaret islame të shpikura në art, kulturë, teknikë e shkencë që kanë ndodhur pas vdekjes së Profetit, e për ushqim e mirëqenie mjaftojnë lutjet drejtuar Allahut... Po cili është ai i marrë që do të pranojë t'i shkatërrojë arritjet konkrete të njerëzimit për t'u dëfryer me përralla abstrakte islame? As Meka e as Medina, vendet e shenjta islame, nuk i kanë pranuar këto përralla. Në vendet e tyre e kanë pranuar teknikën, artin, teknologjinë e zhvillimin modern. Tani lufta e dijetarëve myslimanë është se si islami t'u përshtatet zbulimeve shkencore e teknike, sepse këto janë universale e nuk u përshtaten aspak ligjeve të Sheriatit islam.

– Prandaj ne myslimanët po kërkojmë reforma për t'iu përshtatur kohës së re.

– Duke u kthyer prapa në kohën e shkuar?

– Po. Po nuk u kthye islami në kohën e lindjes së tij, është rrezik të shuhet fare nga jobesimtarët, të krishterët, ateistët dhe injorantët. Ndaj ne jemi fiksuar në mbrojtjen e islamit.

– Sipas jush, islami paska ngelur në mbrojtjen tuaj. Njerëzit tanë këto reforma tuajat do t'i shikojnë... më fal, jo do t'i shikojnë, por kanë filluar t'i shikojnë si ndikim negativ dhe përzierje sektesh islame në kulturën e traditat e popullit

tonë. Këto përzierje po e cenojnë kulturën, gjuhën dhe traditat. Prandaj, të dalësh para besimtarëve dhe të kërkosh zbatimin e reformave profetike duke i kthyer prapa në mesjetën e hershme, në gjirin e fiseve beduine e fehlave, në kushtet klimatike të një kontinenti tjetër, me veshje e pamje treçerekëshe, është sikur të kërkosh prej tyre ndërrimin e kombit, ndërrimin e ngjyrës, ndërrimin e racës nga ajo ariane në racën zezake, gjë që është e pamundur.

Kur po fliste Zeidi, pashë se kishte marrë pamje solemne. Pa i dhënë të drejtë vetes të hidhërohesha me mendimet e tij injorante, u përpoqa ta mblidhja veten. Me ton të qetë, që në raste të tilla nuk i shkon fare natyrës sime, fillova t'i sqaroja ato që ai ose nuk i dinte, ose nuk dëshironte t'i dinte.

– Dëgjo këtu! Dua të sqaroj disa gjëra... Çdo adhurim tjetër përveç Allahut është i rrejshëm. Të gjithë ata që praktikojnë adhurime të tjera, duhet të vriten. Besimtari gjatë lutjeve për mirëqenie në këtë botë dhe për ditën e gjykimit në botën tjetër drejtuar Allahut nuk guxon t'i përmendë profetët, njerëzit e shenjtë apo engjëjt. Po u përmendën këta, besimtari bie në politeizëm. Ata besimtarë që diturinë islame e marrin nga burime të tjera e jo nga Kurani, duhet të shpallen jobesimtarë dhe meritojnë të vriten. Ata dijetarë islamë që e komentojnë Kuranin në mënyrë metaforike apo alegorike, meritojnë vdekjen, ndërsa ata që përpiqen ta fitojnë mëshirën e Allahut duke vizituar varret e shenjtoreve apo të familjarëve të tyre, janë mushrikë dhe duhet të vriten.

– Prandaj salafistët tuaj e shkatërruan kupolën e varrit të Profetit Muhamed, shkatërruan varrin e Emine, nënës së Muhamedit alejkum selam, kurse vendin ku kishte qenë shtëpia e Profetit e shndërruan në nevojtoare publike? Këtë besim, këtë kulturë e këtë traditë po dëshiron të sjellësh në vendin tonë?

– Po. Pasi të çrrënjoset një herë e përgjithmonë tradita e popullit tuaj.

– Pse nuk thua „traditat e populli tonë“?

– Sepse unë nuk i takoj më këtij populli të dalë feje.

– E cilit popull i takon, atëherë?

– Popullit e traditave hyjnore, popullit të Allahut, el-hamdu li-l-lah! – thashë me mburrje dhe lëvizja nga vendi në shenjë respekti për fenë e ndritur.

Ndërsa po i tregoja me entuziazëm për vlerat e larta të konvertimit nga një pjesëtar i një populli të humbur në një pjesëtar të përdëlyer të popullit hyjnor të Allahut, pa e larguar asnjëherë mendjen nga ato që po flisja, disa herë pashë vjedhurazi shprehjet e vrenjtura të fytyrës së Zejnebes. Isha i sigurt se kjo e vrenjtur vinte si rezultat i bisedës sime, ku pa hezitim e përlligjja konvertimin nga një i humbur në rrugën e ndritur të Profetit. Vëreja se asaj nuk po i pëlqente aspak jo vetëm biseda, por as konvertimi. „Po kur të fus në grusht moj zogëz, jo vetëm që do të të pëlqejnë të gjitha këto, por do t’i mësosh dhe do t’i zbatosh e konvertuar një për një!“ – thashë me vete.

– Megjithatë, ai popull dhe tradita e tij hyjnore që po i përket ti, për ne, për mua dhe popullin tim nuk kanë ndonjë dallim. Që të dy kanë lindur nga i njëjti popull dhe nga e njëjta kulturë. Kurse fenë na e sollën turqit. Na detyruan të lutemi, të mësojmë Kuranin e të thërrasim ezan symbyllur. Kur ne hapëm sytë, të gjitha virtytet tona i kishin grabitur e dërguar në Anadoll. Në pamundësi për t’i marrë me vete, tokat tona ua dhuruan fqinjëve sllavë e grekë. Për dëmshpërblim na lanë xhami, minare e kuranë. „Vrajeni veten me to!“ – na thanë dhe ikën.

Prapë e shikova vjedhurazi Zejneben. M’u bë se edhe ajo po

çuditej sikurse unë kur Zeidi thoshte „në“, duke më përzier edhe mua në çorbën e sojit të tyre injorant. Megjithatë, u ndjeva mirë kur pashë se në buzët e saj filloi të vijëzohet një buzëqeshje e ëmbël. „Anon nga i vëllai“, – mendova në çast.

– Pra, sipas teje, ne e paskemi përqaftuar islamin për të vrarë veten? – e pyeta duke përdorur qëllimisht përemrin „në“.

– Po, për të vrarë veten. Turqit nuk i detyruan grekët e sllavët ortodoksë t’i luteshin Allahut symbyllur...

I dëshpëruar heshta. Vështrimin ia hodha Zejnebes. Ishte e vrenjtur. Sytë e saj kishin marrë pamje dëshpëruese. Më erdhi keq për të. Duke mos gjetur fjalë për t’i mbërthyer kundërshtarët, m’u duk vetja si leckë e pavlerë. Nga zori vura buzën në gaz. Zejnebes i ndriti fytyra. Në çast e ndjeva veten sikur isha kthyer në të shkuarën dhe që nga ajo kohë e perënduar po pozicionohesha për të paraqitur të tanishmen dhe për të mbrojtur të ardhmen që po lindte.

– Popujt, – thashë duke i hedhur një shikim të shpejtë Zejnebes e pastaj, pas një pushimi të shkurtër, me të njëjtin shikim i përlava edhe të tjerët me radhë, e në fund vështrimin e ndala mbi fytyrën e bardhë dhe të njomë të Aishes, e cila sikurse edhe më parë i mbante gishtat në gojë, – pra popujt janë si kafshët. Kjo është shkruar në ajetin dyzetekatër të sures „Furkan“, ku thuhet: „*A mendon ti se shumica e tyre dëgjojnë ose kuptojnë? Ata nuk trajtohen ndryshe, por vetëm si kafshë, bile janë edhe më të humbur nga e vërteta.*“ Edhe populli juaj, sikurse popullin e Resit, nuk duhet trajtuar ndryshe, por vetëm si kafshë. Allahu i Madhërishëm njerëzve të atij populli pa besimtarë ua kishte dërguar Shuajbin për t’i kthyer në rrugë të drejtë. Ata, duke e përqeshur të dërguarin e Allahut, nuk e kishin besuar dhe nuk i kishin zbatuar

urdhrat e tij. Zemërimi i Allahut kishte shpërthyer, duke ua çarë tokën nën këmbë dhe varrosur për së gjalli. Por Allahu i Madhërishëm, Mëshiruesi, Mëshirëbërësi, ka menduar edhe për popullin tuaj të humbur. Më ka dërguar mua për t'ju kthyer në rrugë të drejtë. Për të qenë i kënaqur Allahu me ju, jeni të obliguar të hiqni dorë nga besimet pagane, nga adhurimi i idhujve, nga besëtytnitë dhe nga gjuha juaj e mallkuar, që Allahu nuk e kupton. Nëse nuk bindeni me argumentet që ju sjell Allahu përmes të dërguarit të Tij, i Madhërishmi do t'ua çajë tokën nën këmbë për t'ju kapërdirë të gjithëve.

– Si?! Ti i dërguar i Allahut?!

– Po, pse? Nuk më beson?

– Jo, aspak. Me sa di unë, Allahu kishte vetëm një të dërguar, e ai ishte Profeti Muhamed.

– Nuk është aspak e vërtetë. Allahu ka pasur, ka dhe do të ketë në vazhdimësi të dërguar, kurse profet nuk do të ketë më pas vulës së profetëve. Gjatë gjithë historisë popujt kanë pasur të dërguar nga Allahu i Madhërishëm, por edhe ata, sikurse ju, nuk i kanë besuar.

– Prandaj arritjet e tyre në shkencë, teknikë e astronomi janë të prekshme.

– Nuk është aspak e vërtetë. Të gjitha shpikjet e tyre nuk janë gjë tjetër veçse islame, por të vjedhura nga të pafetë. Prandaj ata e urrejnë islamin.

– Ju po flisni nga një pozitë paranoje, sikur e gjithë bota e urren për vdekje islamin, gjë që nuk është e vërtetë. Përmes tekfirit po i tregoni botës së civilizuar urrejtjen e papërmbajtur që islami ka kundër jomyslimanëve. E urreni secilin njeri që nuk është mysliman. Myslimani më i keq për ju është më i mirë se të gjithë jobesimtarët, kaurët e

çifutët. Pa më thuaj të lutem: islami është fe shpirtërore apo detyrim?

– Detyrim, – iu përgjigja shkurt.

– Cilat janë format e detyrimit?

– Tekfiri, stigma, Sheriati...

– Kush i zbaton këto forma?

– Xhiahadi.

– Pra, nuk qëndruaka thënia pompoze se myslimanët janë paqësorë, e duan islamin shpirtërisht, se zemrat e tyre janë të mbushura me dashuri, se me vullnetin e tyre të lirë e kanë përzgjedhur si besimin më të dashur e më të mirë që ka njohur ndonjëherë historia e njerëzimit?

– Jo, nuk qëndron kjo thënie. Islami është obligim... detyrim.

– Po nëse dikush nuk dëshiron të jetë më mysliman, ta zëmë, dëshiron të bëhet i krishterë, budist apo ateist?

– Të tillët do të ndëshkohen sipas ligjeve të Sheriatit.

– Prandaj bota ka frikë të kthehet në islam?

– Me ndihmën e Allahut do t'i detyrojmë.

– Po ne që jemi myslimanë, si do të na trajtoni?

– Së pari do t'ju kthejmë në myslimanë të vërtetë duke krijuar shtetin islam.

– Ashtu?! Nga një popull i humbur, i pafe e pagan po tentoni të krijoni një shtet islam?

– Po. Edhe Profeti Muhamed nga populli i xhahilisë e pati krijuar islamin.

– Si do ta arrini këtë? Me vota, me lutje, me bindje apo me frikë?

– Me frikë. Besimtarët obligohen ta kenë frikë Allahun. Allahu është një përbindësh ndaj atyre që nuk ia kanë frikën.

– Ashtu? Gjithë jetën kam menduar se Allahu është paqësor, i dashur për krijesat e tij në tokë.

– Është i dashur vetëm për besimtarët myslimanë, të devotshmit, kurse...

– Keni qëndrim salafist dhe besnik ndaj kalifatit, por në të njëjtën kohë mbani qëndrim fyes e përbuzës ndaj popullit tuaj. Këto tipare në gjuhën më të thjeshtë quhen „tradhti“, thikë pas shpine nga tabori islam kundër popullit e atdheut tuaj. I harrove kaq shpejt fjalët e gjyshit tënd kur thoshte: *„Gjëja më e shëmtuar në jetë është tjetërsimi. Kur njeriu tjetërsohet, ia mohon vetes, vëllezërve, miqve e të dashurve të tij të drejtën të kenë qasje në atë se çfarë janë në të vërtetë. Prandaj qëndroni ashtu siç ju ka krijuar Zoti e mos u tjetërsoni.“*

– Çdo veprim që merret për hir të Allahut, qoftë tjetërsim apo tradhti ndaj vetvetes, është i arsyeshëm, prandaj thuhet: „Duaje Allahun më shumë se vetveten.“

– Edhe pse jam i bindur se ke shkelur në një fushë të virgjër, me ide për reforma të çmendura, me dëshirë do t’ju citoj një hadith të transmetuar nga Muslimi, ku thuhet se veprat më të këqija janë ato të shpikurat; çdo shpikje është bidat dhe çdo bidat është lajthitje, dhe çdo lajthitje çon në zjarr. Të jetosh lezetshëm në luksin e shpikjeve moderne, mes bidateve e lajthitjeve kaure, në njërën anë, dhe të mendosh e të luftosh me ashpërsinë e kalifit islam, në anën tjetër, më duket së këto nuk shkojnë bashkë. Unë jam kundër kalifit dhe kalifatit, sepse nuk përputhet me ideologjinë e kulturën e popullit tim. Jam kundër sheriatit islamik, sepse ligjet e tij të dhunshme e sfidojnë rrjedhën evolutive të gjërave mbi tokë. Jam kundër atyre që me revolucion islamik, luftë të shenjtë e dhunë mbi popuj të pafajshëm përpiqen t’i detyrojnë të mendojnë, të veprojnë dhe t’i nënshtrohen një ideologjie dhe regjimi të dhunshëm, që vjen ndër breza nga kohërat e

perënduara të skllavërisë. Islami me thirrje xhihadi e luftëra të përgjakshme muxhahedinësh ka nevojë për reformë të thellë, me tipare iluministe. Të heq dorë nga tekfiri, nga Sheriati, nga detyrimet... Popujve t'u njihet e drejta e përzgjedhjes së lirë se cilin besim duan të marrin, ta mbajnë dhe ta praktikojnë pa e detyruar askush. Kjo është forma e islamit të drejtë dhe duhet zbatuar nga islami i vërtetë. Me këto reforma islami do ta gëzojë Allahun, myslimanin dhe jobsimtarin, i cili, duke parë vlerat paqësore të islamit, do të kthehet me dëshirë në islam, aty ku gjen shpirtin e tij të vërtetë. Pra, myslimanët do të lirohen nga pushtimi i dhunshëm islam vetëm atëherë kur nga vetja e tyre të kenë hequr tekfirin dhe frikën nga Allahu. Kurse për realizimin e bindjeve tuaja salafiste, për krijimin e një kalifati islam nga një popull me tri fe në bark e besim pagan në shpirt, do ta kesh të vështirë. Me këtë rast kam një këshillë për ty, o i dërguari e Allahut në këto troje: mprise shpatën e Profetit. Para të presin luftëra të tmerrshme. Ikim. Qëllimi i vizitës sonë nuk kishte karakter bindjesh, por thjesht karakter ngushëllimi dhe mirëseardhjeje. Shyqyr që u ktheve në trojet e tua dhe i gëzove nënë e motër! Natën e mirë!

Tunda kokën sikur vërtet po pajtohesha me mendimin e tij, edhe pse më preku rëndë kur më përmendi fjalët e gjyshit tim. Brenda meje si në ethe po vazhdonte të lëvrinte një zemërim që mezi po e ndryja. Isha në shtëpinë time dhe nuk e ndieja për trimëri të shpërtheja në zemërim. Fill pas tij u ngrita më këmbë. Vjedhurazi pashë nga Zejnebja: fytyra e saj kishte marrë pamje të vrerosur. Në çastin që nuk e prisja hodhi drejt meje një vështtrim të rreptë e të mbushur plot dhembshuri. Më preku në shpirt. Sytë i kishte me lot.

Më lejohen gra me kurorë, robërsha, shërbëtore, bijat e axhës, bijat e hallës, bijat e dajës, bijat e tezes, nuset e djemve të adoptuar dhe konkubinat. Allahu është Ai që fal shumë. Allahu i profetit është dhurues grash.

Imami

Nën shtresën e mjegullt të tymit të duhanit dhe zhurmën e pareshtur të klientëve pijanecë, pashë profesorin tebdil. Zuri vend pranë një pijaneci hundëmadh. E ndjeva veten ngushtë kur profesori më shikoi ngultas në mesin e të rinjve që sapo ishin kthyer nga varrimi i Hafizit të ndjerë. U ndjeva keq për tollovinë e krijuar nga vëllezërit e mi salaf-u-salih, por edhe u ndjeva mirë për misionin me të cilin më kishte ngarkuar, edhe pse me sharje dhe tërheqje zvarrë nga pjesëtarët e kortezhit e kisha kryer me sukses.

Ndërsa po dëgjoja Rexhepin të fliste për pikturën, pashë se njerëzit përreth po na shikonin disi më ndryshe. Papritur më lindi një ndjesi e brendshme se edhe hundëmadhi, pranë të cilit sapo kishte zënë vend profesori, sikur ishte përkrahës i sojit tonë dhe po çuditej me ne. Pas pak pashë se pranë tij u afrua një tjetër, duke ia vënë dorën mbi shpatull dhe me zë të lartë i tha:

– Që kur ka filluar soji juaj të vijë në mejhane të tilla e të na mbajnë ligjërata për pikturat e profetëve?

I frikësuar, edhe pse nuk kisha asnjë ide se nga i vinte

gjithë ajo frikë, hundëmadhi nuk la shenjë pa përdorur për t'i dhënë tjetrit kuptonte që të mos fliste: ia bënte me sy, me vetulla, me buzë, madje m'u duk se edhe hundën e madhe e futi në veprim. Frika e tij sikur m'u ngjit mua, pasi po e shikoja të mjegulluar fytyrën tebdil të profesorit.

Profesori dha sinjal. Sapo e piu kafënë, u ngrit. Mori drejt derës së moçme pranë banakut ku shkruante: „VC, mbylle derën!“. „Shyqyr!“ – thashë me vete. Ndjeva frikë. E ndoqa pas. M'i dha paratë bashkë me porositë e tij të marra.

Gjatë gjithë kohës që qëndrova përballë tij pata ndjesinë se dikush po na përgjonte. Pasi doli profesori, hodha sytë rreth e rrotull. Nuk vëreja asgjë të dyshimtë. Me një ndjenjë gëzimi që nuk ia fsheha dot vetes, u afrova pranë derës ku shkruante „privat“. Pashë rreth e qark mos po më shihte kush dhe nxora çelësin nga xhepi. E hapa derën. Për një copë herë mbeta duke u rrotulluar kuturu pa gjetur vend të përshtatshëm për t'i fshehur paratë. Edhe pse u përpoqa të ruaja qetësinë, duart vetvetiu më shkonin me rrëmbim, duke rrapëlluar ndërsa hapja njërën pas tjetrës dyert e dollapit. Pranë dollapit të ushqimeve pashë ca enë të vjetra. Mes tyre ishte edhe një vegsh. E mora ndër duar dhe e rrotullova disa herë duke vështruar se mos kishte ndonjë gjë brenda. Ishte bosh. I futa paratë përmes grykës së ngushtë dhe e ktheva prapë në vendin e mëparshëm. Kur po merrja nga dera për të dalë, u pendova. Vrik u ktheva. Dyshimi se nuk i kisha fshehur mirë paratë vazhdonte të më brente. E mora vegshin. Për gazep, i nxora paratë. Qëndrova në mes të dhomës pa gjetur skutë tjetër të përshtatshme. Vështrimi më mbeti i mbërthyer për një copë herë mbi shtratin e zhbravitur, ku dy ditë më parë i pata kaluar nja dy sahat të mirë duke u zhgërryer me Marien time të bukur. Ndërkohë

m'u kujtuan fotografitë lakuriqe të Zejnebes të bëra nga magjistari, që i kisha lënë mbi tryezë në dhomën e Kurtit. Shtytje e mrekullueshme për ta bindur drejt vendimit për vetëflijim. Eh, e dhembshme duket humbja e tij në lulen e rinisë, por më e dhembshme për mua është humbja e kullës e Fitit dhe e Lules.

Në fillim, kur qeshë kthyer nga Sarajeva, sikur kishte shpërthyer ndonjë bombë në shtëpinë time. Fiti e kishte marrë vesh për tri robërshat. Sa nuk u çmend nga xhelozia! U përpoqa të isha i arsyeshëm. I tregova se ç'ishte poligamia islame. I tregova për martesat me shumë gra për burrat e aftë. I lexova pjesë nga sureja „Tahrim“, ku Allahu i Madhërishëm i jep të drejtë Profetit e jo grave të tij të zemëruara. Kot. Më nxori jashtë. Nga zemërimi, i dënova gratë me largim nga shtrati. Por pas një kohe, duke parë se dënimi që u kisha dhënë atyre më shumë po më rëndonte mua, imitova Profetin. E prisha vendimin dhe i lejova vetes atë që më kishte lejuar Allahu. Me këto mendime e ngrita lart njërin skaj të dyshekut për të fshehur paratë. Papritur shpërtheva në panik. Në çast m'u bë sikur brenda dhomës po lëvizte një hije e qoftëlargut. Në dorë mbante thikë. Tehu i mprehtë sikur shkëlqente rrezikshëm në dritën e llambës, kurse me dorën tjetër përpiquej të më mbërthente. Duke shpalosur fytyrën e shpifur të vrasësit tim, m'u bë sikur ajo hije këmbëzbathur lodronte mbi lulet vjollcë të vizatuara me finesë mbi jorganin e zhubravitur. Pamëshirshëm i shkelte me këmbë luleshtrydhet e qëndisura mbi çarçafin e bardhë. Për një çast m'u bë sikur ato nuk po lëshonin lëng, por gjak. Nga frika desha të klithja, të bërtisja, të ulërija... Kjo fanitje sikur m'u ngjit në mbarë trupin e drobitur dhe i pavëmendshëm e lëshova dengun e parave nën dyshek.

Ndërsa po hidhja sipër tyre dyshekun, m'u bë sikur po mbuloja me dhe kufomën e trupit tim të vrarë. Pavarësisht nga gjithë kjo, e ndjeva veten të vetmuar, të humbur, të tretur... Pa e pasur mendjen aty, nga goja me doli një zë i mbytur:

– Fiti!

„Hëm! Paratë i fsheha, – thashë me vete dhe u ngrita më këmbë. – Më lehtë është t'i shpërdoroj pa nder, sesa t'i humb me nder. Një lutje drejtuar Allahut dhe çdo gjë e pandershme do të shndërrohet në nder, mirësi e bujari.

Sa do të gëzohen Sevda, Rumleja dhe Xhevrija! „E shihni, bukuroshet e mia? Gëzimi juaj tani nuk matet me ditë, por me orë“, – thashë me vete.

Pa vështirësi kujtova numrat e celularit dhe falënderova Allahun që ua kishte mbushur mendjen kaurëve për ta zbuluar këtë mrekulli. Me zë të ulët e ftova pronarin dhe dëshmitarët që të tuboheshin sa më parë në mejhane për të marrë paratë e shtëpive të blera.

Ndërsa po prisja me ankth, një drithërimë tmerri ma përshkoi tërë trupin. Më vinte vapë. Mendja më vajti te pusitë që njerëzit shpirtligj i bëjnë në errësirë. Edhe pse nuk desha ta kujtoja, nuk e shqita dot nga mendja përfytyrimin e pamjes së Hafizit të vrarë mizorisht në errësirë. Nga dhomat matanë dëgjova se dikush po bisedonte me zë të lartë. Një kollë e zgjatur nuk pushoi derisa u shua nga të lehurat e qenve. Në korridor, matanë derës, sikur dëgjova hapa. Ktheva kokën i frikësuar.

M'u kujtua Hafsa syshkruar dhe grindjet e një nate më parë... Se nga e kishte marrë vesh takimin tim me konkubinën Mari, nuk e di! Sa hyra në shtëpi, me ndjenjën se do të gëzohej kur të më shihte, ajo filloi të dërdëlliste me

zë të çjerrë se gjoja unë më shumë dua gratë e tjera, se gjoja radhën e saj e shfrytëzoj me konkubina. Më quajti kurvar, ndyrësirë, mburravec, të pabesë. Nuk fola. Duke i njohur huqet e saj, me marifet u tërhoqa në dhomën e gjumit. As në orët e vona të natës nuk gjeta lehtësim. As nuk flija, as nuk isha zgjuar. Disi, si në ëndërr, isha tretur në mjegull. Kujtimet e ngjarjeve të fundit më përziheshin sa me dashuri e epsh aq dhe me frikë e ankth. Për disa çaste kujtova fotografitë e Zejnebes. Ndërsa po vrisja mendjen se në cilën shtëpi do ta çoja Zejneben kur ta merrja nuse, m'u kujtua Lulja. Sa mirë! Allahu është në anën time. Ato të dyja janë shoqe. Për t'ju ardhur në ndihmë, do t'i martoj të dyja.

Koha e stërzgatur e pritjes, e shndërruar në makth, sikur po më zinte frymën. Nga sikleti, nisa të ecja me hapa të lehtë nëpër dhomë. „Kur do të vijnë ata qafirë?“ – pyeta me vete.

Zilja e telefonit m'i ndërpreu mendimet. Më lajmëruan se pas gjysmë ore do të ishin në mejhane. U mrekullova. Që të mos vihej në dyshim mungesa e gjatë, vendosa të zbrisja në mejhane e të bashkohesha me shokët. Dola nga dhoma. Kur arrita pranë derës që shkruante „privat“, m'u bë sikur dëgjova hapa.

Nxora çelësin. Kur po bëja ta futja në bravë, sikur t'i kishte porositur dikush, u fikën dritat. Shpejt e shpejt nxora shkrepësen nga xhepi. Pas katër-pesë të shkrepurash mori flakë. Për gazep e futa çelësin në bravë dhe i dhashë rrotullimthi, por nuk shkoi. E provova edhe një herë. Prapë nuk lëvizti nga vendi. M'u bë se dëgjova hapa të dikujt. U futa nën shkallë dhe mbajta vesh. Ende pa marrë ndonjë vendim se çfarë duhej të bëja, prapë ndjeva lëvizje, por kësaj radhe vinin nga jashtë. Për një çast u lehtësova nga pesha e dyshimit dhe e qortova veten si frikacak. Nisa të dilja nga streha nën

shkallë. Sa hodha hapin e parë, dëgjova zhurmë. U shtanga. Vrullshëm hyri dikush dhe e mbylli derën me rrapëllimë. Dëgjova rrotullimin e bravës. Instinktivisht u struka edhe më thellë nën shkallë. Tani e kisha të qartë: dikush po më përgjonte. „Kërkon të më plaçkitë, të më vrasë! Por prapë, duke u mbështetur në pastërtinë dhe fisnikërinë time, nuk besoj se dikush mund ta vërë në dyshim karakterin tim të dëlirë, aq më tepër të më fusë në lojëra të rrezikshme. Ka gjasa se më kanë ngatërruar me dikë tjetër. Ose mund të jetë rastësi, asgjë më tepër. Po, po! Vetëm rastësi mund të jetë“, – ngushëllova veten. Mendimi i fundit sikur më çliroi nga sikleti. Duke marrë frymë ngadalë që të mos më dëgjonte ai i mallkuar që e mbylli derën me bravë, në mendje m'u feks një mendim i tmerrshëm, sa gati më lëshuan këmbët. Sikur të ishte rastësi, ai që mbylli derën do të ngjitej shkallëve apo do të merrte drejtimin e nënshkallëve për të kërkuar ndonjë gjësend nga mallrat e deponuara të mejhanes dhe, pasi ta kishte marrë atë për të cilin ishte munduar gjer këtu, do të largohej. Por ai i mallkuar vazhdonte ende të qëndronte në korridorin e ngushtë ndërmjet shkallëve dhe derës së mbyllur.

Në kohën kur po mendoja revolen, të cilën ditë më parë e kisha fshehur nën jastëk në dhomën time, sikur m'u shfaq një dritë shprese në mes të kësaj errësire të tmerrshme. Kur papritur dëgjova një zë të mekur:

– Dil në shesh, o imam! Mos u fshih si gratë e këqija prapa magjes!

Sikur të më kishte vërejtur me kohë se ku ndodhesha i fshehur, u afrua duke nderur një elektrik xhepi. Rrezet e tij rrrathë-rrathë m'i verbuan sytë.

– Ç'kërkon nga unë? – i thashë ndërsa po hiqesha zvarrë për të dalë në shesh nga ajo ngushticë ku isha fshehur.

– Paratë! – më tha me të njëjtin zë.

Ai vrushkull drite që vazhdonte të më sillej në sy si rrathët e xhehenemit, ma humbi orientimin edhe më keq. Me hamendje u mbajta në shkallë. M'u bë se ajo dritë e mallkuar ma mbuloi tërë trupin si vrushkull i nxehtë uji. Më vinte vapë. Kisha filluar të djersitesha. Me gjysmë zëri rashë shahadet, pastaj e pyeta:

– Cilat para?

– Ato që të dha profesori! – ma preu shkurt.

– Të paska rrejt dikush! – ia ktheva i tmerruar.

Më tepër u tremba nga e vërteta që tha sesa nga zëri i mekur dhe hija shpirtligë që fshihej prapa dritës.

– Ndoshta dikush mund të më rrejë, por unë nuk e rrej veten, prandaj mos u shtir sikur nuk di gjë. Paratë e mos e zgjat shumë! – ma ktheu po me atë zë të mekur, por me ton urdhërues.

– As që e di se për kë e ke fjalën. Duket se më ke ngatërruar me ndonjë tjetër! – u përpoqa të dilja i larë para tij.

– Ti e di për kë e kam fjalën dhe se nuk të kam ngatërruar me askënd, prandaj, që të ndahemi njerëzishëm, m'i jep paratë dhe vazhdo rrugën, përndryshe!... – vazhdoi me të tijën.

Për një çast m'u bë se ndihma e Allahut ndodhet në anën time. Një ide e ndritur ma përshkoi mendjen. I çliruar dhe për t'i tërhequr vëmendjen i thashë:

– Para po kërkon, para do të jap.

– Hë, pra, m'i jep!

– Ja, merri të gjitha! – i thashë me zë të lartë me shpresë se do të dëgjonte dikush nga mysafirët e mejhanes dhe kështu do të alarmoheshin të tjerët e do të vinin drejt nesh. Pastaj si me naze i zgjata kuletën.

– Ncy-ncy-ncy! Hiç nuk po të besoj se nuk ke të tjera. Dhe mos bërtit! – ma ktheu me të njëjtin zë duke bërë një gjysmë hapi prapa.

– Merri! Të thashë se nuk kam të tjera, merr vesh ti apo jo?! Kush je ti? – i thashë me zë edhe më të ngjirur.

Ndërsa po prisja të më jepte përgjigje, hetova lëvizje të pakontrolluara të dritës, që befas dhe vetëtimthi disa herë m'u largua nga sytë. Vezullimi i dritës rrethore që më kishte ngelur në sy vazhdoi edhe për disa çaste, derisa ndjeva një dhembje të tmerrshme në dorën e djathtë. Kuleta më ra në tokë. Ende pa e marrë veten, dëgjova të njëjtin zë të mekur që më urdhëroi:

– Merre kuletën e fute në xhep! Dhe dëgjo këtu: po nxore zë nga goja, ta dish mirë se këtu do ta bëj varrin! A more vesh?!

– Ç'kërkon nga unë? – e pyeta ndërsa po kërrusesha për të marrë kuletën, ku i gjithë vrushkulli i dritës ishte përqendruar.

– Paratë! – ma ktheu shkurt.

– S'kam të tjera! – ia ktheva flakë për flakë ndërsa isha duke e marrë kuletën.

Lëvizjet e dritës, që sa kishin filluar të reflektonin mbi dorën time, u tundën ashpër e dalëngadalë u zhdukën tutje duke u përzier me dhembjet e tmerrshme që ndjeva prapa kresë. M'u bë se dritat që ende lodronin në bebëzat e syve të mi, më dolën furishëm nga sytë dhe u zhdukën rrotullimthi në errësirën e nënshkallëve. Si në vegime, pasi fillova ta merrja pak veten, pashë se tërlemja më ishte rrokullisur pranë çizmeve të tij. Kjo s'qe aq e habitshme sa më çuditi fakti kur pashë çizmet e tij të futura dhe të lidhura mirë në qese të bardha najloni.

– Paratë, o ta nxora shpirtin për bythe, kurvar i fëlliqur! – dëgjova kërcënueshëm zërin e tij të mekur midis dhembjeve të tmerrshme dhe çudisë.

– Mati fjalët se ç’po flet! Deri më sot nuk më ka thënë kush kurvar! Unë jam burrë me namuz! – ia ktheva gjoja sedërvrarë. Ç’është e vërteta, epitetin „kurvar“ e dëgjoj çdo ditë nga gratë e mia.

– Ti burrë me namuz? – më pyeti po me atë zë të mekur që nuk e kapja dot se cilin fshihte pas.

– Po, unë jam burrë me namuz, i ndershëm dhe besnik! – ia ktheva me zë të vendosur.

E kisha të vështirë t’i përgjigjesha në mënyrë të përgjithësuar. Sikur ta dija se cili ishte ai shpirtzi, do t’ia përplasia fytyrës me argumente. Edhe të shpifura qofshin ato.

– Po me Zejneben ç’të lidh ty, ë? Qen i pabesë! – më tha duke ngërdhucur dhëmbët.

Në mendje m’u shfaqën fotografitë komprometuese të saj. Vetëtimthi solla në mendje ata që ua kisha dërguar fotografitë. Njëri prej tyre fshihej pas këtij zëri të mekur dhe kësaj maske futë të zezë.

– Me Zejneben? Të betohem për Allah, që s’ka be mbi të, nuk më lidh asgjë me atë vogëlushe!

– Po fotografitë e saj?

– Çfarë fotografish?

– Kësaj radhe dua vetëm paratë, kurse me fotografitë do të merrem një herë tjetër, prandaj po të pyes për të fundit herë: ku janë paratë?

Në çast tri gjëra më erdhën në mendje: paratë e fshehura nën dyshek, revolja nën jastëk dhe dollapi. Midis dhembjeve i ndava këto tri gjëra, që përbënin formulën e shpëtimit.

Vendosa të tregohesha i arsyeshëm duke dhënë shenja bashkëpunimi. Në çastin kur po bëhej gati për goditjen e radhës, fola me zë lutës:

– Mos, të lutem! Mos më çart! Paratë ndodhen të fshehura lart në dhomë.

– Nën cilin numër? – më pyeti kërcënueshëm me zë të shterur, që më tmerroi.

– Nuk e di numrin, të betohem për Allah, por e di dhomën... e kam edhe çelësin! – i thashë duke fshirë gjakun që po më rridhte nga koka tatëpjetë qafës.

– Ec përpara! – më urdhëroi dhe më shtyu drejt shkallëve.

Porsa i ktheva shpinën, ndjeva një shpim djegës në shpatullën e majtë. Nën rrezet e elektrikut, që e mbante në dorën e majtë, i ndriti shkallët, kurse me të djathtën vazhdonte të më shponte në shpatull si buallin me hosten.

Vetëm kur bëra të nxirrja çelësin nga xhepi vërejta se gishtat e dorës së djathtë nuk i lëvizja dot. Pa një, pa dy ma futi dorën në xhep, e mori çelësin dhe ma lëshoi në dorën e majtë.

– Hape shpejt e mos u shtir, kurvar i fëlliqur! – më tha duke e mbajtur vrushkullin e dritës mbi vrimën e bravës.

Nuk reagoja.

Një kollë e thatë u dëgjua në njërën nga dhomat matanë. Një rreze shprese lodroi lirshëm në mendjen time. E hapa derën. Hymë brenda, unë para e ai pas. E mbylli derën dhe më doli para.

– Ku i ke fshehur paratë?

– Në një vegsh të moçëm tutje në dollap.

Më la të lirë pranë shtratit dhe u nis andej. Duke e parë nga prapa, po përpiquesha të zbuloja se cili ishte në bazë të konstruktit të trupit. „Trup i bëshëm“, – mendova. Njërin

e largova nga dyshimi. Ndërsa ai po i afrohej dollapit, me kujdesin më të madh hodha disa hapa prapa drejt shtratit të zhubravitur. Në kohën kur ai ndaloi pranë dollapit, ndalova edhe unë pranë jastëkut. Ai zgjati dorën dhe e hapi dollapin, unë u kërrusa dhe ngrita jastëkun. Ai e mori vegshin në dorë, ndërsa unë mora revolen. U ndjeva i sigurt dhe i trimëruar. Ndërsa ai po kontrollonte në brendësi të vegshit bosh, unë po përpiqesha t'i shkrehja siguresën revoles.

– Paratë nuk qenkan këtu, qen i pabesë! – dëgjova zërin e tij. Për një çast ndjeva se ma mbërthyen trupin të dridhura. Ndërsa po e mbërtheja shikimin drejt tij, ai vazhdoi të fliste me zë të qartë:

– Shih, shih! Paskë revole?!

Për një çast nuk desha t'u besoja veshëve. Pas fjalëve të fundit nuk pata asnjë dyshim se cili fshihej prapa maskës së zezë dhe zërit të mekur. Kur po bëhesha gati t'i thërritja në emër, pashë krahun e tij të ngrihej lart. Instinktivisht e ktheva revolen drejt tij. Pashë dorën të vërvitej. Në gjoks ndjeva therje. M'u bë se jo vetëm dritat, por edhe bebëzat e syve më dolën jashtë dhe u rrokullisën mbi dysheme si dy kokrra ulliri.

– Ti a?! Ah!

Dhembja qe e tmerrshme. U shkërmoqa duke u kërrusur përpara. Trupi filloi të më ligështoej. Fuqia më lëshoi. Ndjeva trokëllimën e revoles kur u përplas në dysheme. Me forcën e fundit u përpoqa ta orientoja trupin që të binte sa më lehtë mbi dysheme. Me sy të errësuar, e ndjeva kur trupi mori nga e djathta. Së pari më çiku supi, pastaj koka e në fund hanxhari. E ndjeva kur u fut edhe më thellë në gjoksin tim të gjorë, duke më shkaktuar dhembje të padurueshme. Në sy m'u riaktivizuan dritat rrethore. Silleshin vërdallë si

në kaleidoskop, duke i ndërruar ngjyrat dhe si vorbull më tërhiqnin drejt një ulluku të ngushtë e të panjohur. Si në ëndërr, si të më vinte nga bota tjetër për ku sa isha nisur, më erdhi i njëjti zë, por tani, ndoshta për shkak të dhembjeve, s'qe aspak i frikshëm:

– Aha, këtu i paske fshehur paratë! A ka të tjera? Fol sa s'ta kam këputur kryet si zogut!

Një vrushkull i fortë drite ma përshkoi fytyrën, duke më kthyer edhe një herë në realitetin e hidhur. Me mundim hapja sytë. Nën rrezet e dritës mbi dysheme pashë vezullimin e karficës me gur xhevahiri, që i kishte rënë Mariës nga flokët e shpupurishur atë ditë që bëmë dashuri për herë të fundit. Në vezullimin e gurit të xhevahirtë m'u skalit buzëqeshja e ëmbël e saj dhe bashkë me të sikur mora të tatëpjetën nëpër atë ulluk të ngushtë, prej të cilit nuk po shqitesha dot. Ndjeva se me shpejtësi marramendëse, si në përrallë, po rrokullishesha drejt botës tjetër, i shoqëruar me zërin bubullimë të Allahut: „Të ndjeftë shejtani!“ U ndjeva i kënaqur kur vërejta se gjynahet ngelën prapa, në botën që sapo lashë pas, e bashkë me to edhe rrengjet e kurdisura, që do t'ua shohin sherrin të tjerët më pas.

Isheh këto fotografi? Nuk i bëra unë kur i bëra, i bëri Allahu për fatin tënd. Merri! Tekfirose derisa ajo të detyrohët ta pranoj robërinë në kundërvlerë të jetës. Allahu i urrenë të robëruarat e i do robruesit. Ai është Mëshirues i madh dhe falë shumë.

Fotografitë

Kur u ndava përfundimisht nga Zeidi, nuk e vërejta dot shprehjen e fytyrës së Zejnebes nën rrezet e dritës së zbehtë të hënës. Mbeta i vetmuar në fundin e oborrit. M'u bë sikur nga gjoksi m'u shkëput një thesar i tërë vlerash shpirtërore, që pa pikë mëshire u tretën prapa dyerve, tutje në rrugicën e ngushtë dhe të shpëlarë paq nën rrezet e hënës.

– Desha të shkoja për vizitë te Dili, si thua? – e ndjeva të largët zërin e ëmbël të Zejnebes.

– Mirë. Le të vijë edhe Aisha. Mos u vononi shumë, mirë? - dëgjova zërin e thellë të Zeidit ndërsa po largoheshin.

Bashkë me hapat dhe pëshpërimat e atyre që po largoheshin m'u bë sikur nga unë po largohej një herë e përgjithmonë gjëja më e çmuar që kisha pasur ndonjëherë. Pësja e vetmisë sikur vazhdonte të rëndonte pa pikë mëshire në shpirtin tim të vrerosur. Vetja m'u duk krijesa më e mjerë në botë. Sikur nuk isha gjë tjetër veçse një asket i mjerë, që duhej të torturoja trupin tim për nder të njëfarë xhihadit të huaj. Më erdhi gjynah për veten. Nuk rashë shahadet, sepse m'u bë

se as me këtë gjest simbolik nuk do të gjeja ngushëllim. U ktheva në shtëpi.

I dhënë pas lutjeve të mbrëmjes, sikur e harrova për një copë herë plagën që më ishte rihapur në zemër. Sillesha vërdallë për të qetësuar shpirtin tim të gjorë. S'kisha më dyshim: të gjitha më vinin nga shqetësimi i dashurisë së rikthyer për Zejneben. E ndieja se do të kisha një natë të përhumbur, të shpërqendruar, të gjatë e të pagjumë. Provova të lexoja. Nuk munda. Desha të përgatisja materialet për mbledhjen e kryesisë, por nuk isha i vendosur. „Po sikur të mos shkoj fare në mbledhje? – pyeta veten. – Jo, jo, detyrimisht më duhet të shkoj... Për pak para të qelbura, për një ideal të huaj shita veten, familjen, kohën, ndjenjat, dashurinë...“

Në çast mendja, si flutur me krahë të plagosur, fluturoi te pamja e mrekullueshme e Zejnebes. Në vesh më erdhi uturima e zërit të saj të çiltër. I ulur në shtrat iu luta Allahut të ma falte Zejneben sonte, të paktën në flatrat e një ëndrre.

Duke bredhur me mendje sa në një ngjarje te ngjarja tjetër që kisha përjetuar gjatë gjithë ditës, ndjeva se kisha kaluar një ditë tmerrësisht të gjatë. Prapë mendja me vajti te mbledhja. Ishte rast ideal të përgatisja një fjalim të shkurtër në lidhje me vlerat e xhihadit islam.

I vënë në kërkim të materialeve, mbi tryezë pashë një zarf. Nuk pata asnjë ide se nga kush kishte ardhur. E mora në dorë. Pasi e hapa, pashë një letër. Pa humbur kohë e nxora jashtë. Ishte diçka si karton i mbështjellë me letër vezulluese. Sipër saj ishin shkruara tri fjali të shkurtra. E njoha shkrimin e imamit. E lexova me nge, por pa vullnet: „*Kujdes para se të bëhet! U bë! Nuk zhbëhet më!*“

E vura buzën në gaz. Si gjithmonë, mendova për imamin. Sa herë që më shkruante letra kur ndodhesha në ato vende

të shenjta, gjithmonë i fillonte me fjalë të mençura, herë të marra nga Kurani, herë nga hadithet e herë nga fjalët e moçme të popullit tim të dikurshëm. Thellë në shpirt ndjeva keqardhje për të.

Në anën tjetër të letrës ishte e shkruar edhe një fjali tjetër e mençur: „*Mos u merr me shkakun, por me shkaktarin.*“

Ndërsa po nxirrja atë gjë të mbështjellë me letër, m'u duk se diçka shndriti si lustër brenda saj. E tërhoqa me rrëmbim. Një pjesë e letrës mbështjellëse u gris. Si befasi mahnitëse më mbetën në dorë tri fotografi erotike. Për një çast më ngazëllyen. Pa dashje vështrimin e ktheva nga hamamxhiku dhe për një çast para syve m'u fanit pamja lakuriq e dadë Fitit.

Atë që e kisha parë sa e sa herë në ëndrrat e mia të këndshme, befasi e pashë zgjuar teksa po shikoja me ngulm ato fotografi, që më mbetën të shpërndara në pëllëmbët e duarve. Një vajzë lakuriq, me trup të ngrirë si statujë e gdhendur mermeri, me gjinj mesatarë, me thimtha të fortë si sumbulla xhamadani dhe me duar të lëshuara poshtë pa takt. Vëmendjen e përqendrova në atë pjesën trekëndëshe e delikate, pakëz të nxirë në fundin e barkut, aty ku fillon ndarja e kofshëve nga trupi. Pastaj vështrimin e përqendrova të fotografia tjetër, ku kishte marrë pamjen profile duke nxjerrë pakëz përpara njëren kofshë të lëmuar, kurse flokët e shpupuritur i mbulonin vithet. Në çast ata flokë me erdhën të njohur, të dashur... I shikova më mirë. Identikë. Ndjeva një luajtje brenda pantallonave. Ndërrova fotografinë. Një fytyrë e trishtuar me shikim të mallëngjyer, vetullvrenjtur, buzëshpërvjelë gati përvajshëm. Allah!

Pra, Zejneben, për të cilën kohë më parë iu luta Allahut të ma falte në flatrat e një ëndrre, për çudinë time, imami

ma kishte falur lakuriq dhe të shtrirë për shtat palë qejfe mbi sipërfaqen e lustruar të fotografive. Ja pra, ky qenka ai imoraliteti i futur thellë në ndërgjegjen e humbur të këtyre njerëzve. Ky qenka ai imoraliteti për të cilin sa e sa herë më kishte shkruar imami. Ky qenka imoraliteti që gjithmonë e përgojonte mulla Shefsheti. Kjo qenka ndotja, zhgërryeja morale që po e mbllaçit pasardhësi i Profetit... „*Mos u merr me shkakun, por me shkaktarin.*“

Hëm.... „merru me shkaktarin“ më thotë, po cili është shkaktari? Zejnebja? Po fotografitë kush i bëri?

I vrerosur dhe i turpëruar njëherësh, pa e pasur mendjen në vend, u zhyta në botën e ndjenjave zhgënjyese, që më rëndonin si plumb mbi shpatullat e mia të kërrusura. A mund t'i qëndroja vallë kësaj peshe amorale?

Me zë të lartë dhe me fytyrë të kthyer drejt tavanit të dhomës, vazhdova duke e përsëritur tri herë mallkimin e Allahut kundër çdo populli që vepron sikurse kishte vepruar dikur populli i Lutit:

– O Allah, goditi pa mëshirë me gurë e rrufe përvëluese, mbyti në ujë dhe vriti me erëra të forta, plasua zemrat me britma tmerri të dala nga dheu dhe mbyte në det këtë popull të dalë feje!“ Pastaj me zë pak më të ulët vazhdova lutjet e radhës: – *Eudhu bil-lahi mineshejtani rrahim! Bismillahir rrahmanir rrahim! Lailahuilallah! Allahu ekber, Allahu ekber, Allahu ekber!*

– E mjera unë, e mjera, m'u çmend djali! – dëgjova zërin e tmerruar të nënës, që po i ngjiste shkallët me vrap. Kur u gjend në dhomë, i thashë:

– Mos u shqetëso, oj nënë. Ishin lutje që i bëra Allahut para se të dal.

– Ku do të shkosh tani, mor bir?

- Të gjej shkaktarin.
- Cilin shkaktar?
- Atë e di unë.

Pasi u binda se shpirti im i trazuar nuk do të gjente qetësi as brenda gjysmerrësirës së dhomëzës sime të heshtur, as jashtë nën rrezet e arta të gjysmëhënës së ftohtë, vendosa të nisesha pa humbur kohë. U përgatita shpejt e shpejt. Me torbën hedhur në krah, dola. Kur po bëhesha gati të hipja në makinë, para këmbëve të mia pashë se era kishte hedhur përtokë thesin e moçëm që kishte qenë i varur pranë hangarit. E mora dhe e hodha brenda në makinë. U nisa. Ndërsa makina çante përmes rrugës, në mendjen time zuri vend një burrë i leckosur, që endej sa në një katund në tjetrin duke kërkuar lëmoshë... Por ai njeri nuk ishte Sylejmani i trentë, siç më kishte thënë nëna sa e sa herë, por isha unë, i çmendur... Jo nga këndimi i sureve të shenjta të Kuranit Kelamullah, por nga paudhësitë dhe idhujtaria e këtyre njerëzve, nga tradhtia e rëndë e Zejnebes.

Ra telefoni. E hapa pa parë kush ishte.

- More vesh ti? E kanë vrarë imamin...

Zëri i arsyes nga brenda po më thoshte: „Mos!“

Falënderimet i takojnë Allahut. Pse t'ia ndaloj vetes atë që ma ka lejuar Allahu?

Zura pritë. Nën rrezet e arta të hënës u shfaqën dy hije. Zemra po më rrihte tronditshëm, ndërsa mendja bënte planin. Me thirrjen „Allahu ekber!“ u hodha para tyre. U trembën. Hijes së madhe i hodha thesin në kokë, hijen e vogël e grushtova. Deshi të rezistonte. Kuja, gjëma e vaji ngelën në rrugë kur unë me të grabiturën mbi supe po i afrohesha makinës. E hodha në gepek. E lidha mirë e mirë dhe u nisa nën zhurmën mbyttëse të motorit.

*Për imoralitet (zina) dëshmojnë katër burra.
Pasi të vërtetohet imoraliteti, Allahu i profetit
e urdhëron besimtarin ta mbyllë gruan
mëkatore në shtëpi derisa ta marrë vdekja...
Allahu i xhahilisë ishte i drejti, mëshiruesi!*

Dhunimi

Sa më pëlqejnë netët me hënë kur rrezet e saj shkrijnë si
petalet e trëndafilin! Më ngjajnë si pika lotësh të ngrirë në
qepallat syve të vashave të dashuruara. Më vijnë edhe më të
mallëngjyeshme kur e shoh vezullimin e xhevahirtë të brymës
që kristalizohet thyeshëm nën ato rreze magjepsëse. I shikoj
me përmallim ato shndritje kristali dhe padashur më degdisin
në kujtime të largëta, të zbehta dhe të ftohta si rrezet e hënës
dhe vetvetiu vështrimi më ndalet mbi lëndinën e bukur pranë
kroit të kulluar të Milushit, aty ku thuhet se zanat e malit,
me flokët e gjatë e të artë, të veshura si flaka, duke shndritur
përreth me dritën e tyre hyjnore, që prej mijëra vjetësh të
dalldisura vazhdojnë vallen e tyre të përjetshme.

– Sa bukur! – tha Dili duke parë e mahnitur peizazhin para.

– Vërtet bukur. Sa i dua netët me hënë... disi mallëngjehem!

– Shkojmë, unë kam frikë se do të ftohem! – më ndërpreu
Aisha duke më tërhequr nga dora që ta ndiqja pas.

– Natën e mirë! – e urova Dilin dhe u nisa me Aishen drejt
shtëpisë.

Po ecnim në rrugën e ngrirë dhe të shndritshme nga rrezet e hënës. Mendja me shkoi te pamja e dyzuar e Kurtit. Herëherë më bëhej se dashuria për të jo vetëm që nuk kishte më dromca urrejtjesh, por ishte edhe më e fuqishme, edhe më përvëluese... E ndieja në shpirt se për hir të dashurisë sonë ai shpejt do të largohej nga ajo rrugë krejtësisht e huaj. Këtë e vëreja në sytë e tij të bukur, në zërin drithërimë e në lëvizjet e shqetësuar. Me dhembje po e kujtoj të konvertuar siç e pashë vërtet. Kurse ai?... Ndoshta kurrë nuk do t'i kuptojë këto kujtime që po ia them kësaj nate të bukur, që po ia them hënës rrezeartë. „Çfarë bën ai tani?“ Ja, po e ndiej mallin e veguar të dashurisë, që më vjen si një puthje e ethshme dhe e zjarrtë, por e molisur nga pritja e gjatë dhe gati e mohuar jo vetëm nga unë, por edhe nga dheu, që nuk dëshiron ta njohë filizin e vet me ndjenja e shpirt të konvertuar. Kam frikë të eci, sepse po më duket se po ia kthej shpinën përgjithmonë Kurtit tim të shtrenjtë. Më bëhet se do të degdisem larg, ashtu siç u degdis ai. Do të ndryshoj, ashtu siç ndryshoi ai dhe për jetë të jetëve do të mbetemi të ndarë... pa e shijuar zjarrin e dashurisë së ëndërruar me vite. Teksa eci pranë Aishes nën rrezet e arta të hënës, më bëhet sikur jam në ëndërr duke vrapuar pllajave të braktisura në kërkim të fytyrës së tij, ndërsa zemra po më shpohet si nga një shigjetë me pupla në bisht.

Nuk e di as tani se si kishim arritur pranë kopshtit. M'u duk i zhveshur dhe i shkretë nën rrezet e zbehta të hënës. Trupat e mëdhenj të lisave m'u bënë si trupa gjigant lugetërisht, që prapa tyre fshihnin vampirët e tmerrshëm. Të lehurat e qenve më brengosën. Instinktivisht ia shtrëngova dorën Aishes, e cila m'u afrua edhe më tepër duke pëshpëritur:

– Kam frikë Zejnebe!

– Jo, shpirt. Ja, gati arritëm... hə... Ah!...

U tmerrova kur ndjeva një lëvizje prapa kraheve të mi të përzier me një zë të shkërmoqur, që tha „Allahu ekber!“. Kur po bëhesha gati të kthehesha për të parë së ç’po ndodhte, befas u gjenda e ngatërruar si kshetëza e mbërthyer në rrjetë. Bashkë me lëvizjet e ngathëta përveç zërit tim të vrazhdë dhe të përvajshëm nga frika dëgjova vikamën e Aishes, që po qante duke dhënë kushtrimin për ndihmë. Kur një palë duar të forta po më mbërthenin për leqe të këmbëve, për të dytën herë dëgjova jehonën e dhembshme të vajit të Aishes. Ndërkohë ndjeva që u shkëputa nga toka dhe pjesa e poshtme e barkut m’u ngjesh fort pas supit të dikujt. I dhashë trupit me gjithë fuqinë që pata. U rrotullova si gjarpërushja sa majtas djathtas, por duart e rrëmbyesit ishin shumë të forta. Nuk po shqitesha dot prej tyre. Sa më shumë tundesha duke thirrur për ndihmë, aq më shumë më shtrëngonte. Disa herë e pyeta me zë të çjerrë se cili ishte dhe çfarë kërkonte nga unë. Nuk përgjigjej, i poshtri. Pas disa çastesh lëvizjet e tij u qetësuan. „Po më lëshon përtokë“, – mendova, por jo. Vetëm sa më shtrëngoi edhe më keq, sa gati ma zuri frymën. Ndjeva se po hapej dera e metaltë e makinës. Atëherë e pata fare të qartë: dikush po më rrëmbente. Të ishte Kurti?

Ndërsa po shpurdhja me duar e këmbë në përpjekje për t’u liruar, ndjeva një të rënë në pjesën e pasme të kokës, sa xixa stralli më dolën nga sytë. Fill më pas ndjeva se më plandosi në një vend të ngushtë. Nga tmerri u pshurra. Nuk po i mbaja dot lotët. Një derë makine u mbyll. E njoha krismën e shurdhër. Dëgjova hapa të çrregullt, derën që u mbyll dhe zhurmën e motorit bashkë me tundjet e çrregullta të makinës.

Nuk po qaja më. Fillova të mendoja ndryshe, pasi me lot, britma e vaj nuk arrita gjë. U dhashë pas idesë që të bëja

diçka për të shpëtuar. Fillova ta tërheq atë rrjetë, që m'u bë se nuk ishte gjë tjetër veçse ndonjë thes kërcpi... „Ah, – mendova e dëshpëruar, – kjo qenka grabitja me thes në kokë!“ Sa e sa herë më kishte treguar gjyshja përralla të tilla. Kurrë nuk më kishte shkuar mendja se edhe mua do të më gjente një fat i tillë. Tani, në këto kohëra moderne?!

Duke lëvizur hetova se gryka e thesit ndodhej në fundin e këmbëve dhe ishte e hapur. Fillova nga puna. Duke u rrotulluar mundimshëm në atë vend të ngushtë sa majtas djathtas, arrita dalëngadalë ta tërheq grykën e thesit deri te gjunjët. Më vinte zor. Ndodhesha mbi gjësende të forta, të cilat më lëndonin nëpër trup. E kisha të pamundur t'u shmangesha, megjithatë vazhdoja shpërvjeljen e thesit pa humbur kohë. Kur arrita që gishtat e dorës së majtë t'i nxirrja jashtë grykës së thesit, sikur u mrekullova. Edhe pak dhe do ta hiqja qafe një herë e mirë atë rrjetë të mallkuar dhe pastaj do të rrëmbeja ndonjë shufër hekuri (kishte me bollëk aty) dhe do të pres në gjendje gatishmërie. Makina u ndal.

E përshpejtova manovrimin. Arrita ta tërheq grykën e thesit deri të beli. Edhe pak dhe do të isha fare jashtë tij. Dëgjova që ai idioti e hapi derën dhe pas pak përplasjen e saj. Hapat e tij më erdhën të ngathët dhe të panjohur, kurse zhurma e metaltë e çelësit kur e futi në vrimën e bravës, më tmerroi. Ende isha larg lirimimit nga ai thes i mallkuar, kur e ndjeva hapjen e kapakut dhe një zë të ndrydhur, të shkërmoqur, të butë dhe të qetë. Asnjë ide nuk kisha se kush fshihej pas tij.

– Ncy-ncy-ncy! Jo kështu, zogëza ime, jo! Tani do të liroj vetë. Vetëm duro edhe pak!

Në të kundërtën e fjalëve të ëmbla, të dala nga ai zë gati i shterur, veprimet ishin të ashpra. Pasi m'i futi prapë këmbët

në thes, u përpoq të më rrëmbente duke m'i ngulur ashpër thonjtë e tij të mprehtë në muskujt e dorës dhe të këmbës së djathtë. Fillova të kundërshtoja duke lëvizur gjithë trupin:

– Lëshomë, i poshtër! Qen i pabesë! Çfarë kërkon nga unë?! Lëshomë, idiot! Fillova të bërtas me sa zë kisha duke kërkuar ndihmë. Ndërkohë, ndërsa po përpëlitesha e hakërryer brenda thesit të ngushtë me britma e sharje nga më të ndryshmet, ndjeva një dhembje të tmerrshme në mollëzën e faqes së djathtë. Pas pak ndjeva edhe disa të goditura të njëpasnjëshme në shpatull e në vithe. Dhembjet ishin të tmerrshme. Britmat i ndërpreva, por jo vajin dhe lotët, që më treteshin diku në stofin erërendë të thesit. Goja m'u mbush me një shije të keqe. Nuk ishte as e vjellë, as jargë. Nga më vinte kjo shije? Gjak?! U tmerrova! Pandërprerë vazhdonte të më mbushej goja me atë shije të njelmët, që, pasi nuk kisha si ta pështyja jashtë, isha e shtrënguar ta kapërdij. Ndërkohë ndjeva zhvendosjen e rënduar të trupit. Me bark të mbështetur mbi cepin e supit të tij, kokëvarur, ndjeva se po më shpinte në drejtim të panjohur. Nga tundjet mezi po merrja frymë. Goja vazhdonte të më mbushej ende me gjak. Nuk e kapërdija dot, por as nuk e mbaja. M'u zbraz në ngushtimin e thesit. Një erë e rëndë filloi të kundërmonte, saqë m'u bë se zorrë e mushkëri do t'i nxirja jashtë nga të vjellat. „O Zot, merrma shpirtin e mos më lër të vuaj në kthetrat e këtij të poshtri! Ah, e mjera unë, e mjera, ç'më gjeti!“ – ofshava e trishtuar pa gjetur ngushëllim.

Si të isha zgjuar nga një jerm, dëgjova të hapej një derë. Fill më pas ndjeva zhvendosjen e trupit e të më lëshonte përtokë dhe pastaj një peshë të rëndë mbi shpatulla. Me frymën e fundit arrita t'i thosha të më lironte pak sa të ngopesha me frymë. Më liroi pak e me një zë të shkërmoqur më tha:

– Nëse vazhdon kundërshtimin e urdhrave të mi, do të ther si ftujë! A more vesh?!

Nuk i dhashë përgjigje. Heshta. Heshta sepse tani e kisha të qartë se kisha të bëja me një njeri shumë të poshtër. Kush fshihet pas këtij zëri vallë? Fillova të kuptoja se kundërshtimi i ashpër kur ndodhesh duarlidhur nuk është mençuri. Për një çast, duke i mposhtur dhembjet, po mendoja se çfarë duhej të bëja që t'u shpëtoja torturave. Kisha filluar të dridhesha... Në të vërtetë nuk e mbaj mend tani se kur kisha filluar të dridhesha, por në ato çaste vazhdoja të dridhesha. Nuk e ndaja dot në dridhesha nga tmerrri apo nga të ftohtët. Oh, sa do të dëshiroja që t'i afroja pëllëmbët pranë fytyrës e t'i fshija pikat e lotëve që në heshtje po më rridhnin pandërprerë, ta ledhatoja lehtë plagën në mollëzën e faqes, si ujkonja kur lëpin plagët e veta e fshehur në shpellë. Kur ndjeva se filloi t'ia lidhte grykën thesit ku ndodhesha, duke m'i futur edhe këmbët brenda, nuk kundërshtova.

Pas një heshtjeje të shkurtër u vura veshin lëvizjeve të pakontrolluara dhe fëshfësheve të shkaktuara nga disa lëvizje të ngathëta. Nga brendia e thesit dallova një si shkretimë rrezesh të forta drite, që për disa çaste qëndruan mbi sytë e mi të fshehur në thes. Drita më erdhi si pamje e rrezeve të diellit prapa perdeve. Ndërsa drita po venitej, dëgjova lëvizje të lehta hapash të shoqëruara me ledhatimin e belit nga një dorë e lehtë dhe në të njëjtën kohë zërin e shkërmoqur:

– Tani, zogëza ime, do të jesh e lirë.

Ndjeva çarjen e thesit dhe lirimimin e dorës së majtë. Ngazëllimi nuk zgjati shumë. Ndjeva një dorë të fortë që ma shtrëngoi llërën dhe vrazhdësinë e lakut që po lidhej shtrëngueshëm aty te kyçi, ku kisha orën. Pas pak ndjeva

që përmes atij laku më tërhoqi zvarrë për disa metra dhe pjesën tjetër të lakut e lidhi diku. Pastaj më rrotulloi pak nga e majta. E ndjeva kur e preu thesin aty ku ishte dora e djathtë. U përpoqa të kundërshtoja, por pa sukses. Me vrazhdësinë më të madhe ma lidhi edhe dorën tjetër.

E kisha të qartë se çfarë kishte ndër mend të më bënte. U tmerrova kur mendova se pas pak çastesh dhunshëm do të isha e shtrirë nën peshën e epsheve të tij. Mendja më punonte shpejt. Dhembjet i kisha harruar fare. Ai i mallkuari kishte filluar të çante thesin me majën e thikës pranë fytyrës sime. I dhashë trupit me sa fuqi që pata, me qëllim që thika të ngulej në gjoksin tim, por nuk ndodhi asgjë, sepse ai gjithherë e largonte me kujdes. U hap gryka e thesit. Nën rrezet e dritës së qiriut, pashë se isha në një bodrum. Përballë meje qëndronte i ulur galuc një figurë njeriu me pamje të zezë si futa. Pashë një kokë të futur nën maskë. I dallova buzët e trasha dhe sytë e hapur, që i shndrisnin si sy ujku përpara presë. Fillova të bërtas me sa zë që kisha me shpresë se në atë shtëpi mund të kishte njerëz të tjerë, të cilët do të më vinin në ndihmë.

Çuditërisht, më ktheu shpinën. M'u bë sikur doli jashtë. Vendin e mbuloi errësira. Pas pak pashë dritën e elektrikut që po afrohej. Pranë fytyrës sime afroi diçka. Pasi ndaloi për disa çaste, dritën e ktheu nga sendi që mbante në dorë.

– E shikon këtë? – më pyeti me zë të shkërmoqur. Pas një heshtjeje të shkurtër vazhdoi: – Shikoje mirë, është fotografia jote! Shikoje edhe këtë, edhe këtë të tretën!... Kurvë e ndyrë! Ti meriton gurosjen, por unë jam zemërdhembshur! Prandaj të grabita...

– Mos gënje! Nuk jam unë. Këto janë shpifje!...

– Nuk janë shpifje! Shikoi mirë fotografitë! – dhe prapë

m'i afroi pranë syve duke i shndritur nën rrezet e elektrikut.

Për një çast u tmerrova. Vërtet isha unë. E tmerruar, me sa zë që pata thirra për ndihmë.

– E ke kot. Këtu nuk ndodhet askush tjetër përveç nesh dhe Allahut, – u dëgjua i qetë zëri i shkërmoqur.

– Allahu e sheh se po më bëhet padrejtësi. *Ai e di për çdo gjeth që bie*⁴¹, prandaj po pres të më ndihmojë, të më lirojë.

– Prit ti, prit! Ai ndihmon atë që do dhe humb atë që do. E sheh? Ty të ka dënuar për imoralitet, kurse mua po më jep forcë. Dhe do të m'i falë mëkatet! – ma ktheu me ironi zëri i shkërmoqur.

Filloi të më ledhatonte.

– Mos më prek, i poshtër! Kush je ti? Burrë i lig, idiot! Ah!

– Mbaje gojën! Për fjalë të rënda mund të të vras me duart e mia! Apo është më mirë të urdhëroj mbështetësit e mi të të therin me thika, ashtu siç kishin vrarë për fyerje Asma bin Marvan mbështetësit e Profetit të Madhërishëm Muhamed!
– më kërcënoi zëri i shkërmoqur.

Vrullshëm më kapi nga flokët dhe ma ngriti kokën lart. E kuptova që po përpiqej të ma lidhte gojën me shami. U përpoqa të kundërshtoja duke lëvizur kokën sa majtas djathtas, por ishte e kotë. Shamia e përdredhur si fre kali më përfundoi në gojë. Duke e shtrënguar me inat, ma lidhi pas kokës. Tani nuk flisja dot. Një gulçimë e venitur me nga një „ëh!“ të mekur më dilte herë pas here nga goja, kurse çurgu i lotëve më rridhte pandërprerë.

Në mes të atyre përpjekjeve u dëgjua një sirenë alarmi. Në fillim nuk e ndava në ishte alarm policie, zjarrfikësesh apo i ndihmës së shpejtë. Zemra filloi të më rrihte gëzueshëm

⁴¹ *Kuran 6:59*

kur e kuptova se ishte alarmi i policisë. „Ah, nuk qenkan në dijeni se ku më ka fshehur ky malukat!“ – thashë me vete e trishtuar kur zëri i alarmit filloi të zhdukej. Kjo më dha idenë për të menduar se vendndodhja ime ishte diku në ndonjë shtëpi jo larg xhadesë. Hija e dhunuesit lëvizi drejt dritës dhe në çast e fiku. Pas pak vëreja se nga të çarat e dërrasave të vëna në dritare depërtonin rrezet e arta të hënës. Befas në mendje m'u feks një shtëpi me dritare të mbyllura me dërrasa bredhi, që e kisha parë sa e sa herë. Nuk kisha asnjë dyshim: ndodhesha në shtëpinë e braktisur. Kur ai i poshtri po afrohej drejt meje, rrezet e hënës i ranë mbi maskë, çka më tmerroi. Fillova të lëviz këmbët, duke nxjerrë herë pas here një rënkim të mekur. U afrua pranë këmbëve të mia dhe me majën e thikës, që vezullonte frikshëm nën dritën e hënës, filloi të çante thesin. Nuk lëviza. I mblodha gjunjët ngadalë. Hija e tij po afrohej. Me sa fuqi që pata, i dhashë këmbës. E ndjeva goditjen. Hija e tij u rrokullis. Nga goja i doli një klithje e shkurtër. Dëgjova lëvizjet e ngathëta. Pas pak pashë se hija u ngrit më këmbë dhe m'u afrua pranë këmbëve. Me sa fuqi që pata, i dhashë përsëri këmbës. Goditja përfundoi në duart e tij. I mblodha me forcë këmbët, pastaj me sa fuqi që pata e godita. E ndjeva se u rrëzua përtokë.

– Shtrigë! – shkrofëtiu.

Pas një heshtjeje të shkurtër hija e tij lëvizi. Më erdhi te koka. I dhashë trupit nga e djathta dhe u përpoqa ta goditja prapë, por këmbët nuk e arritën.

– Ncy-ncy-ncy!... Mua më bën rezistencë, kurse atyre kurvarëve që të bënë fotografitë ua hape këmbët vetë, kurvë e përdalë! Tani do të shohim se cili do të qeshë i fundit! – dëgjova zërin e shkërmoqur.

Në kokë më lëvrinin lloj-lloj idesh ogurzeza. Çfarë mund të më ndodhte në raste të tilla dhune? Donte të më vriste, të më dhunonte apo të më torturonte me atë thikën e tij të rrezikshme, që e mbante ende në dorë? „O Zot, më ndihmo!“ Zëri im i mekur, i shoqëruar me përpëlitjet e trupit tim, tanimë të lodhur, sikur në vazhdimësi i çonin sinjale rezistence atij të poshtri. Ndërsa isha duke pyetur veten se cili shpirtzi fshihej pas asaj maske, ndjeva dy dhembje të njëpasnjëshme, që nuk i ndava dot në ndodhën të ndara apo së bashku. Njëra më erdhi në mollëzën e faqes së majtë, kurse tjetra prapa veshit të djathtë. Një tingull i hollë e i zgjatur si borie më sillej pandërprerë brenda kafkës, sikur ishte duke kërkuar ndonjë shteg nga mund të dilte jashtë për të dhënë kushtrimin. Më bëhej se nga çasti në çast do të më çahet koka më dysh. Bashkë me dhimbjet e tmerrshme ndjeva se filloi të më ngrohej qafa si nga një curril i hollë uji i ngrohtë. Qepallat më rëndonin. Disa herë i pulita sytë si në të dremitur. Ndërkohë ndjeva një dorë të ftohtë, të huaj dhe të largët që po m'i hiqte rrobat nga trupi. Një freski e mbështjellë me mister ma përshkoi trupin. Me mundim i hapa sytë. Nuk pashë gjë. Ngado që e vërtita shikimin ishte errësirë. Ndërsa po më mbylleshin prapë sytë, ndjeva peshën e trupit të dikujt mbi mua e pastaj ca dhimbje të largëta, si të ndodhura në një trup të huaj dhe të shoqëruara me një zë të njohur, por që kësaj radhe nuk më bëri fare përshtypje kur tha:

– Kjo qenka e virgjër?! Po fotografitë kush ia bëri?!

Pastaj ndjeva përkundje, përkundje, përkundje! I largët dhe i dallgëzuar nga jehonat më erdhi zëri i gjyshes, dora e së cilës sikur ishte duke më përkundur në një djep druri.

Tundjet më vinin të shoqëruara me ca këngë gulçimash. Ndërsa çdo gjë kishte filluar të venitej para një gjumi të rëndë që po më afrohej pas gjithë atyre përkundjeve, si në ëndërr ndjeva ngrohtësi në fundin e barkut. U përpoqa të hapja sytë. Nuk po më bindeshin. Po dëgjoja këngën e bulkthit të venitur. Zëra, pëshpërima:

– *Kush e solli këtu?*

– *I dashuri i saj, Abdallai... E ka ndëshkuar për tradhti. Për ta lehtësuar ty prerjen e synetit, e mban nën ndikimin e propofolit.*

– *Ku është ai?*

– *Tani kthehet. Mua më besoi kujdesin.*

– *Ashtu? Dale njëherë. Duhet të shoh gjendjen e saj. Hmm... më duket mirë. Megjithatë, duhet shtuar doza para operacionit. Dua të them para synetit.*

– *Xherah Ferid, vepro ashtu siç na urdhëron Profeti ynë i ndritur Muhamed: bëje lehtë, preje pak, por mos e hiq. Kështu do të jetë më e favorshme për të dhe për...*

– *Ah, jo, jo! Kjo është punë e xherahut. Heqja është më e dobishme për të dhe për burrin e saj. Heqja e mposht kryelartësinë e femrës myslimane... Nuk ndien lezet, më kupton?*

– *Do të thuash se i nënshtrohet fatit të përcaktuar nga Allahu i Madhërishëm? Lind e rrit myslimanë të devotshëm, trima muxhahedinë.*

– *Ashtu është. M'i bëj gati brisqet.*

– *Ja, gati i ke!*

– *Shshsht! The gjë?*

– *Thashë se i ke gati brisqet e synetit.*

– *Shshsht! Dëgjove gjë? Më bëhet sikur dikush po na përgjon!*

- Si? Kush guxon?*
- Nuk e di, por...*
- E vërtetë qenka! Dikush po na përgjon. Eja! Këtej, këtej!*
- Ah, kot u frikësua, qenkan qentë endacakë! Mbarove punë ti?*
- Po, por... nuk e di nëse e bëra si duhet...*

U nisa. Jashtë ishte terr. Një erë e ftohtë përzier me pjalm bore m'u përplas në fytyrë. Kur u afrova pranë shtëpisë së braktisur, m'u bë sikur në brendësi të saj vegoi një dritë e zbehtë kandili. Ndërkohë u shua. Një drithërimë e lehtë ma përshkoi trupin. Në mendje m'u shfaq libri mbi shpirtrat, „Err Rruh“. M'u bë se para m'u shfaq shpirti i dëlirë i Hafiz hoxhës. Si një fije e hollë tymi e zgjatur mbi varrin e freskët, gjatë gjithë natës ishte vizituar nga shpirtrat e tjerë, të cilët e kishin pyetur për të gjallët, për familjet dhe të afërmit që jetonin. Ofshava duke u përpjekur t'i largoja mendimet e frikshme. Në çast ndjeva se frika nuk po më vinte nga shpirtrat, por nga shtëpia-fantazmë. Thuhej se në këtë shtëpi gjatë netëve të ftohta, mblihdeshin xhindet. Ndiznin zjarr, dëfrenin nën tingujt e instrumenteve dhe bënin orgji me të pafetë. Prapa shtëpisë-fantazmë pashë dy makina. U afrova te dritarja. Nga brenda vinin zëra. Ndërsa po afrohesha më pranë, më shkau këmba. U bë zhurmë. Ndërkaq pashë dy hije që ikën drejt makinave. Pastaj makinat dolën në rrugë me shpejtësi marramendëse. I ndoqa me sy derisa u zhdukën prapa kthesave. Pranë dritares së mbyllur m'u bë sikur dëgjova gulçima. Si hajdut nate, nga dritarja e pasme hyra brenda. Nga njëri skaj po vinte një frymëmarrje e rënduar. Në dritën e elektrikut pashë një trup të lidhur, një fytyrë femre të mbuluar me gjak.

Për të devotshmit xheneti është dhurata më e madhe nga Allahu. Luftoni për hir të Allahut, në këtë botë për botën tjetër, me pasurinë dhe veten tuaj. Pastaj, në botën tjetër, me ushtrinë e vdekur shehite, luftoni për pushtimin e xhenetit, sa nuk ka rënë nën sundimin e xhahilisë. Allahu është premtues i madh. Allahu i xhahilisë ishte krijuesi i xhenetit.

Plani

 Allah i Madhërishëm, të përulem, të përgjërohëm, të kërkoj ndjesë për gabimet e bëra dhe të pabëra! Të ligat m'i shndërro në të mira, të zezat në të bardha, të hidhurat në të ëmbla! Ti je Ai që fal shumë, je mëshirues. Amin!“

Bismilah! Zgjata dorën për të hapur derën. Sa nuk më lëshuan këmbët nga tmerri: duart i kisha me gjak. U ktheva në anën tjetër të korridorit. Hyra në banjë. Pranë pasqyrës së madhe pashë fytyrën time të zbehtë me një nishan mavi pranë syrit.

Të kthjellëta i rikujtova kundërshtimet, përplasjet, shqelmat, grushtet. Në fund propofoli dhe gjumi. Buza me shkoi në gaz. Ndërsa po pastroja duart, që skuqën vaskën e bardhë, ndjesia e lezetit sikur ma zgjati kënaqësinë për disa shekuj. Kështu i shpërblen Allahu të devotshmit.

Vjedhurazi, sikur të isha kusar, e hapa derën. Brenda në sallë pashë vëllezërit e mi muxhahedinë. Të grumbulluar

në mes të sallës, po uronin dikë. Pasardhësi i Profetit më pa. Me një lëvizje koke, përmes mimikës, që ne e kemi mjaft të zhvilluar, më dha shenjë që t'i afrohesha. Në mes të zhurmës së pakontrolluar më foli pranë veshit:

– Ku ishe deri tani? Sa nuk dështoi plani. Dëgjo! Vullnetari i parë u paraqit. Për t'i dhënë zemër, kurajë dhe forcë, sa nuk është penduar, paraqitu ti si vullnetari i dytë.

– Si urdhëron! – thashë prerë.

Pa humbur kohë, iu drejtova atij dhe masës që na rrethonte:

– Allahu ekber! Nuk do të jesh i vetëm në këtë aksion, o vëlla i dashur mysliman. Më prano edhe mua e të flijohemi bashkë, duke marrë me vete të urryerit e Allahut të Madhërishëm...

Të pranishmit po më uronin për vendimin e guximshëm. Rami Fuadi më tërhoqi drejt derës. U gjendëm jashtë. Ndërsa po shpaloste detaje nga plani operativ, për asnjë çast nuk po më shqitej nga mendja vdekja për Allahun e Madhërishëm. Mendoja: „Sikur të mos dëshironte Allahu të ndodhnin sulme vetëvrasëse për të ndëshkuar të pafetë, nuk do të na e kishte mbushur mendjen për t'i kryer ato. Çdo gjë që ndodh mbi dhe bëhet me vullnetin dhe urdhrin e Tij. Ai është i Urti, i Gjithëdijshmi.“

Gjatë gjithë kohës kur Rami Fuadi po shpaloste planin e fshehtë operativ, unë po mendoja për Zejneben dhe fatin e saj. E kisha lënë në gjumë nën ndikimin e narkozës. „Po sikur t'i dalë narkoza? – mendova. – Do ta shohë veten të shtrirë mbi dyshek të gjakosur, të rraskapitur, të lidhur nga duart dhe këmbët dhe gojëmbyllur. Vallë a do të më besojë pastaj se unë isha shpëtimtari i saj? Kam frikë se do të më akuzojë si dhunues, të pacipë e vrasës... Po të mos dëshironte Allahu, nuk do të ndodhte kështu. Ai më urdhëroi duke ma

mbushur mendjen, kurse unë, robi i Tij i përlur, zbatova urdhrin. Kaq.“

Kur pas mendimeve të frikshme erdha në vete, Rami Fuadi vazhdonte të thoshte me zë të ulët:

– Nëse dështon, të bëhet shpërthimi i kontrolluar i eksplozivit. Fill më pas të aktivizohet shpërthimi i brezave dhe në fund sulme të koordinuara me të gjitha llojet e armëve. Në qendër të sulmeve, – vazhdoi të fliste me entuziazëm, do të jetë...

„Zejnebja e shkretë!“ – thashë me vete i dëshpëruar. Sikur po ndiej qortime, ndërjegjen e vrarë... një zë trishtues, që nga çasti në çast do ta griste qetësinë e natës dhe t'i thërrmonte rrezet e arta të hënës. Ky zë qortimi, i mbështjellë me kureshtje, frikë e trishtim, sikur po stërzgjatej me shekuj.

U gjendëm në bodrum. Në gjysmerrësirë pashë dy burra. Rrinin ulur mbi arka municioni. Kur u afruam pranë tyre, e ndërpre në bisedën. Ishte profesori. Pranë tij, tebdil, mulla Shefsheti. Mezi e njoha. Profesori më ftoi me lëvizje koke. E ndoqa pas. Në skajin tjetër pashë një tryezë të mbuluar me çarçaf të bardhë. Largoi çarçafin. Ç'të shihja? Armë. Shumë armë. Mori një revole dhe ma lëshoi në dorë.

– Derisa eksperti Rami Fuadi të përgatisë makinën me eksploziv, po të jap disa sqarime shtesë, duke pasur parasysh talentin, vendosmërinë, guximin dhe njohjen e shkëlqyer të caktuar sulmues. Komanda ju ka caktuar udhëheqës të aksionit. Do të niseni nga këtu, – tha dhe vuri gishtin mbi hartën e qytetit, që ndërkohë e kishte shpalosur. – Do të prish drejt caktuar të sulmit. Makina goditëse do të sulmojë me shpejtësi marramendëse. Nëse dështon shpërthimi, përmes telekomandës aktivizo brezin me dinamik që ndodhet në trupin e sulmuesit. Menjëherë pas shpërthimit

koordinoi sulmet e grupeve muxhahedine. Me t'u paraqitur forcat e rendit, ikni përmes autoambulancës, që do t'ju presë e maskuar prapa Kullës së Sahatit.

Sa bukur!? Sajimin e përrallës e fillova aty ku ndodhi grabitja. Në koordinim me të vërtetën, ngjarjen e zhvendosa nga makina në bodrumin e shtëpisë së braktisur. Kush e dhunoi? Kush ia bëri gjëmën? Sikurse kishte pyetur xherah Feridi, ashtu do të pyetnin edhe të tjerët. Dhe këtu fillon përralla: „Na ishte se ç’na ishte. Na ishte njëherë një talebe. Për të studiuar islamin, kishte shkuar në vendet e shenjta. Pas shumë vjetësh ishte kthyer. Ishte zhgënjyer. E dashura e kishte tradhtuar. Sipas ajetit pesëmbëdhjetë të sures „Nisa“, nderin e nëpërkëmbur e kishte vënë në vend... Kështu i shpërblen Allahu të devotshmit.

Hashashinët idhnakë, të parruar e syçakërdisur, vërshuan nëpër rrugët e qytetit të xhahilisë. Allahu tha: „Kudo që t'i takoni xhahilët, kapini dhe mbytini. Nëse ata përuken, mos u besoni. Gjunjzohen nga frika, por ju silluni mirë me ta. Mbajini në errësirë, mbështillini me burka dhe i mbroni nën hijen e flamurit të zi. Allahu është krijuesi i errësirës!“

Vendimi

Në kërkim për të kuptuar gjendjen shpirtërore të xhematit, rashë në ndjenja të thella melankolike. Tani nuk po e kuptoj as vetveten. Ndihem i zhgënjyer nga Zejnebja. Më doli e pabesë. A kanë femrat besë? Në suren „Nisae“ thuhet se burrat janë përgjegjës për gratë, ngase Allahu ka graduar disa mbi disa të tjerë... dhe gratë e mira janë respektuese, janë besnike, por ka edhe prej atyre që e shpalosin kryelartësinë, nuk u përmbahen rregullave të bekuara islame, duke dalë para burrave. Të tillat duhen ndëshkuar... me fjalë, me largim nga shtrati dhe duke i rrahur...⁴² derisa të jenë të kënaqura me atë që burri u ofron⁴³. Por unë mes këtij populli injorant nuk e detyroj dot Zejneben që ta pranojë riskun e caktuar

⁴² Kuran 4:34

⁴³ Kuran 33:51

nga Allahu. Pak i ka dënuar Allahu kur u ka dhënë mend sa gjysma e mendjes⁴⁴ së burrave dhe duke i dënuar me zjarrin e xhehenemit në botën tjetër⁴⁵. Por... ah, sa po më dhimbset e gjora Zejnebe! Ndoshta është viktimë e matrapazllëqeve të pista të imamit apo magjistarit! Si të largëta, të ftohta dhe të urryera më dolën para sysh shkronjat e lakuara të imamit mbi letrën mbështjellëse të tri fotografive: „*Mos u merr me shkakun, por me shkaktarin.*“ „*Qen i pabesë!*“ – shfryva me duf.

Kuturu i rashë qark e tërthorë qytetit. Shkova në mejhane. U takova me shokët e fëmijërisë, me shokët e medresesë. Aty pashë edhe të përhumburin Zeid. Më erdhi turp nga paturpësia e tij. Nuk shikon ndotjen e nderit të familjes së tij, por sorollatet nëpër qytet për të parë filma kaurësh!

Vazhdova udhën. Asgjë prej gjëje nuk më bëri përshtypje. Njerëzit më dukeshin si të ringjallur. Ata të devotshmit po shëtitnin të lumtur nëpër rrugët plot me drita të xhenetit. Ngrita pak kokën. Andej nga bjeshkët sikur pashë lumenj me rrjedhje uji të pastër, me rrjedhje mjalti e qumështi që nuk priset kurrë, me rrjedhje verërash të shijshme për njerëzit. Sa këndshëm gurgullonin pllajave të mbushura plot me pemë e fruta të ëmbla! Tutje shiheshin pallate gjigante. Parqe me lule ngjyra-ngjyra, që tundeshin nën freskun e lisave madhështorë. Nën hijet e palmave ndodheshin kolltukët vezullues. Përkundeshin si lundra mbi valët e ujit të gjelbër. Zura vend në qendër, në kolltukun që kishte

⁴⁴ Volumi 3, libri 48, numër 826: Profeti tha: „A nuk është dëshmia e një gruaje e barabartë me gjysmën e dëshmisë së një burri?“ Gruaja tha: “Po. „Ai tha: „Kjo është për shkak të ultësisë së mendjes së gruas.“

⁴⁵ Volumi 2, libri 18, numër 161: Profeti tha: „Unë pashë gjithashtu flakët e Ferrit dhe nuk kisha parë kurrë një pamje më të tmerrshme. Pashë se shumica e banorëve ishin gra.“

formë rrethore. Hyritë symëdha, me trup kshetëze e krahe fluturash, më silleshin vërdallë duke më freskuar me aromë lulesh, amësim frutash, oreks mishrash, dehje verërash dhe ledhatim epshi. Oh, sa lezet!

Ndërkohë diku larg filloi të binte një sirenë. Më sëmboi në vesh një zë i çjerrë burie i padëgjuar ndonjëherë. „O Allah, ç’po ndodh? – thashë me vete. – Kiameti?!“ Sikur gjithë bota pushoi së lëvizuri, ndërsa zëri sa vinte e shtoej. Ndërsa e mbaja kokën të mbërthyer me duar, m’u bë sikur isha duke parë Israfilin duke i fryrë surit⁴⁶. Llahtar! Shembje bjeshkësh! Shpërthim vullkanesh! Përmbytje uji! Djegie flakësh dhe ikje njerëzish me britma tmerr! Pastaj qetësi. Qetësi e thellë. Vetëm për besimtarët, kurse *për jobesimtarët është jo e lehtë*. Dikush më preku në cepin e krahut. Hapa sytë i ngazëllyer për të parë engjëjt...

– Kaloi alarmi! Mund të shkosh! – më foli një burrë duke më parë në sy plot dhembshuri.

– A mund të jetë engjëll ky trup amorf vallë? – pyeta me zë të çuditshëm, më shumë veten sesa atë.

– Si the?! – më pyeti i çuditur i panjohuri.

– Çka ndodhur?! – pyeta pastaj i hutuar.

– Hiç. Ishte alarm i paralajmëruar testues, – tha tjetri duke më parë me po atë dhembshuri.

– Alarm testues?! – thashë me zë të ulët sikur isha duke folur me veten time. Pastaj vazhdova më të njëjtin zë: – Pse edhe Allahu lëshon mbi tokë alarme testuese?! Është e mundur kjo? Po unë kush jam? Jam i gjallë e i përmendur,

⁴⁶ *Buri me zë të thekshëm e të tmerrshëm, që engjëlli Israfil është i ngarkuar t’i fryj me urdhrin e Allahut ditën e shkatërrimit të botës dhe ditën e ringjalljes.*

apo i vdekur e i ringjallur? Në cilën kohë kam jetuar? Kur kam vdekur? Që kur ndodhem në sirat?⁴⁷ Ti qenke Maliki?⁴⁸ Më thuaj të lutem: si u ringjalla? Në cilën botë jam? Ku po shkoj? Nuk vij me ty në xhehenem!

– Je në vete, ore?! Çfarë thua? Ti po flet përçart?! – më ndërpreu i panjohuri me sy të zgurdulluar.

– Si?! Ah! – i thashë i turpëruar dhe i ktheva shpinën.

Pas pak ktheva kokën pas: i panjohuri nuk ishte më aty. Se nga ishte zhdukur nuk e di. U nisa. Ua vura veshin lëvizjeve përreth. Zhurmë motorësh të automjeteve, që nuk i ndaja dot se cila vinte e cila ikte. Lëvizje të ngatërruara këmbësorësh. Fjalë të shkëputura, fare pa lidhje të thëna nga dikush që po ikte me nxitim. Përzierje e dritës së hënës me dritat e neonit. Puhë e ftohtë, rrugë asfalti, trotuare të ndritshme, rrugica të errëta matanë, çifte të fejuarish, puthje të dashuruarish... „Në cilën botë jam? – mendova. – Në xhenet? Po hyria ime ku ndodhet? Ah, Zejnebe, ç'më bëre!“

E ndiej. Jam i përhumbur. Eci pa cak. Si nëpër mjegull m'u kujtua koha e fillimit të mbledhjes. Pashë orën. Isha vonuar? Jo, kishte ende kohë. U nisa drejt zyrave të Umetit për Drejtësi Islame. Papritur u gjenda para kinemasë. U nisa prapë. Befas, me orientim të humbur si nën ndikimin e kallakonxhave⁴⁹, u gjenda në korzo. Ndërsa po ecja përmes turmës, dëgjova qeshje të harlisura. Cingërima telefonash. Lutje e grindje të rinjsh: „Të dua me gjithë zemër!“ – „Kthehu se po vuaj! Harroje të kaluarën!“ – „Nuk kthehem

⁴⁷ Korridor i mprehtë dhe i hollë që lidh xhenetin me xhehenemin.

⁴⁸ Kryeengjëlli i xhehenemit.

⁴⁹ Qenie mitologjike që përfytyrohej si hije njeriu, që i ngjitej mbi shpatulla shtegtarit, të cilin e huton, ia mjegullon mendjen dhe ai nuk di të orientohet në hapësirë.

kurrë!“ – „I pashpirt!“ – „E pabesë!“ – „Tradhtar!“; „Të dua!“ – „Vdeksh!“ – „Të djegtë zjarri i xhehenemit!“; „Princi i ëndrrave të mia!“ – „Të vraftë dashuria ime!...“; „Fole gjë, Zejnebe?!“ – „Do të shfajësohesh?“ – „Para kujt?“ – „E ke kot! Kur nuk të beson Allahu, nuk do të besoj as unë.“

Vazhdoj të eci vetëm. Më bëhet sikur jam në rrugë të mbarë drejt zyrave të Umetit. Inshallah!

Nga fundi i korridorit dëgjova një zë të trashë burri. Vinte i valëzuar si nga xhehenemi, i mbështjellë me nuanca të përvajshme vuajtjesh dhe mallkimi bashkë. Me ndrojtje e shtypa rezën. Zëri, sikur me kohë kishte qenë në kërkim të një shtegu për të dalë jashtë sallës së ngushtë, kumboi rëndë-rëndë në faqet e bardha e të lëmuara të mureve anësore, derisa u thërrmua në heshtjen e ftohtë diku në fundin e korridorit. Si hajdut, hyra në sallë. Disa koka me sy të zgurdulluar u kthyen drejt meje. E mbylla derën. Çudi! Bashkë me mbylljen e derës pushoi edhe zëri. M’u bë sikur ngeli jashtë. Sytë më shkuan në ballë, në krye të sallës. U befasova kur aty pashë pasardhësin e Profetit të veshur allafrenga. Ktheu kokën nga unë. Po më shikonte hutueshëm. Duke e tundur mjekrën gri, nisi të fliste:

– Njerëzit, pra, për mijëra vjet me radhë kanë qenë të robëruar nga forca e Allahut të Madhërishëm. Në pamundësi për të zbuluar fuqinë e Tij, kanë rënë në robëri të sajësive të mendjeve të tyre të paditura. Çdo lëvizje në natyrë e kishin lidhur me një zot, me një hyjni, me një idhull, duke menduar se prej tyre ishin të dënuar për mëkatet që bënë mbi tokë, pa u shkuar fare në mendje se ata të mjerë ishin të dënuar nga Allahu xhel-le shanuhu ngaqë nuk i besonin fuqisë së Tij. Me të zbritur fjala e Allahut mbi dhe, njerëzimi përjetoi ndryshime të mëdha. Një pjesë e tyre, pasi morën rrugën

e mosbesimit, u yshtën nga shejtani për të bërë të liga mbi dhe. Për të mbijetuar, islami e nisi luftën në dy fronte: fronti i parë ishte lufta për parandalimin e depërtimit të shejtanit të mallkuar në qenien dhe botën e brendshme të myslimanit, kurse fronti i dytë ishte lufta pa kompromis kundër atyre që me shejtanin në bark ishin të yshtur të bënin të liga mbi dhe, duke sfiduar kështu Allahun dhe të dërguarin e Tij. Prandaj, të dashur vëllezër myslimanë, për t'i fituar këto beteja të tmerrshme, edhe sot e kësaj dite muxhahedinët⁵⁰ duhet të jenë të patundur, të ashpër, të kalitur dhe të gatshëm për flijime e vetëflijime në rrugën e shenjtë të xihadit⁵¹ islam. Së pari të ashpër duhet të jenë ndaj vetvetes, duke iu shmangur me marifet ndjenjave të skrupujve moralë, ndjenjave të dhembshurisë, dashurisë e respektit. Ne nuk dëshirojmë të ushtrojmë dhunë mbi ato gjëra që nuk na takojnë, por dëshirojmë që flamuri ynë i zi të valojë sërish në ato treva që për një kohë kishin dëgjuar thirrjen e myezinit duke e lavdëruar Allahun e Madhërishëm dhe pastaj nën ndikimin shejtanit të mallkuar dhe të kaurëve të pafe drita e islamit u shua dhe të paudhët iu kthyen mosbesimit. Të gjitha ato vende, përfshirë këtu edhe vendin tuaj të nëmur, duhen kthyer sa më parë në gjirin e ngrohtë të islamit. Pastaj, të forcuar, do të vazhdojmë luftën për sundimin e botës, ashtu siç na urdhëron Allahu i Madhërishëm...

Për një çast u shkëputa nga fjalët e tij. Në mendje m'u shfaqën fytyrat plot lesh të muxhahedinëve zezzekë, të cilët i pata njohur dikur, por tani nuk janë më në këtë botë. Shkuan vetë në botën tjetër, në përjetësinë e xhenetit, me

⁵⁰ *Luftëtar (arab.)*

⁵¹ *Përppjekje (arab.)*

mëkate të falura nga Allahu i Madhërishëm. Me vete morën dhjetëra e qindra të pafe dhe hipokritë. Ndjeva dhembshuri dhe mall për muxhahedinët trima, por edhe krenari. U përpjekshim në ahiret jarabi! Amin!

– ...dhe shenjat, – vazhdoi pasardhësi i Profetit, – se është duke vepruar Dexhalli, po jepen të qarta çdo ditë. A nuk u arrit shpejtësia e lëvizjes në tokë? A nuk ndodhi lindja e njerëzve përmes klonimit? A nuk po përgjigjen gjësendet e ngurta, si radioja, televizori, kompjuteri e telefoni? Të gjitha këto marifete erdhën nga Perëndimi, nga jobesimtarët. Ata po e sfidojnë pa frikë Allahun xhel-le shanuhu dhe Profetin e Tij. Tani po pritet lindja e diellit nga perëndimi dhe shfaqja e Dexhallit. Po pritet ardhja e hasret Mehdiut për t'u marrë gjakun shehitëve të Qerbelasë. Po pritet zbritja nga qielli e hasret Isait në tokën e Shamit për të vrarë Dexhallin... A po e ndieni ndikimin e ngatërrestarëve më të mëdhenj të dynjasë, Jexhuxhit dhe Mexhuxhit⁵², që të fshehur nën petkun e pseudoshkencëtarëve kaurë po e përziejnë Lindjen dhe Perëndimin me shirk e fitne?

Vëllezër myslimanë! Sonte jemi mbledhur për të mbrojtur vendin tuaj të nëmur, të vuajtur e të nëpërkëmbur. Ne e dëgjojmë atë se çfarë na thotë Allahu dhe i dërguari i Tij – paqja dhe mëshira qofshin mbi Të! – dhe u bindemi urdhrave të tyre. Andaj po ju pyes ju: çfarë thotë Allahu kur idhujtarët, kaurët dhe hipokritët, me shejtanin në bark, dhunojnë fenë më të ndritshme të njerëzimit? Allahu thotë se çdo mëkatar duhet të dënohet në përputhje me mëkatet e tij. Këto fjalë nuk janë të miat, nuk janë të salaf-u-salihëve, e as të Ikhanul Myliminit. Këto janë fjalët e Allahut Fuqiplotë!

⁵² *Kuran 18:99*

– Ngriti kokën lart dhe pasi këndoi me zë të heshtur një dua, u kthye nga ne duke ngritur zërin: – O vëllezër myslimanë! E dëgjoni zërin e Allahut? I Madhërishmi po na thërret: „O sot, o kurrë! Dilni në luftë, le t’ju vijë lufta e lehtë ose e rëndë, luftoni për hir të Allahut me pasurinë tuaj dhe me veten tuaj. Kjo është gjëja më e dobishme për ju, nëse e kuptoni“ Pra, kjo thirrje është zëri i Allahut, që po jep kushtrimin për të luftuar të pafetë dhe botën e tyre të shfrenuar. Është *farz ajn* për ju e *farz kafija*⁵³ për ne dhe për çdo mysliman në mbarë botën. Mos ngurroni t’i goditni pa mëshirë të pafetë, kaurët e hipokritët. Po e përsëris edhe një herë: luftoni me veten tuaj, që t’i shkatërroni të gjithë ata që kanë ngritur krye duke dhunuar fjalën e Allahut! Si duhen ndëshkuar ata që kanë pushtuar shtëpitë e Allahut dhe pamëshirshëm po i dhunojnë ato? Si duhen ndëshkuar ata që kanë grabitur pasurinë e xhematit duke gënjyer e mashtruar myslimanët? Si duhet t’u përgjigjemi atyre që po e përdhosin nderin islam? Si duhet t’u përgjigjemi atyre që po tallen me Allahun dhe me ne që po u kujtojmë Kuranin Kelamullah? Si duhet t’u përgjigjemi atyre që po hedhin plumba e zjarr kundër myslimanëve? Si duhet t’u përgjigjemi atyre që po e nëpërkëmbin Sheriatin? Si?!

– Me luftë, me xhihad dhe me kushtrim! Allahu ekber! – ushtoi salla nga zëri kumbues i turmës.

– Dhe me bomba, me plumba e barut deri në shkatërrim! Luftoni, pra, vetëm për Allah, për fitore e për prene e robëreshat e luftës! Mos ia ndaloni vetes atë që ua e ka lejuar Allahu i Madhërishëm! Përpara për tokën e shenjtë islame! Allahu ekber! Allahu ekber! La ilahe il-la-llah! Allahu

⁵³ *Obligim i përgjithshëm (arab.)*

kërkon kurban! Allahu kërkon kurban! Allahu kërkon kurban! Amin! – thirri dhe vështrimin nuk e shqiste për asnjë çast nga sytë e mi, sikur donte të më kapërdinte.

Një mori kokash u kthyen nga unë. Të gjitha njësoj. Me tërleme të bardha e mjekra të ngatërruara: të zeza pis, të kuqërremta, të hirta, gri, të ngjeshura, të rralla, të shpupurishura. Sy, shumë sy: të zinj, të kaltër, të shkruar, të mëdhenj, të fryrë, vezakë, bajame, të zgurdulluar – të gjithë të kuq gjak. Veshë pipëz, lllapushë, vriguj, të palosur, të vegjël. Buzë të trasha, të holla, të pulitura, të çaraveshura, të përgjurgura. Mustaqe të holla, të rruara rrafsh dhe sikur të gjithë së bashku po më thoshin: „Hë, ç’po pret? Ti e di rrugën e ndritur të xhenetit. Ty të dërgoi Allahu në xhenet dhe të ktheu prapë në këtë jetë për të na treguar neve se çfarë ke parë e përjetuar atje. Ti je i specializuar për përzgjedhje, për kalitje, për konstruksione, për plane, për goditje... Thuaje porosinë që na solle nga Allahu i Madhërishëm prej vendeve të Tij të bekuara! Na e thuaj porosinë që na e dërgon Kalifi e Kalifati. Fol, pra, fol! Ç’pret?

Pasardhësi i Profetit vazhdoi të fliste:

– Ju dhe populli juaj i dikurshëm nuk jeni myslimanë të vërtetë. Me paudhësi, injorancë e mosbesim e keni zemëruar Allahun, prandaj nuk ju takon të shpalosni ndjenjën e përjetimit të xhenetit. Atë e bëjmë vetëm ne arabët e urtë e të devotshëm, ne myslimanët e vërtetë, që me besimin tonë asnjëherë nuk e kemi zemëruar Allahun xhel-le shanuhu deri në atë masë sa mbi ne të zbrazë hidhërimin e Tij të ashpër, ashtu siç po e zbraz kundër jush dhe atyre popujve që nuk deshën ta besojnë fjalën e Tij të zbritur.

– Nëse bota tjetër, xheneti, tek Allahu është vetëm për Ju e jo edhe për njerëzit e tjerë, nëse jeni të sinqertë, kërkoheni

vdekjen e shkoni më shpejt⁵⁴, – i thashë me zë të lartë.

– Si? Ah, jo, biri im! Xheneti është për ty. Ti ishe atje. E ke parë? E ke përjetuar? Pse ngurren? Të dhimbset kjo jetë e rreme?

Ndërsa ai po fliste, disa herë u kapërdiva me trishtim. Më kishte zënë një ndjenjë frike e ankthi bashkë. Si do të ndodhte vallë? Si do të zhbëhej trupi im? A do të ndieja dhimbje. Si do të më dilte shpirti? Befas m'u kujtuan fjalët që më pati thënë dikur Hafiz hoxha: „*Do bëhesh mish për top në duart e këtij xhelati.*“ U tmerrova. „A është ky xhelati? – thashë me vete. – Meqë xheneti qenka kaq i mirë, pse nuk shkon vetë, por më ysht mua?“

– Mos e lejo shejtanin Iblis të futet në bark, në shpirt. Ai ta turbullon mendjen. Të kthen në hamendje. Kështu veprojnë frikakakët. Allahu nuk i do frikakakët. I urren. I ndëshkon.

Pas këtyre fjalëve u ngrita më këmbë. I vendosur si kurrë më parë dhe me zë autoritar thashë:

– Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit! Falënderimet i takojnë vetëm Allahut dhe Profetit të Tij. Allahu ua faltë mëkatet muxhahedinëve trima, që po i sfidojnë të pafetë! Allahu ia lehtësoftë dhimbjet xhihadit. Allahu ua ndrittë mendjen talebanëve të ditur! Në emër të Allahut dhe për nderin e lëvizjes salaf-u-salih, pohoj se unë do të jem një prej atyre që do të luftoj me nder e besnikëri krah për krah vëllezërve muxhahedinë, jo vetëm me pasurinë time, por edhe me veten time. Dhe këtë do ta bëj vetëm për Allahun xhel-le shanuhu. Amin!

– Të lumtë! Allahu qoftë me ty në rrugën e flijimit! Allahu të bekoftë e të ndihmoftë në!...

⁵⁴ Kuran 2:94

Ndërkohë një zë i thekshëm i ndërpreu ata zëra të ngazëllyer, që gumëzhinin nga të gjitha anët si zgjua bletësh, me fjalët:

– Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëmadhit! Falënderimet i takojnë vetëm Allahut! Dëshmoj se unë do të jem i rreshtuar përkrah vëllezërve muxhahedinë. E lus Allahun xhel-le shanuhu që edhe në dynjanë tjetër të gjendemi së bashku!

Në sallë u dëgjuan duartrokitje. Një zhurmë e ngatërruar, trokëllima karrigesh dhe copëza fjalësh po më valëviteshin të dallgëzuara në vesh. Pasuan shtrëngime duarsh, rrahje shpatullash, përqaftime të vrullshme, urime: „Nuk do t’ju lëmë vetëm, do të jemi me ju, do të na keni pranë, do të vdesim së bashku.“; „Do të tmerrohen xhahilia, të pafetë, çifutët e kaurët.“; „E nderuat Allahun! Paçi shpërblim begatitë e xhenetit!“; „U pjekshim në ahiret!“; „Na nderuat ne, nderuat islamin, Kalifatin dhe Salaf-u-Salih!...“

– Ju lutem, mbani qetësi! Ende nuk kemi mbaruar, – foli me zë të lartë mulla Shefsheti.

Në sallë ra qetësia. Më këmbë u ngrit xherah Feridi. Me një zë të qetë, pa entuziazëm, filloi të fliste:

– Vëllezër myslimanë, sapo na arriti një lajm shumë i hidhur. Është gjetur i vrarë imami i nderuar. Sipas hetimeve të para të bëra nga njerëzit tanë të besuar brenda prokurorisë, imami është vrarë nga armiqtë e islamit. Gjaku i tij nuk do të shkojë humbës. Do të hakmerremi ashtu siç dinë muxhahedinët. Për hollësitë do të njoftoheni në bazë.

Mendja më vajti te dadë Fiti. Ah, sikur të isha gjallë tani! Pas vdekjes së imamit do të martohesha me të, por...

Ndihem i përhumbur. Dëgjoj lëvizje njerëzish rreth e rrotull. Shoh sy të zgurdulluar, buzëqeshje hipokrite, buzë

të trasha që çaraveshen në forma të ndryshme ndërsa nxjerrin përjashta fjalë të largëta, zëra të shkërmoqur, qeshje të harlisura, zgërdhirje fytyrash të përziera me leshra mjekrash që lëviznin sa lart poshtë, duke shpërndarë përreth klithma dhe duhmë. Ndërsa unë po falënderoja Allahun e Madhërishëm, që ka lënë edhe një botë tjetër të mrekullueshme atje në ahiret dhe po çuditem pse duhej krijuar bota e të gjallëve... Pse duhej të isha sonte në mesin e këtyre gjallesave të trulllosura? Pse duhej tretur në kujtime të trishta të një jete pa fat, të një dashurie të paarrirë? O Allah i Madhërishëm, largoji myslimanët nga bota e të gjallëve dhe e gënjeshtarëve! Dërgoji në amshim, në ahiret, në xhenet. Botën e gjallë e të shturur, të vuajtjeve e rrengjeve dhuroje për të mallkuarit, xhahilët dhe hipokritët e pafe. Kjo është gjëja më e dobishme për myslimanët, nëse e kuptojnë.

– Kjo botë është krijuar për të gjallët! – vazhdoi të fliste me pasion e sy të zgurdulluar pasardhësi i Profetit. – Po spati të gjallë, nuk do të ketë vdekje, e po s’pati vdekje, nuk do të ketë ringjallje! Allahu i Madhërishëm së pari ka caktuar lindjen, botën e të gjallëve, botën e mundimshme, botën e sfidave të mëdha për njerëzimin. Fill më pas ka caktuar heshtjen e gjatë të ahiretit dhe në fund, ditën e ringjalljes kur Israfil do t’i fryjë surit. Të tria këto jetë janë të veçanta, të ndara dhe të panjohura, por të lidhura ngushtë me njëra-tjetrën.

Vallë a do të ringjallet Zejnebja?

Përhumbja vazhdon. Nuk më kujtohet se në ç’rrethana kam arritur këtu. Jam përkrah pasardhësit të Profetit. Në anën tjetër janë disa nga vëllezërit e mi myslimanë. Tek-tuk shikoj ndonjë hije njeriu që me nxitim largohet tutje. Në grykën e një rrugice gjysmë të errët m’u bë sikur pashë Hilin. U përqendrova edhe më shumë në pamjen e tij. „Ky

sonde duhej të ishte me ne, në mesin tonë, në përpjekjet tona, ç'kërkon në këtë rrugicë?“ – mendova. Sakaq m'u zhdruk nga sytë. „Duhet të jetë njëri nga rojat anësore“, – qetësova veten.

– Ti dëshiron fitimin e botës tjetër, ahiretin? Ne do ta japim dhe do ta shtojmë begatinë. Unë dëshiroj fitimin e kësaj bote, Allahu ma ka dhënë... më ka bërë sheik!

– Po, por në botën tjetër nuk ke hise! – e ndërpreva.

– As që e dua hisen e botës tjetër. Atë po ta dhuroj ty! – m'u përgjigj si në gjumë pasardhësi i Profetit.

„Pa shih, pa shih! – thashë me vete i çuditur. Më thotë ta lë jetën e sigurt të kësaj bote e të shkoj veresie në botën tjetër! Më takon apo s'më takon xheneti?!“

Pasardhësi i Profetit vazhdoi të fliste për ca toka të shenjta, të dhunuara padrejtësisht nga të pafetë, nga murtadët, nga hipokritët. Fliste për ca sulme, shpërthime të fuqishme të përziera me tym e zjarr, për ca copëra dheu të përziera me këpucë teke, copëra mishrash të shkapërderdhura nëpër ca rrugë të pluhurosura e me pellgje gjaku, ca sheshe tregu, ku në mesin e lakrave dhe specave mund të gjendet ndonjë kofshë fëmije, ndonjë gjysmë koke gruaje, ndonjë kokërr syri, ndonjë pëllëmbë me gishta të këputur që përdridhen si bishta hardhucash, zorrë të stërzgjatura në kalldrëm, xhematë të përgjakur, që dalin të tmerruar nga xhamitë duke i shtrënguar plagët me duar që u kullojnë gjak...

– Ishin hanefitë, që kundërshtoheshin nga shafitë, ndërsa këta kundërshtoheshin nga malikitë. Këta kundërshtoheshin nga hanbelitë, ndërsa këta kundërshtoheshin nga xaferitë. Xhaferitë kundërshtoheshin nga ismailitë dhe fatimitë, ndërsa këta të fundit kundërshtoheshin nga salafitë... – Nuk mbaj mend më se cilët myslimanë po kundërshtoheshin nga myslimanët, por e di së çdo mysliman kundërshtohet nga

muslimanët. – Prandaj, – vazhdoi pasardhësi i Profetit, – të gjithë ata që kundërshtojnë duhet të dënohen sipas ajetit tridhjetetë të sures „Maide“, pra të vriten, të priten dhe të dëbohen nga vendi.

– Kështu udhëzon Allahu i Madhërishëm?! – e pyeta krejtësisht i përhumbur.

– Po, kështu shkruhet në Kuran.

– Kush i ndëshkon kundërshtarët e islamit? Allahu?

– Po. Allahu i ndëshkon në botën tjetër, kurse në këtë botë kundërshtarët i kishte ndëshkuar Profeti, e fill pas tij sahabët dhe kalifët e mëdhenj dhe tani ne, salafitë.

– Kundër kujt?

– Kundër kundërshtarëve muslimanë, kaurëve, injorantëve dhe ateistëve.

– Ashtu? Shyqyr që unë nuk jam kundërshtar musliman!

– Edhe ti je kundërshtar musliman.

– Kundër kujt?

– Kundër muslimanëve. Prandaj të gjithë kundërshtarët duhet të vriten. Por lavdi Allahut xhel-le shanuhu, që edhe juve ua mbushi mendjen t’i luftoni kundërshtarët. Kjo është gjëja më e dobishme për ju, nëse e kuptoni. Kështu shkruhet në Kuran.

– Po, vërtet ashtu shkruhet. Prandaj ne kundërshtarët muslimanë duhet t’i luftojmë kundërshtarët po ashtu muslimanë dhe t’i dëbojmë nga vendi? A s’është kështu?! – e pyeta i hutuar.

– Gjithsesi, ju kundërshtarët muslimanë duhet t’i luftoni kundërshtarët muslimanë, t’i dëboni derisa vendi të mbetet i shkretë, shkretëtirë!

– Shkretëtirë? Pa njerëz?!

– Po, pa njerëz. Dua të them pa ju. Në shkretëtirë jetojmë

ne, dhe neve na takon ta shpalosim luftën për ta shndërruar botën në shkretëtirë. Më kupton? Në shkretëtirë! Marrim abdes?

– Po, marrim abdes. Në emër të Allahut po falim sabahun e fundit.

– Po falni sabahun e fundit... – e përmirësoi si nëpër mjegull pasardhësi i Profetit.

Hoxha po thërret ezan. Po afroheshim pranë derës së hapur të xhamisë. I shpërqendruar, u lidha namaz. Bëra ruku. Rashë sexhde. Me ballin mbi tokë, m'u bë sikur takova atë që ishte poshtë e që është Një, shejtanin Iblis. Sikur m'u fut në bark. M'i përzuri kujtimet dhe m'i ngatërroi duatë. S'po më kujtoheshin më. U përpoqa t'i rikujtoja. Më vinin të shprishura. Mezi po e mbaja shurrën. „Do të koritem!“ – thashë me vete. Më rrodhën disa currila. Shyqyr që ranë poshtë mbi surratin e shejtanit Iblis. Allahut nuk i fshihet asgjë. Më pa nga lart dhe më dha zemër. Rashë sexhde e prapë padashur, kryelagur, e takova atë që është poshtë e që është një: shejtanin Iblis. „Cilit po i falem sot, Allahut a Iblisit? Apo të dyve bashkë?! – pyeta veten. – Më janë përzier si kurrë më parë, nuk i ndaj dot! Më ndihmoftë pasardhësi i Profetit për t'i ndarë. Amin!“

Dolëm jashtë. Qielli ishte i kthjellët. Yjet në të venitur. Ylli i Karvanit shndriste i vetmuar.

– Nexhmi⁵⁵, – tha pasardhësi i Profetit.

Ndërsa po shikoja nexhmin me admirim, para m'u shfaq një pemë. Kishte pamje madhështore: trung të gjerë e të shndritshëm, kurorë vezulluese, që fëshfërinte si krah fluturash ngjyrarta, filizat e shpesh të në formë

⁵⁵ Ylli (arab.)

krifshe dukeshin të shpërndarë gjithandej kurorës me lule të bardha në të verdhë. „Është Uhza“, – sikur dëgjova zërin e tij pëshpërimë. Vazhdova vegimin. Pranë pemës magjepsëse pashë një grua me pamje mulate, sy mëshirues e vetullngrysur. Kishte veshur fustan të gjatë e të blertë. Në qendër të fustanit, aty pranë gjinjve të gufuar, me finesë ishin të qëndisura dielli, hëna dhe nexhmi. Në kokë kishte kurorë të thurur me lule, ojme e ornamente pagane, që përshkohej me kordele të blerta.

„Lat ishte hyjnesha më e dashur e xhahilisë“, – m’u bë se po dëgjoja të fliste pasardhësi i Profetit, duke drejtuar gishtin nga një grua që po kalonte anës tjetër të rrugës. Prapë vështrimin e vërvita andej nga ishte nexhmi. Kishte filluar të venitej nga rrezet e shndritshme të diellit. Befas pamjen e tij e mbuluan krahët e zinj të shpendëve kojrrilë, që të harlisur po luanin në ajër duke u rrotulluar majtas e djathtas, lart e poshtë. Prijësi kojrrilë po vinte fluturimthi drejt nesh. Ndoshta për t’i sjellë ndonjë lajm nga i Madhërishmi pasardhësit të Profetit. Ndoshta. Sa më afër avitej, aq më shumë konkretizohej duke marrë pamjen e një shpendi të zi. Pasi u rrotullua disa herë rreth pemës magjepsëse, fluturimin e ndali mbi dorën e zgjatur të gruas mulate Lat. Sa më lart që e ngrinte krahun gruaja mulate Lat, aq më e zezë bëhej pamja e shpendit, kurse forma, me flatrat e hapura, dukej si flamur i zi me emrin e Profetit Muhamed në qendër.

– Është Menati, kojrrilë që do të ndërmjetësojë! – po bërbeliste pasardhësi i Profetit.

– Thua se do të më ndërmjetësojë tek Allahu, babai i xhahilisë? – pyeta i befasuar me besimin e tij.

Pasardhësi i Profetit më shikoi i çuditur, pastaj si nëpër dhëmbë më tha:

– Allahu nuk është baba i xhahilisë, është baba i myslimanëve. Mos fol çapraz! Thuaj „La Ilahë Il Allah!“

– La Ilahë Il Allah! Allahu i Profetit ishte Ilahë apo Rab?

– Allahu i Profetit ishte dhe është Rab, Kryerab. Kurse Allahu i xhahilisë ishte Ilahë, Kryeilahë.

– Do të thuash se Allahu i Profetit e kishte sfiduar Allahun e xhahilisë?

– Jo! Sikur ta kishte sfiduar Ilahen Allah të xhahilisë, sot mbarë botën do ta sundonte Rab-Allah i Profetit dhe nuk do të kishim nevojë për luftë e xhihad. Mbylle tani! Po flet përçart, marrëzira! Nxito! E sheh? Dielli po lind!

– Dielli Allat?! Hyjneshë e dashuruar! Hyjneshë grua! Hyjneshë nënë!

– Si?

– Në kohën e xhahilisë thuhej se Allahu ishte bashkëshorti i Allatit dhe baba i hyjneshave. Sa popull i paditur që ishin!

Pasardhësi i Profetit nuk foli. Në vend të përgjigjes m'u bë sikur dikush qeshi. Këqyra me ngulm andej nga vinte gjithë ai gaz. „Vallë si po i del gazi para vde?...“ – fjala më ngeli në fyt. U tremba nga vdekja. Për herë të parë, vetëm për një çast mendova lirshëm. Një zë i huaj, si zë engjëlli, sikur po më pëshpëriste në veshin e majtë duke thënë se jeta është më e vlefshme se vdekja, më e vlefshme se vetëvrasja... Allahu e dënon vrasjen. „Por jo edhe vetëvrasjen“, – sikur e kundërshtova zërin e brendshëm kryengritës. Ngazëllimi që i shkurtër. Në çast m'u kujtua se në veshin e majtë pëshpërit vetëm ai – qoftë larg nesh! – shejtani. Yshtjet e tij janë të gabuara. Me shpresën se përmes xhibrilit Allahu do t'i pëshpëriste në veshin tim të djathtë fjalët shpresëdhënëse të pakmëparshme, e ktheva veshin nga qielli. Ishte e kotë. Nuk dëgjova gjë. Allahu nuk po fliste.

Vazhduam ecjen përgjatë trotuarit.

– Ja, këtu është vendtakimi, – tha pasardhësi i Profetit.

– Nuk është këtu, është pak më tutje, – m'u bë sikur dëgjova një zë të largët dhe të huaj, që vinte si i valëzuar nga mugëtira. Më bëhej sikur e dija se zëri i kujt ishte, por shejtani ma lidhi gjuhën. Nuk fola. Me vete thashë: „Jam i sigurt në dorën e Allahut... Edhe në dorën e pasardhësit të Profetit.“

Paksa i çuditur po mendoja: „Engjëlli i lartësuar besimtarin e shpie në lartësitë hyjnore. Kurse shejtani Iblis, me urrejtje, besimtarin islam e shpie në gropë, në varr. Ku vete unë? I lartësuar drejt hyjnores apo i poshtëruar drejt varrit?“

Nuk nxora zë, përkundrazi, në tërë trupin ndjeva tkurrje të përzier me mornica marazi e frike bashkë. Nga kush kisha frikë? *Allahu është asgjësues i rreptë, kija frikën!*

Po dridhesha.

– Është koha të ndahemi, – tha pasardhësi i Profetit.

– Po, po ndahemi. Ndahemi ashtu siç ndahet trupi nga shpirti. Unë, trupi, në gropë, në varr, e Ti, shpirti, në gjithësi, në avion!

Për një copë herë pasardhësi i Profetit më shikoi me sy të dhembshur. Një pikë e vogël loti me mundim iu var në cepin e syrit të majtë.

„Ndoshta nga puhia e ftohtë që po fryn“, – mendova duke i pulitur sytë, që po më digjnin. Sikur të më kishte lakmuar mua, edhe ai i puliti sytë disa herë me forcë për t'i dhënë shtytje lotit që i varej në qepallë. Iu var dhe iu tret. Me zë të ulët disi të përvajshëm tha:

– Allahu ua shpërbleftë mundin! U përpjekshim në ahiret, trima muxhahedinë!

Pastaj, me çantën e tij diplomatike në dorë, u afrua pranë

makinës. Shoferi ia hapi derën me nderim. Ndërsa po ulej, e dëgjova të thoshte:

– Në aeroport.

E ndiej se nuk jam vetëm i përhumbur, por edhe i shkërmoqur. Pyes Allahun: „Jam totolesh apo i devotshëm? Pasardhësi i Profetit në aeroport... me trup e shpirt lart, shumë lart, me yshtjet e atij poshtë, shejtanit Iblis, që është Një. Kurse unë, me shpirt e trup poshtë, shumë poshtë, në gropë, në varr, me yshtjet e Atij që është Lart, Allahut, që është Një! Po hyritë symëdha ku janë? Me pasardhësin e Profetit lart në avion apo me mua poshtë, në varr?“ Prapë Allahu nuk m'u përgjigj.

Ç'u bënë vëllezërit muxhahedinë? Shikoj majtas e djathtas. Nuk i shoh gjëkund. Ndërkohë makina me pasardhësin e Profetit filloi të largohet në rrugën e qetë, duke lënë prapa një fije të hollë avulli të mjegullt.

M'u bë se kisha ngelur vetëm. „Pse unë duhet të vdes për Allah, ndërsa pasardhësi i Profetit jo?“ – pyeta veten. Prapa krahëve dëgjova zëra. Sikur po vinin nga bota tjetër. Ktheva vështrimin pas: ishin vëllezërit salaf-u-salih. Vazhdova udhën nga e djathta. Kalova një bërryl trotuari. Në anën e kundërt pashë një shesh të ngushtë para grykës së një rrugice. Aty po më prisnin vëllezërit e tjerë, të gjithë muxhahedinë. U përqaftuam me dashuri myslimane. Eca pas tyre. Hymë në një oborr. Ndërsa po i afrohem shtëpisë, një makinë doli nga garazhi. Ndaloj pranë nesh. Nga makina doli Rami Fuadi. Po përqafohem me mall, kur nga dera e shtëpisë dolën edhe disa muxhahedinë të tjerë. Në mesin e tyre pashë profesorin e konvertuar. „Po ai pas konvertimit pse nuk flijohet për Allah?“ – mendova.

– Në makinë janë instaluar sasi të mjaftueshme eksplozivi

të fuqishëm *PETN*, përzier me copëza metali, bulona dhe gozhdë të madhësive ndryshme. Kapsula ndezëse është e përbërë nga nitroglicerina, që stimulon shpërthim të sigurt, – po fliste Rami Fuadi.

Përveç përhumbjes dhe shkërmoqjes, që nuk më ishin shqitur gjatë gjithë natës, tani sikur m'u shtua edhe çorientimi. Sikur nga larg, diku nga mesi i një grumbulli të madh njerëzish, po më shfaqej një burrë i veshur me pallto të gjatë, me flokë gri e me një nishan në faqen e majtë. M'u bë sikur po e shikoja të valëvitej tatëpjetë, diku pranë Arave të Mrizit. Shumë sy të zgurdulluar, të tmerruar, të përlotur, të dhembshur duke vështruar lëvizjet e tij të ngadalshme, lëvizjet e Nakos duarlidhur dhe lëvizjen e buzëve të tij duke nxjerrë zëra të frikshëm: „*Pse u fshehe? Edhe shurdhmemecët i merr plumbi!*“ Ndërkohë një regëtimë flake, një krismë e thatë, një shembje burri e pasur me vrushkuj gjaku dhe zëri i vrazhdë: „*Ç'më shikoni?*“

Këto m'u shfaqën parasysh në vija të trasha, por me ngjyra të forta, sikur isha duke parë një ripërtëritje të ngadalësuar të ndonjë skene filmi. E përsërita edhe një herë skenën e tmerrshme... edhe dy herë, edhe tri herë dhe pa asnjë dyshim. Nga përhumbja e pakmëparshme sikur u këndella. Nga shkërmoqja sikur e mblodha veten. Nga çorientimi sikur u orientova. Befas, si tym i hollë eshke, përreth meje sikur u shpërnda i njëjti zë, me të njëjtat lëvizje, me të njëjtin nishan në faqe. Sikur m'u trajtësua gjendja rreth e rrotull e mori një pamje konkrete.

– Ç'pate, nuk je mirë? – më pyeti mulla Shefsheti.

– Po, mirë jam... – thashë duke u shtirur si i përhumbur.

Si një shpend i shtrajtësuar në horizont, që fillon të afrohet duke u konkretizuar derisa merr trajtën e vet, ashtu edhe

mua mendja filloi të m'i trajtësojë kujtimet e largëta të xhihadistëve, që në çastet e fundit e kapnin ndonjë rreng pabesie që dikush nga udhëheqësit e Kalifatit e kishte kurdisur kundër tyre për t'i dërguar drejt vdekjes së parakohshme e pastaj për t'u rrëmbyer pasurinë dhe nuset që linin pas. Me moral të rënë, kurrsesi nuk e pranonin fljimin. Edhe pse të mjeruar, kundërshtonin. Për të tillët nuk pritej ndëshkimi i Allahut xhel-le shanuhu, por aty për aty ndëshkoheshin rëndë nga udhëheqësit e aksionit duke i zbatuar ligjet e Sheriatit: gjymtoheshin, qorroheshin, u thyheshin kokat, u pritej gjuha, vriteshin me gurë apo u pritej koka me shpatë dhe vendin e tyre e zinte ndonjë xhihadist tjetër. „Cili nga vëllezërit e mi myslimanë do të më gjymtojë dhe cili do të pranojë të fljohet në vendin tim? – mendova me vete me një lloj frike. – Ah, jo, jo, nuk jam frikacak, – i dhashë zemër vetes. – Nuk do të koritem. Ia kam dhënë besën pasardhësit të Profetit dhe Allahut... Ata më kanë në zemër...“

Mendimet m'i ndërpreu Rami Fuadi, që më vendosi në brez rrethoren me dinamit.

– Është me telekomandë, – tha ndërsa ishte duke e mbërthyer rripin.

– Një thirrje telefonike dhe shpërthimi është i sigurt, – ia priti mulla Shefsheti.

– Nëse ke fat e mbijeton, plagët me ndihmën e Allahut do t'i shërojë xherah Feridi, apo jo doktor? – tha Rami Fuadi.

– Po, gjithsesi. Nëse shpëton nga sulmi, ne do të kujdesemi për të dhe t'ia shndërrojmë jetën në xhenetin e të gjallëve. Nëse bie shehid, ne do të kujdesemi për familjen, e veçmas për të dashurën e tij. Ngjizjen, lindjen dhe edukimin e pasardhësit të tij do ta bëjmë ne, – tha xherah Feridi.

„Si? Ngjizjen e pasardhësit tim? Si është e mundur?!“ – pyeta veten i çuditur. Ndoshta... ndoshta, është doktor, xherah, mullah!“

Një hije e rëndë dyshimi m’u feks në mendje.

– Është koha të niseni, – m’i ndërpreu mendimet Rami Fuadi. Më përqafoi duke thënë: – U pjekshim në ahiret, vëlla i dashur mysliman!

Fill pas tij më përqaftuan edhe xhihadistët e tjerë. Nuk i numërova sa ishin. Pastaj me sy të përbotur zura vend në makinë. Rrotullova çelësin, u dëgjua gërhitja e lehtë e motorit.

– Nisuni! – dha urdhër profesori. – Ndiqi pas! – m’u drejtua mua.

Nuk fola.

Kishte kaluar pak kohë. Lëmshi që kishte zënë vend në kokën time të trazuar vetëm sa ngatërrohej edhe më keq. Nuk e ndaja dot në duhej ndjekur makina që sa ishte nisur para meje apo duhej kundërshtuar hapur profesorin. Mekanikisht u nisa.

Nuk kisha bërë as njëqind metra, kur një makinë ma preu rrugën. Frenova për t’i hapur rrugë të kalonte përpara. Nuk lëvizi nga vendi. E shikova i përqendruar xhihadistin mjekërzi. Nga ana tjetër pashë edhe një tjetër makinë. Brenda tyre pashë xhihadistë të armatosur. Sikur po më thoshin: „Jemi me ty.“

„Allahu ekber!“ – thirra me zë të lartë dhe u nisa.

Po ecja drejt cakut. Dendësia e makinave në rrugë kishte marrë përmasat e tollovisë. Trotuaret ishin mbushur me njerëz të moshave të ndryshme, që nxitonin si milingonat secili në punën e vet. Pranë një shkolle pashë fëmijë. Grumbuj-grumbuj po gumëzhinin gëzueshëm në oborrin

e saj. Në çast sikur dëgjova shpërthime, flakë, zallahi, ikje, copa gjymtyrësh të shkapërderdhura, gjak, vaj.

Makinat e xhihadistëve kishin ngelur prapa. Në mes ishin futur disa makina të tjera. Nuk po e përcaktoja në ishin të kalimtarëve të rastit apo të mbështetësve anësorë. M'u bë sikur në një rën prej tyre pashë Hilin, që po më thërriste me siklet. E hapa pak dritaren. Dëgjova zërin e tij të ngjirur. Diçka po më thoshte. Të shkoqura më erdhën vetëm fjalët „tradhti“, „grackë“, „mish për top“.

Makina e profesorit ishte zhdukur. Nuk po e shikoja gjekundi. Dy makina, ndoshta të mbështetësve anësorë, po më ndiqnin me shpejtësi marramendëse. Herë pas here ktheja kokën prapa për të parë. Një breshëri plumbash, përzier me disa trokëllima të zhurmshe, bënë që xhamat anësorë të makinës të thyheshin. Ula kokën poshtë. Makinës i dhashë para. Instinktivisht dhe pa kuptuar se çfarë po ndodhte, arrita ta hiqja nga brezi rripin me dinamit. Një dhimbje e përzier me fërgëllimë djegëse ma përshkoi supin e majtë. Ndërkohë një goditje e papritur nga ana e majtë e makinës më bëri të tundesha disa çaste me ekuilibër të humbur. Ndjeva që koka m'u përplasa në kornizën e xhamit të thyer. Xhami përballë u spërkat me gjak. Sa nuk u përplasa me një makinë. I dhashë makinës shpejt nga e majta me gaz të shtuar si nëpër tehun e gërsërëve. Gati sa nuk u përplasa me një autobus, që po vinte me shpejtësi marramendëse nga ana e kundërt. E rrotullova timonin në të djathtë. E largët dhe e rëndë më vinte një sirenë alarmi. Nga dhimbjet në shpatull e ktheva kokën me mundim prapa. Makinat që më kishin ndjekur nuk po dukeshin më. Për një çast u mrekullova. Vendi i sulmit nuk ishte larg.

Ndërsa po kaloja pranë disa kangjellave, e venitur më erdhi një sirenë tjetër alarmi. Që larg pashë reflektime dritash blu.

Në bërrylin e parë të rrugës u ktheva drejt vendit të sulmit. Tundjet mbi trotuarin e lartë qenë të mëdha. Timoni më shkau nga dora. Shpejtësia më çorientoi. Nga dhimbjet në shpatull nuk po e merrja dot kontrollin e makinës. Sa vinte e po më afrohej një mur betoni me pllakën që shkruante: *United States of America, Embassy*. Në fakt, e mora me mend se ashtu duhej të shkruante, sepse nga përplasjet e makinës, dhimbjet në shpatull, në kokë e në gjoks nuk e lexoja dot. Në çastet e fundit jeta m'u duk e ëmbël, më e ëmbël se vdekja, më e ëmbël se hyritë symëdha të imagjinuara, që krahëhapur po më prisnin në xhenet. Hapa derën e makinës dhe i dhashë trupit për të dalë jashtë. Një shpërthim i fuqishëm m'i shurdhoi veshët. Flakët që e mbuluan kabinën m'i verbuan sytë. Dhimbjet e çarjes së mishit dhe thyerjet e kockave i përjetova rëndë kur po përplasesha mbi beton. Një rrebesh gurësh e dheu më ra sipër. Çdo gjë përreth filloi të qetësohej si para një gjumi të rëndë. M'u bë sikur po binte nata dhe dalëngadalë po më vinte gjumi, bashkë me një ninullë të zgjatur sirene. Duhej të ishte suri i israfilit!

Derën e hapi ajo, e bija e xhaxhait. Ishte me rroba nate. Gjinjtë e fryrë, fytyra e mbufatur nga gjumi dhe flokët e shpupuritur më dehën.

– Në gjumë është ajo? – e pyeta me zë të ulët.

– Nëna? Sonte nuk është në shtëpi. Ka shkuar për vizitë te vëllezërit e saj. Po ti pse u vonove kaq shumë? Sa është ora?

– Katër pa një çerek, – i thashë me zë të ulët ndërsa po largohej korridorit të ndritshëm.

Flokët e arratisur ia mbuluan këndshëm vithet e mbushura nën pelerinën e mëndafshhtë. Hyri në dhomën e saj. Ngadalë u afrova pranë derës. Po mendoja: „Jemi dy lule nga e njëjta vazo, por jo nga e njëjta farë. Kjo është fara e xhaxhait.“ Ndërsa po paramendoja kohën e shtrirjes mbi shtrat, e hapa derën.

– Ua! – klithi e turpëruar dhe nisi të përpëlitej për t’u mbuluar me çarçaf.

E shtyva me forcë drejt shtratit. Nga turpi e mbuloi fytyrën me të dyja duart.

– Po kundërshtove, do ta përdredh qafën si të zogut! A more vesh? – i thashë ndërsa isha duke e shtrënguar nën peshën e trupit tim. Ia mbylla gojën me pëllëmbë. Ia shqeva rrobat e natës. Dhunshëm depërtova. U përpoq të klithte. Nga goja e mbyllur me pëllëmbën time i doli një „ëh“ në formë gulçime. Sytë

iu zgurdulluan. Trupi iu tkurr nga dhimbjet. Nuk ia vura veshin. Vazhdova tundjet mbi trupin e saj. Ajo përpëlitej duke dënesur. Fytyrën e mbante të mbuluar me pëllëmbë. Shpërtheva. Kur po shkëputesha nga trupi i saj, pashë se isha bërë me gjak. Pasi u veshja, i hodha sipër burkën, mbulesën e bekuar islame. „Nuk e bëra unë kur e bëra, por e bëri Allahu për ta kënaqur robin e tij të devotshëm“, – mendova i qetësuar, por edhe i kënaqur njëherësh.

*– Po doli sheshit vetëm një fjalë, do të shqyej si zhabën!
Dola.*

Ndërmjetësues i mallkuar është shejtani. Mos e kini frikë. Ai është i dobët, i nënshtruar. Nuk ka ç't'ju bëjë. Frikë, tmerr, llahtar të keni nga Allahu i profetit. Ai është ndëshkues i rreptë, shkatërrues i fortë. Përluni para Tij dhe kijani frikën.

Kurthi

Dola në rrugë. Përballë m'u shfaq Xhamia e Madhe. Sodita me admirim minaren e stolisur me drita llojlloj ngjyrash. Pirgu i lartë i Kullës së Sahatit tregonte orën pesë pa një çerek. Një drithërimë e lehtë ma përshkoi trupin. Sikur parandieja shije të hidhur tradhtie. Pabesi. Grackë. Kurth. Vështirë do ta kenë armiqtë e mi të thurin mashtrime e joshje. Ata duhet ta dinë se unë nuk i besoj askujt. Ndërkohë po më bëhej sikur po rishfaqesha pas disa shekujsh, pikërisht aty ku kisha rënë shehit. Pas kësaj kohe kaq të gjatë zemra po më thoshte të hidhesha njëherë nga shtëpia e braktisur, ku e kisha lënë të molisur Zejneben time të hirshme.

Po ecja me hapa të shpejtë duke u hedhur nga njëra rrugicë në tjetrën për të parë se mos po përgjonte kush. Ndihesha mirë kur isha larg muxhahedinëve gjytyrymë, trutharë e të pavlerë.

Kur arrita pranë rrethojave të xhamisë, pashë se brenda të tyre, pranë lëfyteve të gurrave, që ende lëshonin vrushkujt e ujit që gurgullonte, besimtarë të kërrusur gërmuq po

merrnin abdes. U afrova pranë kangjellave. E pashë atë qyqarin që kishte marrë vendim të vetëvritej. „Kokëshkretë, hajvan! U bëre monedhë kusuri për pazare të huaja... edhe për pazaret e mia, natyrisht! Të ndihmoftë shejtani në përzgjedhjen e hyrive symëdha atje në gropë!“ – thashë me vete.

Me marifet u largova. Një mendim i frikshëm më thumboi në shpirt: „Po sikur të shpëtojë nga vdekja, ç’kuptim do të ketë jeta për mua? Mos e dhëntë Allahu! Shpëtimi i tij nga vdekja do të jetë torturë, tmerr dhe vdekje për mua. Po shpëtoi, pa tjetër më duhet ta vras pastaj.“

Kur po bëhesha gati të futesha brenda oborrit të xhamisë për të marrë abdes, në këndin matanë, pranë një muri rrethues, sikur pashë një gjysmë koke njeriu duke më vështruar tinëzisht. Kur e vërejti se e diktova, u zhduk tutje. Vrapova pas tij. Kur arrita te këndi ku kishte qenë i fshehur, pashë një rrugicë të gjatë pa njeri. U zhduk sikur ta kishte përpirë dheu. U ktheva me një fije dyshimi. Mora abdes.

Pas lutjeve dola nga xhamia i pari. Ndërsa po ecja me hapa të shpejtë, me vështrim hetues po i përlaja të gjithë rrugicat njëren pas tjetrës. Kisha ndjesinë se dikush po më përgjonte.

Në rrugë, pranë shtëpisë ku po mbahej takimi, pashë dy muxhahedinë. Dukeshin si kalimtarë të rastit, por në të vërtetë ishin roja. Kalova bri tyre. Në vend të përshëndetjes i urdhërova të ishin vigjilentë. Para se të futesha në oborr, thashë të ngiutesha shpejt deri në krye të rrugës për të parë gjendjen e sigurisë. Ndërsa po ecja me nxitim, pata një parandjenjë ogurzezë. „Po sikur?...“ Ende pa e mbaruar mendimin, sërish pashë kokën e dikujt që u zhduk prapa shtëpive. Vrapova pas tij. Kur u afrova pranë këndit ku ishte zhdukur hija, nuk pashë gjë. Matanë murit të ulët

ndjeva lëvizje. E shtyva derën e drunjtë dhe u futa në një oborr të huaj. Kur po shikoja majtas e djathtas me shpinë nga muri, dëgjova përplasje këmbësh në trotuar dhe fill më pas hapa që po largoheshin. Nga frika se edhe kësaj radhe më shpëtoi, vrik dola në rrugë. Në fundin e saj e pashë që u tret prapa shtëpive dhe mori një rrugë tjetër. Më revole gati për zjarr, por të fshehur nën sjetullën e majtë, e ndoqa pas. Kur po kthehesha vrullshëm te bërryli ku çaste më parë ishte zhdukur i paudhi, befas ndjeva një goditje me grusht në gjoks, saqë ngela pa frymë. Në çast këmbët e humbën drejtpeshimin dhe u rrokullisa në gropat e rrugicës së ngrirë. Revolja më shkau nga dora dhe ra mbi cipën e hollë të akullit të një grope me ujë dhe e çau atë. U përpoqa të ngrihesha më këmbë. Ndjeva edhe një goditje tjetër. I dërrmuar nga dhimbjet, por i mbushur me urrejtje kundër tij, e mblodha veten. Arrita ta mbërtheja nga flokët. Me një shtytje si prej të çmenduri e mbështeta për muri. Pasi i mbështeta mirë këmbët në pozicione të sigurta, e tërhoqa nga vetja dhe me një rrotullim të çastit u gjenda mbi trupin e tij. Dorën nuk po e shqisja për asnjë çast nga flokët e tij. Ndërsa po mendoja se sa i lehtë kishte qenë nënshtrimi i tij, m'u bë se asnjëherë në jetën time nuk e kisha pasur më pranë fytyrën e tij të kërlështë. M'u bë sikur po më ftonte për t'i dhënë lezetshëm disa shuplaka dhe ia dhashë turinjve disa flakaresha djegëse duke i thënë me mburrje dhe hidhërim bashkë:

– Si të duket tani, ë? E di ti se Allahu e dënon atë që do dhe e fal atë që do? Kësaj radhe Ai do të dënojë ty dhe do të më falë mua, sepse kështu do. Unë jam i përzgjedhuri i Tij.

– A mos je edhe i dërguari i Tij?

– Sigurisht. Ai e di më së miri, prandaj po më jep forcë.

Ndërsa po përpëlitej të lirohej nga pesha e trupit tim,

me dorën tjetër arrita të nxjerr thikën nga brezi. Me një lëvizje të shkathët ia vura te qafa. U habita kur vëreja se përnjëherë e lëshoi takati. Tani me lezet ia afrova tehun e mprehtë pranë gurmazit. Duke ia tërhequr flokët me gjithë forcën nga prapa, ia preva pak lëkurën e butë në qafë. Filloi t'i rridhte gjak.

– Një herë më ke shpëtuar! – i thashë pa frikë se po nxirja në pah ndonjë fshehtësi.

– Kur?! – më pyeti i hutuar duke lëvizur lehtë, jo për t'ua liruar nga pesha e trupit tim, por për të zënë vend më mirë.

– Atëherë kur të çava kokën...

– Kurrë nuk më ka shkuar mendja se ti ushqen urrejtje kaq të madhe kundër meje!... Domethënë, ti më paske goditur prapa shpine?

– Po, unë të godita. Por pak, ndaj shpëtove, qelbësirë! Ndërsa sot nuk do të më shpëtosh. Nuk e di deri kur do të përmbahem pa ta marrë shpirtin, stërvinë! – i thashë ndërsa po ia tërhiqja flokët prapa duke ia zgjatur qafën si kurbanit para therjes.

U tregua i zgjuar, i poshtri. Me të parë tehun e thikës pranë gushës së tij, nuk bëri asnjë lëvizje rezistence, përndryshe do t'i kishte fluturuar koka. Sytë iu zgurdulluan nga tmerri. Me zë të butë më pyeti:

– Kujt i shërben ti?

– I shërbej Allahut të Madhërishëm dhe mësimëve të Tij! – ia ktheva me ngazëllimin e madh që ndieja në shpirt për epërsinë që kisha karshi tij. Kur e vëreja se po më dëgjonte pa asnjë rezistencë, i frymëzuar vazhdova: – Jo vetëm Allahut, por me të njëjtin vullnet i shërbej edhe thikës sime të mprehtë, që ta pret gurmazin me një të rënë, pa të shkaktuar shumë vuajtje.

– Do të më vrasësh edhe mua ashtu siç vrave Hafizin?

– Ah, jo! Jo, krejt ashtu. Hafizin e mbyta me shufër hekuri. Imamit ia shpova zemrën tejprtejt, kurse ty do të ther si kurban. Të pëlqen të vdesësh si kurban, ë? Apo mos ke dëshirë të dish se kë kam vrarë tjetër?

– Po.

– Edhe nëse të tregoj, nuk do të hyjë fare në punë, sepse që nga ky çast ti llogaritësh me të vdekurit. A po e ndien peshën e trupit tim? Jo krejt kështu, por të ngjashme, këtë peshë do ta përjetojë së shpejti edhe Zoga jote e bukur. Eh, sa e lezetshme që është! Ti nuk e merr dot me mend se si do ta përmbledh kur ta fus në dorë! Ha-ha-ha!

– E marr me mend, e marr. Sigurisht që do ta përmbledhësh ashtu siç përmbloedhe Zejneben.

– Ah, jo! Zejneben e përmbloedhi i dashuri i saj për hakmarrje nderi. Me dëshirën e tij dhe urdhrin e Allahut mori vendim të vetëvritej duke marrë me vete disa nga kaurët më të urryer të islamit. Pastaj Zejnebja... dhe Zoga jote e bukur do të ma stolisin haremin tim, – thashë duke rrëfyer përrallën time të sajuar. Kur po hamendesha për ta shtyrë thikën drejt gurmazit të tij, më tha me zë të lutës dhe shikim të përvajshëm:

– Prit! Kam edhe diçka për të thënë.

E ndala dorën. Ndërsa po e shikoja në atë gjendje të mjerë, disa herë më erdhi ta tërhiqja zvarrë dhe t'ia zhytja kokën në gropën e ujit derisa t'ia nxjerr shpirtin për gazep këtëj torollaku të pandreqshëm. „Apo ndoshta më mirë ta lë të më tregojë amanetet e fundit?“ – thashë me vete. I shtendosur, e lashë të fliste.

– Mirë që e dhunove Zejneben dhe e le në agoninë e vdekjes atje në shtëpinë e braktisur, po pse e dhunove motrën tënde?

– më tha me zë të qetë, sa mua më tmerroi. Në çast pyeta veten: „Nga e di ky se çfarë i bëra asaj... të xhaxhait?“

– Unë nuk kam motër. Ajo është bija e xhaxhait.

– Do të thuash se jeni dy lule nga e njëjta vazo, por jo nga e njëjta farë?

I tronditur pyeta veten: „Nga e di ky këtë thënie timen?“

– Shpifje! – thashë i tmerruar nga e vërteta që tha. Po mendoja se vetëm me vrasjen e tij do të mbyllej kjo histori, kur ai tha:

– E ëma e kishte gjetur në agoni. Kishte humbur shumë gjak. E alarmuar, e kishte dërguar në spital dhe aty...

Në çast ndjeva sëmbime të tmerrshme, që ma përshkuan tejprërtej zemrën. Për një çast e harrova epërsinë e pozitës sime të përmbledhur mbi trupin e tij të tulatur. Mjaftoi një shkërmoqje çasti, të cilën ai i poshtër e shfrytëzoi për bukuri. Sa hap e mbyll sytë ma largoi dorën bashkë me thikën që ia mbaja pranë gurmazit. Pas një lëvizjeje të shpejtë taktike u gjenda nën peshën e trupit të tij. Gjatë këtij manovrimi nuk më dha kohë as të mendoja se çfarë po ndodhte në të vërtetë. Kur fillova ta mblidhja veten dhe u përpoqa të liroj dorën që mbaja thikën, ndjeva një goditje të fortë në mjekër. Thashë se nofulla më doli nga vendi. Pas një tundjeje të papritur të dorës e ndjeva që thika më shkau. Kur po mendoja me trishtim se si ngela i pambrojtur, pa të vetmen armë që e konsideroja shpëtim nga ky i poshtër, më erdhi goditja e dytë në anën tjetër të mjekrës. Mes dhimbjeve të tmerrshme pashë një palë drita të forta me portretin e Ismailit në qendër, që më dolën nga sytë. Ende pa e marrë veten, më erdhi goditja tjetër në fytyrë. Ishte aq e rëndë, saqë e ndjeva kërkëllimën gjatë thyerjes së kockave të hundës dhe rrjedhën e ngrohtë të gjakut. Prapë nga sytë më dolën të njëjtat drita,

por tani me portretin e Hafizit në qendër, i cili sikur po më shikonte me sy të zgurdulluar. Ndërsa po përpiqesha të bëja lëvizje rezistence, i çorientuar, ndjeva një goditje tronditëse rrëzë veshit të majtë. Nga dhimbjet nuk i hapja dot sytë, ku thellë tyre sikur po notonte fytyra e bardhë e imamit. Nga goditja e radhës, që ishte e drejtpërdrejtë, ndjeva që pjesa e pasme e kokës m'u përplas tmerrshëm në gurët e trotuarit. Sa hap e mbyll sytë në kujtesë m'u vizatua fytyra e Zejnebes, duart e saj duke mbuluar fytyrën dhe sytë e zgurdulluar...

Mes goditjeve dëgjova që më pyeti ashpër:

– Kush është pas teje?

Meqë nuk po i përgjigjesha, më kërcënoi me zë të vrazhdë:

– Fol! Kush është pas teje?! Fol, po të them!

U përpoqa t'i përgjigjesha me zë të përvajshëm. Me vete po mendoja: „Ndoshta do ta shtie në gjynah e më lëshon vetëm pak, sa ta marr veten dhe të ndodhem edhe një herë në epërsi dhe pastaj e di unë se çdo të bëj me të.“ Ndërsa po mendoja këto, me zë lutës i thashë:

– Lëshomë të lutem, vetëm pak! Ki mëshirë për mua!

– Kërkon edhe mëshirë?! Fol, kush është pas teje, se ta nxora shpirtin për gazep! I pazemër!

– Magjistrica, – thashë me zë të mekur.

– E di për të. Tjetër? – më pyeti prapë i poshtri.

– Nuk ka të tjerë, – u përpoqa të gënjej, por në çast ndjeva një dhimbje të tmerrshme në mollëzën e faqes. M'u bë sikur syri më fluturoi nga zgavra si trumcaku i frikësuar që del nga foleja.

– Fol, qelbësirë! – më kërcënoi me zë të lartë dhe filloi prapë nga goditjet.

– Profesori! – thashë gati duke qarë, kurse me vete po mendoja: „Po të isha në vendin tënd, ta kisha marrë shpirtin

me kohë, qelbësirë!“ – Por unë nuk kam faj, – vazhdova. – Të lutem, më beso!

– Thuaj emrin, jo nofken! – më kërcënoi pa ua vënë veshin lutjeve të mia.

– Janko Martinoviç, – nuk e di nëse më doli një zë i mekur apo vetëm mendova.

– Kush janë bashkëpunëtorët tuaj?

– Abu al Khaleed.

– Pasardhësi i Profetit, ë? Tjetër?

– Mulla Shefsheti.

– Tjetër?

– Rami Fuadi, xherah Feridi.

– Pse i bëre gjithë këto krime, ë?! – më pyeti i hakërryer.

– Për të përmbushur një mision.

– Cilin mision?

– Misionin e Allahut.

– E përmbushe?

– Jo. Më ndërpreve ti.

– Tani ke boll kohë. Përmbushi në burg misionet e Allahut.

Fjalët e fundit mezi i shkoqita. Isha në prag agonie. Si në jehonë, mes goditjeve të panumërta dëgjova të përsëritej i valëzuar emri i Allahut.

Pastaj, ndërsa po përsërisja pandërprerë si nëpër ëndërr „*bismilah, bismilah!*“, dëgjova zëra të hakërryer, që nuk e përcaktoja dot se nga vinin dhe kujt po i drejttoheshin. Ishte pikërisht çasti që më kishte zënë agonja.

Kur erdha në vete, pashë se dikush po më hidhte ujë fytyrës. Me mundim i pulita disa herë sytë. Ndërsa po bëhesha gati të ngrihesha më këmbë, ndjeva se dikush më tërhoqi nga supi. Si nëpër ëndërr pashë figura njerëzish të mjegulluar rreth e qark, që bënin lëvizje të pakontrolluara. Dikush më

mbajti nga krahu tjetër. Kur fillova të lëviz këmbët, dëgjova ca zëra të mekur, që po shprehnin habi e dhimbje bashkë:

– Ua, Maksuti?!

Ndërkohë ndjeva se leshrat e mjekrës synet po më ndyheshin me gjak e jargë. U përpoqa ta fshija mjekrën, por nuk munda. Duart i kisha të lidhura. Duarlidhur, kokulur dhe nën shoqërimin e policëve të maskuar po ecnin mulla Shefsheti, Rami Fuadi, xherah Feridi, magjistari dhe doktor Milazimi. Pas tyre, nga pesha e rëndë e trupit të saj, mezi po çapitej magjistrica e hirshme.

Desha të flisja, por nuk munda. M'u bë se prangat nuk po më shtrëngonin duart e lidhura, por gjuhën.

U ktheva shpinën muxhahedinëve. Jo për të luftuar, as për t'iu bashkuar ndonjë grupi tjetër, por për t'u fshehur. Kisha frikë nga vdekja, por tërhoqa hidhërimin e Allahut drejt vetes. Tani vendi im është xhehenemi. Sa përfundim i keq që është!

Xhehenemi

Tani jam i vdekur. Nuk ndiej dhimbje. Trupi im i gjymtuar sikur po zhytet thellë nën dhe. Befas u gjenda pranë një ure gjigante. Engjëlli Malik më doli përpara. Pasi më uroi mirëseardhje, më mori nga dora. Bashkë u ngjitëm mbi urën *Sirat*. Në anën tjetër ndaloj para portës së madhe të xhehenemit. Trokas rëndë. Rojat e xhehenemit e hapën. Errësirë. Vapë përvëluese. Furrë. Zbritëm në rrethin e parë, *Elhavia*. Këmbëzbathur shkela mbi thëngjij. Nga nxehtësia po më valonin trutë. Ofshama ime u tret mes rënkimeve të hipokritëve, faraonëve dhe njerëzve të tyre, që po përvëlloheshin në katranin e nxirë. Zbritëm në rrethin e dytë, *Jashim*. Klithje tmerri. Vërshëllima kamxhiku mbi falsifikatorët e *Tevratit*. Engjëlli Malik më tërhoqi në rrethin e tretë, *Sekar*. Me zinxhirë të rëndë dhe flakë katrani po i torturonin spiunët dhe ndryshuesit e Ungjillit. Në rrethin e katërt, *Lathda*, pashë shejtanët. Pranë tyre po torturonin idhujtarët dhe paganët. Jo larg tyre, të strukur, pashë prindërit e Profetit Muhamed. Shpërtheva në lot për fatin e tyre të mjerë.

Duke më urdhëruar të mos shikoja anash, engjëlli Malik më shtyu në *Elhotama*.

– E sheh? Allahu i Madhëruar çifutët dhe budistët i ka zbritur në rrethin e pestë të xhehenemit.

– Po mua ku po më shpie? – mora guximin dhe e pyeta.

– Eh! Eja të shohësh se kush është dënuar nga Allahu në rrethin e gjashtë të xhehenemit, *Oyzayr*.

– Nuk po i dalloj nga flakët përvëluese, – i thashë.

– Janë të krishterët dhe ateistët, – tha me uturimë. Tutje, hapur krahësh në formë kryqi, pashë nënën time të mjerë.

– Ajo nuk është nëna jote, – më tha engjëlli Malik me zë rrufeje. – Nënën e ke në jetë, në botën e të gjallave, hajvan!

Më tërhoqi rrëmbyeshëm nga dora. Sa hap e mbyll sytë u gjendëm para një dere të mbyllur.

– Hazenetu, – thirri me turfullimë, – hapeni portën *Havije* të rrethit të shtatë të xhehenemit! Sot u solla një mysliman murtad, munafik e dyfytirësh, që ka vdekur pa u penduar.

Rojat filluan të hapin portën. Nga brendia po dëgjoheshin britma. Kundërshtova.

– Po më bëhet padrejtësi! – i thashë engjëllit Malik ndërsa po mbahesha fort pas rezes përvëluese të derës.

Engjëlli Malik më shtyu me forcë. Rashë brenda. Më kapërdinë flakët. Kerubijanet m'u sulën sipër me shufra të skuqura hekuri. Më detyruan të haja zekum, gislin dhe gasak dhe të pija haninë, sadidë dhe muhl. Prapë tortura. Nuk e mbaj mend në çirresha apo çirreshin. Befas pashë Profetin Muhamed.

– Shefati? – pyeta i gëzuar.

– Po. Shefati juaj para Allahut të Madhërishëm do të jetë Profeti Muhamed, – më tha engjëlli Malik. – Ka ardhur me lejen dhe vullnetin e Tij t'ju nxjerrë nga xhehenemi.

Sa u gëzova!

– Hapini portat! – urdhëroi.

U nisa pas tyre. Sa më lart që ngjitesha, aq më i freskët bëhej xhehenemi. Kur po kaloja rrethin Elhavia, po mendoja: „Për mua shefatë Profeti Muhamed?! O Allah i Madhëruar, të gjunjëzohem, të përulem e të përgjërohëm për drejtësinë që vë mbi tokë e qiej, për mëkatarët që i nxjerr nga xhehenemi dhe i dërgon në xhenet dhe për të devotshmit që i nxjerr nga xheneti dhe i dërgon në xhehenem!...“

– Mos mendo këso marrëzish, – më tërhoqi vërejtjen engjëlli Malik, – përndryshe do të kthej prapë atje ku ishe, në rrethin e shtatë të xhehenemit!

I tronditur, u gjenda në urën *Sirat*. Po ecnim mbi urë. Shefati Muhamed para, unë prapa. Ndaloi. I ndrojtur, u ndala pas tij. U dha urdhër engjëjve të hapnin portat. Hymë brenda. Hodha shikimin rreth e qark: veç shpirtra të pikëlluar, të trishtuar, të hidhëruar, të mërëzitur. U rrëqetha i tëri. Kur po pyesja veten se ku ndodhesha, shefati Muhamed më tha:

– Me vullnetin e Allahut të Madhërishëm të solla në Mezanë, ku do të bëhet matja e veprave të tua në të gjallë. Përmes Hisabit engjëjt do të ndajnë veprat e mira nga të ligat dhe veprat e liga nga të kotat. Para se të dërgojmë në Berzah, do të dërgojmë në Kantaretu, ku do të bëhet pastrimi përfundimtar i shpirtit tënd mëkatar. Aty do të takohesh me trimat shehidë të xhihadit. Së bashku do të shkoni në luftë për pushtimin e xhenetit.

– Prapë luftë?!

– Po! Kjo është luftë shpirtrash. Shpirtrat myslimanë do të luftojnë kundër shpirtrave të xhahilisë.

– Po mëkatet? – mora guximin dhe e pyeta.

- Nëse e pushtoni xhenetin, Allahu do t'jua fal mëkatet.
- Po nëse nuk e pushtojmë xhenetin?! – pyeta i shqetësuar.
- Vetëm dera e xhehenemit është e hapur për ju, nuk ka derë tjetër! – m'u përgjigj shefati, Profeti i Allahut, dhe u zhduk nga pamja ime.

Porta e xhenetit ishte e hapur. Në të djathtë, pema hapërdare Uhza. Në të majtë, shkëlqimi vashëror Lat. Mbi qemer, kojrrila me flatra Menat. Allati me rrezet e tij flakë e kishte shkrumbuar hyjninë Al-Ilah pranë oazës Zam-Zam. Hubali kapardisur në mes të portës. Përtej, në xhenet, hyritë, gratë dhe konkubinatat e Profetit. Me stoli zanash, kërcim shtojzovallesh dhe aromë livande, po i shërbenin Ebu Lehebit, Aruas me litarin e përdredhur rreth qafës, Ebu Xhehlit dhe trimave të tij. Dikush po thërriste ezanë. Ndryshe, krejt ndryshe: Hubali ekber dhe treqind e gjashtëdhjetë të tjerë! Ebu Xhehli, i dërguari i tyre!

Xheneti

Pas vdekjes shpirti filloi të ngjitej në qiellin e përmbysur në formë gjysmëhëne e me ngjyrë të blertë. Azrailin e kisha pranë. Në dorë mbante çantën me veglat e çshpirtëzimit. Pasi më përgjoi frymëmarrjen, më preku lehtë në gjoks. Më mati pulsën në qafë. Nga çanta nxori një gyp (nuk më kujtohet forma e ngjyra), e futi lehtë në njërën vrimë të hundës, kurse vrimën tjetër, çuditërisht, e mbylli me një re të butë. Në librat e shpirtave thuhet se Azraili nuk i çshpirtëzon krijesat e Allahut nga gojë të ndyra kur mbushen me currila gjaku, por kërkon

shtigje të tjera, të pastra. Më bëhet se edhe mua, ashtu lehtë e pastër, përmes atij gypi të hollë e të futur në njërën vrimë të hundës do të ma nxjerrë shpirtin.

Tani ndihem mirë. E ndiej se ndodhem në një kohë të çuditshme. Thuhet se para se të kisha lindur unë ka ekzistuar një kohë që nuk kishte as fillim e as mbarim. Edhe tani, pas vdekjes, sikur u ktheva prapë në të njëjtën kohë, aty ku kisha qenë edhe më parë, por kësaj radhe në një trajtë tjetër.

Gjëja që po më çudit më së shumti janë veprimet e Azrailit, që nuk përputhen fare me thëniet që janë të shkruara në librat e shpirtave. Gjatë çshpirtëzimit jo vetëm që nuk e kuptova se kur ndodhi, por as nuk ndjeva dhimbje të tmerrshme e as nuk klitha trishtueshëm.

Me fytyrë të çiltër e të qeshur, plot nur, si nga drita e një dielli të vogël, pashë engjëllin që më rrëmbeu butësisht mbi flatrat e tij si flaka dhe më ngriti pezull në një qiell të lartë e të bardhë, disi si në formë tabuti. Pasi më vendosi aty, më mbuloi mirë e mirë me re të pambukta dhe pas flatrave të tij po vazhdoja fluturimin drejt qiejve të mëndafshtë me ngjyrë të blertë.

Ndërkohë po e ndiej me dhimbje e trishtim kohën e shkuar, kohën kur isha gjallë. Këtë po e kujtoj me mallëngjim vetëm tani. Isha më i dalluari mes muxhahedinëve. Kisha zë të bukur, shtat të hedhur, sy të kaltër, lëkurë të bardhë dhe shije të hollë. Ashikët muxhahedinë çmendeshin pas bukurisë sime. Më thërrisnin me dashuri „dylber“. Edhe xhelozitë mes tyre përshkallëzoheshin. Më të zotët, që më çmonin shumë, më ngarkuan të merresha me përzgjedhjen e vullnetarëve talebanë. Oh, sa shije të hollë që kisha! Sa djem të bukur përzgjodha!

Kalova male të blerta e reflekse freskuese. Buzë oazave

sikur i pashë tregtarët beduinë duke pushuar nën freskun e hijeve të palmave. Në shkretëtirë pashë karvanët idhujtarë. Plaçkitësit e Allahut në pritë. Ebu Xhehli, babai i xhahililsë, po mprehte shpatën. „Për kryet e vet“, – kishte thënë Profeti.

Butësisht, sikur po dilja nga një ëndërr e bukur, u gjenda mbi ca re të kuqe. Kalova mbi ca fusha çifute, të shkreta e të shkatërruara nga trimat e Profetit. Shtëpi e kasolle që po digjeshin flakë. Karvanë jobesimtarësh që po kërkonin shpëtim buzë lumenjve të kuq gjak. Trima myslimanë që ndanin me zhurmë e mospajtim prenë dhe robëreshat e luftës. Profeti po i qortonte.

Po kaloja mbi lumenj qumështi, ujëvara mjalti, burime verërash, pallate të argjendta, kodra të zhveshura e shkëmbinj të thepisur, që zbardhëllonin nga bora dhe ngricat. I magjepsur po shikoja bjeshkët gjigante, që mbanin pezull drejtpeshimin e rrafshët të tokës. Sa e mahnitshme!

Gjatë udhëtimit mijëvjeçar hasa gjithfarë lloj gjallesash. Pashë shtazë të tmerrshme, gjigante, që fluturonin gojëhapur e të lira në qiejt e kaltër. Pashë shpezë e insekte, që gumëzhnin mbi moçale të verdha, mbi dete të murrme e liqene të argjendta. Pashë xhinde të zemëruara, që vëngëronin me urrejtje për çka bëhej mbi dhe. Takova Israfilin me bulçi të fryra, që priste urdhrin e Allahut të Madhërishëm për t'i fryrë surit. Pashë djaj me fytyra të flakta, tmerrësisht të inatosur. Takova demonë kryengritës të përzënë nga parajsja. Kur po kaloja pranë zjarreve të xhehenemit, sa nuk u përplasa me një grup kerubijanësh⁵⁶, që i torturonin gjynahqarët e jobesimtarët mes flakëve të tmerrshme. U tmerrova. Më tej, gjithnjë i përcjell nga

⁵⁶ *Engjëj të mëdhenj për ndëshkime dhe tortura.*

engjëjt mëshirues, mes ruhanijanëve⁵⁷ pashë Ridvanin duke sistemuar shpirtrat e atyre që kanë fituar xhenetin. Prapa tyre pashë dritat magjepsëse të xhenetit dhe lëvizjet e hyrive symëdha. Oh, sa të bukura që ishin!

Sa herë që ngjitnim katet e qiejve, engjëlli trokiste në portat e mëdha. Pasi i njoftonte se po ngjitej për në qiellin e shtatë me një „shehit të përdëllyer të Allahut“, na i hapnin dyert gjigante. Me zërat e tyre melankolikë, të padëgjuar në botën e të gjallëve, më lavdëronin për punët e mira që kisha bërë mbi dhe, për trimëritë dhe luftërat kundër të pafeve, injorantëve, ateistëve, kaurëve dhe myslimanëve kundërshtues e të pavërtetë. Nga përdëllimi ngashërehesha në vaj duke derdhur lot gëzimi. Dëshpëroheshja kur e dija se për të arritur në Parajsë më duhej të udhëtoja edhe disa mijëra vjet.

Meqë ra fjala për zërat, pa hezitim mund t'ju them se ishin zëra melankolikë e të mbështjellë me lloj-lloj ngjyrash, që më vinin nga anë të ndryshme të qiejve. Fillonin me uturimë e shndërroheshin në hukamë, pastaj merrnin ngjyrë të blertë; më shtrëngonin të lidheshja ngushtë me botën e të gjallëve. Dëgjoja zëra të shndërruar nga ngjyrë trëndafili në zë miklues femre, Allat; apo nga ngjyrë e zezë në zë të thellë, të rëndë e me jehonë burri, Allah.

Kur zërat po thërrmoheshin si grimca kristalesh të përthyerë në vrushkuj ngjyrash, i frikësuar, por edhe i lumtur, e kuptova se ndodheshja pranë Tij! I përgjëruar, ndjeva se po më mbulonte të tërin një ngjyrë e kuqe, që vezullonte mbi qenien time. Ndërsa po i ngazëlleshja qenësisë së Tij, ngjyra e kuqe ma mbushi shpirtin e po

⁵⁷ *Engjëj mëshirues të xhenetit*

shpërndahej gjithandej horizontit, derisa arriti në botën e të gjallëve dhe mbuloi kaurët, të pafetë dhe hipokritët injorantë. Ishte e kuqe e arrirë, e pakrahasueshme, e bukur dhe e mahnitshme, saqë më bëri të derdhja lot gëzimi kur mendova se fjala e Tij ishte burimi i asaj ngjyre të kuqe gjak, kurse unë isha vetëm një pikë e vogël në brendinë e saj.

– Murtađ! – dëgjova një zë jehone.

I hidhëruar tej mase, fillova të derdhja lot dëshpërimi. E kuptova qartë se pas gjithë përpjekjeve mbi dhe kisha fituar vetëm epitetin „tradhtar“. Ah, sikur të më bëhej e mundur e ngjallesha edhe një herë! Do të veproja vetëm sipas urdhrave që dalin nga Kurani Kelamullah. Por kot përpiqet njeriu i shkretë, sepse i Madhërishmi nuk ia fal atij që ka merita, por „...ia fal atij që do dhe dënon atë që do“⁵⁸.

Lëvizjet e engjëjve më bënë të kuptoja se për shpirtin tim të mbushur me mëkate tradhtish ishte përgatitur një kënd mes dhjetëra e mijëra shpirtrave mëkatarë atje në Berzah, për t'u pastruar deri ditën e gjykimit të madh.

Detyrimisht, i përcjell gjithnjë nga engjëjt, nisa fluturimin.

Gjatë fluturimit mijëvjeçar për të arritur në Berzah u ndesha me qiellin e errët. Atje nuk shikoja asgjë. Falë Madhërisë së Tij dhe udhërrëfyesit engjëllor, kalimi në këtë pjesë të qiellit më bëhej përherë e më i lehtë. Brenda këtij udhëtimi nuk pashë asgjë të bardhë, asnjë ngjyrë mahnitëse, asnjë djegie flakësh, asnjë rreze të bukur hëne, asnjë xixëllimë yjesh... Çdo gjë përreth ishte e errët, e frikshme e misterioze. E vetmja gjë që më mbante akoma të pathyer dhe më mbronte të mos çmendesha nga frika e trishtimi, ishin zërat. Herë pas here dëgjoja

⁵⁸ Kuran, 2:284

zëra misteriozë, me fjalë të shkëputura, që më vinin të valëzuar e të çuditshëm si nga një botë tjetër: diagnoza, amputime, qepje, muskuj, eshtra, qorr... Pastaj dëgjoja zëra të përvajshëm nënash, vaje të ngashëryera motrash, gjëmë e përpëlitje nusesh, zëra ngushëllues burrash, që kumbonin rëndë-rëndë e të valëzuar si të qullur nga rrebeshe furtunash. Herë pas here më ngacmonte një zë i përvajshëm. Ishte zë i dashur, i njohur, i arrirë, i valëzuar si freski pranverore, i lehtë si petale trëndafili, që më guduliste në kujtesë. Pastaj dalëngadalë ai zë i këndshëm shndërrohej në jehona të valëzuara dhe përmes ca hullive imagjinare zhdukej tutje në qiellin sterrë të zi. Oh, sa më mungonte ai zë! Si i shtrënguar nga një ngërç i molisur dhe me flatra të thyera, me tërë qenien time vihesha në kërkim të tij. Kur mendoja i kënaqur se më në fund e kisha arritur, befas zhgënjehesha. Dëgjoja ca zëra të ngatërruar si jehonë vajtimi për ca hoxhallarë të vrarë, që valëzoheshin përthyeshëm në zëra përpëlitjesh, në vajtime qyqesh, në klithje e përpëlitje vajzash të çnderuara, duke u venitur frikshëm derisa zhdukeshin në errësirën e paanë. Ndërsa unë vazhdoja fluturimin për në Berzah nën kujdesin e engjëjve, duke u betuar se nëse ndieja edhe një herë ata zëra melankolikë, edhe kështu i vdekur siç isha do të mbija nga varri si pinjoll trashëgimie i kullës së moçme. Të gjitha këto vuajtje mund t'i krahasoja vetëm me ndjenjën përjetuese të zërave të ndritshëm e mahnitës, që gjatë mijëra vjetësh rrugëtimi në gjithësi shpirti im po i kërkonte.

Pasi kishin kaluar dhjetëra e mijëra vjet fluturimi në errësirën e paanë, m'u shfaqën zërat magjepsës, që ma zgjatën lumturinë edhe për disa shekuj. Me tërë forcën i dhashë trupit që të çohesha. Mjerisht, isha i vdekur dhe nuk

lëviza dot. Më tërhoqën engjëjt. Më mbajtën. Më rrotulluan. Më folën me zëra të kulluar. I dëshpëruar dhe i rënduar nga vdekja, vazhdova fluturimin hyjnor.

Kur nuk e prisja, në terr të plotë, ndërsa isha mbi flatrat e engjëjve për të arritur në xhenet, pa pritur errësira u shkalafit. Në fillim sikur pashë që po shembej një mur i errët si nata. Copëzat e tij, të çara pjesë-pjesë, po notonin nën rrezet e një drite të përthyer, që valëzohej mbi sipërfaqen e një liqeni të bardhë. „Ja, më në fund arrita në xhenet!“ – thashë me ngazëllim.

Shikimi i turbullt filloi të kristalizohej e të thithte etshëm ngjyrat mahnitëse brenda një sfondi të ngrirë si heje akujsh. Rreth e qark pashë përthyerje dritash me copëza ngjyrash të blerta, që lëviznin të çrregullta në një hapësirë imagjinare. Pas pak pashë të kristalizuara shpirtra profetësh, të gjithë myslimanë, të mbështjellë me xhybe të blerta dervishësh, që po qëndronin varur mbi kokën time. Ndërsa po mendoja se si ishte e mundur që shpirtrat e tyre të blertë të ishin të papastruar në Berzah edhe pas kaq shumë shekujsh, njëri prej tyre sikur m'u afrua pranë duke më vështuar me ca sy të mëdhenj, të thellë e të kaltër si qielli pa re. Pastaj sikur po dëgjoja valëvitje jehonash të dallgëzuara e të mbërthyera në ca zëra të trashë e të thellë kreshnikësh, që po rrëshqitnin tatëpjetë Lugjeve të Verdha si mbi tel të lahutës:

– Si po ndihesh? Më dëgjon?

I ngazëllyer, e ndieja se po më rritej gëzimi. Rrëketë e lotëve nuk i mbaja dot kur pranë meje po shikoja vulën e profetëve, që po më pyeste se si ndihesha mes shpirtrave të tyre. Por, pasi nga goja nuk nxirrja zë, ndjeva ngrohtësinë e lotëve që po më zbrisnin vazhdimisht tatëpjetë faqes. Tutje, nga mesi i atyre xhybeve, dëgjoja zërin e dashur që

më kishte përcjellë mijëra vjet në errësirë gjatë fluturimit tim hyjnor në qiejt sterrë të zinj. Tani isha edhe më i ngazëllyer. Ai zë i ëmbël, i lehtë si flutur, si i shtyrë nga një puhizë e lehtë pranvere, shpërtheu si gonxhe trëndafili mes xhybeve, duke m'u shfaqur me gjithë madhështinë mahnitëse.

– Kurt, shpirti i motrës! – m'u bë sikur dëgjova një zë të njohur, të dashur, që doli furishëm nga petalet e një trëndafili të kuq.

Mes qindra e mijëra ngjyrash, dalëngadalë po më qartësohej pamja e dashur e nënës. Sëmbimi në zemër më dha të kuptoja se trupi im i kalbur, i zhdukur diku në një varr të thellë e të vithisur, që tani për tani as idenë nuk e kisha se ku ndodhej, kishte filluar të shpirtëzohej, ashtu siç thuhet në suren „Kaf“, që është fjalë e ndritur e Allahut: „*Ne e ngjallëm tokën e vdekur, e kështu do të jetë edhe ringjallja!*“ Ah, sa mirë! Unë po ringjallem! Njerëzimi po ringjallet... Bota po zgjohet nga gjumi i amshuar milionavjeçar. Po kthehet në jetë çdo krijesë e Allahut. Ja drita e diellit, cicërima e zogjve, flladi i pranverës... Po i shoh, po i dëgjoj, po i ndjej!

Në fillim ndjeva të rrahurat ritmike të zemrës. Pas pak ndjeva frymëmarrjen e rënduar. Me padurim po prisja ringjalljen e gjymtyrëve. Ndërsa po shpërtheja si gonxhe trëndafili për të dalë nga varri, pyeta veten: „A mund të ndodhë ringjallja pa lëshuar Allahu lëngun e trashë e të magjepsur mbi varre për t'i ngjizur të vdekurit? A mund të ndodhë ringjallja pa jehonën e trishtueshme të surit të Israfilit? Po gjykimi i madh a do të na bëhet në tokën e Shamit? Kur? Kush do të na gjykojë?“ Asnjë përgjigje nuk më erdhi nga i Madhërishmi. Ndërsa po prisja përgjigje,

rreth e rrotull pashë ca fytyra të magjepsura. Ishin fytyra njerëzish apo engjëjsh vallë?

– Duket se u zgjua!...

– Biri i nënës! – sikur dëgjova një thirrje mes dënesash.

Vështrimi i mjegullt më iku jashtë. Më bëhej sikur po e shikoja natyrën e blertë, që kishte shpërthyer me lule ngjyra-ngjyra. Tutje, si të ngrirë në një horizont të kaltër, pashë gjethe të blerta plepash, që po tundeshin lehtë nga puhitë e këndshme pranverore. Dëgjova cicërima të gëzuara zogjsh dhe i turbullt, si nga mesi i disa dënesave të përvajshme, shpërtheu një zë melankolik, që më vinte si zëri shpresëdhënës i orëve të bardha.

Po dëgjova një zë të ëmbël gruaje t'i fliste dikujt, që i përngjante shumë zërit të dadë Fitit, e në mendje sikur po më vijëzohej një rënie e tmerrshme drejt një gremine, një gjënim i fuqishëm i ngatërruar me ca dhimbje të padurueshme dhe pastaj... fluturimi hyjnor.

Ndjeva një valë të ngrohtë lotësh që po më rridhnin tatëpjetë faqes së djathtë. Desha t'i fshija, por nuk po i gjeja duart. U përpoqa të flisja, të pyesja ku i kisha duart, por nuk kisha zë. U përpoqa të lëvizja. Dikush më tërhoqi butësisht nga gjoksi. M'u bë sikur engjëjt po më ulnin në një fron të butë xheneti. Pashë mjegulltas një dritë të rumbullakët. M'u bë sikur rrezet e hënës po shndrisin brymën e kristaltë. Poshtë dritës një fytyrë e ëmbël hyrie. Ia dallova qukat në faqe, sytë e kristaltë, buzët e trëndafilta, që po shpërvileshin ngadalë në një buzëqeshje të përvajshme:

– A po më dëgjon? A po më sheh?

– Po... – u përgjigja me zë gati të shuar.

– A po e sheh dritën? – më pyeti me zë të ëmbël.

– Po... Ju jeni hyria ime?

– Ah, jo, jo! Unë jam mjeke. Hyritë ndodhen në botën tjetër.

– Unë jam në botën tjetër.

– Jo, jo, ju jeni në botën e të gjallëve. Patët fat. Shpëtuat nga vdekja, por...

Desha të largohesha nga ajo femër haram, por nuk po i gjeja këmbët. Përvajshëm pyeta:

– Çfarë ka ndodhur me mua? Ku i kam duart? Ku i kam këmbët?

– Duart, këmbët dhe njërin sy ia keni dhuruar Allahut...

– Si?! Mos o Zot! – thirra me zë të shuar, me vaj në buzë e lot në sy.

– Mos u dëshpëro!

I porsadalë nga terri i paanë, si nga fundi i gjithësisë, i përndjekur nga copëza të imëta të ëndrrave dhe gjumit të amshuar, i ringjallur e me ndjenja të fuqishme përjetimi, ndjeva se zemra po më mbushej me helmin e kësaj bote. Papritur, si përplasje jehonash, në vesh më ushtuan fjalët e moçme të gjyshit tim – ndjesë pastë! – kur më thoshte buzë oxhakut: „*Qëndroni ashtu siç ju ka falur i madhi Zot e mos u tjetërsoni.*“ I shkreti gjysh, gjithë jetën kishte vuajtur nga tjetërsimi!

I inkurajuar nga fjalët e dikurshme të gjyshit tim, kësaj radhe nuk ia pata frikën askujt se po bëja mëkat. I lashë mënjanë përrallat dhe shajnitë e huaja dhe i tëri u dhashë pas konkretes, pas përjetimit, pas gjëmës që më kishte ndodhur.

M'u bë sikur isha duke vrapuar pllajave të zhveshura. Para meje po vraponte Zejnebja ime e hirshme. Prapa, nën puhinë e lehtë të freskut pranveror, sikur po i valëviteshin flokët e arratisur, kurse unë, kështu i ngërdheshur, nuk e arrija dot.

Nën gulçin e dënesave, rreth meje dëgjova lëvizje. Mezi po mbushesha me frymë. M'u bë sikur engjëjt, ndërsa po e ngrinin lart tabutin me trupin tim të gjymtë, po më pyesnin:

– Çfarë ju ka ndodhur, hirësi?

– Bëra tregti me Allahun. Ia shita shpirtin për xhenet. I Madhërishmi nuk e mbajti fjalën. Nuk ma bleu shpirtin, as nuk më dhuroi xhenetin. Më dënoi me gjymtim. M'i preu duart dhe këmbët në anët e kundërta. Ma qorroj njërin sy dhe tani do të më përzërë nga vendi. Ky është poshtërim në këtë dynja, kurse në botën tjetër do të kem dënim të madh. Kështu thotë Allahu, shkatërruesi i njerëzimit.

Para portës së xhenetit po prisnin besimtarët islamë. Profeti tha: „Xheneti u pushtua nga xhahilia. Për ne nuk ka vend aty. Shkojmë në portën tjetër.“

– Atje është xhehenemi, – u dëgjuan zëra mërmëritës, mospajtues, zhgënjyes.

– Nuk ka porta të tjera, nuk e shihni? – tha Profeti i dëshpëruar dhe u nis andej. Pasuesit e ndoqën pas. Engjëlli Malik ua hapi portën.

Fund

Nëntor 2008

Përgatitja për ribotim

Gusht 2016

Katalogimi në botim - (CIP)
Biblioteka Kombëtare e Kosovës "Pjetër Bogdani"

821.18-31

Blakaj, Muharrem

Paraardhësit : roman / Muharrem Blakaj. -
Botim i dytë. - Prishtinë : Rozafa, 2018. - 352 f.
; 21 cm. - (Biblioteka Kuteli)

ISBN 978-9951-02-366-5

Katalogimi në publikim (CIP)
Biblioteka Kombëtare dhe Universitare e Kosovës

821.18-31

BLAKAJ, Muharrem

Paraardhësit : roman / Muharrem Blakaj.
- Prishtinë : "Kombi" (IKDFK). - 464 f. ; 21 cm.

[Shënime për autorin] : f.4 64

ISBN 978-9951-563-01-7

Romnani «Paraardhësit» i M. Blakajt ka intrigë, shquhet për veprim dramaturgjik të përshpejtuar, të mbanë pezull e të le pa frymë, sa që e ke vështirë ta lesh në gjysmë leximin.

Me ka fascinuar aftësia e depërtimit në botën e intrigave e të veprimeve të personazheve, me ka pëlqyer paraqitja e atmosferës, e lojës me detajin, e zhvillimit paralel të ngjarjeve, veçmas me ka fascinuar shkalla e njohjes së botës së tyre ideologjike e të mendësisë. Ende nuk kam lexuar shkrim të gjatë apo prozë që e njeh aq thellë mentalitetin, psikologjinë por edhe fenë islame në atë shkallë.

Gani Mehmetaj, shkrimtar

Romani “Paraardhësit” i autorit Muharrem Blakaj paraqet realitet të hidhur në mesin e një pjese të rinisë sonë. Tjetërsim i tyre në veshje, pamje e sjellje, ngjanë sikur je duke jetuar në mesin e fiseve beduinë të mesjetës së hershme diku në shkretëtirat arabe. Përpyekjet e tyre për ta emituar kohën e shkuar profetike, jo vetëm që bëhen qesharake në pamje por bëhen të rrezikshëm në sjellje. Yshtja, bindja dhe tru shpëlarja nga ana e disa imamëve të papërgjegjshëm, bëri që shumë të rinj shqiptar, islamit ta barazojnë me çmimin e jetës së tyre, dhe... Kurt Lula, i tjetërsuar në myslimanin Abdallah, kthehet nga Arabia për ta filluar luftën e shenjtë (xhihadin islamik) kundër popullit të tij xhahil...

Këto shqetësime me magjinë e fjalës artistike i shpreh autori Blakaj në romanin e tij “Paraardhësit”.

Sahudin M. Hysenaj, astronom

Me fjalën e bukur artistike, romani “Paraardhësit” i shkrimtarit Muharrem Blakaj, paraqet shkërmoqjen islame të një pjese të rinisë sonë, të cilët, me pamjen dhe veshjen e tyre ekzotike përpiqen të shndërrohen në kulturën, zakonet e traditën arabe në përpjekje për ta detyruar popullin e tyre ti nënshtrohet xhihadit, burkës dhe moralit tradicional islam.

Rrustem R. Berisha, profesor